Operațiunea OUT

Pierre Rey

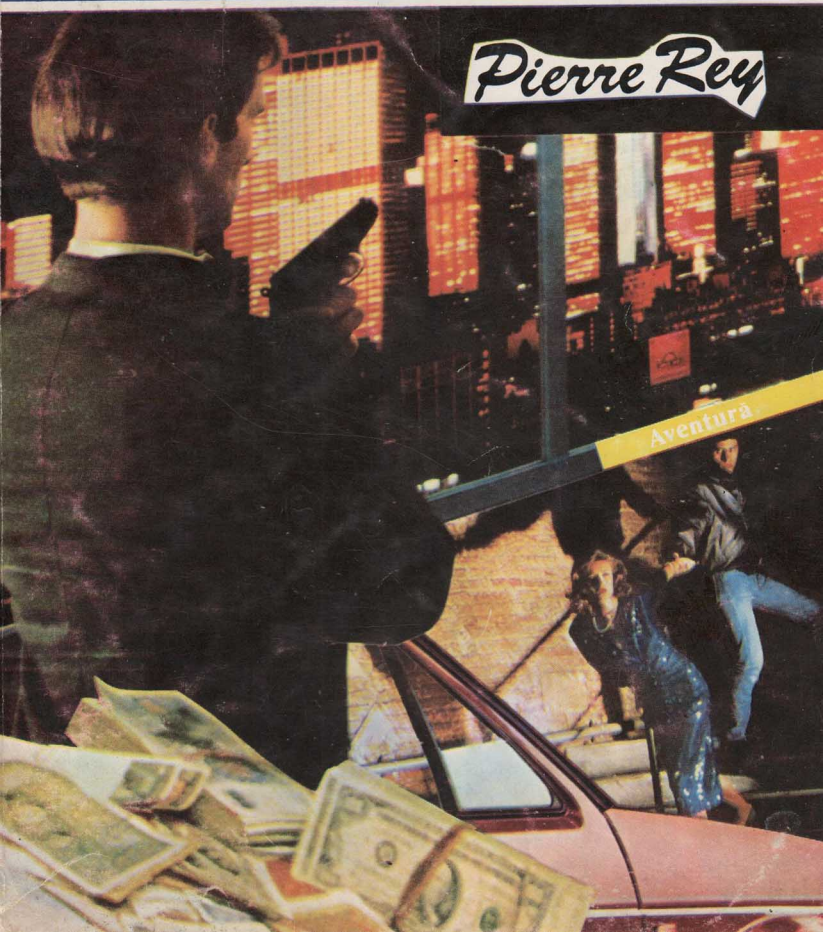

Aventura

Operațiunea
OUT

Coperta seriei: MIHAIL BOITOR
Redactor: GEORGE SORIN MOVILEANU
Tehnoredactor: GHEORGHE ALEXANDRESCU

Pierre Rey
OUT
© Editions Robert Laffont S.A., 1977

Toate drepturile
asupra prezentei ediții în limba română sînt rezervate
Editurii Artemis

ISBN 975-566-043-1

Pierre Rey

Operațiunea OUT

Traducere de VENERA CORAVU

București, 1993

„Dacă vedeți un bancher elvețian sărind pe fereastră, săriți după el. Sigur este vorba de cîștigarea unor bani."

VOLTAIRE

La capătul unui lanț
Cel care vrea mai mult aur
La capătul celălalt al lanțului
Cel care sapă pînă la moarte.
Care dintre ei moare cel dintîi
Dacă Dumnezeu închide ochii?

Pueblo... Pueblo...

Cîntec al minerilor bolivieni

Prolog

La ieșirea din curbă, Roland frînă cu putere. În mîinile care strîngeau maneta de comandă, cît și în coloana vertebrală, simți vibrînd parcă întreaga masă a celor 750 de tone.

– Rămîi cu noi în seara asta ? întrebă Luciano.

Roland coborî încet maneta, reducînd viteza locomotivei.

– Mi-ar plăcea, dar...

– E drăguță ?

– Ei, pe naiba, e mamă !

– Credeam că nu pleacă niciodată din Lausanne...

– Cînd dorm la Zürich, vine cîteodată să mă întîlnească.

– Mai coboară...

Trenul aluneca acum din ce în ce mai încet. Pentru prima dată de la plecare liniile paralele ale căii ferate nu se mai întîlneau : soseau. Cu mîna încă strînsă pe manetă, Roland înregistră mașinal betonul peroanelor înțesate tot mai mult de cărucioare, de colete și de grupuri de călători ale căror rînduri păreau că se strîng pe măsură ce garnitura intra în gară.

– Ce au ?

– Cine ?

– Fac o mutră !

Locomotiva ajunsese acum la o sută de metri de tampoanele de la capătul liniilor. Lucru neobișnuit, toți cei care se aflau pe peron se uitau la Roland și Luciano cu o expresie ciudată. O scurtă privire plină de mirare, nevenindu-le parcă să-și creadă ochilor, urmată de o strîmbătură de dezgust care li se fixa pe figură, chiar și atunci cînd capetele se întorceau ca să urmărească mișcarea locomotivei.

– Spune, întrebă neliniștit Luciano, am sos de roșii pe frunte sau ce altceva ?

– Dar eu ? întrebă Roland.

„Expresul 127, Geneva-Zürich, sosește în gară... Depărtați-vă de linii !" anunța o voce de bărbat, cuvintele fiindu-i repetate de cele zece megafoane ale căror sunete se încrucișau în timp ce ei se apropiau de capătul cursei.

Roland văzu o doamnă corpolentă, îmbrăcată în verde, scăpîndu-și poșeta din mînă, dar nepleçîndu-se să și-o ridice, arătînd cu mîna spre ei în timp ce-și acoperea partea de jos a feței cu palma celeilalte mîini, într-un gest de spaimă.

– Pe dracu ! înjură el, stingherit, ce înseamnă asta ?

Pretutindeni aceeași mimică de surpriză. Și încă ceva care ar fi fost suficient să-i alerteze pe cei doi mecanici. O dată cu intrarea trenului în gară se lăsa o liniște nefirească. De obicei, furnicarul persoanelor este însoțit de propriul său vacarm : zgomote de metal, lovituri, rumoare, strigăte. Dar, în acest moment, nimic. Doar acești ochi care se holbează și această mișcare de retragere tăcută.

– Blochează...

Roland trase frîna. Locomotiva ajunsese în fața tampoanelor. Luciano opri curentul. Pe peron, nimeni nu mai mișca. Doar doi impiegați se sfătuiau cu voce

înceată. Cel mai mic de statură se îndreptă alergînd spre biroul șefului de gară. Celălalt, pe care Roland îl cunoștea oarecum, din vedere, urcă scările locomotivei și intră în cabină. Jenat, îi privi pe rînd pe Roland și pe Luciano, fără să spună nici un cuvînt. Apoi, dregîndu-și glasul:

– De unde ați adunat asta ?

– Ce asta, se răsti Roland.

– Cum ce asta ? se miră funcționarul.

– Spune odată, strigă Luciano, nu sîntem vrăjitori. N-am chef să mă joc de-a ghicitoarea !

– Urmați-mă !

Pe peron, nimeni nu se mișcase. Nu se auzea decît gîfîiala surdă a unei vechi locomotive cu aburi, care parcă sughița pe o linie de manevră. Dintr-o săritură, Roland și Luciano fură jos. Și cînd priviră în fața locomotivei, pe care cu dragoste o numiseră Margareta, înțeleseră.

Pe grătarul de protecție, ca și cînd ar fi fost pus acolo cu delicatețe, de un decorator macabru, se afla un picior de bărbat, dislocat la nivelul coapsei. Abia se zărea o urmă de sînge ruginie pătînd stofa de culoare închisă a pantalonului, în locul unde osul fusese probabil secționat. În mod stupid Roland se gîndi că era vorba de piciorul unui individ îmbrăcat elegant. Oare pielea luxoasă a pantofului negru sau mătasea șosetei asortate îl făcuseră să se gîndească la acest lucru ? Privind mai atent, văzu o dungă de sînge scurgîndu-se pe șosetă, răspîndindu-se pe pantof și întinzîndu-se într-o pată brună pe grătarul de oțel al Margaretei.

În această clipă, nici Roland, nici ceilalți martori nu puteau bănui că pata avea să se întindă cu o viteză fulgerătoare pe mai multe continente, pînă cînd va deveni o adevărată baie de sînge.

Prima parte
ZÜRICH-EXPRESS

1

În prezența soției sale, Morty O'Broin nu-și ducea niciodată gesturile pînă la capăt. Judith îl îngrozea. Avea în colțul buzelor o cută de amărăciune sarcastică, pe care nici un machiaj nu reușea s-o mascheze. Tonul ei răstit îl făcea pe Morty să dorească să fie cît mai departe în acele clipe, dar și mai teribile erau tăcerile pline de un dispreț reținut anunțînd de obicei o migrenă, care îi conferea, din principiu, tot respectul datorat unei femei în suferință.

De mulți ani, Morty renunțase să înnoade un dialog pe care viața în camere separate, absența oricărui raport sexual, chiar și a unor minime confidențe îl redusese la un schimb de onomatopee, cărora li se adăugau cel mai adesea substantivul „migrenă", adjectivul „ridicol", verbul „a plăti", adverbul „cît". Cu toate acestea, la începutul căsătoriei lor, Morty sperase s-o vadă pe Judith interesîndu-se de afacerile lui, de succesele lui : timp pierdut ! Își dăduse seama că ea nu făcea altceva decît să-i scoată pe nas nereușitele, necomentîndu-i niciodată succesele, ca și cînd acestea ar fi fost de la sine înțelese. Un fel de ostilitate surdă și mută se instaurase rapid, fiecare închizîndu-se în gîndurile lui, Judith neexprimîndu-și direct nemulțumirea decît prin anumite gesturi, Morty păstrînd cu prudență doar pentru el reușitele profesionale, pe care ea ar fi fost prea fericită să le reducă la zero, cu un cuvînt crud sau cu o mutră disprețuitoare. Cu patru ani în urmă, atunci cînd era deja unul dintre avocații financiari cei mai reputați din New York, fusese gata să-i anunțe bucuria de a fi fost angajat ca să descurce anumite afaceri ale Sindicatului. În ultima clipă, îndemnat de un presentiment, se abținuse. În orice caz, acest

izvor de bogăție n-ar fi schimbat pentru moment viața lui Judith. Dulapurile ei erau pline pînă la refuz de blănuri, iar bijuteriile nu mai aveau loc în sertare, ca și cum aceste cadouri numeroase ar fi putut să ascundă absența cuvintelor care le măcinase cuplul, să arunce o punte fragilă între tăcerile lor.

Dar numele lui Gabelotti n-ar fi fost mai evocator pentru ea decît cel al lui Cranach pentru un argat de odinioară.

Judith își aprinse a douăzecea țigară din acea dimineață, stinse chibritul în ceașca de cafea așezată pe tava cu micul dejun, pe care abia îl atinsese. Morty tocmai verifica închizătoarea valijoarei lui. Îl întrebă cu indiferență:

– Pleci?

– Da.

– Dar abia te-ai întors din Europa! Dumnezeule, mă doare capul!

– Ia-ți pilulele.

– Unde te duci?

Uimit, se ridică în picioare: ea nu-i punea niciodată asemenea întrebări, prefăcîndu-se că ignoră gesturile lui. Era gata să-i răspundă pe un ton răstit – „Ce te interesează?" – dar își reținu fraza în ultimul moment și se mulțumi să mormăie:

– La Nassau.

Mașinal, ea vărsă zațul cafelei plin de chibrituri în paharul în care mai rămăsese puțin suc de grepfruit și-și aruncă în amestec țigara abia începută.

– Ești un norocos.

Neliniștit, îi căută ochii și se calmă cînd nu citi în ei decît obișnuita expresie de plictiseală.

Îi spuse cu ironie:

– Dacă ești gata în cinci minute, te iau cu mine.

– E ridicol... Am migrenă.

Dacă ea ar putea să știe! El, pe care ea nu-l văzuse crescînd, pe care-l considera același avocat jalnic de la început, cînd trebuia efectiv să se milogească pentru a fi acceptat stagiar într-un birou de avocatură! El, pe care ea a crezut că l-a făcut impotent, ignorîndu-l! Ar putea ea să conceapă, chiar dacă el i-ar mărturisi-o, ce era pe cale să realizeze? Tuși.

– Bine, uite...

Se aplecă spre ea ca și cînd ar fi vrut să-și ia rămas bun, dar își reținu la timp gestul.

– Trebuie să plec...

În mod normal ar fi trebuit să fie tulburat, să încerce sentimente definitive și patetice ca acelea ce-i cuprind pe eroii din romane cînd pun capăt unei legături de 20 de ani. Dar

nu simțea nimic din toate acestea... Morty O'Broin era tot așa de calm ca și cînd ar fi trebuit să se întoarcă în aceeași seară acasă. Gîndul că nu avea copii îl umplu brusc de o veselie care-l făcu să jubileze: nu construiseră nimic, nu distrugea nimic. Lăsînd-o astfel nu părăsea, la drept vorbind, decît o bucată din el însuși, o bucată năclăită din viața lui, a cărei evocare îl jena, căci așteptase prea mult ca să aibă curajul să fugă. În mai puțin de 48 de ore va fi departe, cu cealaltă, într-un loc de vis, a cărui existență nimeni din lume nu are cum s-o bănuiască. Și el, Mortimer O'Broin, va fi bogat, cum nici un semen de-al lui n-a fost vreodată, mai bogat decît și-ar putea imagina creierul cel mai delirant. Era la doi pași de ușă, cu valiza în mînă, cînd ea îi spuse:

– Morty, cînd ieși spune-i Margaretei să-mi aducă apă proaspătă și pilulele.

Dădu din cap aprobator, gîndindu-se că ultimul cuvînt pe care-l auzise din gura ei fusese „pilulă". Îi întoarse spatele fără ca ea să-i bănuiască surîsul: n-o va mai revedea niciodată.

Micul avion făcea acum al treilea rond. Din nou se îndreptă spre artera principală din Chiavenno, o luă drept spre axul acesteia, trecu razant pe deasupra acoperișurilor, provocînd o vibrație puternică și se redresă la stînga clopotniței bisericii. Toți locuitorii acestui orășel, cu capetele ridicate spre cer, văzură atunci o mulțime de hîrtiuțe legănîndu-se în vînt, plutind în cercuri și coborînd grațios, cu mișcări ezitante de frunze moarte, ca să se așeze pe străzi, pe acoperișurile mașinilor, pe balcoane, pe pînzele viu colorate care protejau de soare tarabele negustorilor ambulanți. Era ora 12, tîrgul nu avea loc decît o dată pe săptămînă, strada era plină de lume și briza blîndă a acestei zile de aprilie, venind dinspre lacul Como, care era aproape, puțin mai la sud, lăsa să se ghicească formele suple ale femeilor mai tinere, care, primele, își scoseseră rochiile de vară de la naftalină.

Doi sau trei băieți ridicaseră ceea ce crezuseră mai întîi că sînt prospecte, le întoarseră ezitînd între degete și se consultară din priviri, nevenindu-le să creadă. Băiatul de doisprezece ani al unui brutar exprimă cu voce tare ceea ce fiecare dintre ei putea să vadă cu ochii lui, dar nu îndrăznea să spună. Cu picioarele împleticite de emoție, fugi către brutăria tatălui său strîngînd la piept un pumn de bilete căzute din cer și strigînd cu o voce parcă strangulată părinților lui, care ieșiseră în pragul prăvăliei atrași de zgomotul aparatului:

– Sînt bani ! Tată ! Mamă ! Veniți repede ! Plouă cu bancnote !

Atunci, chiar și cei mai neîncrezători, cei care luaseră o expresie blazată de oameni cărora nu poți să le faci farse, se simțiră electrizați. Se aruncară fără să mai ezite în caruselul de mașini care blocau strada, cu spatele plecat pentru pescuitul miraculos, într-un concert de scîrțîituri de frîne, de vociferări, de sfaturi strigate de la ferestre, de amenințări, de proteste, de încurajări brutal acoperite de zgomotul îngrozitor al avionului revenit brusc și din care se mai revărsa – „Minune ! Minune !" psalmodiau, făcîndu-și semnul crucii, cîteva femei într-adevăr foarte bătrîne – o a doua mană cerească ! Ciorchini de copii, deși cei mai viguroși dintre ei se străduiau să-i împiedice, încercau să se cațere în copacii ale căror crengi, abia înmugurite, înfloreau brusc de bilete de bancă. Era vorba de bilete elvețiene, de bilete frumoase și bune de la Banca Națională Elvețiană, de culoarea aceea movulie, a căror valoare era între 10 și 50 de franci. Goana după bani deveni mai înverșunată, izbucniră bătăi.

Renata își îndreptă aparatul și izbucni în rîs : văzut de sus, spectacolul semăna cu acela al unui coteț de găini în care păsările, apucate de nebunie, s-ar fi apucat să ciugulească, accelerat, grăunțe imaginare.

– Ești dezgustătoare ! îi strigă Kurt, cu ciudă, urlînd din toată puterea ca să acopere zgomotul motorului și furia vîntului.

Spre groaza lui, ea lăsă maneta în timp ce închidea cu o lovitură seacă acoperișul de plexiglas. Avionul făcu un salt, ceea ce avu ca efect un nou hohot de rîs al Renatei. Îi aruncă apoi o privire piezișă :

– Nu trebuia să mă provoci !

Sub ei defilau micile văi înverzite pătate ici și colo de verdele mai închis al brazilor.

– Ține-te bine, coborîm ! spuse Renata.

– Renata ! strigă Kurt.

Micul avion „Piper" căzu ca o piatră peste cireada de vaci pe care Renata o luase drept țintă, păru că le-a atins spinarea, pe cînd ele se răspîndeau speriate în peisaj, urmate de doi cîini enormi. O secundă doar, dar suficient pentru ca să-l vadă pe păstor gesticulînd și arătîndu-le pumnul. Kurt încercă să vorbească calm :

– Ce vrei să-mi dovedești cu asta ?

Jucîndu-se acum parcă de-a capra cu norii mici și ușori, pe care vîntul îi destrăma, Renata reluă cu un aer mai serios :

– Că nu ai deloc dreptate, că n-ai curajul să-ți mărturisești dorințele. I-ai văzut alergînd și bătîndu-se cînd le-am aruncat bancnotele? Pretindeai că nimeni n-o să se miște, că este degradant, că insult populația muncitoare! Cine avea dreptate?

Kurt se ghemui pe locul lui și se prefăcu că nu aude. Îi era puțin greață. Îi era teamă, de asemenea, că, ținîndu-i piept, o va face să ajungă la acel tip de excentricități de pilotaj care transformau în mîinile ei o mașină obișnuită într-una de cascadorie, o avionetă într-un carusel de coșmar. Renata nu era decît dispreț, era mai bine să n-o înfrunți în anumite circumstanțe periculoase. Kurt n-o să uite niciodată ziua îngrozitoare în care, invitîndu-l la un dineu cu ocazia aniversării colegiului, i-a șoptit la ureche:

– Vecinul meu este un pisălog. Pe cuvînt că-i răstorn farfuria mea cu spaghetti pe cămașă! Distrat sau imprudent, el spusese „Așa!", provocînd un adevărat dezastru: conținutul farfuriei cu sos tomat, parmezan ras și spaghetti fierbinți ajunse pe costumul imaculat al colegului ei de promoție.

– Tu nu-mi răspunzi nimic?

Ca să protesteze împotriva muțeniei lui, ridică imediat avionul în lumînare, ceea ce îi tăie respirația și îl lipi cu spatele într-o poziție paralelă cu linia orizontului. Avu apoi bucuria unei noi coborîri, a două sau trei răsturnări, cînd nu mai știa unde sînt cerul și pămîntul, ca și a unei lungi alunecări cu capul în jos, însoțită de o săgeată ironică:

– Dacă, așa cum pretinzi, banii sînt un rahat, oamenii nu ar merge în patru labe pentru a-i culege!

Strînse din dinți străduindu-se să se controleze. Dacă această zăpăcită n-o să strivească avionul în următoarele minute, avea o șansă minimă să ajungă totuși viu la punctul de plecare: aeroportul din Zürich. Zürich, orașul unde, peste trei zile, mai exact la 26 aprilie, se va celebra căsătoria lor.

Cu toată sinceritatea, Zaza Finney nu înțelegea deloc de ce nici un producător n-o oprise pe drum pentru a-i da să semneze un contract pe viață pentru roluri principale: ea se considera perfectă. Nici o umbră, nici un rid nu-i alterau pielea netedă și întinsă a feței, luminată de doi ochi de culoarea cobaltului, pe care ea îi găsea extraordinari și misterioși. Goală în fața unei oglinzi triple, întoarse una din părțile laterale pentru a se contempla de la spate, după ce se admirase multă vreme din față și din profil. Era încîntată de armonia pro-

porţiilor dintre talia subţire şi şoldurile pline, de catifeaua satinată a pielii ei bronzate, de subţirimea gleznelor, de curba uşoară şi dulce a pulpelor. Îi dădură lacrimile admirînd atîta frumuseţe. Încă o dată se întrebă dacă a făcut un calcul bun legîndu-şi pentru moment viaţa de acest bărbat mic de statură, şters şi insignifiant la prima vedere, dar care pare, totuşi, capabil să facă să înflorească banii sub paşii lui, ca într-o magie. Îl cunoscuse într-un mod bizar, acum şase luni... Pasiunii pe care o avea pentru propria ei imagine i se adăuga şi o ambiţie nemăsurată de a deveni actriţă. Ea era sigură că, apărînd pe scenă sau pe ecran, va face, după dorinţă, să izbucnească plînsetele sau rîsetele spectatorilor şi va putea să se joace cu întreaga gamă a emoţiilor lor, prin subtilitatea mimicii, prin intensitatea sentimentelor ei.

Trebuie să începi cu ceva: pozase pentru fotografii destinate să împodobească ambalajul unei cutii de supă de sparanghel. După ce se culcase cu ea, fotograful îi făcuse nişte fotografii mai intime, destinate, îi jurase el, să rămînă în arhiva lui personală. Plină de mîndrie, le văzuse reproduse trei luni mai tîrziu într-o revistă porno, dîndu-şi seama în acelaşi timp de avantajul pe care ar putea să-l aibă, în urma acestei trădări, făcînd pe indignata. Un mini-scandal putea să atragă după sine unul mai mare, care, cu puţină şansă, ar declanşa o reacţie publicitară în lanţ. Ceruse unei prietene adresa celui mai bun avocat al oraşului, decisă să dea maximum de strălucire acestui „abuz de încredere".

Ajunsese astfel în cabinetul lui Mortimer O'Broin, unde un stagiar cu un aer morocănos îi spusese că „nu ştia unde e patronul". Revenise de două ori. A treia oară, a intervenit în conversaţia ei cu stagiarul un bărbat mic, şters, tipul de bărbat pe care nici o femeie nu-l remarcă, decît dacă s-ar plimba cu un cuţit în spate sau cu cifra averii lui înscrisă pe o pancartă, atîrnată pe piept. Spre marea ei surpriză, stagiarul manifestase o imensă consideraţie pentru avorton şi declarase cu un surîs servil: „Domnul O'Broin, în persoană, se va ocupa de dumneavoastră". Iată... Aşa începuse totul între ei. Îşi dăduse rapid seama că aspectul plăpînd al personajului era compensat de o generozitate extravagantă, care nu secase după o primă noapte de dragoste. Pe atunci, Zaza trăia într-o cameră mizerabilă, de unde era în permanenţă ameninţată să fie dată afară, din cauză că nu-şi plătea la timp chiria. Capitalul ei consta dintr-o valiză ieftină, o rochie minunată de seară, un ansamblu sport şi [illegible] de machiaj.

Darurile lui Mortimer o ameţiseră, tot atît pe cît o decepţionaseră îmbrăţişările lui, îmbrăţişări de cotoi în călduri

care-l lăsau totuși pe avocat într-o epuizare amoroasă apropiată extazului mistic. Bineînțeles, Zaza, pentru igienă, își îngăduia alte aventuri ascunse și brutale, atît cît îi permiteau vizitele lui Mortimer, după ce o instalase într-un apartament somptuos de la Waldorf, unde, miracol, putea comanda tot ce-i trecea prin cap. Își înmulțise atunci pretențiile, echipîndu-se într-o săptămînă cu o garderobă în stare să facă să pălească un star. Apoi, pentru a-și testa amantul, pentru a verifica soliditatea legăturilor care îl legau de ea, și-a dorit bijuterii. Mortimer s-a executat cu o grabă timidă, depășind cu mult ceea ce-și imaginase ea. Nici o cerere nu părea să-l surprindă și, dimpotrivă, îi făcea plăcere să-i îndeplinească dorințele înainte chiar ca ea să și le fi exprimat. În schimb, nu-i cerea decît prezența în cursul unor seri interminabile, lugubre, care o plictiseau de moarte. Cîteodată, îi lua mîna – spre marea rușine a Zazei cînd se știa observată de terți – o păstra într-a sa și o privea cu o expresie supusă, de o stupiditate infinită.

Îi vorbea puțin despre afacerile lui, dar nu înceta s-o acopere de bani și de cadouri, pînă în ziua în care, cu o lună în urmă, el pronunțase o frază enigmatică pentru ea: „Mi-ar plăcea să trăim împreună amîndoi, singuri, tu și eu. Ești gata?" Zaza, care îl știa însurat, se înfioră de scîrbă la ideea acestui *tête-à-tête* permanent. Îi ceru imediat sfatul lui Jimmy, fotograful, pe care-l revăzuse între timp și care accepta fără să facă nazuri „împrumuturile" pe care ea i le dădea. Acesta insistase să o lămurească asupra avantajelor unei asemenea legături, mirat, de altfel, că un om de finețea lui O'Broin se îndrăgostise de această viță narcisiacă și parfumată, cu nimic deosebită de fetele de același gen ce defilau de-a lungul zilei prin studioul lui. Dar, ca toate micile curve care nu vor să plătească prețul a ceea ce obțin prin grația momentană a fundului lor, Zaza, care nu vedea mai departe de vîrful nasului, se mulțumi să-i răspundă:

– Se vede bine că nu ești tu cel ce trebuie să se culce cu această legumă.

Dar argumentul ultim al lui Jimmy reușise s-o surprindă, dacă nu s-o impresioneze:

– Acela pe care tu îl iei drept o legumă rezolvă afacerile cele mai spinoase ale Sindicatului!

Ea izbucnise în rîs: Mortimer un gangster! Totuși, făcînd un mare efort, i se întîmpla din cînd în cînd, timp de zece secunde, să-l privească pe O'Broin prin ochii lui Jimmy. În ajun, totul se precipitase. Mortimer formulase din nou, într-un fel grăbit, întrebarea pusă cu o lună înainte: „Ești gata?"

Mustruluită cum se cuvine de Jimmy, ea îi răspunsese „Da".

Dînd la o parte perdeaua, aruncă o privire distrată în stradă, unde se scurgea, ca un șuvoi lent la ieșirea din furnal, fluxul uman al turiștilor. Visase mereu să ajungă la Nassau și să se plimbe pe Bay Street: era acum aici și se plictisea de moarte. Morty va reveni peste o oră, biletele lor erau gata, dar pentru o destinație pe care el nu i-o comunicase. „Acolo unde ne vom duce tu vei fi un fel de regină. Nu va exista nimic să-ți dorești și să nu-ți fie dat imediat!" Ea îi ceruse cu o voce plictisită: „Un elefant!" Și Morty îi răspunsese cu o voce de copil: „Sper că este vorba de un elefant din aur masiv!" Oarecum neliniștită, se întoarse în sala de baie, făcînd socoteala, ca să-și remonteze moralul, a numărului de zile pe care va trebui să-l petreacă cu Morty, pînă va găsi mijlocul să pună mîna pe o bună parte din cîștigul lui și să fugă să-l regăsească pe Jimmy.

Ceea ce o scîrbea cel mai mult, la Mortimer, nu era faptul că se folosea de corpul ei, ci că-și permitea să-i ia mîna și să aștepte de la ea acel lucru dezgustător și cleios: tandrețea.

Camioanele militare plecaseră din Geneva, Nyon, Morges, Lausanne, Fribourg, Berna, Lucerna, Zug și Zürich ca să plaseze trupele în teren. Fiecare om avea misiunea să exploreze un sector de 300 de metri de cale ferată, trecînd în același timp prin ciur și vegetația de pe margini pe o lățime de 10 metri. Căzînd de această dată de acord, poliția și armata elvețiană consideraseră că un cadavru omenesc, chiar amputat de piciorul drept, risca să producă dezordine în vesela cîmpie elvețiană. Poliția conducea ancheta, armata trimisese soldații. Ordin absolut de a continua ancheta pînă ce se va găsi restul corpului. La căderea nopții, subofițerii dădură ordin să se aprindă proiectoarele.

În ceea ce privește piciorul descoperit pe grătarul de protecție al locomotivei expresului Geneva-Zürich, acesta dezvăluise anchetatorilor cîteva din misterele sale. Pantoful purta marca unui cizmar din New York, *„Biasca's"*. Polițiștii din Zürich îi anunțaseră imediat, prin telefon, pe colegii lor americani. Aceștia începuseră deja investigațiile. Cu puțin noroc, vor afla curînd identitatea proprietarului. În buzunarul pantalonului, în afara unui teanc de 5000 de dolari împăturiți, inspectorii descoperiseră un bilet compostat la Zürich. Și erau

într-adevăr supărați că un picior voiajor a putut să-și facă intrarea la Zürich în timp ce ar fi trebuit să ajungă la Geneva o dată cu celălalt picior, cu capul și cu restul corpului deținătorului lui legitim.

Bine așezat între Vittorio Pizzu și Moshe Yudelman, Italo „Bebe" Volpone îi examina pe cei unsprezece oameni așezați în jurul mesei de conferință. Faptul că ocupa fotoliul fratelui său îi dădea o senzație de liniște și de autoritate pe care o dezmințea mișcarea neîncetată a ochilor, două luciri de cărbune insuportabile ascunse în spatele pleoapelor pe jumătate închise. Nu avea încredere în vocea lui, care trebuia să rămînă calmă, în timp ce registrul ei obișnuit era cel al agresivității sau al amenințării.

Făcu un nou efort pentru a se pune în pielea personajului pe care trebuia să-l joace, ordonînd mîinilor să nu mai învîrtă stiloul de aur masiv și ochilor să înceteze eterna lor sarabandă.

În schimb, își vîrî două degete în buzunarul vestei, în dreptul inimii, pentru o atingere furișă și liniștitoare a cărților de joc de care nu se despărțea niciodată. Ele aveau o funcție dublă, în același timp material de joc – jocul îl făcuse întotdeauna să trăiască, nu trăia decît pentru joc – și prevestitoare ale destinului, aducîndu-i noroc sau nu. Cînd călătorea lua cu el și o ruletă în miniatură. Cînd arunca bila de fildeș pentru a stabili interminabile și pasionante martingale, nici ziua, nici noaptea, nici timpul nu mai contau. Intra atunci într-un univers fără sfîrșit, în care cifrele domneau. Recordul lui era de trei zile și patru nopți, la Las Vegas, într-un salon particular. La intervale regulate, chelnerii puneau în fața lui mîncare și băuturi pe care le înghițea automat în sclipirea luminilor artificiale ce făceau să strălucească verdele mesei de joc. Cînd a părăsit masa, s-a întins spre a-și dezmorți mușchii...

De pe mocheta pe care se prăbușise, adormind adînc dintr-o dată, fusese transportat direct în apartamenul lui. Nu s-a sculat decît peste paisprezece ore.

Cu vîrful degetelor pe cărțile de joc, spuse:

– Prietenul nostru O'Broin, reprezentantul vostru, debarcă chiar acum din cursa cu care s-a întors de la Zürich. Totul este în regulă. Iată, de altfel, telegrama lui Don Genco pe care tocmai am primit-o.

Scoase din buzunar bucata de hîrtie mototolită, pe care o citise de o sută de ori mai înainte de a acționa potrivit in-

strucțiunilor fratelui lui: să lanseze invitațiile și să anunțe noutatea.

Ettore Gabelotti își aruncă un ochi pe ea, o trecu lui Simeone Ferro, care o întinse lui Joseph Dotto. În timp ce, la rîndul lor, Carmine Crimello, Vittorio Pizzu, Angelo Barba, Vicente Bruttore, Thomas Merta, Aldo Amalfi, Carlo Badaletto și Frankie Sabattini o citeau, Italo se gîndea că asistase la un eveniment istoric: întîlnirea pașnică, după 20 de ani de război rece sau de explozii care omorîseră atîția oameni, a celor mai puternice „familii" ale Sindicatului, Gabelotti și Volpone. Privirea îi aluneca de la o figură la alta, înregistrînd tresărirea de satisfacție nestăpînită care le fisura lustrul artificial pe care-l afișau cu toții ca pe-o mască. După ce trecuse din mînă în mînă făcînd înconjurul mesei, telegrama fu așezată în fața lui.

– Și ce altceva? întrebă Carlo Badaletto, cu insolență.

Îl detesta pe Italo și nu scăpa nici un prilej să nu-l sfideze. Cu cinci ani în urmă, cînd Italo se întorsese de la Londra, Badaletto făcea încă parte din clanul Volpone. Ca un fel de bun venit, îi aruncase ironic: *Come va, speranzaritu?*, ceea ce i-a adus o dublă fractură a maxilarului și pierderea incisivilor, dintre care unul, după lovitura de cap a lui Italo, îi rămăsese acestuia înfipt în partea de sus a frunții.

„Speranzaritu" era cuvîntul de dispreț utilizat de sicilieni pentru a-i numi pe aceia dintre ei care fugiseră în străinătate. Or, dacă Italo fusese constrîns la un exil de doi ani în Anglia, nici unul dintre șefii marilor familii de la New York sau de pe Coasta de Vest nu ignora faptul că aceasta se datorase unui ordin al fratelui său. Zu Genco era șeful, cel mai neînsemnat gest al lui avea valoarea unui oracol și fratele mai mic n-avea de ce să-i discute deciziile.

– Nimic, spuse Italo, fulgerîndu-l pe Badaletto cu privirea.

Ar fi vrut să-l facă să simtă același ascendent firesc pe care oricine îl resimțea în prezența fratelui său, fără ca acesta să încerce prin ceva anume să se impună. Sigur, Italo era temut, dar Genco avea ceva în plus: era respectat. Aparenta sa blîndețe, surîsul franc și darul înnăscut de conciliator ascundeau de minune natura lui neînduplecată și lacomă. Italo, din contră, nu era în stare să-și stăpînească mult timp furia clocotitoare care-l înăbușea în permanență, fără vreun motiv. Instinctele sale ucigașe îl împingeau adeseori să-și potolească poftele imediat, fie că erau de ordin particular, sentimental sau economic. Nu avea darul de a se exprima îngrijit, era devorat de pasiuni, tendința lui de a înlocui vorbele printr-o acțiune brutală l-ar fi condamnat, dacă n-ar fi fost poziția fra-

telui lui, să vegeteze într-un serviciu subaltern de „punk", de ucigaș de rînd. Conducătorii din Sindicat nu aveau încredere în lipsa lui de sînge rece, în predilecția lui pentru metodele primare și violente. Timpurile se schimbaseră mult de pe vremea lui Al Capone, nu că loviturile ar fi fost mai puțin numeroase, dar executarea lor avea loc cu finețe, fără zgomot, îndeplinite de anonimi pe care îi plăteau intermediari, fără ca ei să știe de ce și nici pentru cine își îndeplineau contractul. Astfel, nu exista nici cea mai mică legătură ce i-ar fi putut face pe anchetatori să ajungă de la victimă la călău: nici un raport între cei doi, nici un mobil. La capătul lanțului, fiecare „capo" trebuia să aibă fațada ireproșabilă a unui om de afaceri pentru ca să-și practice meseria la adăpostul fiscului american, al poliției și al concurenței. Acum, investițiile familiilor ofereau aparența și structura fără defect a unei companii multinaționale, cu ramificații infinite, girată de o armată de juriști care plasau fantasticele cîștiguri ilegale obținute din extorcare de bani, șantaje, asasinate și delicte diverse la scară mare în întreprinderi care erau deasupra oricăror suspiciuni. Nu arareori se întîmpla ca beneficiile din traficul de droguri, după un circuit misterios și secret, să contribuie la finanțarea unui spital pentru copii handicapați, a cărui inaugurare se desfășura cu mare pompă, în prezența tuturor oficialităților din oraș, cu binecuvîntarea autorităților, recunoștința guvernului și mulțumirile emoționate ale populației. Zu Genco Volpone nu făcea excepție de la regulă. „Trustul" său de creiere se compunea din floarea cea mai aleasă a marilor școli de drept internațional, ca și cum faptul că angaja cu onorarii exorbitante cele mai bune elemente din fiecare promoție ar fi compensat în propriii săi ochi nenorocirea de a fi fost analfabet pînă la vîrsta de 18 ani. Dar cînd apreciai rezultatele acestei gigantice rețele de circulație ocultă a bogăției, trebuia să te înclini și să recunoști că metoda avea partea ei bună.

Moshe Yudelman luă cuvîntul :

– Prima fază a operațiunii este terminată. În mai puțin de trei luni veniturile noastre vor fi spălate.

Originar din Bronx, cartierul cel mai mizer al New Yorkului, Yudelman, care-și făcuse studiile universitare furînd legume de pe tarabe și jucînd la jocurile mecanice cu golanii de pe strada lui, căpătase de la zei o calitate fără egal: putea să întreacă în rapiditate și eficacitate pe guvernatorul cel mai șmecher al oricărei bănci centrale. Născut cu talentul cifrelor, după cum alții au ochii albaștri, el știa fără să fi învățat, înțelegea înainte de a fi gîndit și nu căuta niciodată: el găsea.

Acest simț ascuțit al finanțelor era dublat de o șarlatanie genială. Nici un dosar, oricît de întortocheat ar fi fost, nu-i rezista mai mult de cinci minute. Găsea imediat greșeala, detaliul infim, virgula care lipsea și care îi putea permite, în modul cel mai legal din lume, să nu-și țină angajamentele, fără ca măcar să fie suspectat de rea credință sau de necinste. Mai eficient decît un ordinator, el avea în minte lista exactă a beneficiilor familiilor rivale ce făceau parte din „comisiune", această asociație la cel mai înalt nivel a celor unsprezece „capi" ce dominau traficul mondial și între care Zu Genco Volpone nu era cea mai modestă figură. Cînd Yudelman a intrat în familie, Genco a trebuit să lupte cu ceilalți ca să-l impună. Sicilienii autentici care compuneau aeropagul au admis cu greu prezența unui evreu printre ei. Atașați cu sălbăticie tradițiilor ancestrale ale țării lor de origine, simțeau o neîncredere viscerală față de tot ce era străin clanului lor, etnicității lor, punînd în același sac irlandezii, negrii, evreii, chinezii și protestanții. La început, Moshe Yudelman încercase să treacă neobservat, neintervenind decît atunci cînd i se cerea o părere, neluînd niciodată partea nimănui, nevorbind niciodată de rău pe nimeni. Era doar prezent, atîta tot, ca o mobilă devenită puțin cîte puțin familiară, pe care știi că o vei găsi la locul ei în ziua cînd vei avea nevoie de ea. Era prea perspicace pentru a nu observa că anumite legi ce conduceau clanul erau șubrede, prea inteligent pentru ca să le dezvăluie sau să emită cea mai mică critică, adept al devizei Sfîntului Francisc de Assisi: „Nu încerca să schimbi lumea. Schimbă mediul". Dar el n-avea chef de așa ceva. Universul subteran în care evolua era singurul care-i potolea foamea de putere, poftele lui de eminență cenușie. Facultățile lui extraordinare de contabil și de gestionar făcuseră restul.

Pe cînd membrii diverselor familii se omorau unii pe alții în mod frecvent, pentru stupide probleme de prestigiu, el reușise nu numai să se mențină în viață, ci și să ocupe un loc pe care nimeni nu se gîndise să i-l conteste chiar printre membrii supremei „comisiuni". El îi datora totul lui Genco, care-l cunoscuse pe cînd era jerpelit și neputincios, dar, grație lui, Don Zu Volpone putuse să-și întărească prestigiul și autoritatea. De aci încolo, rolul de „consigliere" particular care îi fusese acordat avea în vedere toate sectoarele de activitate ale Sindicatului, ceea ce făcuse din Moshe un fel de arbitru, de înțelept, pentru problemele cele mai delicate. Aceste responsabilități nu-l împiedicau să-și constituie propria lui avere,

multiplicată zi de zi, prin plasamente judicioase, prin decizii fulgerătoare, printr-un fler incomparabil, de pasăre de pradă, de a detecta tot ce mergea în universul bursei, al jocurilor de noroc, al jocurilor mecanice, al alimentației, transporturilor, confecțiilor, restaurantelor, barurilor, braseriilor, imobiliarului, al distribuitoarelor automate, al traficului clandestin de alcool, al loteriei, marilor meciuri de box, șantajului, cametei și proxenetismului. Știind că, pentru a nu mușca, leii trebuie să fie sătui, avea grijă în primul rînd ca toți cei pe care îi întrebuința să fie mulțumiți; în al doilea rînd, după ce ajunsese la o anumită libertate de manevră, avea grijă să-și consolideze propria-i bogăție.

În urma sfaturilor lui, Genco consimțise să se alieze – pentru cît timp? – cu acela pe care-l considera rivalul său numărul unu: Ettore Gabelotti. Moshe îi aruncă o privire pe ascuns. Mască romană, pungi grele sub ochii a căror autoritate și vioiciune încerca în permanență să le ascundă, Ettore cîntărea 120 kg, afișa un aer patern și de om cumsecade, dezmințit periodic de mîniile lui teribile, urmate de condamnări la moarte fără drept de apel. Pentru că, la începuturile lui dificile, propria lui viață i se păruse cam greu de suportat, moartea altora i se părea acum ușoară. Pentru un da sau un nu, el trimitea la moarte pe cei care îndrăzneau să nu-i fie pe plac, care se ridicau împotriva deciziilor lui.

Fusese nevoie de multă diplomație pentru ca Moshe să-l facă să admită că, în afara diversității scopurilor lor, interesele lui și cele ale lui Genco Volpone erau convergente atunci cînd era vorba de repunerea în circulație a veniturilor lor secrete. Nu fusese o sarcină ușoară să-i convingă să le pună în comun, cei doi oameni fiind separați de nenumăratele cadavre pe care fiecare le semănase în tabăra adversă, în urma unor litigii de tot felul. Dar acum acordul era încheiat și avea să dea naștere celei mai fantastice operații financiare realizată vreodată de Sindicat.

Gabelotti, care nu spusese încă nici un cuvînt, simțea probabil că Yudelman îl observă. Îi aruncă o privire ascuțită, pe care o mască imediat sub un surîs. Moshe surîse la rîndul lui și își întoarse privirea.

– Mai dă-mi o dată telegrama! ceru Ettore.

Cu vîrful degetelor, o făcură să ajungă pînă la el, de la o extremitate la cealaltă a mesei. Gabelotti o luă și rîse puternic adresîndu-se celui mai mic Volpone:

– Ce zici, Bebe, fratele tău nu prea s-a ruinat din cauza cheltuielilor pentru expedierea telegramei!

Toată lumea izbucni într-un rîs zgomotos. Italo, în defensivă, li se alătură cînd înțelese că fraza lui Ettore nu conținea nici o ironie ascunsă, jignitoare pentru el. Trebuie spus că telegrama, pe al cărui spate era înscrisă adresa oficiului poștal Schaffhäuserstrasse din Zürich de unde fusese trimisă, nu conținea decît un cuvînt, unul singur, de trei litere: *OUT*. Dar cele trei litere reprezentau rezultatul efortului comun al tuturor participanților la reuniune, rezultatul pe întregul an 1976 al tuturor activităților lor criminale.

Mai exact, suma înspăimîntătoare de 2 miliarde de dolari.

Ines pretindea că în copilărie fusese hrănită exclusiv cu lapte și sînge. În tribul ei, bărbații măsurau pînă la 2,20 metri – femeile aveau în jur de 1,90 metri – și cînd se confruntau cu războinici „normali" erau atît de înalți încît ultimii păreau a fi pe lîngă ei niște pitici. Spunea, de asemenea, că era fiică de rege și că avea opt frați, unul mai frumos decît altul. În timpul ceremoniilor de inițiere, care marcau trecerea lor în lumea adulților, adolescenții trebuiau, pentru a-și dovedi curajul, să-și provoace răni grave în zona organelor genitale, reînnoind astfel, fără să știe – căci cultura lor, deși vastă, era pur orală – gestul tinerilor atenieni care-și crestau falusul, pînă ce cicatricele rănilor le făceau să semene cu niște totemuri sculptate.

Lando, căruia tot ce era în legătură cu sexul nu-i era străin, asculta aceste povești cu gura căscată, incapabil să discearnă în poveștile lui Ines frontiera dintre adevăr și fals.

– Vrei să spui că frații tăi își crestau sexul cu briciul? insistă el.

Ines întinse mîna și luă o mandarină dintr-o cupă așezată pe pantalonii lui Lando, pe mochetă.

– Exact.

– Trebuie să fii nebun... suspină Lando. Adevărați sălbatici!

Contemplă cu coada ochiului imensul corp, aflat în stare de repaos, al amantei sale. Desculță, era la fel de înaltă ca el, ceea ce îl scutea de dureri la glezne cînd făcea dragoste cu ea în picioare. Se gîndi că, în cele două sezoane cît fusese fotbalist profesionist, rareori întîlnise, în propria lui echipă sau printre adversari, bărbați mai înalți decît el. Se întoarse spre ea:

– De fapt, ai un metru și optzeci?

– Da.

– Și totuși, e ciudat, nu semeni cu o girafă!

Îi aruncă o privire, jumătate amuzată, jumătate dispreţuitoare.

– Totul este relativ, bietul meu Lando. În ţara mea, chiar tu ai părea mic de statură.

Venea din Burundi, dintr-un oraş numit Bujumbura. Adesea, îi arătase cu vîrfurile degetelor ei subţiri, avînd pielea ca ciocolata şi unghiile roşii, locul exact de pe hartă – un punct abstract pentru Lando – ca un rahat de muscă înghesuit între Kenya, Congo, Uganda şi Tanzania.

– Acolo, aproape de ţinutul tău, curge un rîu ? întrebase odată Lando, arătînd un firişor albastru pe pămîntul ocru al planisferei. E mare ?

– Abia un rîuşor... 1000 de kilometri lungime, 100 de metri lăţime. Se varsă în Tanganyka.

– Glumeşti ?

– Puţin.

Adevăratul ei nume era Kibondo, prinţesa Kibondo. Dar parcă poţi să ştii ce e cu asemenea indivizi... Ea îi povestise că un croitor italian o rebotezase Ines, înaintea sosirii ei în Elveţia. Era manechin-vedetă la Roma, dar faima ei se întinsese la Londra, Paris, New York, unde o plăteau cu sume fabuloase pentru şedinţele de fotografii. Ţinuta ei era atît de formidabilă încît îşi permitea să poarte tocuri de 10 centimetri. Nu trecea neobservată ! Dar niciodată nu se vedea vreo nuanţă de ironie în privirile care o devorau cu un fel de mirare admirativă, asemenea celei pe care o simţi pentru un lucru necunoscut, ce vine dintr-o altă planetă, şi care ştii că e frumos, sublim de frumos, deşi nu se încadrează în nici unul dintre canoanele estetice în vigoare : este cu totul altceva.

Lando lăsă mîna să-i alunece pe coapsa goală, care nu se mai termina, satinată ca o pietricică şlefuită de mare timp de mii de ani, de culoarea bronzului, mlădioasă, cu muşchii tari, dar senzuali. Era mîndru că o astfel de creatură îl ajuta să trăiască, nu că ar fi avut neapărat nevoie – profesiunea lui nedeclarată îi acoperea pe deplin cheltuielile –, dar din principiu. Banii şi cadourile cu care îl copleşea de cînd făcea pe d.ma de lux i le dădea aşa cum o regină ar arunca o pungă cu bani sclavului său. Fără servilitate, fără păreri de rău, fără văicăreli, simplu, pentru că ea o dorea, pentru că găsea de cuviinţă s-o facă şi pentru că aşa-i plăcea. Uşor, îndepărtă mîna lui Lando de pe coapsa ei.

– Nu mai e timp. Am întîlnire la ora 7.

– Bătrînul tău ?

– Cînd sîntem în picioare, faţă în faţă, ochelarii îi ajung la înălţimea sînilor mei.

– Și cînd sînteți culcați ?

– În pat sîntem toți egali. În sfîrșit, aproape...

– Lasă-l să se perpelească puțin.

– Nu, este un maniac al exactității. Și cînd lucrez sînt întotdeauna exactă.

Se întinse ca o felină, schițînd un căscat. Tulburat de bănuții mari, ca de aramă, ce aureolau vîrfurile tari ale sînilor ei, Lando insistă :

– Numai un minut, vrei ?

Culmea ! El, bărbatul a cărei simplă apropiere ar fi trebuit să fie simțită ca o favoare deosebită de orice femeie, era intimidat de o negresă care hotăra dacă era sau nu de acord cu ceea ce el dorea. Ines se uită la el gînditoare.

– Pentru un alb nu faci prea rău dragoste...

– M-ai fi preferat negru ?

– Nu culoarea contează, Lando...

– Atunci ce ?

– Ce ai în pantaloni.

Lando se înfurie : avea orgoliul organului său, celebrat de sute de femei pe care le părăsise, epuizate, îmbătrînite după cîteva prestații erotice de înaltă clasă. Dar Ines, cu toată siguranța de nezdruncinat pe care el o avea în puterea lui de a face să juiseze orice femeie, reușea prin vorbele ei cu subînțelesuri să strecoare îndoiala în sufletul lui neliniștit. Prima noapte, după ce făcuseră dragoste de cinci ori consecutiv în opt ore de plăcere neîntreruptă, așteptase un comentariu din partea ei, vag decepționat că ea nu se gîndea să-și manifeste în vreun fel admirația. Cum ea continua să nu spună nimic, căutase să-i smulgă totuși un compliment :

– Ți-a plăcut ?

– N-a fost prea rău.

– Cum adică n-a fost prea rău ?

Avea senzația că se golise complet, că putea să doarmă zece ani ca să se refacă. Ea dăduse din cap, capul ei delicat, cu ochii sumbri și imenși înfundați parcă în ieșiturile pomeților, și-i spusese din vîrful buzelor :

– Nu prea rău pentru un alb.

Era sigur că ea glumea. Nici o femeie din lume n-ar fi putut să reziste la un asemenea tratament fără a fi condusă pentru reanimare într-un spital. Căzuse într-un somn adînc, scîrbit de atîta ingratitudine. A doua zi Ines îi dăruise un ceas extraordinar din platină, cumpărat de la Vacheron ; avea zeci de ceasuri de diferite mărci, pe care isprăvile lui sexuale i le

aduseseră din partea unor admiratoare, gata oricînd și la alte sacrificii dacă el ar fi dorit să le revadă. Nici acum nu înțelegea de ce Ines, prințesă de Kibondo, fiică de rege, se complăcea în a-i da lui banii cu care o copleșeau cei cîțiva amanți bogați ce se bucurau de corpul ei fabulos. Îl trata ca pe un băiețel și, cu toate insistențele lui, nu reușise niciodată să pătrundă în acel domeniu secret al gîndurilor și sentimentelor a cărui cheie o avea doar ea.

Se așeză pe marginea patului și se încălță încet cu o pereche de cizme roșcate. Unul din cei doi papagali fluieră în colivie.

– Tu ai cumpărat păsările astea?

– Nu, mi-au fost dăruite. Ție îți plac păsările?

Orlando Baretto se ridică la rîndul lui, întinzîndu-și corpul atletic, pe care nici un gram de grăsime nu-l îngreuna. De cînd încetase să facă sport, singura lui hrană, sau aproape, era alcoolul pe care-l consuma, una sau două sticle pe zi, fără să fie niciodată beat.

– Le ador.

Se apropie de colivia aurită, o mîngîie cu mîinile lui musculoase, deschise ușița și căută în interior cu vîrfurile degetelor. Papagalii se refugiară cît mai departe posibil. Tandru, Lando prinse unul care se zbătu și-l ciupi, fără ca lui să-i pese. Îl luă încet în palmă și îi învălui capul cu un suflu cald, cu buzele lipite de pene. Îi surîse lui Ines.

– Sînt nebun după toate vietățile.

Apoi, dintr-o mușcătură, decapită papagalul.

2

Secretara se dădu la o parte și-l lăsă să intre pe noul venit. Homer Kloppe, care se ridicase curtenitor pentru a-l primi, ignoră mîna care i se întindea și-și înclină scurt capul, în semn de bun venit. Îi arătă un fotoliu de piele, pe care celălalt se așeză la margine, și se întoarse la propriul său loc, în spatele biroului, pe a cărui suprafață nu se vedea nici un obiect, dosar sau creion, cu excepția unei cărți de vizită menționînd numele și calitatea vizitatorului: „André Levain, administrator de societăți".

Levain își drese glasul și schiță un surîs. Era un bărbat de vreo 60 de ani, foarte elegant, cu fața bronzată, încadrată de un păr lung și alb, ale cărui reflexe albăstrui îl făcură pe Kloppe să se gîndească la faptul că această culoare se datora mai mult ca sigur unui artist coafor. Homer îi făcu un semn discret, care putea trece drept o încurajare. Deoarece Levain nu spunea nimic, Homer își încrucișă mîinile grăsulii pe masă, nu înainte de a arunca o privire furișă spre ceas.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, începu Levain. Ar fi trebuit să vă solicit din timp, dar sînt în trecere și afacerea care mă aduce este destul de delicată și importantă pentru a-mi permite să vă deranjez.

Trase de dunga pantalonilor, își pipăi cravata neagră și, cu un gest inconștient, își netezi părul cu vîrful degetelor.

– Iată... continuă el după o scurtă ezitare. Am aici cîteva bunuri pe care mi-ar plăcea să vi le dau în păstrare...

Atinse instinctiv valiza neagră pusă jos pe mochetă, își șterse fruntea îmbrobonită de sudoare cu o batistă de mătase scoasă din buzunarul hainei, jenat deodată de privirea fixă a

lui Homer Kloppe, ai cărui ochi albaștri de miop nu clipiseră nici o secundă, vigilenți și neutri, ascunși în spatele sticlelor groase ale ochelarilor cu montură fină de aur.

Neștiind ce să mai spună în fața tăcerii bancherului, Levain își schimbă poziția în fotoliu, își încrucișă picioarele și puse mîna pe valiză, surprins de austeritatea camerei pe care nimic nu o înveselea. Nu-și imaginase astfel sfîntul sfinților, biroul directorial al celei mai discrete și mai puternice bănci din Zürich. Pereții erau tapetați cu o tapiserie bej, mocheta era gri, iar pe deasupra acoperișurilor caselor din Stampfenbachstrasse se zăreau, prin fereastră, clădirile gării, dincolo de o piață și de apele Limmatului ce se ascundeau prin frunzișul parcului. Respiră îndelung.

– Este vorba de 8 milioane de franci francezi.

Kloppe nu schiță nici un gest. Atunci Levain simți nevoia să precizeze:

– Un milion șase sute de mii de dolari.

Bancherul dădu încet din cap.

– Rodul muncii mele de douăzeci și cinci de ani. Înțelegeți... dacă mi s-ar întîmpla ceva... N-aș vrea să se aleagă praful de tot, în tot felul de procese.

Kloppe aprobă. Levain părea să se destindă.

– Vreau să vă explic...

Kloppe îl întrerupse cu un mic gest al mîinii, în timp ce pe fața lui trecea o umbră de contrarietate.

– Sînteți administrator de societăți, domnule Levain?

– Exact! Dacă vreți să-mi permiteți...

Dintr-un portofel din piele de crocodil, pe care-l desfăcu cu degete lungi, nervoase, scoase diferite acte de identitate și, pe un ton care părea a fi de scuză, adăugă:

– Trebuia să încep cu asta...

Kloppe le luă și le examină cu atenție.

– Vizita dumneavoastră mă onorează, domnule Levain. Pot să cunosc motivele care v-au făcut să alegeți banca mea?

– Banca dumneavoastră?... bîlbîi Levain, aiurit de faptul că un bancher putea să primească cu atîta neîncredere un om care-i aducea 8 milioane.

Cu o oră mai înainte, cînd debarcase la aeroport, se crezuse stăpînul lumii. După cum conveniseră, traficantul îl așteptase într-un bar de pe Wasserwerkstrasse. Ca preț al riscurilor la care se expusese pentru trecerea prețioasei valize – Levain ignorînd pe ce drum ajunsese de la Lyon la Zürich și cu ce fel de mijloace de locomoție – îi dăduse 2% pentru suma transportată, adică 160.000 de franci. Și acum, cînd ar fi tre-

buit să fie tratat ca un învingător, să fie flatat, să i se întindă covoare roșii pentru că le făcea onoarea să le încredințeze comoara, era întrebat de ce alesese Trade Zürich Bank! Un moment fu tentat să-și ia valiza, să-l trimită la dracu pe acest individ scund și atît de puțin primitor. În definitiv, orașul era plin de bănci și multe alte instituții financiare ar fi fost gata să-l primească cu brațele deschise. Dar nu făcu nici o mișcare și răspunse politicos:

– La Paris, niște prieteni mi-au vorbit de dumneavoastră...

Kloppe își ridică sprîncenele, care erau roșcate.

– Cum se numesc, domnule Levain?

– Lombard. Edouard Lombard.

– Îl cunosc pe domnul Lombard, într-adevăr. Ei bine, domnule Levain, cum înțelegeți să vă întrebuințați capitalul? Doriți să deschideți un cont, să cumpărați devize, să investiți la Bursă?

– Nimic din toate astea, pentru moment. Aș dori, pentru început, să vă las această sumă în depozit pe un termen de 3 luni. Ce dobîndă îmi puteți acorda?

– Blocat pentru 3 luni? (Apăsă pe un buton și spuse:) Garnheim, dobînzile pentru franci francezi blocați pentru 3 luni? Da... Mulțumesc!... (Întorcînd-se spre Levain:) 9,25%.

Levain făcu o mutră dezamăgită.

– Este puțin. Speram la mai mult.

– Vreți să vă convertiți capitalul într-o altă monedă?

– De exemplu?

– Dolar, marcă, franc elvețian...

– Dobînzile sînt mai mari?

– Mai proaste, în afară de dolar, care nu este prea sigur în acest moment așteptînd publicarea balanței comerciale.

– Cît este pentru marcă?

– 4,50%. Desigur, trebuie să corelați nesiguranța francului cu alți factori. Este mai bine să primești o dobîndă mică pentru o monedă care urcă decît dividende ridicate pentru una care coboară.

– Ce-ați face în locul meu, domnule Kloppe?

– Nu sînt în locul dumneavoastră, domnule Levain.

– Aș dori să am un cont cu cifru.

– Cum doriți. Cine va cunoaște cifrul în afară de dumneavoastră?

Levain păru surprins. Kloppe adăugă:

– Sîntem toți muritori, domnule Levain. Cui ar trebui să-i remit capitalul în caz că ați dispărea?

– Tocmai în legătură cu aceasta aș vrea să vă spun... Sînt însurat.

Kloppe scoase o foaie albă din sertar și se pregăti să noteze.

– Bănuiesc că doamnei Levain...

– Nu, nu, îi răspunse celălalt. Nu ei!...

Figura lui Homer Kloppe se întunecă imperceptibil.

– Atunci cui? insistă el.

– Finei mele!

– Cum se numește?

– Lily! Vreau să spun Eliane... Eliane Gournay.

– Deci pe doamna Gournay doriți să v-o faceți moștenitoare?

– Domnișoara Gournay, da.

– Adresa?

– Strada Grenelle, numărul 118, Paris.

– Arondismentul?

– Șase cred, nu sînt sigur.

– Profesia?

– Secretară.

– Născută la...?

– 27 decembrie.

– Anul?

Levain avu aerul că se aruncă îmbrăcat în apă.

– 1953.

Kloppe îl privi scurt, cu dezaprobare.

– Numele firmei unde lucrează?

– Domnișoara Gournay este secretara mea particulară.

– Ah!... Trebuie să vă cer, domnule Levain, să deschideți imediat un cont comun cu fina dumneavoastră.

– Comun?

– Domnișoara Gournay va avea acces la contul dumneavoastră, îi explică cu răbdare Kloppe.

– Dar dacă, dacă... bolborosi Levain.

– Ce anume, domnule?

– Dacă, de exemplu, ea și cu mine ne certăm... Cum se poate evita ca ea?... În sfîrșit, cunoașteți femeile!

– Trebuie să înțeleg că domnișoara Gournay nu se bucură de toată încrederea dumneavoastră?

– Nu, dacă e vorba să-i las acces liber la 8 milioane de franci! se revoltă Levain.

Homer Kloppe se ridică brusc.

– În aceste condițiuni nu văd de ce eu însumi și asociații mei am putea să-i acordăm cel mai mic credit!

– Dar, domnule, spuse Levain zăpăcit.

– Vă mulțumesc că v-ați gîndit la instituția noastră. Regret, domnule.

– N-o să refuzați, totuși, o depunere de un milion șase sute de mii de dolari?

– La revedere, domnule. Veți găsi, desigur, în oraș alte instituții onorate să vă primească.

Ca să-i arate că întrevederea luase sfîrșit, rupse foaia pe care își luase notițele. Levain se sculă, își luă valiza, aruncă o ultimă privire lui Homer Kloppe, dar ceea ce citi în ochii acestuia nu-l făcu să încerce să reia dialogul. Vrednic de milă, își scutură reverul de o scamă imaginară și ieși.

Homer așteptă să iasă și se duse să se așeze în fața ferestrei. Își petrecea viața ferindu-se de astfel de tipi. Dragostea geloasă a unor patroni ceva mai în vîrstă pentru tinerele lor secretare era un izvor de necazuri infinite pentru orice bancher demn de acest nume. Ca majoritatea confraților lui elvețieni, Homer Kloppe considera că profesiunea lui, pe care o aprecia în cel mai înalt grad, nu era nici o meserie, nici o vocație, ci un veritabil sacerdoțiu, o religie ai cărei preoți severi erau el și semenii lui. Banii meritau cea mai mare atenție, nu se vorbea de ei decît în termeni respectuoși, cu vocea surdă, ca despre Dumnezeu în sanctuar. Să-i manipulezi, să-i administrezi, să-i multiplici, să-i plasezi, să-i numeri și iar să-i numeri erau lucruri sacre pe care nu le puteau îndeplini decît persoane cu o moralitate ireproșabilă. Areopagul nu se deschidea niciodată pentru parveniții dubioși ai averii, cu toate idioteniile împrăștiate în toată lumea despre Elveția, pe care buni apostoli, puternic politizați, vroiau să o transforme în casa de bani a universului, în gazda celor ce pun la cale marile lovituri de stat, în paradisul fiscal al bătrînilor avînd deja un picior în groapă. Față de numărul imens de afaceri tratate era fatal să existe și nereguli. În mod periodic se reamitea povestea bunurilor israelite ai căror proprietari au întîmpinat mari greutăți ca să le poată recupera la sfîrșitul ostilităților. Aceste bunuri, plasate în conturi cifrate, în momentul cînd amenințările lui Hitler îndemnaseră comunitatea evreiască să le pună la adăpost, deveniseră obiect de litigiu, iar unele dintre aceste litigii cu cîțiva supraviețuitori ai lagărelor de exterminare sau cu moștenitorii celor dispăruți nu se încheiaseră încă. Și afacerea Trujillo dăduse loc la o contrapublicitate foarte supărătoare. Unde dispăruseră oare cele 500 de milioane de

dolari în aur și în devize pe care fiii ex-dictatorului le transferaseră la Geneva și pe care guvernul Republicii Dominicane încerca mereu să le recupereze ? Și comoara de război a F.L.N.-ului – 50 de milioane de franci elvețieni, ale căror dobînzi, începînd din 1962, făcuseră pui – pe care nimeni nu o găsise la moartea lui Mohamed Khidder. În mod paradoxal, aceste accidente care pătau imaginea Elveției nu erau decît reversul calității ei primordiale, tăcerea deplină pentru fiecare tranzacție financiară la nivelul unei instituții, după cum arată articolul 47 al „legii federale a băncilor și caselor de economii", credo pe care orice bancher elvețian, cu Homer Kloppe în frunte, ar fi putut să-l recite pe dinafară.

„Acel care, în calitatea sa de membru al unui organ, de funcționar mandatar, de lichidator sau de comisar al băncii, de observator al Comisiei bancare, ca și în aceea de membru al unui organ sau de funcționar al unei instituții de revizie admisă, destăinuie un secret încredințat lui sau despre care a aflat datorită muncii lui sau funcției deținute, precum și cel ce va îndemna pe altul să violeze secretul profesional, vor fi pedepsiți cu închisoarea pe șase luni și cu o amendă pînă la suma de 50.000 franci. Violarea secretului se pedepsește chiar dacă sarcina sau funcția au luat sfîrșit sau chiar cînd deținătorul secretului nu-și mai exercită profesiunea."

Din nefericire, dacă există o morală a legii, nu se prea poate vorbi și de o morală a banului. Cine poate să se laude că știe de unde provin cei pe care-i încasează și-i păstrează ? De ce banul, care este etern, ar trebui să-și declare misterul proveniență în fața toanelor istoriei, a convulsiilor politice, trecătoare și schimbătoare prin definiție, conform fanteziei oamenilor ? În schimb, din cauza acestei tăceri care provoacă atîtea bîrfeli, nu se vorbește niciodată despre serviciile făcute, despre guvernele scoase din încurcătură tocmai de cei pe care îi denigrează, despre simțul datoriei, despre morala riguroasă, despre cinste. În adîncul sufletului, Homer Kloppe suferea că motivările semenilor lui nu erau mai bine înțelese, dar propria lui discreție îl împiedica să dea el însuși cuiva explicații. Ca majoritatea colegilor lui, ca bun protestant, el finanța în egală măsură cele cinci confesiuni ale Bisericii protestante, făcînd să cadă mana asupra congregaționiștilor, metodiștilor, reformaților, baptiștilor sau luteranilor, deși el însuși aparținea ramurii lui Ulrich Zwingli, una din cele mai intransigente ale calvinismului. Cînd afacerile erau bune – și ele sporeau în fiecare zi – își întreținea buna dispoziție vărsînd sume generoase prezbiterienilor (el făcea parte dintr-un asemenea colegiu) și

delegaților adunărilor sinodale, niciodată zgîrcit cu timpul lui pentru a propaga cuvîntul bun sau pentru a comenta pentru uzul credincioșilor anumite exegeze privind „Instituția religiei creștine" a lui Jean Calvin, Biblia, Decalogul sau „Sumarul" și „Scurta declarație", texte sacre, dar familiare pentru el, de unde își extrăgea învățămintele vieții lui morale.

Evident, atîtea calități necesitau și cîteva compensații de ordin privat, din pricina cărora nu trebuie să sufere niciodată instituțiile, moralitatea și activitățile profesionale. Cînd un bărbat de vîrstă matură, ponderat, este sigur că nu va deveni jucăria pasiunilor lui, poate să-și permită anumite aranjamente cu etica lui personală. După cum spusese cu cîțiva ani înainte unul din eminenții lui confrați, doctorul Reinhardt, președintele Direcției Generale a Creditului Elvețian: „Nici un element nu este toxic în sine. Doza îl face să ajungă otravă."

Homer Kloppe nu aștepta să i se aducă aminte acest aforism al lui Paracelsus pentru a ști să-l folosească, fără să abuzeze, ridicîndu-se de la masă înainte de a fi sătul, fumînd o țigară pe zi – doar una singură, Punch Culebras de la Davidoff – și acordînd trupului satisfacții episodice, pe care nu i le mai dădea soția lui, Chimène Kloppe. În general, știa să se oprească la timp, împăcat cu conștiința lui, consolat de lipsa lui de seducție, de corpul lui grăsun, de craniul lui dezgolit, de picioarele lui prea scurte, în ideea, devenită certitudine o dată cu trecerea anilor, că banii pot constitui o compensație minunată a acestor defecte banale, un înlocuitor al șarmului, al spiritului și al dezinvolturii, al ușurinței în exprimare, pe care Domnul nu vrusese să i le acorde. În schimb, îl înzestrase cu o dentiție așa de perfectă încît unul dintre colaboratorii lui, martor al rarului lui surîs, cu ocazia publicării unui bilanț deosebit de satisfăcător, o crezuse falsă. Homer Kloppe o îngrijea cu gelozie și cu dragoste, neezitînd să se ducă de două ori pe săptămînă la stomatologul cel mai celebru – și cel mai scump – din Zürich, reputatul profesor Strohl. Homer, pentru a nu risca să-i apară vreo pată, nu întrebuința niciodată de două ori aceeași periuță de dinți. Avea pachete de rezervă, de toate formele, de toate nuanțele, ale căror diferite întrebuințări ar fi fost prea subtile să fie înțelese de un profan, octogonale, tăiate ca pensula, plate, în trepte, ascuțite ca să poată pătrunde în interstițiile parodontale, groase și suple pentru lustru, din mătase vegetală, nylon, păr de animal, fără a mai vorbi de aparatele cu jeturi reglabile, preventive contra cariei, inamici ai tartrului. Dar la ce bun să deschizi gura și în fața cui? Carnetul său de cecuri, poziția, integritatea lui deschideau mai ușor ușile, safeurile și pulpele decît ar fi pu-

tut-o face cel mai formidabil excroc sau cel mai mare mincinos dintre Don Juani. Era mult mai simplu să plătești decît să te obosești să placi! Homer era la vîrsta – 52 ani – cînd bărbatul ajuns nu-și mai pune întrebări asupra sensului lumii, ci se bucură pur și simplu. Și timpul, acest timp pe care acum trebuia să-l măsoare invers, mai mult ca niciodată devenea ban. Alaltăieri a trebuit să-și păstreze tot sîngele rece pentru a nu tresări în fața imensității sumei pe care i-o încredințase unul dintre clienții săi, un italo-american, pe nume Genco Volpone, despre care corespondenții new-yorkezi ai lui Trade Zürich Bank, după o lungă și discretă anchetă, îi comunicaseră că era de fapt unul dintre șefii oculți ai Sindicatului, deși aparent afacerile lui erau ireproșabile. Kloppe înregistrase mental informația și părea c-a uitat-o. Dar acum, după opt ani de la prima lor întîlnire, îi revenise cu pregnanță în memorie, ca o lovitură de pumn. Retrăi cu intensitate scena, petrecută doar cu cîteva zeci de ore în urmă.

– Cu ce vă pot servi, domnule Volpone?

– Să-mi deschideți un cont cu cifru.

– Nu vreți să-l întrebuințați pe cel pe care-l aveți deja în banca noastră?

– Nu.

– Perfect.

– În mai puțin de o oră veți primi un aviz de virament de la sucursala dumneavoastră din Nassau, care a primit fondurile chiar azi dimineață.

– Despre ce sumă este vorba?

– Două miliarde de dolari.

Ca să rămînă ca o stană de piatră la auzul acestei cifre extravagante, Homer și-a scos ochelarii pe care s-a făcut că-i șterge. Profesia lui îl obișnuise cu numerele infinite, dar la scara unui continent, a unor afaceri grupate, repartizate pe o durată oarecare. Aici era însă vorba de o sumă în bloc, de o poliță manipulată de un singur om! Genco Volpone adăugase cu o voce calmă:

– Doresc ca aceste fonduri să lucreze cît timp durează depunerea lor.

– Desigur!

– Ce dobîndă puteți să-mi dați?

– Variază în funcție de durata depunerii.

– Faceți socoteala de la zi la zi. Veți avea fondurile la dispoziție timp de 24 de ore cel puțin, 48 de ore cel mult.

– 6%.

– 7%.

– Dobînda la zi este de 8%.

– Nu mă interesează. Vreau 7%.

– De acord. Instrucțiunile dumneavoastră pentru mai departe ?

– Veți transfera fondurile la Panama, la Chemical Inter Trust. Avem amîndoi împuternicire.

De abia atunci îl privise Homer Kloppe pe bărbatul de 50 de ani, pirpiriu, ce-l însoțea pe Genco Volpone. Acesta i-l prezentase pe Mortimer O'Broin, consilier financiar și împuternicitul asociatului său. Bineînțeles, Kloppe nu pusese nici o întrebare asupra identității acestui „asociat". În schimb, cunoștea reputația biroului de avocatură al lui O'Broin, foarte bine cotat în cercurile de afaceri internaționale. Fu surprins de aspectul insignifiant al celui ce-l conducea.

– Sub ce nume de cod îmi veți transmite ordinele dumneavoastră, domnule Volpone ?

– „Mamma".

– Mi-am notat. Domnilor, îmi puteți da un specimen de semnături... pentru „Mamma", vreau să spun...

– La ce bun ?- spuse Volpone. Vă vom telefona.

– Simplă formalitate de administrație internă..., spuse Kloppe, întinzîndu-le un stilou și o coală albă de hîrtie.

O'Broin și Volpone scriseră cuvîntul „Mamma".

Kloppe luă hîrtia.

– Cine dintre dumneavoastră îmi va da ordinul de virare a fondurilor, Dl. Volpone sau Dl. O'Broin ?

Volpone își permise primul lui surîs.

– Eu voi fi acela. Dar nu are importanță de vreme ce de-acum înainte nu mai cunoașteți decît parola „Mamma".

– Aveți dreptate. Nu-mi mai rămîne decît să vă dau un cifru...

– Inutil. L-am ales la Nassau.

– Pot să-l notez ?

– 828384.

– Excelent.

– Bineînțeles, veți vira dobînda pentru depunerea noastră pe un cont aparte.

– De acord.

– Este vorba, ați înțeles, desigur, de acoperirea cheltuielilor noastre. Care este, însă, cota dumneavoastră pentru serviciul pe care ni-l faceți ?

– 0,125% din capitalul negociat.

– Nu-i rău... Ar fi trebuit să mă fac bancher !

– Este o profesiune care presupune și ea unele riscuri, domnule Volpone.

– Vă voi telefona, probabil, mîine.

– La dispoziția dumneavoastră.

Cum cei doi bărbați tocmai se ridicau în picioare, ca să plece, Homer adăugă:

– Vă doresc un sejur plăcut în Elveția.

– Vă mulțumesc în ceea ce mă privește. Eu mai rămîn 48 de ore. Dar O'Broin pleacă imediat în Statele Unite.

Se întîmplă atunci, cu repeziciune, ceva foarte curios. Genco Volpone, care-și pusese deja pălăria, se trezi nas în nas cu Homer Kloppe. Fiecare schiță un pas lateral ca să-l evite pe celălalt, dar, din întîmplare, îl făcură amîndoi în aceeași parte. Încurcat, bancherul îl văzu pe american surîzîndu-i pentru a se scuza, surîs pe care-l întări bătîndu-l amical pe umăr. Și, deodată, Kloppe se simți înlănțuit și îmbrățișat ca în Sicilia, Volpone atingîndu-i, pe rînd, obrajii cu obrajii lui și prelungind îmbrățișarea. Homer, mașinal, neștiind ce să facă cu mîinile, le puse, de asemenea, pe umerii straniului lui client. Se desprinseră în același timp și bancherul închise ușa, tulburat, așa cum poate fi un calvinist în fața demonstrației prea călduroase a unei prietenii latine.

Revenindu-și, îl chemase imediat la telefon pe Eugène Schmeelbling, una din puterile oculte cele mai eficiente ale finanțelor mondiale. Există la Schaan, nu departe de Vaduz, în Liechtenstein, o clădire cu totul anonimă și fără strălucire, care nu are pe ușa principală nici o placă. Nimic nu diferențiază clădirea cu cele patru etaje de cele din jur. În fiecare zi, la ora 17, funcționarii părăsesc clădirea ca și cum ar fi îndeplinit o sarcină oarecare de birou. De fapt, singura diferență față de munca celorlalți funcționari constă în mărimea capitalurilor pe care ei le manipulează... La Schaan este situată „Banca bancherilor". Economisiți de sute de milioane de oameni, banii sînt remiși zilnic la mii de bănci care îi investesc imediat în diferite societăți ale căror acționare sînt: aceste societăți îi tranzitează, în mod legal, în diferite filiale instalate în acele țări unde avantaje de tot felul, fiscale între altele, le permit să-și urmeze expansiunea. La rîndul lor, aceste holdinguri din Bahamas, Elveția, Nassau, Liechtenstein, Panama, Luxemburg sau din nenumăratele insule ale tropicelor transformate în paradisuri financiare independente – cu binecuvîntarea secretă a marilor puteri economice care au tot interesul ca acestea să existe, chiar dacă numai pentru ca ele însele să-și poată conduce discret propriile lor afaceri – asigură închiderea circuitului, încredințînd bunurile lor altor bănci – cîteodată acelorași

de la care au plecat fondurile la începutul periplului lor – într-o horă înnebunitoare în care banul crește prin forța inerției mișcării lui, se multiplică, se umflă, hidră abstractă, pe care nimic n-o materializează, în afara ordinelor de cumpărare sau de vînzare, ducînd la capetele extreme ale lanțului la moarte violentă, la bruțurie, la ruină, la belșug, la sclavie sau la libertate. Între timp, ca și cum și-ar pierde răsuflarea, se opresc un timp la Schaan, de unde vor pleca mai abitir în circuitul fără sfîrșit al reinvestițiilor, după ce originile lor au fost uitate, iar proveniența lor „spălată". Cunoscută doar de bancheri și de guverne, instituția nu lucrează cu sume mici. Cele mai mari țări din lume recurg la serviciile ei pentru ca să ia cu împrumut, să dea ele însele cu împrumut sau să disimuleze incredibile sume pentru durate variind între 24 de ore – scadența unui buget național – și cîțiva ani, necesari pentru finanțarea unui lung război civil, a unei revoluții, a unei restructurări economice naționale.

La Schaan ajung în mod fatal, într-o zi sau alta, pentru un sejur mai lung sau mai scurt, capitalurile care rulează, fără ca instituțiile financiare care le ventilează din nou, curățate de toate impuritățile călătoriei lor, să le fi văzut vreodată culoarea. Deci, la Schaan, ca toți confrații săi, Homer Kloppe plasase pe un cont „zi de zi" fondurile pe care i le încredințase Genco Volpone. „A plasa" însemna ca declarase lui Schmeelbling, unul din responsabili, că Trade Zürich Bank ținea la dispoziția lui un capital de două miliarde de dolari, operație care se materializase imediat printr-un schimb de curier „pe parolă". La rîndul lui, prin circuite cunoscute doar de el, Schmeelbling va face să „lucreze" fondurile cu o dobîndă superioară celei pe care o acorda bancherului. Treaba lui, gîndi Kloppe.

El își refăcu mintal calculele. Acordase 7% lui Genco Volpone – „Mamma" se corectă el cu umor. Două miliarde de dolari preluate cu 7% înseamnă o dobîndă de acordat de 383.561,643 dolari pe zi, fie 383.562 dolari. Aceeași sumă, replasată cu 9%, îi procura un profit de 493.150 dolari și ceva mărunțiș. Beneficiu net pentru el: 109.588 dolari, ceea ce nu este de neglijat, chiar pentru banii de buzunar al unui mare financiar! La care se adăuga, dar asta pentru registrele de conturi ale băncii, procentul de 0,125% pentru serviciul prestat pentru suma totală de manzitat, ceea ce dădea foarte exact două milioane și jumătate de dolari! Sînt zile cînd te poți considera copilul iubit al Domnului! Or, Volpone sau reprezentantul lui, care trebuiau să sune în ajun, nu dăduseră încă semn de viață. Ziua legală era pe sfîrșite, dublînd

astfel cei 109.588 dolari, beneficiul din ziua precedentă. „Să mi-i lase în păstrare încă o lună...", imploră Homer, adresîndu-se unei divinități neprecizate. Nu îndrăznea să evoce direct numele lui Dumnezeu, cînd era vorba de dolari.

În spatele lui, ușa se trînti cu violență.

– Pariez că te gîndești la o femeie!

Homer tresări ca prins în flagrant delict.

– Ai fi putut să bați înainte de a intra.

– Noutatea asta am să i-o anunț și mamei!

Tînăra îl înlănțui și făcu un tur de vals cu el.

– Am inventat un joc haios!

– Povestește... spuse el cu neîncredere.

Toanele fiicei lui îl încîntau în secret, deși cîteodată erau periculoase. Nu putea decît să înregistreze cu amărăciune că Renata avea depline puteri asupra lui, făcîndu-l astfel să-i treacă cu vederea toate capriciile.

Poate pentru că era contrariul mamei ei, poate din cauza cascadei mătăsoase a părului roșcat, a siluetei subțirele – cum putea să aibă așa picioare lungi cu un tată ca el? –, a ochilor ei violeți care puneau bărbații în încurcătură, cînd fața îi devenea dintr-o dată gravă și cînd îi sfredelea cu privirea pentru a le pune o întrebare mută, niciodată formulată. De ce, dintre toți cei care o curtau, îi alesese pe singurul care nu era din mediul lor? Tatăl lui Kurt Heinz, logodnicul ei, fusese casier de bancă. Ireproșabil, desigur, dar totuși casier de bancă, și asta timp de 35 de ani. Peste o săptămînă, Homer va fi obligat să danseze cu Utte Heinz, puțin decorativa soție a lui Joseph Heinz. Și această căsătorie a fiicei lui, pe care o dorise strălucitoare, demnă de tablourile purtînd semnăturile lui Gauguin și Fragonard pe care le poseda, va fi întunecată de prezența mediocră și stîngace a părinților ginerelui său. Fără să mai vorbim de desfășurarea atît de aiurită a ceremoniei imaginate de Renata, care n-a acceptat să renunțe la capriciile ei și despre care se va vorbi peste trei secole, dacă totuși Confederația va mai exista încă în anul 2277. Și cu asta Kloppe fusese de acord...

– Este un joc infantil și minunat! Se numește „mană zburătoare"!

Un rid vertical se adînci între sprîncenele bancherului.

Repetă mașinal:

– Mană zburătoare?...

– Din cauza lui Kurt și a teoriilor lui fără valoare, a ideii lui că banul este rău în sine, corupător etc.

– Nu înțeleg.

– Viitorul meu soț nu înțelegea nici el! Mi-am luat avionul, am zburat peste Chiavenna, în plină zi de tîrg, și am bombardat țărănoii cu bilete de bancă! Să fi văzut ce goană... !

În fața expresiei tragice a tatălui ei, ea izbucni în rîs.

– Nu face figura asta! Vreau ca în scurt timp Kurt să se obișnuiască cu bogăția! La ce ne-ar servi banii noștri, dacă nu ne-am putea distra puțin?

Pietro Biasca regreta un singur lucru: că tatăl său murise înainte de a asista la triumful lui. Pietro își datora reușita bătrînului Giuseppe, sfaturilor acestuia, îndîrjirii cu care își constrînsese unicul fiu să studieze profilul unui pantof așa cum îl privești pe acela al unei femei iubite. „Vei vedea, tot ce te plictisește acum îți va aduce, într-o zi, bogăția." Avusese dreptate. La 48 de ani, Pietro era bogat, ceea ce nu e puțin atunci cînd ți-a fost de atîtea ori foame în copilărie. Dar avea și ceva în plus: era celebru, respectat și nu-și vindea adevăratele sale opere de artă decît acelora pe care îi considera demni să-i fie clienți. Invitat la premiere, la cocktailuri, la vernisaje, devenise una din figurile familiare ale lumii bune din New York. Starurile îi spuneau pe nume, financiarii îl băteau amical pe umăr și nu rareori vreuna din artistele de prim plan, doritoare ca el să-i acorde favorurile lui, i le acorda pe ale ei. Secretul reușitei sale se baza pe două elemente. Primul: să perpetueze tradiția artizanatului, cînd doar monștrii industriali reușeau să supraviețuiască. Al doilea, de care era și mai mîndru, avea ca bază o idee de geniu: să-i conferi piciorului aceeași noblețe ca și mîinii. Căci în atelierele lui Biasca nu se fabrica încălțăminte, ci se manufacturau cu dragoste, din pielile cele mai fine și cele mai costisitoare, „mănuși pentru picioare", după expresia care-i asigurase renumele. În decursul anilor, Biasca își perfecționase metoda. Bîjbîielile începutului făcuseră loc unui meșteșug perfect și magazinul său de pe *Sixth Avenue* devenise un fel de club particular în care nici unul din membri nu discutau prețurile exorbitante pe care Pietro nu le menționa niciodată. Cînd, în mod timid, un client îi cerea factura, el făcea în așa fel încît cuvîntul ban să nu fie pronunțat, cel mult sugerat printr-un eufemism de bon ton. Biasca, cu un surîs strălucitor luminîndu-i fața măslinie, răspundea atunci că se va gîndi „cînd va avea puțin timp". Împingea cîteodată cochetăria pînă acolo încît trebuia să fie sîcîit de cîteva ori înainte de a catadicsi să precizeze suma dorită.

În mod curios, faptul că nu a cerut niciodată direct bani a făcut să fie plătit totdeauna pînă la ultima centimă. Cu o singură excepție, aceea a unei vedete de cinema care s-a sinucis înghițînd barbiturice, lucru pe care Pietro l-a considerat șocant – tatăl lui îl învățase că nimeni nu trebuia să moară voluntar înainte de a-și plăti toate datoriile.

Decepția lui Biasca nu a durat decît trei luni: o dată cu reglarea succesiunii, a moștenit două tablouri de Renoir – pe deplin autentice – care împodobeau acum salonul lui de probă, deasupra unui bar unde oficia un specialist de înaltă clasă însărcinat să astîmpere setea și să hrănească, inclusiv cu icre negre, celebrităților care îi alcătuiau clientela. Este adevărat că prețurile încălțămintei lui oscilau între 500 și 1.000 de dolari sau mai mult, după fantezia clienților, dintre care unii vroiau să aibă catarame din aur veritabil de 18 carate. Sătul de-acum, copleșit de complimente, avînd zeci de prieteni, sigur că a ajuns cineva, Pietro, lux suprem, țintea să facă pe modestul, insistînd să fie numit cizmar. „Sînt singurul cizmar din Statele Unite care posedă tablouri de Renoir", îi plăcea să repete adesea.

Intră în atelier, unde un ucenic lua o probă. Băiatul, un tînăr italian cu părul buclat, se antrena să ia măsura piciorului unui camarad. Biasca avansă, îmbătat ca întotdeauna de mirosul subtil de piele care domnea în această încăpere unde lucrau vreo zece bărbați, același parfum discret ca în interiorul unui Rolls. Sentențios, spuse:

– Nu uita că linia nu este nimic! Ceea ce este important este volumul. Imaginează-ți întotdeauna piciorul în volumul lui. Crezi că Michelangelo proceda altfel?

Trecu mai departe, admirînd pe etajerele înșirate de-a lungul zidurilor tiparele perfecte la care aveau dreptul clienții după primele două comenzi. Se întoarse către ucenic:

– Vezi, aceste picioare îmi sînt mai familiare decît figurile proprietarilor lor. Chiar cu ochii legați, numai mîngîindu-le, pot să-ți spun cui aparțin!

Ucenicul surîse. O blondă imensă, cu o rochie lucrată la o cunoscută casă de mode, își băgă capul prin deschizătura ușii.

– Signore Biasca... (În timpul orelor de lucru Pietro cerea ca funcționarii lui să-i spună „Signore".)

Îi aruncă o privire întrebătoare.

– Doi domni doresc să vă vorbească, adăugă ea.

Pietro trecu în magazin. Dintr-o ochire își dădu seama că erau polițiști, deși unul din ei avea aerul oarecum distins.

„Acum, ca să ajungi polițist trebuie să treci prin colegiul Harvard", se gîndi el cu puțină amărăciune.

– Domnilor ?

– Domnule Biasca, spuse cel mai distins, care avea un pachet în mînă, pot să vă pun o întrebare ?

– Dacă pot să vă ajut, răspunse binevoitor Pietro în timp ce al doilea inspector îi arăta discret legitimația.

– Ați putea identifica pe unul dintre clienții dumneavoastră după încălțăminte ?

– Dacă aceasta provine de la mine, în mod evident.

– Provine de la dumneavoastră.

Polițistul dădu la o parte pînza care acoperea pantoful.

Biasca nu trebui nici să-l ia în mînă.

– Aparține prietenului meu (insistă asupra cuvîntului „prieten") Genco Volpone.

Ca străbătuți de o descărcare electrică, cei doi polițiști schimbară rapid o privire neîncrezătoare. Cel care vorbise primul înghiți în sec.

– Ce nume ați spus, domnule Biasca ?

– Volpone, Genco Volpone ! repetă Pietro cu condescendență, știind că între el și acești amărîți numele magic săpase un abis.

– Sînteți sigur, domnule Biasca ?

– Îl încalț pe prietenul meu Volpone de aproape zece ani, se făli Biasca. Acești pantofi i-au fost livrați abia acum trei luni. Pot să vă spun chiar... Fața lui trădă chinurile maestrului confruntat cu secretul profesional.

– Spuneți, domnule Biasca...

– Am brevetat procedeul care permite clientului meu să aibă tocuri de 9 cm, atunci cînd aparent ele nu au decît patru. De altfel, dacă doriți să vedeți picioarele lui...

– Picioarele lui ?

– De fapt mulajul picioarelor lui. Am în atelierul meu mulajul a 2.600 de picioare, 1.300 picioare stîngi, 1.300 picioare drepte.

– Nu există unii cu un singur picior ? nu putu să se abțină să nu fie ironic cel mai mic dintre ei.

Camaradul său i-o tăie :

– Aveți certitudinea că despre el este vorba ?

– Îmi pun capul ! Dar pentru ce...

– Vă mulțumim, domnule Biasca. Ne vom permite să revenim într-o oră.

Plecară cu pachetul. Biasca îi văzu grăbindu-se să iasă mai repede pe ușă. Ce însemna asta ? Cum ajunsese în mîinile poliției pantoful marelui Genco Volpone ?

Nervos dintr-o dată, se îndreptă cu pași mari spre biroul său, deschise brusc ușa, o trînti după el și se repezi la telefon.

Cînd minutarul ceasului indică cifra 7, Homer Kloppe apăsă cu indexul pe un contactor electronic plasat în buzunarul său. Ușa de serviciu se deschise singură. Pe aici intrau în fiecare dimineață, la ora 8,30 precis, funcționarii lui Trade Zürich Bank. Niciodată, de cînd își amintea el, nici o singură bancă din Confederație nu fusese atacată de răufăcători. Unde erau să se ducă hoții ? Unde s-ar fi ascuns atunci cînd întreaga populație, instantaneu, ar fi fost gata să colaboreze cu poliția ? Și chiar, cum ar fi putut să iasă din țară, presupunînd c-ar fi reușit să forțeze safeurile ? Practic, era imposibil. Absența unui precedent nu împiedica instituțiile financiare să vegheze asupra aurului lor, asupra secretelor și fondurilor, prin procedee tehnice inviolabile. La Berna, Geneva, Lausanne, Fribourg, Zürich, societățile specializate în protecția instituțiilor bancare făceau averi. Gadgeturile cele mai sofisticate, încercate în laboratoare, erau periodic propuse de specialiști, care le și demonstrau utilitatea.

Dacă erau doar cu ceva mai perfecționate decît cele actuale, acestea se trimiteau fără milă la gunoi, oricît ar fi costat.

Cînd ușa blindată și-a terminat fără zgomot rotația, Ines rămase o clipă în prag, pentru ca bancherul să înregistreze dintr-o dată nobletea staturii ei puse în valoare de un vizon negru ce mătura pămîntul, întredeschis însă, pentru a lăsa să se întrevadă cizmele roșcate. Orbit de acest soare negru, Homer Kloppe ridică încet capul, întîlni privirea rece a lui Ines și se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Împinse apoi ușa și apăsă contactorul care bloca instantaneu toate ieșirile. Cu pași mici, rigizi și demni, o urmă în coridorul lung, broască mecanizată pe urmele unei gazele suple, cu pași gigantici. Nu știa ce să admire mai mult, talia ei fantastic de zveltă, felul în care-și ținea capul sau gîtul care îi ieșea dintre umeri ca tulpina unei flori. Traversară încă două culoare fără să spună nici un cuvînt. Cînd ajunseră în sala ghișeelor, în acest templu pustiu la această oră, Kloppe îi adresă o privire întrebătoare. Ea îi făcu cu ochiul în chip de aprobare. Își reluară mersul tăcut, coborîră o scară care îi conduse la subsol. Kloppe, în spatele

amantei lui, își stăpînea cu greu dorința arzătoare de a o atinge. Dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi cerut să-și ridice poalele mantoului și ale fustei, pentru a o vedea mișcînd din șolduri în fața lui, cu pulpele-i goale. Dar sînt lucruri pe care nici banul nu te îndreptățește să le spui, nu c-ar fi mai de neconceput decît altele, ci pentru că, dezvăluindu-ți dorința, dînd un nume acestei dorințe, rămîi fără apărare. Ajunseră în fața ultimei uși. Mascîndu-și cu mare greutate tremurul mîinilor, Homer atinse contactorul pentru a forma o combinație de cinci litere ce constituia cifrul care permitea accesul în sala caselor de bani, toate sistemele de alarmă fiind provizoriu debranșate.

Ajunseră în camera tezaurului, o încăpere dreptunghiulară de 20 de metri lungime, pe 8 metri lărgime, unde veneau să mediteze clienții doritori de izolare. Plafonul, podeaua și zidurile erau din oțel masiv, capabil să reziste unei explozii atomice. Parfumul lui Ines învălui totul, dînd parcă viață și căldură metalului neînsuflețit.

– Fă-mi patul! ordonă ea.

Homer Kloppe scoase două chei din buzunar și umblă în seiful 829, seiful lui personal. Nemișcată ca o statuie, Ines îl privea, sfidătoare, hieratică, amuzată în sinea ei de tulburarea pe care o provoca și care reușea s-o cuprindă și pe ea: nimic mai excitant pentru o femeie decît această putere de a excita, oricare ar fi fost înfățișarea partenerului.

– Dolari? bîlbîi bancherul.

– Dolari, mărci, franci elvețieni și cîteva lingouri, răspunse ea cu o voce seacă, pe un ton de comandă.

– Îți scoți mantoul?

– Dacă vreau!

Homer îi întoarse spatele și cotrobăi în casa de bani, de unde scoase teancurile cu amîndouă mîinile. Le aruncă pe jos, Ines le potrivi cu vîrful cizmelor.

– Încă!

Neîndemînatic, scoase mai multe lingouri, iar cînd unul îi scăpă din brațe, se scuză imediat pe un ton nevinovat. Ea ridică doar din umeri, privindu-l ca o șopîrlă care contemplă o furnică. O jumătate de metru cub de bilete erau presărate acum pe podea. Homer se așeză în genunchi și desfăcu teancurile. Cu vîrful piciorului, distrîndu-se parcă, Ines le împrăștie, iar Homer Kloppe remodelă grămada pînă ce luă forma unui culcuș. Cînd covorul de bani atinse o înălțime de 20 de centimetri, Ines întinse piciorul și Homer, în genunchi, se opri. Ea binevoi să surîdă.

– Ce miros au?

– Poți să vii să-i miroși cu mine... bolborosi el.

– Încă nu, dezbracă-te!

– Imediat?

Ea se depărtă cu cîțiva pași.

– Privește, vreau să-ți arăt ceva...

Ea se trînti pe spate, își trase fusta, ridică picioarele în formă de V, picioare infinit de lungi, perfecte, din care o parte era acoperită de cizme. Tulburat, Kloppe, cu gîtul uscat, articulă cu o voce aspră:

– Ines!

Ea repetă, cu asprime de astă dată:

– Dezbracă-te!

Homer se ridică pe jumătate pe un maldăr de bilete și începu să-și desfacă pantalonii. Era îmbrăcat cu un costum gri închis, cravată și pantofi negri, cămașă albă. Singura sa fantezie vestimentară consta în alegerea a ceea ce rămînea ascuns de ochii soției lui, ai celor apropiați sau ai colaboratorilor lui: chiloții. Erau de un roșu aprins cu bobițe albe, deși modelul lor – lungi pînă la genunchi – rămînea clasic.

– Scoate-i! spuse Ines.

Înțelese dintr-o dată sensul acestei scene care dobîndi pentru el valoarea unei liturghii negre, Dumnezeu fiind înfățișat de bani, iar propria lui acțiune simbolizînd sacrilegiul. De cînd o frecventa pe Ines – dracul în persoană! – același ritual erotic se repeta. De bună credință, crezuse că ea este aceea care făcuse regia – nu era oare ea cea care pronunțase prima cuvintele „rituale"? Dar acum, într-o strălucire, culcat pe salteaua lui de dolari în camera blindată a propriei lui bănci, sub privirea acestei negrese fabuloase, cu picioarele depărtate, cu vîrfurile spre plafon, își dădu seama, impresionat de ciudățenia scenei și căutînd în mod confuz să-i dea un sens, că el fusese cel care o sugerase și-o făcuse să se nască.

– Nu mai mișca, omulețule alb! vorbi Ines.

La rîndul lui își îndepărtă ușor coapsele. Ines începu să se tîrască încet spre picioarele lui, cu buzele înainte și antebrațele cufundate în bancnotele lui, dintre care unele îi mîngîiau obrazul...

Holul clădirii semăna cu piața unui oraș într-o zi de tîrg. Femeile grase, în bermude violet, expunîndu-și celulita în vînt, rîdeau în picioare în fața barului, sorbind halbe de bere brună ori dîndu-le pe gît dintr-o sorbitură ca un bărbat. Cămășile însoțitorilor lor erau imprimate cu palmieri în culori țipătoare

sau cu reproduceri ale Giocondei, al cărui surîs, murdărit la imprimare, devenise un rictus. Mortimer O'Broin, transpirat, își făcu drum prin mulțimea trîndavă care vocifera. Trebui să strige pentru a se face auzit de unul din portari.

– Sînt Erwin Kelly, apartamentul 879.

Înainte de a putea adăuga ceva, funcționarul se repezi spre căsuță și se întoarse spre el cu o foaie de hîrtie în mînă.

– Cheia dumneavoastră nu este aici, domnule Kelly. Doamna Kelly este sus. Aveți un mesaj.

Mortimer îl puse în buzunar fără să-l citească. Cu inima bătînd și ochii la pîndă, luă unul din ascensoare. Cînd ieși pe culoarul etajului opt, făcu cîțiva pași, se întoarse și observă că rămăsese singur. Atunci desfăcu telegrama mototolită, pe care nu încetase s-o pipăie în buzunar și o citi repede. Era adresată lui „Erwin Kelly, hotel Excelsior, Nassau, Bahamas". Fusese expediată de la un oficiu poștal din Londra. Textul era scurt : „Rog să fie chemată Judith". Un suspin de ușurare, o grimasă a feței. La colțul coridorului era o scrumieră cu picior. Aprinse hîrtia, o aruncă în scrumieră, așteptă să ardă și împrăștie cenușa cu vîrful degetelor. Își șterse fața transpirată cu mîneca hainei. Apoi puse jos servieta, își strînse nodul de la cravată sub gulerul cămășii și se îndreptă spre camera 879, unde îl aștepta Zaza. Chiar dacă ar fi avut cea mai mică ezitare, nu ar fi putut da înapoi. Mesajul primit tăia ultimele legături care-l legau de viața trecută. Însemna moarte de om și, la alegere, după cum va avea noroc sau nu, propriul lui deces sau o avere extraordinară. De acum, totul era o chestiune de minute. Imposibil să telefoneze din apartamentul lui. Se hotărî să telefoneze de la aeroport, înainte de a decola. Ținînd seama de decalajul orar, La Zürich va fi atunci ora patru. Ajuns în fața camerei 879, bătu încetișor în ușă, sperînd ca Zaza să fie gata și să-l aștepte cu valiza în vestibul.

Italo Bebe Volpone o dădu la o parte cu dosul mîinii pe fata goală care îi săpunea spatele sub duș și-și șterse mîinile pe un halat de baie, luă cu atenție havana rămasă pe marginea lavaboului, trase un fum și strigă cu o voce mirată în receptor :

– Repetă !

La capătul celălalt al firului, Angela, tînăra lui soție pe care o lăsase la New York... Era nebun după ea, gelos de moarte. Cînd era nevoit s-o părăsească timp de 48 de ore, o copleșea cu telefoanele fără să-i spună de fapt ceva, fericit numai să-i audă vocea. Înainte de a o fi întîlnit pe Angela, „Femeia" nu existase pentru Italo. Desigur, locuiau cu clanul

bărbaților două categorii distincte de creaturi fără penis, mama și curvele. Mama, ființă mitică, sacră, având, rînd pe rînd, toate calitățile: consolatoare, sfătuitoare, protectoare, obiect al celui mai profund respect al haimanalelor de origine latină care nu respectau mai nimic. Ea întruchipa în persoana ei tot ceea ce fiecare păstra din copilărie, tandrețea și dragostea. În afara mamei – soțiile erau privite ca niște ființe sacre îndată ce năsteau primul lor copil, ajungînd astfel la rîndul lor mame – toate celelalte erau curve, utilizate cu nepăsare ca să astîmpere prea-plinul energiei fizice, recenzate ca niște numere atunci cînd aduceau bani prostituîndu-se, aruncate ca un animal nedorit după ce erau plătite doar pentru un moment de extaz. Și Bebe Volpone o întîlnise pe Angela, „Femeia"..., în singurul loc din lume unde el nu intrase în viața lui, o bibliotecă. Trebuie s-o spunem că intrase fără voia lui, din întîmplare. Nu ca să consulte o carte, ci ca să i se piardă urma. Niște tipi se țineau după el prin Londra, pe lîngă Chelsea. Sperînd că a scăpat de ei, stătea în spatele ușii principale, cu inima bătîndu-i mai tare, cu mîna crispată pe arma din buzunarul pantalonilor.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Deși vocea era dulce și gravă, tresărise. În momentul cînd s-a întors, a știut că se află în fața Ei. Pămîntul putea să se prăbușească, ar fi putut să i se găurească pielea cu 12 gloanțe, să i se promită închisoarea pe viață, să fie torturat pe loc, nimic nu ar fi putut să-i zdruncine siguranța fulgerătoare că această femeie fusese născută pentru el, că el venise pe lume pentru ea și că nimeni, niciodată, nu va putea să-i despartă. În timpul lungii priviri pe care o schimbaseră, înainte ca Angela să-și coboare privirea, totul fusese spus, fără ca nici un cuvînt să fie pronunțat. Prea sensibilă ca să nu-și dea seama de ceea ce avea rar și definitiv acea clipă, ea întrebase cu o stîngăcie care îl tulburase pe Italo:

– Ce fel de carte căutați?

Se gîndea, în același timp, că pînă atunci nu întîlnise nici un bărbat ca cel pe care-l avea în față, foarte atletic, elegant, cu o expresie sălbatică care îi ținea loc de frumusețe și care părea că emană din persoana lui un parfum seducător. Cu un surîs care descoperise două rînduri de dinți strălucitori, el răspunsese:

– Există vreun manual care să-mi dea rețeta cum să mă debarasez de doi tipi plicticoși?

– Aici este o bibliotecă filozofică.

– Există vreo ușă care dă în spate?

Ea îl condusese. Cînd să se despartă, el i-a luat mîna.

– Mulțumesc.

Cum ea nu și-o retrăsese destul de repede, el adăugase:

– Dacă sînteți liberă diseară, vreți să luăm masa împreună ? Aș vrea să vă explic...

Sînt clipe care nu se mai repetă. Trebuie să știi să spui da sau nu imediat.

– Da, a murmurat ea.

– Vin să vă iau la ora 8 de aici. O.K. ?

58 de zile mai tîrziu, Italo Volpone se căsătorea cu ea la New York, smulgînd-o tezei de doctorat în filologie engleză. Avusese nevoie de mai multe ore ca să-i explice în ce constau studiile pe care și le întrerupsese, dar la rîndul ei nu înțelesese, nici după șase luni de căsătorie, care era de fapt profesia lui. La toate întrebările, el îi răspunsese pe un ton glumeț:

– E o afacere de familie. Îl ajut pe fratele meu Genco. Vindem fructe, legume...

Dar banii pe care-i cheltuia cu pumnul, ca și apartamentul luxos în care se instalaseră, în Park Avenue, o lăsaseră pe gînduri.

– Angela, draga mea, repetă încă o dată... spuse el.

Totuși, comunicația între Nassau și Statele Unite era bună. Cînd fu sigur că a înțeles, izbucni în hohote de rîs, pîntecul mușchiulos fiindu-i scuturat de svîcnituri în timp ce-și pipăia mașinal vechea cicatrice, amintire a unui glonț „găsit" la Porto Rico, care îi modelase parcă un al doilea buric.

Dar Angela îi vorbea din nou cu un debit rapid și neliniștit.

– Trebuie să mă asculți, Italo ! Mi-au spus că este grav și urgent !

– Nu, mă vezi tu pe mine chemînd polițiștii !

Ideea îi păru așa de nostimă încît izbucni din nou într-un rîs nebun.

– Și ți-au spus de ce trebuie să-i chem ?

– Nu, n-au vrut să-mi spună altceva ! Trebuie să iei imediat legătura cu comisariatul din *Sixth Avenue*...

Italo pufni din nou. El, Bebe Volpone, să intre în legătură cu țărănoii ăia în uniformă !

– Le-ai spus unde sînt ?

– Nu, nu, le-am spus că nu știu nimic...

– Ascultă-mă, draga mea, sînt sub duș. Sînt obosit...

Fata concediată deschise ușa băii și avu un surîs fără echivoc, ridicîndu-și sînii în palme. Italo îi făcu semn să plece, să-l aștepte în altă parte. Oriunde se ducea, oamenii din clanul lui îi

pregăteau un adevărat comitet de primire, aprovizionat din plin cu fese și mamele. Nu-i rămînea decît să aleagă din grămadă, pînă adormea. De altfel, în glumă, oamenii lui și el botezaseră profesionistele cu numele de „somnifere". Italo avea atîta vitalitate, încît pe planul strict al igienei „somniferul" îi era necesar. Bineînțeles, nu considerase niciodată c-o înșcla pe Angela petrecînd cîteva ore cu una din vacile astea.

– Angela, te asigur, trebuie să mă schimb. Am o reuniune de afaceri...

Cu o lovitură mașinală a degetului, puse în mișcare ruleta în miniatură, lansă bila și jucă în minte pe 9.

– Italo, te rog, *trebuie* să-i chemi! I-am văzut, aveau un aer foarte serios!

– I-ai văzut? se înecă Volpone.

– Au venit acasă... Ce te costă dacă faci asta?

– Și i-ai lăsat să intre? La mine?

– Bebe, ce vroiai să fac?

Bila, după ce ezită o vreme, se decise pentru 31...

– Pe dracu! spuse el, mai mult pentru sine decît pentru ea. De acord, voi lua legătura cu ei! Te voi rechema!...

Puse brusc receptorul în furcă, se clătì, își îmbrăcă halatul, trase din țigară, luă o gură de scotch, ridică din nou receptorul și formă cifra 8 pentru a obține centrala.

– Aici camera 1003, dă-mi New Yorkul! Vreau comisariatul din *Sixth Avenue*...

Se duse în cameră. Fata, culcată cu fața în jos pe pat, își luă o expresie supărată văzîndu-l. O lovi peste fund distrat și avu plăcerea, în același moment, să vadă amprenta mîinii lui înroșindu-i carnea.

– Mă doare! îi reproșă fata.

– Cum te cheamă?

– Ești prea rău! N-o să-ți spun!

– Oricum, nu mă interesează, spuse el cu indiferență, servindu-se cu o nouă înghițitură de whisky. Hai, tîrfo, începe! Ocupă-te de mine!

Ea se întoarse pe spate.

– Și dacă te-ai ocupa tu mai întîi de mine?

Țîrîit de telefon. Ea îi luă paharul din mînă și-l duse la buze.

– Comisariatul din *Sixth Avenue*?... De unde vreți să știu? Voi i-ați cerut soției mele să vă sun! (Se contractă ușor) Italo Volpone... da... de acord...

Luă mîna fetei și și-o așeză pe sex. Apoi, o apucă de ceafă și îi aplecă ușor capul spre pîntecul lui.

– Da... Volpone... Cum ?... De ce ?...

Deodată, fața i se contractă, mușchii corpului i se întinseră.

– Ce spuneți ?... bîlbîi el.

Ascultă încă trei secunde și buzele lui deveniră două linii drepte, albe și aspre. La schimbarea tonului, fata ridică capul ca să-l privească. O îndepărtă cu o lovitură de genunchi.

– Dă-te la o parte ! șuieră el fără s-o privească, acoperind cu mîna receptorul.

Fata vru să-l pună la punct.

– N-ai dreptul să-mi vorbești pe tonul ăsta !

O pălmui sălbatic. Aiurită, îl privi cu ochii ei căprui plini de teamă și de lacrimi. Italo luă un mănunchi de dolari din sertarul noptierei și i-l aruncă în față.

– Cară-te, ai 20 de secunde !

Ea se aplecă să-și adune banii și, în acea clipă, în fața spectacolului pe care i-l oferea în această poziție, Bebe regretă că nu putea să profite de ea. Spuse „Iau primul avion" și închise telefonul. Apoi, către fată :

– Am treabă în baie. Vezi să nu mai fii aici cînd revin !

Îndată ce el dispăru, fata își numără rapid bancnotele, își frecă obrazul și surîse vag. La prețul ăsta era gata să se lase bătută din nou ! Trei minute mai tîrziu, era plecată.

Italo își chemă gărzile de corp, precizîndu-le că unul dintre ei îl va aștepta în mașină, jos, în fața hotelului, în timp ce celălalt se va duce să rezerve locuri pentru prima cursă spre New York. Apoi, vorbi la telefon cu avocatul lui și-i ceru să-l însoțească la comisariatul din *Sixth Avenue*. În sfîrșit, îi ordonă secretarului său să-l găsească imediat pe Mortimer O'Broin și să-l aducă la aeroport. Cu toate că ajunsese în vîrful ierarhiei, atotputernică și intangibilă, Bebe își păstrase reflexele micii haimanale de odinioară. Deși îi cumpăra cu sume fabuloase pe înalții funcționari ai poliției, totuși vederea unui polițist de la circulație îl umplea de teamă, ca și cînd ar fi avut 14 ani. Nervos, își rupse șiretul pantofului și îl trecu un frison cînd se gîndi la cel al lui Genco, pe care acești împuțiți de polițiști îi spuseseră că l-au găsit, fără să-i spună însă unde și cum. Or, fratele său era capabil de orice, dar nu să-și piardă pantofii !

3

Mortimer O'Broin o însoți pe Zaza pînă la bar și o rugă să-l aștepte. Îi preciză că vor decola peste 40 de minute. La toate întrebările ei cu privire la destinație, el îi răspundea cu o tăcere crudă și cu surîsuri misterioase. Îl simți așa de încordat încît nu îndrăzni să insiste, dar își manifestă totuși dezacordul băgîndu-și nasul într-un pahar de șampanie, călîie, pe care un chelner transpirat i-l așezase în față cu aceeași dezinvoltură cu care i-ar fi adus, probabil, și o vulgară halbă de bere. Mortimer se pierdu rapid în mulțime pentru a înfrunta penultima încercare a fantasticei lui lovituri de pocher. Dacă o reușea și pe aceasta, va face totul pentru a o trece victorios pe ultima : să-și piardă urma pentru totdeauna în lumea largă. Inima începu să-i bată cu putere. De mai multe ori fu înghițit de grupuri de călători în căutarea charterului lor, cu ecusonul agățat de cămașă, mirosind a alcool. Se rătăci printre diferitele standuri, reveni, își consultă nervos ceasul și își dădu seama că trecuse de două sau de trei ori prin fața a ceea ce căuta – oficiul telefonic – fără să-l vadă.

Telefonista reușea să poarte simultan mai multe convorbiri, făcîndu-și în același timp și unghiile.

– Domnișoară, aș vrea să chem Elveția...

– Este în Statele Unite ?

– În Europa ! Lîngă Franța, Germania, Anglia, Italia !...

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, disprețuitoare.

– Numărul ?

– Zürich, 836592.

– Cabina 3 !

– Am mult de așteptat ?

– Cabina 3 !

Închise ușa după el ca și cînd cineva ar fi putut auzi convorbirea pe care n-o începuse încă. Pe pereți, obișnuitele inscripții pornografice, profesiuni de credință politice, numere uitate, crezuri teologice, urmate de inscripții răzbunătoare. Își șterse fața. Batista îi era udă, cămașa puteai s-o storci. Totul i se lipea de piele. Se întreba dacă doar căldura era de vină sau și teama.

La început, planul lui nu fusese decît un joc al spiritului, un divertisment dialectic, enumerări de cauze și efecte, îmbucîndu-se admirabil fără nici o greșeală. Apoi, deodată, spre marea lui uimire, teoria începuse să se aplice în practică, fără să aibă conștiința precisă că el însuși era cel ce declanșase mecanismul. Întîlnirea lui cu Zaza, ce-i dezvăluise o dimensiune senzuală pe care pînă atunci nu o bănuise, îl făcuse să înțeleagă scîrba de nemărturisit pe care o simțea pentru soția lui. Un alt lucru care-l rodea erau cei 57 de ani trecuți trăind viața altora, fără ca nimic s-o facă pe a lui să iasă din rutină. De acum, era timpul să comită toate nebuniile pe care nu și le oferise atunci cînd ar fi fost mai puțin riscante. Teama nu conta, dacă ea era necesară pentru împlinirea acestei a doua nașteri. Cu un dispreț vag, și-o imagina pe Judith întinsă în patul ei jilav, îndopîndu-se cu aspirină, moartă pentru ea însăși și pentru ceilalți, de multă vreme, fără s-o știe. Mortimer și-ar fi pus numele, pentru ultima oară, în josul unui anunț pe care ea nu avea cum să-l redacteze. Țîrîitul telefonului îl făcu să tresară. Receptorul îi alunecă din mîna umezită cînd îl duse la ureche. O voce de femeie mormăia ceva de neînțeles în germană. El își drese glasul, dar fu degeaba. Cu glas tremurător, reuși să articuleze:

– Trade Zürich Bank?

Din cealaltă parte a lumii i se răspunse afirmativ.

– Cu cine doriți?

Atunci, conștient că viața și moartea lui se jucau în acel minut, el spuse:

– Homer Kloppe, urgent și personal!

– Desigur. Mă duc să văd dacă domnul Kloppe este aici. Pe cine să anunț?

Morty făcu un efort să înghită. Apoi, aproape în mod normal el reuși să pronunțe cele două silabe ale cuvîntului magic:

– Mamma!

În ordine crescîndă, căpitanul Kirpatrick detesta în bloc femeile, bărbații, neamul omenesc, animalele domestice și americanii

de origine siciliană. Găsea scandalos faptul că au dreptul să fie catolici și ar fi promulgat cu plăcere o lege care să le interzică intrarea în biserică, să aibă un pașaport sau să iasă dintr-un gheto, gen Haarlem, unde i-ar fi închis. Este adevărat că șefii lui exploatau această ură a subordonatului lor. Nu exista nici o afacere privind Sindicatul care să nu-i treacă prin mîini, nici cel mai neînsemnat pion, nici cea mai neînsemnată haimana al cărui dosar complet să nu-l aibă la îndemînă. Din nenorocire, să-i poată închidă pe toți acești indivizi era o altă poveste. Nemernicii plăteau gras, pe tot anul, armate de avocați gata să miște cerul și pămîntul dacă poliția le atingea un fir de păr. Astfel că fu gata să leșine de bucurie cînd i se anunță că un picior plimbăreț, găsit lîngă Zürich, pe o locomotivă, aparținea unuia dintre cei ce nu puteau fi atinși – Genco Volpone.

Un cizmar, Biasca, făcînd el însuși parte din neamul blestemat, identificase formal mocasinul și pe proprietarul lui.

Era și puțin și mult. Un șef de bandă nu-și pierde niciodată piciorul fără să se producă importante mișcări. Dar cînd este vorba de un Volpone, mișcările devin adevărate cutremure de pămînt, declanșînd reacții în lanț imprevizibile, care, făcînd să se înfrunte diferitele familii ale Sindicatului, dau de lucru poliției mai mult decît ani întregi de anchetă. Trebuia să nu-i scapi din ochi nici un pas, așteptînd ca „ceva" să se producă. Ce anume ? Kirpatrick nu avea de unde să știe. Dar dacă, din fericire, Genco Volpone nu mai era în viață, dacă fusese cu adevărat asasinat, toate speranțele erau permise ! De bucurie își frecă mîinile și le trecu în chip de pieptene prin ciuful părului său roșu. Apoi, privindu-l țintă pe ajutorul lui, Finnegan, îi spuse cu un aer visător :

– Îți dai seama... în mai puțin de o oră un Volpone se va așeza pe acest scaun !

Finnegan făcu o mutră neîncrezătoare.

– Între noi fie vorba, căpitane, chiar credeți cu adevărat că se va întîmpla așa ?

– Nu, dar se poate întotdeauna spera.

– Ce v-a răspuns la telefon ?

– A spus : „sosesc".

– Și dacă vine într-adevăr ?

– O șansă la zece, dar reală. Este vorba de fratele lui și noi sîntem cei care avem pantoful.

– S-a consultat cu avocații lui. După mine cred că o s-o șteargă direct în Elveția ca să identifice piciorul.

– Tu poți să identifici un picior ?

– Dacă este al unei fete frumoase...

– Să așteptăm. Ești gata ?

– Da.

– Oriunde s-ar duce, orice ar face, vreau ca oamenii tăi să fie lipiți de fundul lui, de îndată ce va ieși din acest birou !

– Dacă va intra...

– Dacă va intra... repetă Kirpatrick cu speranță.

Dădu din cap, fața luminîndu-i-se brusc de un zîmbet.

– Imaginează-ți, Finnegan, imaginează-ți că-l prindem... că va face vreo prostie... că este condamnat la scaunul electric. Ei bine, trebuie să-ți spun... Aș da zece ani din salariul meu pentru a-mi fi acordată favoarea de a apăsa eu însumi pe manetă.

De cîte ori avea raporturi sexuale – o dată pe săptămînă – Homer Kloppe își intensifica periatul dinților timp de minimum 48 de ore. Era necesar pentru a veni de hac miliardelor de microbi ce proliferau în regiunea bucală în urma contactului buzelor lui cu suprafețele impure ale pielii partenerelor sale. Era la al optulea spălat în acea zi, îndîrjindu-se de zece minute să omoare dușmanul cu materialul său suprasofisticat, cînd binevoi să audă zbîrnîitul discret al telefonului. Scuipă în chiuvetă antisepticul pe care îl plimba prin gură pentru un clătit final, își șterse buzele, aruncă o privire satisfăcută în baia minusculă de lîngă biroul lui – o amenajase exclusiv pentru igiena dentară – și se duse să ridice receptorul.

– Mi-a spus că e urgent, personal, și s-a recomandat „Mamma", spuse secretara. Sînteți aici ?

– Fă-mi legătura.

Un declic și timp de cîteva secunde bancherul auzi foarte deslușit în receptor o respirație accelerată. Instinctiv, fu foarte atent. Practica banului îi dăduse un al șaselea simț. Deosebea, fără ca niciodată să se înșele, afacerile sănătoase de cele putrede – cîteodată doar la vederea cifrelor, altădată după tonul interlocutorului său, după o expresie trecătoare a feței celui de vizavi, după o simplă tremurare a pleoapei, sau după un tic nervos imperceptibil pentru oricine altcineva.

– Alo ?

– Alo... Domnul Kloppe ?

– Chiar el.

– Mamma.

Nu era vocea lui Genco Volpone. Nu putea fi vorba decît de împuternicitul asociatului său, micuțul plăpînd, Mortimer O'Broin. Curios. Volpone precizase că va chema el însuși.

Prudent, Kloppe confirmă că erau în legătură.

– Vă ascult.

– Știți cine sînt ?

– Da.

– Veți face virarea cum s-a convenit.

– Perfect.

– Există doar o mică schimbare.

Mîna care ținea receptorul se crispă ușor ; Kloppe nu se înșelase, ceva nu era în regulă.

– Ce schimbare ?

– Asupra destinației fondurilor.

– Unde trebuie să le adresez ?

– Banca Centrală din Geneva. Chiar acum.

– Este dificil.

– Poftim ?

Din nou Kloppe simți cum respirația lui O'Broin se intensifică.

– Am spus că este dificil. Nu pot efectua transferul la această nouă adresă decît cu descărcarea unuia dintre cei doi care au dreptul.

– Cum ? Dar sîntem grăbiți ! Convenisem...

Kloppe îi răspunse cu răceală.

– Convențiile rămîn valabile atîta timp cît termenii contractului inițial sînt respectați. Or, dumneavoastră vreți să schimbați destinația prevăzută inițial.

– Foarte bine. Ce trebuie să fac ?

– O formalitate care vă va lua doar un minut. Simplu, am nevoie de semnătura dumneavoastră.

– Dar nu mai sînt în Elveția !

– Îmi pare rău. Persoana cu care ați venit la noi se mai află în Elveția ?

O ezitare abia perceptibilă la capătul firului.

– Nu cred. Trebuie să fie deja în drum spre locul unde ne vom întîlni.

Homer știa că avocatul minte. Funcția sa esențială era să-și protejeze clienții. În acest caz, cu toate că nu avea nici o probă pentru ceea ce bănuia, hotărî că datoria lui era să cîștige timp. Nu era omul să dea drumul la două miliarde de dolari în aer, fără să se asigure prin cîteva măsuri de precauție elementare ! Reluă :

– Înțeleg foarte bine situația. Trimiteți-mi o scrisoare semnată de dumneavoastră și ordinele vor fi executate imediat.

– Vă repet că este urgent ! strigă O'Broin.

– Scrisoarea poate să-mi parvină în 48 de ore.

– Durează prea mult timp...

Urmă o tăcere de cîteva secunde.

O'Broin reluă cu o voce pe care se forța vizibil s-o stăpînească.

– Ascultați... Dată fiind urgența... Nu-mi ușurați situația... Clientul meu va fi nemulțumit.

– Credeți-mă, domnule, că sînt mîhnit, dar nu am de ales.

– Atunci sosesc. Iau primul avion! Voi fi la dumneavoastră astă seară!

– Astă seară? De unde mă chemați?

– Nassau.

– Ce oră e acolo?

– Amiaza.

– Știți, domnule, că la Zürich este ora 19 și că mă aflu încă la birou în mod cu totul excepțional?

– Domnule Kloppe, răcni O'Broin, pentru o afacere de asemenea importanță ziua și noaptea nu contează deloc!

– Să nu credeți așa ceva, domnule. Am anumite obligații stabilite anterior pentru seara asta.

– Mă puteți primi poate mai tîrziu?

– Banca este închisă pînă mîine la ora 8 și jumătate. Chiar dacă aveți un zbor imediat, nu-mi va fi posibil să vă întîlnesc în afara orelor de lucru ale instituției mele.

– Dar noaptea!... Noaptea... Nu este vorba pentru dumneavoastră decît de un minut, de o simplă semnătură! Permiteți-mi să insist!

– Noaptea, domnule, nu tratez afaceri. Am ca regulă absolută ca niciodată să nu mă culc mai tîrziu de ora 23. Regret...

– Atunci voi fi la dumneavoastră mîine dimineață, acceptă O'Broin cu disperare în voce.

– Încă o dată mii de scuze. Vă aștept.

Homer Kloppe puse receptorul în furcă, apucat deodată de o dorință imperioasă de a-și spăla dinții.

Intrînd în comisariat, cei trei avocați strîmbară din nas. Putea a picioare, a sandvici stătut, a sudoare și a bere. Doi polițiști negri, în uniformă, nu părură să-i observe. Unul dintre ei bătea cu un singur deget la o mașină veche; celălalt, cu mîinile la spate în fața grilajului carcerii, asculta rîzînd insultele pe care i le arunca o prostituată. În fund, tolănit pe o bancă de lemn, un vagabond își clocea beția cu sforăituri sonore.

– Vă rog, spuse Johnny Kieffe cu o autoritate dispreţuitoare.

Avansase doi paşi, în timp ce confraţii lui, Hubert Murdle şi Chester Henley, îl flancau pe Italo Volpone. Kieffe, Murdle şi Henley erau avocaţii cei mai scumpi din New York.

După importanţa clientului, cei trei îşi evaluau timpul între 500 şi 1000 de dolari ora. Evident, acest detaliu nu însemna nimic pentru Sindicat, care le vărsa anual o sumă enormă pentru ca ei să accepte să lase baltă la cel mai mic semn orice afacere în curs.

– Da, spuse poliţistul fără să ridice ochii de pe clapele maşinii.

– Avem întîlnire cu căpitanul Kirpatrick, spuse Kieffe cu un aer plin de îngîmfare.

Poliţistul nu păru deloc să se emoţioneze:

– Noi? Care noi?

Kieffe îi vîrî cartea de vizită sub nas.

– Ascultă, bătrîne, vrei să te grăbeşti?

Negrul luă cartea de vizită, o privi din toate unghiurile, se făcu că descifrează textul şi se ridică cu lenevie.

– Mă duc să văd.

Dispăru pe o uşă în spatele ghişeului. Cînd reveni, îi spuse avocatului:

– Căpitanul este foarte ocupat. Are o întîlnire. Vă rog să reveniţi sau să-l chemaţi la telefon.

– Cum! se revoltă Kieffe. Îl deranjează pe clientul meu şi nu binevoieşte să ne primească?

– Clientul dumneavoastră? Cine este clientul dumneavoastră?

– Domnul Volpone, interveni Henley. Italo Volpone!

– Care din dumneavoastră este Volpone? întrebă poliţistul.

– Ajunge, urlă Kieffe. Du-te să-l anunţi pe şeful dumitale!

Şi în timp ce agentul se eclipsa pentru a doua oară, mormăi de mai multe ori cuvîntul „scandalos", aprobat de confraţii lui.

– Comisarul vă aşteaptă, spuse negrul, ţinînd uşa deschisă.

Îl urmară într-un culoar şi se îmbulziră în biroul lui Kirpatrick ca nişte tauri care pătrund într-o arenă. Căpitanul se sculă pentru a-i primi.

– Dezolat, maestre. Nu ştiam că-l însoţiţi pe domnul Volpone. Agentul meu n-a înţeles.

– Avocatul Henley, avocatul Murdle, domnul Italo Volpone, îi prezentă pe rînd Kieffe, cu răceală.

– Vă rog, luați loc, domnilor!

– Nu, mulțumim, preferăm să rămînem în picioare, spuse H. Murdle.

– Cum doriți, spuse Kirpatrick, trecîndu-și mașinal mîna prin ciuful strălucitor. Domnule Volpone, mi-e teamă că i s-a întîmplat un accident fratelui dumneavoastră. Biasca este sigur că pantoful pe care colegii mei elvețieni l-au descoperit pe piciorul tăiat i-a aparținut lui Genco Volpone. Nu spun cu asta că piciorul în chestiune ar fi cel al fratelui dumneavoastră. Pot să vă întreb... Fratele dumneavoastră se afla la Zürich în aceste ultime zile?

– Putem vedea pantoful? îi tăie vorba Kieffe.

– Imediat, maestre. Puteți să ne răspundeți, domnule Volpone?

– Ascultați, interveni Henley. Genco Volpone a trecut într-adevăr prin Elveția în ultimele zile.

Kirpatrick își fixase privirea asupra ochilor lui Italo, care se roteau repede, fără să se oprească pe ceva.

– Domnule Volpone, insistă Kirpatrick, neluînd în seamă întreruperea.

Italo își drese glasul.

– Fratele meu era la Zürich pentru o întîlnire de afaceri.

– Nu sînteți obligat să dați detalii, îi reproșă Murdle.

– Arătați-mi pantoful, spuse Volpone.

Kirpatrick deschise un sertar al biroului, despachetă obiectul învelit în hîrtie de mătase și-l întinse lui Italo, care-l contemplă îndelung.

– S-ar putea ca acest pantof să fi aparținut fratelui meu.

– Sînteți sigur?

– Cum ar putea să fie, spuse Kieffe ridicînd din umeri. Dumneavoastră înșivă ați putea identifica cu certitudine un obiect aparținînd unuia dintre cei ce vă sînt apropiați?

– Comisare, nu înțeleg prea bine, spuse ironic Henley. Clientul nostru își petrecea două zile de vacanță în Bahamas, dumneavoastră i-ați cerut să revină în mod special...

– L-am rugat doar să revină, îl întrerupse Kirpatrick, fără a-l scăpa din ochi pe Italo. Pentru a ajuta ancheta noastră. Domnul Volpone n-a fost obligat să se supună cererii mele. Mărturisesc, de altminteri, domnule Volpone, că nu mă așteptam să vă văd încadrat de avocați pentru o formalitate așa de simplă.

– Cînd ați găsit piciorul ? întrebă Italo.

– Acum 36 de ore. Era așezat pe grătarul unei locomotive ce intra în gara din Zürich.

– Să mergem, spuse Italo nervos.

– În ceea ce-l privește pe fratele dumneavoastră, sînt obligat să lansez un mandat de căutare internațională. De asemenea, s-ar putea ca într-un moment sau altul al anchetei să am nevoie de mărturia dumneavoastră.

– Știți unde puteți să-l găsiți pe domnul Volpone, spuse Kieffe.

– Domnule Volpone, aveți intenția să părăsiți New Yorkul în zilele următoare ? întrebă Kirpatrick.

– Cum ? se enervă Murdle. Adică ?

– Nimic special, maestre. Trebuie doar să știu unde-l pot găsi pe clientul dumneavoastră în caz de nevoie.

– Plec în Elveția cu primul avion, mormăi Italo cu un aer posomorît, cu capul plecat. Dacă i s-a întîmplat cu adevărat ceva fratelui meu, vreau să știu imediat acest lucru.

– Să sperăm că nu este vorba de el, domnule Volpone. Există, de asemenea, ceva care îi deranjează pe colegii mei elvețieni. În buzunarul pantalonului... vreau să spun al pantalonului piciorului, s-a găsit un bilet Zürich-Geneva, ștampilat la Zürich cu 20 de minute înainte de descoperirea accidentului.

– Ei și ? spuse Murdle.

– Maestre, spuse Kirpatrick, pe un ton de reproș. O persoană încă neidentificată ia trenul Zürich-Geneva, iar piciorul secționat al acestei persoane se regăsește 20 de minute mai tîrziu la Zürich, în punctul său de plecare.

– Și atunci, căpitane ?

– Piciorul trebuia să ajungă, în mod normal, la Geneva, nu ?

– Asta schimbă cu ceva situația ? Atîta timp cît nu va fi identificat cel căruia îi aparține...

– Să mergem, spuse Volpone.

– Domnule Volpone, conchise Kirpatrick, dacă aveți cea mai mică veste despre fratele dumneavoastră, țineți-mă la curent. Dacă eu am ceva nou, vă voi preveni.

Scurte înclinări ale capului de o parte și de alta. Italo Volpone și avocații săi ieșiră din birou. Abia se închise ușa că Finnegan își și băgă capul.

– Finnegan, spuse Kirpatrick bucuros, indivizii se enervează deja ! Băieții tăi să verifice dacă pungașul ăsta ia într-adevăr avionul spre Zürich. Vreau ca doi din oamenii noștri să fie în aparat ! Cavanaugh și Mahonney !

El se răsuci, încercînd să se apere, întoarse fața cînd ea vru să-i sărute rîzînd buzele și se eliberă brusc:

– Sîntem așteptați!

– Și ce dacă? Ar putea să fie amuzant!

– Nu-mi place să fiu în întîrziere.

– Dacă ai ști cît mă excită cînd te prefaci că ți-e frică să nu te violez! Sau poate ți-e într-adevăr frică?

Kurt își șterse gura cu dosul mîinii. Renata surprinse gestul.

– Rujul meu nu lasă urme. Vrei să mai încerc?

Kurt bătu în retragere. Provenind dintr-o familie de mici burghezi, se simțea întotdeauna stingher, nehotărît între rădăcinile sale modeste – pe care se prefăcea că și le revendică cu tărie pentru a nu putea fi luat din scurt în caz că acestea ar fi fost invocate de alții –, dorința de confort, discursurile lui revoluționare, gustul pentru lux și disprețul pe care-l afișa pentru bani (îmbinat cu imensa lui sete de a-i poseda) și pentru întreg sistemul capitalist în general. Sălășluiau în el, într-o permanentă revoltă clocotitoare, toate nepotrivirile. Pînă la viitoarea lui căsătorie, al cărui sens profund îi scăpa! Renata Kloppe întruchipa tot ceea ce el declara că-i face greață: inconștiența, averea, frumusețea insolentă și absența totală de interes pentru ceea ce el considera a fi marile probleme planetare, foamea în lume, ecologia, marxismul, idealurile clasei muncitoare.

În timpul cursurilor de lingvistică pe care le ținea la facultatea din Zürich, Kurt Heinz le vorbea cu mai mare plăcere studenților lui despre Lenin decît despre Trubețkoi sau Saussure. Predica libertatea sexuală absolută, trata cu dispreț familia, religia, ipocrizia, trusturile, hegemoniile economice.

În particular, era timid, cum putuseră să constate cele mai dezghețate dintre elevele sale, ale căror avansuri le respinsese: de fapt, Kurt nu avea curajul să-și pună teoriile în practică. Nu îndrăznea să facă niciodată gestul eliberator pe care-l propovăduia celorlalți, gest care l-ar fi putut pune poate de acord cu el însuși.

De cînd se cunoscuseră, Renata remarcase imediat, cu un ochi infailibil, articulația acestor mecanisme contradictorii. Sadismul ei inconștient avusese de cîștigat din furia verbală a lui Kurt: aceasta nu exista decît pentru a masca lipsa lui de îndrăzneală erotică. Atunci, Renata multiplicase provocările de toate felurile, amuzîndu-se să-l șocheze prin libertatea limbajului, atacîndu-i ideile, originea, profesiunea, lansîndu-i mii de

sfidări, mulțumită cînd reușea să-l facă să roșească la un cuvînt prea crud, la o aluzie prea precisă, la un gest prea îndrăzneț.

Pentru a alimenta această delicioasă senzație de putere, ea era capabilă de orice: să-i deschidă șlițul de la pantaloni sub masă, la un dineu de familie, să se plimbe goală în prezența Manuellei, camerista ei, să-și ridice fusta descoperindu-și coapsele pe bancheta din spate a taxiului al cărui șofer, cu ochii pironiți pe oglinda retrovizoare, era gata să se urce pe trotuare.

Slăbiciunea lui o determinase, în mod paradoxal, să nu rupă relațiile dintre ei. Puterea pe care o avea asupra lui, în loc s-o descurajeze, o incitase să le facă mai durabile: erau logodiți, spre marea consternare a familiilor lor, care considerau această viitoare relație ca pe o căsătorie între un crap și un iepure. Bineînțeles, el își ura viitorul socru. Homer Kloppe simboliza pentru el tot ce era mai rău în „establishment", avînd defectul să fie în același timp o putere financiară, un tată bun, un soț bun, un bun cetățean, un calvinist convins, un făcător de pomeni, unul care dă lecții, un tabernacol de certitudini, de idei primite și niciodată discutate. Într-un cuvînt, Kloppe era dezgustător de norocos! Tipul de om supus prin excelență de Kurt oprobriului elevilor lui, bancher, hoț cu acte în regulă, parazit al societății de consum, neg pe fața sistemului social.

– Vă pot demonstra acest lucru! le repeta el cu căldură. Întreprinderile virează salariile funcționarilor lor pe 23 ale fiecărei luni. Aceste salarii ajung a doua zi la bancă. Încearcă, deci, dacă ești muncitor, să obții ceea ce ți se datorează înainte de întîi ale lunii următoare! Bancherul pretinde că el n-a primit încă nimic, că ordinatoarele n-au vărsat încă salariul în contul tău! În acest timp, el întrebuințează banii tăi în contul lui personal. Ticălosul trage astfel un bun profit, profit din sudoarea celorlalți! Alte exemple?

Avea o mulțime. Într-o zi, cînd băuse puțin, își exprimase indignarea în fața viitorului lui socru:

– Chiar dacă sînteți sincer în convingerile dumneavoastră, chiar dacă vreți că practicați binele, dumneavoastră corupeți ordinea socială, o stricați!

Kloppe îl privise cu un aer sever, așa cum privești nebunii, și Renata, încîntată, se prăpădea de rîs. Și-a dus logodnicul la ea în cameră. Acolo, el s-a lansat într-o strălucită demonstrație în care arăta că Elveția, prin trusturile sale alimentare, prin băncile sale, prin pretinsa ei neutralitate, purta

de fapt responsabilitatea celor mai mari dezastre mondiale, de la moartea lui Allende pînă la strangularea economică a guvernelor populare, trecînd prin războaie, foamete, trafic de arme, tăinuire de devize și instaurarea dictaturilor. Renata, care-l urmărea cu un aer lacom, murmurase :

– Da, micul meu Kurt, da... Ai dreptate... Iubește-mă !

Ca de obicei, ea a făcut avansurile, a luat inițiativa ! Și Kurt s-a supus. Mormăind, dar s-a supus. Ca de obicei...

– Kurt, mi s-a înțepenit fermoarul rochiei. Mă ajuți ?

Era așezată pe pat și fleacul cumpărat de la Balenciaga pe care trebuia să-l dezbrace atît de savant costase cam tot atît cît cîștigă un miner columbian în 20 de ani. El încercă cu stîngăcie să deschidă fermoarul.

– Nu reușesc.

– Noroc că nu ți-am lăsat grija să mă dezbraci ! Aș fi fost încă virgină, bietul meu Kurt. Manuella !...

Strigă din nou :

– Manuella !... Ce face ? Proasta asta este în plină furie amoroasă. Gagiul ei face avere în Botswana, cu diamantele.

– Și ea este cameristă ?

– De fapt, este plecat doar de trei luni.

– Are mine ?

– Sapă. Este portughez ca ea. S-a luat după un mic anunț și a întins-o. Cînd va reveni, bogat, desigur, o va lua în căsătorie, îi va turna unsprezece plozi și o va închide în casă. Ce vrei, ea îl iubește pe Julio. Atît timp cît îl așteaptă nu pot să scot nimic de la ea ! Cînd se culca cu el, dura zece minute ; acum, își petrece zilele citind scrisorile lui sau scriindu-i ! Manuella !

– Doamnă ?

Era aici, mică, aproape slabă, cu părul scurt, ochi negri și cu puf pe picioare, pe antebrațe, deasupra buzelor, drăguță totuși, avînd un aer naiv de copil, de animal.

– Erai în Botswana, dragă ?

Manuella zîmbi angelic. Se destăinuia deseori stăpînei ei. Renata Kloppe era totdeauna dispusă să asculte necazurile altora. Dădea sfaturi bune, îi rotunjea în mod generos leafa la sfîrșit de lună și-și trata camerista mai mult ca pe o prietenă decît ca pe-o angajată. Manuella o adora. Nu-i permisese ea, cînd Julio era încă șofer de mare clasă la Zürich, să-l aducă pe furiș în casă ?

– Cu ce pot să vă ajut ?

– Kurt a încercat să mă violeze. Acest nerod mi-a stricat fermoarul rochiei. Poți să-l aranjezi ?

Pufnind în rîs, Manuella repară pe loc stricăciunea. Renata, la oglindă, îl căută pe Kurt din ochi: marele nătărău se făcea că privește pe fereastră, ca să nu se vadă că roșise!

– Acest polițist infect, roșcat și scîrbos, acest rahat de irlandez!... Îți dai seama cît se bucura! Un Volpone în biroul lui! Genco nu mă va ierta niciodată!

Yudelman își coborî ochii jenat. Italo îi vorbea ca și cînd acea poveste cu piciorul n-ar fi existat. De fiecare dată cînd încerca să-l readucă la subiect, cel mai tînăr dintre Volponi schimba imediat subiectul.

– Sînt neliniștit, Bebe, foarte neliniștit... Am făcut cercetări în Elveția, fratele tău este de negăsit. Să nu crezi că vreau să joc rolul unei cucuvele, dar dacă acest picior...

– Taci! Nu este al lui, sînt sigur! Îți imaginezi că Genco este așa de cretin să cadă sub un tren?

Moshe Yudelman mormăi, mușcîndu-și buzele:

– Și dacă a fost ajutat?

Italo îl apucă îndată de reverurile hainei și-l fixă cu duritate timp de trei secunde.

– Îți spun că nu e el! A făcut poate un ocol prin Italia, ca să facă amor cu vreo putoare! Îmi cunosc fratele, nu?

Dar Yudelman nu se putea lăsa convins de o asemenea părere, oricît ar fi fost ea de puternică. Afacerea era prea gravă. Avea nevoie de certitudini. Își făcu singur curaj, căci el era unul din puținii care cunoșteau puterea sălbatică și distrugătoare a reacțiilor oarbe ale lui Italo Bebe Volpone.

– Nu te supăra, Bebe, și ascultă-mă. Tu știi că eu sînt consilierul familiei tale de mai bine de 10 ani. Genco s-a plîns vreodată de sfaturile mele?

– Oho, oprește-te.

– Răspunde-mi numai la o singură întrebare, una singură!...

– Dă-i drumul!

– Dacă ar fi vorba într-adevăr de piciorul lui Zu, ai putea să-l recunoști?

Italo explodă.

– Și de ce crezi tu că m-aș duce în Elveția?

– Ai vreun mijloc de a-l identifica?

– Desigur, pe dracu! Cînd eram copii, bătrînul ne-a oferit o bicicletă, una pentru amîndoi. O avea de la un tip beat,

căruia i se furaseră banii la pocher, un dobitoc... Ca să se refacă, își vânduse bicicleta lui taică-meu pentru 50 de cenți! Genco a vrut s-o încerce imediat. Eu eram pe portbagaj. Am căzut. Genco și-a prins pedala sub gleznă. I-a rămas o cicatrice. Trebuie să vedem doar dacă e acolo!

Moshe, din ce în ce mai jenat, își drese glasul.

– Glezna stîngă sau dreaptă?

Bebe îl fulgeră din priviri.

– Dreaptă. Cînd am avionul?

– Peste două ore. Mai e ceva ce mă sîcîie... Trebuia să-l întîlnesc pe O'Broin în dimineața asta. Nu era la birou.

– Și?

– Nimic. Am telefonat la el acasă. Nici acolo nu era. Soția mi-a spus că nu l-a mai văzut de la plecarea la Nassau.

– Și ce e cu asta?

– Așteaptă... O'Broin are o tipă, Zaza Pinney.

– Știu, știu!

– Și ea a dispărut.

Volpone îi aruncă lui Yudelman o privire intrigată.

– Moshe!... Ce încerci să-mi spui?

– Găsesc că e bizar ca depozitarul unui cont cu cifru de două miliarde de dolari să dispară brusc și fără urmă. Asta e tot.

Italo îl privi stupefiat.

– Dacă O'Broin dispare, nu este treaba mea! Asta îl privește pe patronul lui, Ettore Gabelotti!

Yudelman dădu din cap...

– O secundă. Tu știi pentru ce Gabelotti nu s-a dus personal la Zürich cu fratele tău?

– Toată lumea știe că acestui imbecil îi e frică să-și pună bucile grase într-un avion!

– Exact! De aceea l-a împuternicit pe Mortimer O'Broin... Pentru moment, numai doi oameni pot să ridice banii: Don Genco și Mortimer O'Broin!

Italo izbucni în rîs. Un rîs forțat și fals.

– Vrei să spui că acest nimic poate să fugă cu banii Sindicatului?

– N-am spus așa ceva. Îți reamintesc doar că este vorba de două miliarde de dolari.

– Un om mort nu poate să profite nici măcar de trei sute!

– O'Broin n-a murit... Nu este de găsit... spuse Yudelman cu o voce domoală.

Italo dădu nervos din umeri.

– O'Broin ! Acest biet nenorocit căruia îi este frică și de umbra lui !

– Cu două miliarde de dolari, nimeni nu mai este nenorocit, nimănui nu-i mai e frică.

Italo îi aruncă o privire bănuitoare lui Moshe neștiind dacă glumește : dar nu... avea aerul serios. Se înfurie :

– Oricît de deștept ai fi, există un detaliu care îți scapă ! Îți imaginezi că Gabelotti poate fi așa de idiot să nu fi cerut cifrul contului lui O'Broin ?

– Posibil... cedă Yudelman... Este chiar cert.

– Atunci ? De ce tot bați cîmpii ?

– O.K. Uită asta... Nu te supăra. Am lucrat atîta pentru ca această operațiune să se realizeze. Sînt prost dispus. Văd pretutindeni încurcături...

– Sigur că O'Broin n-ar putea să ne facă așa ceva ! N-are nimic în pantaloni ! N-ar îndrăzni ! Îl vezi în stare să-l fenteze pe Gabelotti ? Moshe ! se întrerupse deodată Volpone. Și dacă acest gunoi de Gabelotti ?

– Nu, nu ! i-o tăie Yudelman. Gabelotti n-ar avea nimic de cîștigat ! Ne-am războit destul ! Gabelotti, nu ! Dacă am avea vreun necaz, dacă din nenorocire Don Genco... Scuză-mă, din nou deraiez... asta n-ar putea veni decît din partea lui O'Broin.

– Dacă ai asta în cap, spuse Italo iritat, du-te să-i vorbești lui Gabelotti ! Du-te să-l întrebi ! Du-te !

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva : dacă O'Broin ar avea chef să facă prostii, va fi interceptat înainte chiar de a ridica degetul cel mic. L-am prevenit pe Orlando Baretto, la Zürich. Este pe față. Aici, am postat doi oameni în fața locuinței lui. Alții stau în fața apartamentului amantei lui. Nu-ți pierde timpul, Italo, nu te preocupa de asta... Du-te în Elveția și asigură-te în ceea ce-l privește pe Genco... Mergem ?

– Pot să-ți cer să faci un lucru în timpul absenței mele ? Omoară-l pe Biasca.

– Biasca ? De ce ? se miră Yudelman.

– Datorită lui am fost convocat la poliție !

– N-avea de ales...

– Puțin îmi pasă ! Omoară-l ! Putea să tacă și să mă prenă !

– Vom vedea ! Vom vedea !

Italo îl privi glacial.

– Îl omori sau mă ocup eu însumi ?

– Calmează-te ! Îi vom da o mică lecție ! Sînt lucruri mai urgente !

– Nu ! Îmi place să-mi reglez conturile la cald !

– Și banii noștri, te gîndești la ei ?

– Sînt bine acolo unde sînt ! Omoară-l pe Biasca, eu mă voi ocupa de rest !

– Da, o scăldă Moshe, da...

Era mai bine să nu-l lovești pe Italo niciodată direct în față ! Cînd îl apuca furia, era capabil de orice, chiar să sacrifice interese enorme pentru a-și astîmpăra o criză de furie puerilă.

– Italo, adăugă Yudelman, cheamă-mă de îndată ce ajungi... Dacă ai cea mai mică dificultate, iau primul avion...

Citi o asemenea violență pe fața lui Volpone încît preferă să bată în retragere...

– Cum vei dori, spuse el în grabă, cum vei dori. Te conduc la aeroport.

Manuella își aprinse o țigară – își permitea trei sau patru pe zi, în afara orelor de serviciu. Apoi, cu picioarele așezate pe marginea măsuței de toaletă, își reciti scrisoarea !

Julio, adoratule, Julio al Manuellei,

Aș putea să-ți recit scrisoarea ta pe dinafară, de cîte ori am citit-o. Mi-a produs frică. Nu știam că munca ta este atît de periculoasă. De aceea îți cer s-o părăsești ! (Ea subliniase de două ori cuvintele „s-o părăsești") *Nu contează banii ! Nu vreau să ți se întîmple ceva. De altfel, eram foarte fericiți aici și este mai important să fii fericit și să trăiești, decît să fii bogat și mort. Ar fi trebuit să-l refuzi pe inginer să faci asemenea muncă. Îți dai seama că dacă ei te plătesc atîta pentru ca s-o faci, înseamnă că nu găsesc pe nimeni altul. Întoarce-te ! Vom mai rămîne un an sau doi la Zürich, patroana mea îți va găsi un serviciu liniștit și ne vom duce atunci la Albufeira : amîndoi ne vom putea cumpăra prăvălioara. Și apoi, Julio, ce voi face cu copilul meu din pîntece, dacă tatăl lui ar avea un accident înainte de a mă lua în căsătorie ? Ia primul avion, indiferent cît ar costa ! Întoarce-te, Julio ! În fond, puțin ne pasă de bani. Am ajutat la servitul unui dineu, ieri seară, la domnul Kloppe. Ei bine, îți pot spune că toți acești oameni plini de bani au aerul să se plictisească și nu cred că fac dragoste prea des, crede-mă!*

În orice caz, nu ca noi, Julio al meu, ai impresia că se ating cu pensetele și că-și dau sărutări cu kleenex-*uri în fața gurii ca să evite contagiunea. Și chiar domnul Kurt și domnișoara Renata care se căsătoresc totuși joia viitoare, în condițiile pe care le știi : tot orașul vorbește ! Îmi lipsești, Julio, te rog ascultă-mă și pe mine o dată și fă ce-ți spun : ÎNTOARCE-TE ! Nu mai pune piciorul în mina aia și vino s-o iei pe Manuella ta în brațe, are tare nevoie de tine. O să-ți recitesc scrisoarea încă o dată înainte de a mă culca, dar sînt sigură că-mi va da coșmaruri. Mi-e frig fără tine în pat. Te iubesc.*

Manuella ta pentru toată viața.

Manuella luă un plic din sertarul toaletei și scrise adresa logodnicului :

Domnul Julio Almeida
Wassenaar's Consolidated
CHUKUDU, Botswana
(Africa de Sud)

Apoi bägă scrisoarea în plic, își trecu limba peste marginea cu lipici și așeză scrisoarea pe măsuța de toaletă. O va pune la poștă mîine la prima oră, cum făcea în fiecare zi cu scrisoarea pe care i-o trimitea lui Julio. Întinzîndu-se pe pat, se întrebă dacă evenimentul va avea loc în seara asta. Una din prietenele ei i-a spus că, începînd din a treia sau a patra lună de sarcină, viitoarele mame pot să simtă copilul mișcînd în pîntece. Or, ea era deja însărcinată în trei luni și jumătate.

Cînd cei trei oameni au pătruns în luxoasa prăvălie, Pietro Biasca și-a dat seama că avea de-a face cu niște haimanale. Erau foarte tineri, cu alură de studenți, dar cu ceva crud și dur în privire. Cel mai voinic, ca într-o caricatură a vechilor filme despre Scarface, ducea o cutie de vioară. Oare ce ascundea în ea ? se întrebă Biasca. El era în regulă atît cu poliția, cît și cu șefii diferitelor familii din New York. În afară de asta, relațiile sale cu Zu Genco Volpone erau destul de cunoscute de toți pentru ca nimeni să nu îndrăznească să-l atace. După vizita polițiștilor, încercase în zadar să ia legătura cu casa lui Don. Dintr-o bizarerie telefonică, numărul fie că suna ocupat, fie că nu răspundea. Renunțase după două ore de eforturi infructuoase, predînd ștafeta secretarei lui care n-avusese nici ea mai mult succes.

– Domnilor, ce doriți ?

– Sînteți Pietro Biasca ?

– Chiar el, spuse îngîmfîndu-se, conștient de puterea lui, de eficacitatea înaltelor sale relații, de prezența lîngă el a numerosului personal. Nu era cazul să se lase hărțuit la vîrsta lui și la poziția la care ajunsese de către niște anonimi oarecare !

– Vrem să vă dăm o comandă de pantofi, spuse omul cu cutia de vioară.

– Trebuie să solicitați o oră la secretariatul meu. Înainte de toate, lucrătorii mei au nevoie de o amprentă în volum a picioarelor dumneavoastră.

– Iată un eșantion, răspunse omul... Îl răsuci brusc pe Biasca și îi dădu o lovitură puternică în spate. În prăvălie, clienții și salariații martori ai scenei păreau stupefiați. Roșeața acoperi dintr-o dată fruntea lui Biasca. Înțelegînd că de modul cum va reacționa depindea prestigiul său viitor, le ținu piept :

– Nu știți pe cine atacați !

Una din haimanale scoase un Colt Magnum din buzunar după ce se postase în fața ușii de la intrare. Cu o lovitură puternică, celălalt rupse firele de telefon.

– Nu-mi ieț odată măsurile alea ? întrebă drăgălaș tipul cu cutia acompaniindu-și cererea cu o a doua lovitură de picior, care nu mai atinse aceeași țintă, dar, ajungînd ceva mai jos, îi provocă lui Pietro o durere acută. Cu toate acestea, el încercă să mai reziste :

– Nu știu cine sînteți și nici cine este așa de nebun să vă trimită la mine, dar o să mi-o plătiți scump !

Altă lovitură de picior.

– Te grăbești sau trebuie să te împing eu de la spate ?

– Zu Genco Volpone, asta vă spune ceva ? îi sfidă Biasca, punîndu-și ultima carte la bătaie.

Cel care smulsese firele de telefon se apropie.

– Știi ceva, bătrîne, am mers cam mult. Pantofii îmi sînt plini de praf. Nu vrei să mi-i ștergi ?

Își ridică piciorul și-l puse pe un teanc de bancnote rămas în fața casierei.

– Hai, începe, lustruiește !

Deoarece Biasca nu mișca, îi aplică un dos de palmă de-a curmezișul gurii, apoi, trăgînd fără răutate de corsajul casierei, smulse din el, ca dintr-o sugativă putredă, o bucată pe care o întinse cizmarului...

– Lustruiește !

Pentru a da și mai multă greutate cererii lui, îi apăsă pe tîmplă un pistol Harrington & Richardson, calibrul 22. Cu

ochii plini de furie și de frică, Biasca luă bucățica de stofă pe care o plimbă pe pantoful cu toc de 6 cm. „Pantof de parvenit"! nu se putu împiedica să gîndească, cu toată situația penibilă în care se afla.

– Freacă mai tare! Așază-te în genunchi! Vei face treabă mai bună dacă vei avea gheata mea în fața gurii. Vreau să strălucească!

Pietro îngenuche și lustrui pielea.

– Ajunge! interveni tipul cu cutia după cîteva secunde. Vino să ne iei măsurile!

O clientă, profitînd de fascinația exercitată de scenă asupra martorilor, se îndreptă spre ușă.

– Eram în trecere. N-am nimic de-a face cu problemele voastre. Vreau să ies!

– Tst... Tst... făcu omul cu Coltul Magnum.

Cu vîrful armei, îi făcu semn să-și reia locul.

– Aș putea să știu cel puțin ce doriți de la mine? întrebă Biasca, căruia începea să-i fie cu adevărat frică.

– Ți s-a spus deja. Pantofi.

– Hei, întrebă haimanaua care păzea ușa. Închidem?

Cel care-l făcuse pe Biasca să îngenuncheze se adresă casierei:

– Du-te și trage obloanele vitrinei.

Îngrozită, își părăsi scaunul, încercînd să-și mascheze cu ambele mîini ruptura din corsaj, prin care se vedea țîșnind vîrful unui sîn prea greu. Haimanaua i se adresă din nou:

– Prinde asta pe ușă pentru trecători...

Îi întinse o bucată de pînză scoasă din buzunar. Ea o desfăcu și toți putură să citească: „Închis pentru lucrări". Liniștiți, ceilalți doi îl împinseră pe Biasca în odaia din fund a prăvăliei. La intrarea lor, nici un cizmar nu scoase o vorbă, ceea ce nu-l împiedică pe patronul lor să le spună:

– Nu încercați să mă apărați. Sînt înarmați!

– Ce sînt astea? întrebă haimanaua cu cutia, arătînd sutele de mulaje care acopereau rafturile.

Camaradul lui rezemat de ușă îi ținea la respect cu arma pe cei zece lucrători care rămaseseră nemișcați, cu ochii măriți, palizi de spaimă.

– Amprentele clienților mei, spuse Biasca. Acum puteți să-mi explicați...

– Adu-mi una!

Pietro i-o aduse. În timp ce-o examina, haimanaua întrebă:

– Ai multe?

– 2.600, bîlbîi Pietro.

– Din ce sînt făcute ?

– Din ghips.

– De ce scrie pe ea *Paul Newman* ?

– Pentru că este amprenta lui.

– Bun, fluieră celălalt cu admirație, nu încalți calici !

Exasperat, Biasca dădu din umeri :

– Ascultați, ce rost au toate astea ?

– Tu și tu ! ordonă omul, arătînd spre doi ucenici care se apropiară. Luați bastoanele de acolo și aruncați toate aceste picioare pe jos !

– Ah, nu, strigă Biasca, nu aveți dreptul !

Cel căruia îi lustruise pantofii se repezi la el. Cu o lovitură a patului pistolului îi răni obrazul. Amețit, Biasca se prăbuși gemînd :

– Nu faceți asta... Este tot capitalul meu !

– Atunci, începeți, spuse omul cu cutia pe un ton glacial și nerăbdător.

Cu bastoanele, după ce-și aruncară unul altuia o privire neputincioasă, ucenicii goliră rafturile. Mulajele se zdrobiră căzînd pe podea cu un zgomot de olărie spartă.

– Voi, ceilalți, ajutați-i !

Fiecare ucenic se puse pe treabă, întorcîndu-și cu grijă privirea ca să nu vadă cum curgeau lacrimile și sîngele pe obrajii patronului lor.

– Acum zdrobiți-le cu picioarele. A mai rămas unul pe etajera de sus ! Jos cu el !

Cel mai în vîrstă dintre lucrători se împotrivi :

– Acesta nu... Este al lui Marylin !

– Marylin ? Nu mai spune !

– Vă rog !

– Păstreaz-o pe Marylin a ta ! În fond, acolo unde se află ea acum nu mai are nevoie de mulți pantofi ! Sfărîmați ! Sfărîmați tot !...

Cu fața ascunsă în mîini, Biasca, abătut, îndrăzni să-și privească propriii lui colaboratori, copiii lui într-un fel, zdrobind cu picioarele amprentele unice din care se născuse bogăția lui : va avea nevoie de ani pentru a le reconstitui, dacă, totuși, îl vor lăsa în viață.

– Acum arată-mi unde-ți ții rezerva de materiale.

Biasca arătă cu capul în direcția unei uși din fundul încăperii care abia se zărea din cauza prafului. Se ridică cu greu, poticnindu-se de resturile mulajelor, neputîndu-se opri să nu citească pe un fragment ceva mai mare numele lui Henry Kissinger. Din personal nimeni nu mișca. El întoarse mînerul

ușii care dădea în magazie. Era înțesată de piei prețioase venite din Italia sau Anglia, de pantofi gata de predat sau la care abia începuse lucrul. Încet, omul deschise cutia de vioară...

Spre marea surpriză a lui Biasca, aceasta nu conținea nici o mitralieră, ci un aparat de sudură electrică, branșat la o mini-butelie de gaz.

– Vreți să dați foc? întrebă Pietro, neîncrezător.

Fără să răspundă, călăul lui răspîndi cutiile de încălțăminte cu lovituri de picior. Catadicsi să răspundă:

– Nu. Vreau numai să-ți pîrjolesc puțin marfa.

Învîrti o rotiță. Gazul ieși din arzător șuierînd. Îi dădu foc cu ajutorul unei brichete. Flacăra izbucni, se lungi și atinse primele cutii de carton, care se transformară în scurt timp în cenușă.

– Vreți bani? întrebă Pietro, spectator al unui coșmar în fața căruia nu avea nici o apărare.

– Nu, nu, nu bani.

– Ce atunci?

– Nimic, descalță-te.

Fără voie, Biasca se descălță. Nu-i mai era frică acum, totul îi era egal, ce putea să i se întîmple mai rău? Mulajele lui erau praf, îl umiliseră în public și stocurile de materiale erau iremediabil pierdute. Dincolo de neliniște, nu se putu abține să nu întrebe:

– De ce?

– Ai mulajele propriilor tale picioare?

– Nu.

– Cu atît mai bine. Nu le-ai mai fi putut întrebuința.

– De ce?

Cu o mișcare imprevizibilă, pe care haimanaua o repetă rapid, țeava grea a aparatului de sudură îi zdrobi pe rînd ambele picioare goale, în timp ce Pietro percepea cu o claritate oribilă pîrîitura oaselor zdrobite.

– Pentru că picioarele tale nu vor mai avea niciodată aceeași formă, i se aruncă în față răspunsul cu o politețe amabilă.

Cînd îl cuprinse cu totul durerea și cînd începu să urle, Biasca își dădu seama că rămăsese singur în magazie.

4

Părăsind aeroportul Kennedy, unde îl însoțise pe Italo Bebe Volpone, Moshe Yudelman îi ceru șoferului să-l ducă acasă, cît mai repede cu putință, fără să încalce însă regulile circulației statului New York. Mai bine ca oricine știa că a trăi în afara legii cere o supunere oarbă în fața miilor de legi lipsite de importanță, absurde, care cîrmuiesc existența cetățenilor obișnuiți. Să vrei să scapi de ele era soarta celor slabi, predestinați să piară zdrobiți de sistem. Cu cîțiva ani mai înainte, citise un fapt divers într-un ziar italian : un ministru, oprit de un agent de circulație pentru exces de viteză, îl amenințase pe bietul slujbaș cu cele mai drastice sancțiuni. Prost și disciplinat, agentul nu se lăsase intimidat și încheiase procesul-verbal. Afacerea avea să ia însă proporții, căci ministrul dorea cu orice preț ca agentul să fie concediat, în timp ce acesta, refuzînd cererea șefilor lui de a anula contravenția, alarmase sindicatul, opinia publică, ministerul de justiție. La urma urmelor, buturuga mică a răsturnat carul mare. Agentul a rămas agent, dar ministrul a trebuit să demisioneze. Poveste amuzantă, dar cît de pilduitoare ! Moshe nu risca să i se întîmple așa ceva. Își făcuse o regulă din a da celor mici ceea ce societatea le refuza : considerația. Cu cît erau mai umili și mai vrednici de milă cei cu care avea de-a face, cu atît mai mult îi trata cu politețe, cu atenție. Din nenorocire, acest fel de a acționa rămînea fără efect la un nivel mai înalt. Șefii marilor familii ale Sindicatului erau tot atît de periculoși dacă încercai să-i dirijezi ca și butoaiele cu dinamită. Puterea lor nu se datora niciodată unei firești avansări pe scara ierarhică, ci unei serii de omoruri înfăptuite cu mîinile lor sau cu ajutorul unor in-

terpuși capabili să-i decimeze pe cei ce se aflau mai sus pe treptele puterii, înainte de a fi asasinați ei înșiși, cum îi omorîseră ei pe ceilalți, alcătuindu-se astfel un nesfîrșit pomelnic întunecat de sînge și de morți violente. Paranoici cu adevărat, capii nu sufereau contrazicerea, se simțeau în centrul unei rețele de amenințări, nu aveau încredere în nimeni. Dacă Yudelman reușise pînă acum să-și mențină neutralitatea, aceasta se datora faptului că era destul de inteligent pentru a face analize pe termen lung, prevăzînd trădări, rupturi de alianțe, obiectul unor litigii viitoare, retrăgîndu-se întotdeauna cu discreție la timp din joc. Cu amărăciune, se gîndi că vor începe necazurile. Nu îndrăznise să-i dezvăluie lui Italo toate temerile lui. Știa din instinct, fără să aibă o probă concretă, că va urma o cascadă de lovituri reciproce. În afara marii competențe profesionale, el nu-i recunoștea lui Mortimer O'Broin nici o calitate bărbătească. Îl considera slab, nehotărît și prea puritan în aparență pentru a-i putea acorda cea mai mică încredere. Escrocul perfect, capabil să schimbe macazul pentru surîsul unei curve întîlnite întîmplător.

Dacă piciorul era într-adevăr al lui Genco Volpone, dacă el murise realmente în drum spre Zürich, era mai mult ca sigur că nu putea fi vorba de un accident întîmplător. Cine ar fi putut profita de această crimă?

Moshe elimină imediat din raționamentul său familia Gabelotti. Șeful ei, Ettore, nu era atît de idiot să treacă la atac înainte de a fi reglementată delicata partidă bancară ce avea să se joace în săptămînile viitoare. În afară de asta, problemele de succesiune puse de dispariția lui Genco vor fi atît de spinoase încît vor antrena în mod fatal un arbitraj al prea puternicei Comisiuni.

Pentru moment, nimeni din Sindicat nu avea interes ca pacea fragilă, instaurată de comun acord acum trei ani, să fie repusă în cauză. Gabelotti cunoștea aceasta. El nu ignora nici faptul că oamenii lui nu l-ar ierta dacă ar reaprinde un război care nu era util nimănui. Rămînea O'Broin.

Yudelman îl credea destul de aiurit ca să poată spera că într-o bună zi va reuși să pună mîna pe cîștigurile Sindicatului fără să-și lase pielea, cînd, de fapt, se condamna tot atît de sigur la moarte ca și cînd și-ar fi tras un glonte în cap. Din nenorocire, Moshe fusese cel care îi convinsese pe Volpone și Gabelotti să accepte această alianță momentană pentru a realiza o operațiune excepțională. Și ce ghinion stupid ca tocmai el să se afle la originea acestui acord pe care nebunia unui nimic inconștient risca să-l transforme într-o cascadă de omoruri.

Această perspectivă îl neliniști într-atît încît fu gata să-i ceară șoferului să-l ducă imediat la Ettore Gabelotti. Și de ce nu? I-ar împărtăși cu sinceritate bănuielile lui, l-ar întreba dacă știe unde se găsea O'Broin, dacă îi comunicase numărul de cont de la Zürich. Dacă Gabelotti va înțelege sensul demersului lui, va fi destul de înțelept ca să telefoneze în Elveția și să se convingă că cele două miliarde nu se mișcaseră din bancă.

Renunță însă. Calitatea lui de „consilier" al clanului Volpone ar face ca intervenția lui să li se pară suspectă. Ettore era viclean și neîncrezător. Trebuia mai întîi să aștepte vești de la Italo, să fie sigur că lui Don Genco i se întîmplase o nenorocire. Apoi, va vedea ce este de făcut... Dacă fondurile nu-și luaseră deja zborul de la bancă!

Moshe se gîndi cu scîrbă că, dacă Gabelotti n-ar fi avut o asemenea teamă să ia avionul, s-ar fi dus la Zürich cu Volpone și-ar fi deținut doar ei secretul afacerii. O'Broin n-ar fi intrat niciodată în circuitul operațiunii OUT. El, Yudelman, s-ar fi putut considera triumfător. Și Italo Volpone n-ar fi fost lăsat liber ca un animal singuratic, capabil, datorită impulsivității lui, de tot felul de gafe și, datorită orgoliului, de hotărîri nesăbuite. Cel mai tînăr Volpone nu cerea niciodată părerea cuiva înainte de a trece la acțiune. Numai teama pe care o avea față de fratele lui mai mare îl împiedicase pînă acum să comită acte ireparabile. Nu visa decît violențe, fiind gata să profite de cel mai mic pretext ca să reînceapă războiul și să regleze litigiul care, după părerea lui, opusese prea mult timp propriul lui clan familiei Gabelotti.

Cu mare greutate, Moshe reușise să-l facă să accepte doi oameni de pază. Nu ca să-l apere de ceilalți, ci de el însuși. Yudelman îi dăscăli îndelung pe Folco Mori și Pietro Bellinzona asupra atitudinii pe care trebuiau s-o aibă în cazul unei fapte necugetate a patronului lor. Totul era deprimant...

Cînd șoferul opri în fața imobilului, Moshe, adîncit într-un ocean de gînduri lugubre, rămase un timp nemișcat, fără să vadă portiera care-i fusese deschisă.

Dacă presentimentele sale nu-l înșelau, necazuri grave se vor abate în curînd asupra tuturor.

– Intrați, dragă prietene, intrați...

Homer Kloppe strînse puternic mîna vizitatorului. Era un om de vreo 40 de ani, cu alură tînără, în ciuda părului alb tăiat scurt.

– Ați călătorit bine?

– Excelent, mulțumesc.
– Beți ceva ? Whisky ?
– Cu plăcere.
Homer luă două pahărele de argint de pe o etajeră.
– Luați loc... Rămîneți multă vreme la Zürich ?
– Plec din nou spre Detroit peste trei ore.
– Păcat. Speram să vă reținla masă.
Homer deschise un sertar de la birou și scoase o sticlă de cerneală Waterman. Deșurubă dopul și umplu pahărelele cu un lichid deschis la culoare.
– Nu, nu vă neliniștiți, spuse surîzînd, nici chiar elvețienii nu beau cerneală. Este Middleton irlandez, vechi de 30 de ani. Gustați.
Bărbatul cu părul alb mirosi cu neîncredere. Se numea Melwin Bost și conducea serviciile administrative ale lui Continental Motor Cars, o uzină de construcții de automobile creată imediat după război. Edmond-Lucien Kloppe, tatăl lui Homer, el însuși strănepotul lui Honoré Kloppe, fondatorul lui Trade Zürich Bank, participase la finanțarea firmei. Atunci – în 1946 – Edmond-Lucien asigurase ca și ceilalți patru parteneri – Uniunea Băncilor Elvețiene, Creditul Elvețian, Chase Manhattan și Morgan Guaranty Trust – 20% din capitalul de început. Mizînd pe elanul și dorința de afirmare a celor care luaseră parte la război, susținuseră temeinic o tînără echipă de ingineri și de stiliști americani pasionați de ideea de a lansa pe piață o mașină de succes capabilă să concureze Rolls Royce-ul și Cadillac-ul. În mai puțin de zece ani, mica afacere artizanală, cu 300 de lucrători, ajunsese un enorm complex cu 6.000 de angajați. Între timp, acțiunile făcuseră un salt prodigios, atingînd 1200% din valoarea lor inițială. Chase, Creditul, Uniunea și Morgan avînd nevoie de capitalul lor, și-au vîndut acțiunile în creștere cu un frumos cîștig.
Prin forța lucrurilor, Edmond-Lucien, care n-a trebuit să umble la portofelul lui, a rămas atunci acționar majoritar cu a cincea parte a valorii globale a capitalului. La bine și la rău.
– Telefonul dumneavoastră m-a surprins. Ce aveți să-mi spuneți atît de secret încît să nu poată fi discutat decît în *tête-à-tête* ?
Melwin Bost îi răspunse vădit stingherit.
– S-a produs un alt accident.
Mașinal, îi întinse pahărelul lui Kloppe, care i-l umplu ochi cu Waterman.
– Un nou accident ?

– Al șaptelea în 16 luni. Aceeași cauză. Ruperea barei de direcție.

Figura lui Homer se crispă ușor.

– Ce rezultat a dat ancheta ?

– Se cunoaște cauza. Un defect în călirea oțelului din care sînt fabricate barele de direcție ce echipează toate mașinile Beauty Ghost P9.

– De ce toate ?

– Piesa este fabricată la noi. Am cumpărat la preț redus un stoc de oțel pentru trei ani.

– Schimbați oțelul !

– S-a făcut, domnule !

– Ați intentat un proces furnizorului vostru ?

– Din prima zi, cînd văduva tipului care a murit în accidentul unui P9 ne-a adus pe cap o întreagă armată de avocați.

– A cîștigat ?

– Va cîștiga. I-a fost ușor să dovedească nevinovăția soțului ei și că accidentul s-a datorat unei defecțiuni mecanice. Și asta nu este totul... Moștenitorii celorlalte victime ne atacă la rîndul lor.

– După părerea dumitale, Bost, ce trebuie făcut ?

– Nu știu, domnule. De asta sînt aici, să vă cer sfatul.

– Cîte Beauty Ghost P9 sînt în circulație ?

– În lume ? 482 326.

– Sînteți sigur că aceste accidente nu se datorează unei simple întîmplări ?

– Șapte accidente, din același motiv, nu pot fi rezultatul întîmplării.

Homer Kloppe suspină profund.

– Credeți că vor mai fi și altele ?

– Am pus această întrebare ordinatoarelor. Din punct de vedere statistic, ar trebui să se producă o ruptură de bară de direcție la zece mii de vehicule în medie. Deci în jur de 48 de accidente la cele 482 326 de P9 aflate în circulație.

– Dar este îngrozitor !

– Este vorba de statistici, domnule. Nimic nu ne poate dovedi că aceste accidente vor avea loc în mod real. Vă semnalez pur și simplu că ele POT să survină.

– Nu voi permite aceasta. Trebuie să-i prevenim pe toți proprietarii de P9 din lume !

– Ce propuneți !

– Veți efectua gratuit schimbarea piesei cu vicii ascunse.

– Ne-am gîndit, domnule, dar este o soluție foarte costisitoare.

– Ce știți voi ? Gestul vostru va avea un asemenea impact publicitar încît va atrage o nouă clientelă !

– După părerea mea, domnule, puține acțiuni publicitare se ridică la 150 de milioane de dolari.

Surprins, Homer vărsă o parte din conținutul pahărelului.

– Pardon ? Cît ați spus ?

– 150 de milioane de dolari, repetă Melwin Bost cu o voce calmă.

Homer era gata să se înăbușe, calculînd cu viteza unui fulger că propria lui contribuție se ridica la 30 de milioane de dolari. Cine-și poate permite să cheltuiască o asemenea sumă ?

– Vedeți, domnule, urmă Melwin Bost, mă așteptam la o asemenea reacție onestă din partea dumneavoastră. Trebuie să vă previn însă că acest gest de probitate profesională va fi și ultimul al firmei noastre. Dăm faliment !

– Nu putem lăsa, totuși, ca patruzeci și opt de persoane să se expună pericolului morții.

– Șase mii de salariați ajunși șomeri, cinci sute de specialiști de înaltă clasă fără slujbă, inginerii noștri aruncați în stradă... Nu am vrut să iau nici o hotărîre înainte de a vă consulta.

– Sînt la pămînt...

– Aveți de ce. Ne este imposibil să facem lucrurile pe jumătate. Dacă informăm publicul, trebuie să mergem pînă la capăt cu riscul de a ne scufunda definitiv. Din nenorocire, dacă mergem pînă la capăt, dăm faliment pentru încetare de plăți.

– Ce să facem ?... Ce să facem ?...

– După mine, nimic. S-ar putea să nu se mai producă nici un accident. Fără procesul văduvei, am fi ignorat probabil acest defect de construcție. Să ne încercăm norocul...

Kloppe îl privi cu un aer sever.

– Nu ne putem gîndi doar la norocul nostru, Melwin ! Nu avem dreptul !

– Vă semnalez că din cele șapte accidente, numai patru au fost mortale.

Homer dădu din cap cu amărăciune.

– Numai...

– Alte două au provocat răni relativ grave, iar ultimul accidentat n-a avut decît contuzii. Dacă vreți să mă ascultați, domnule, am o idee. Greu de spus cît valorează... Iată... Dacă în timp de trei luni nu se mai întîmplă nici un nou necaz, lăsăm mașinile să circule. Dacă nu, pînă atunci voi avea răga-

zul să analizez toate posibilitățile pentru a salva firma... în caz că va fi vreuna, și vom trece la schimbarea masivă a barelor de direcție. Ce părere aveți ?

Homer Kloppe căzu pe gînduri. Melwin Bost îi respectă tăcerea mai bine de două minute care i se părură infinit de lungi. Apoi, încercă din nou.

– În această conjunctură, cred, domnule, că ar fi soluția cea mai înțeleaptă. Cu atît mai mult cu cît noile P9 care vor ieși pe piață în mai puțin de o lună vor fi cît se poate de sigure.

Homer își mușcă buzele ca de copil cu incisivii săi strălucitori. Spuse :

– Fă cum e mai bine, Melwin... Fă cum e mai bine...

Căpitanului Kirpatrick îi păsa de Interpol ca de prima lui pereche de cătușe. Nici în oamenii pe care-i formase nu avea decît o încredere relativă. De ce ? Cunoștea prea bine tentațiile la care sînt supuși tinerii inspectori care n-au încă în sînge focul sacru. Sindicatul, prin bacșișuri grase, încerca să corupă tot ce era coruptibil. Cînd cîștigi 500 de dolari pe lună și cînd tichetele de metrou nu sînt întotdeauna rambursate, cum să nu asculți cu o ureche binevoitoare cîntecul sirenelor ? De aceea, îi alesese pe Patrick Mahonney și Dave Cavanaugh, irlandezi ca și el, indivizi călîți și educați sub propria lui îndrumare.

Cu ei, nici o problemă : nu-l vor scăpa pe Italo Bebe Volpone, chiar dacă ar trebui să-l urmeze în infern. Cînd a solicitat de la intendență două bilete New York–Zürich pentru inspectorii lui, funcționarul protestase, obiectînd că pentru o simplă urmărire sînt buni și polițiștii elvețieni. Aerul amenințător al lui Kirpatrick îl făcuse să-și deblocheze însă fondurile.

Ținuse să-i însoțească pe Dave și Patrick pînă la aeroport, repetîndu-le ultimele lui recomandări :

– În măsura posibilului, lucrați separat. Nu se poate să nu-și închipuie că este filat. Să nu fiți creduli. Va încerca să scape de cei ce-l urmăresc. Unul din voi să fie întotdeauna pe urmele lui, în timp ce celălalt trebuie să verifice tot ceea ce a făcut. Atenție la polițiștii elvețieni ! Nu le place ca cineva să-și bage nasul în grădina lor. Dacă aveți neplăceri, n-am să pot face mare lucru pentru voi. Și nu uitați... Vreau să nu mi-l scăpați din ochi !

Mahonney și Cavanaugh îl ascultaseră politicoși, plictisiți peste măsură să li se repete întruna ceea ce ei n-ar fi

îndrăznit să spună nici unui începător. Priviseră îndelung fotografiile lui Bebe Volpone, întipărindu-și în minte acei ochi duri și pătrunzători, ascunși în spatele zidului de apărare al pleoapelor, părul negru ca pana corbului. Acum, urcau separat în Boeingul 747, prefăcîndu-se că nu se cunosc. Cavanaugh la clasa turist, iar Mahonney la clasa I – astfel decisese tragerea la sorți.

Mahonney avea 32 de ani. Cavanaugh 29. Erau polițiștii cei mai duri din brigadă și considerau, cu toată misiunea ce o aveau de îndeplinit, acest mic sejur în Elveția ca pe o petrecere. Dar evenimentele aveau să-i contrazică.

Chimène Kloppe avea două duble bărbii, ochii albaștri ca porțelanul, părul castaniu și pielea palidă, delicată, sidefie, pe alocuri cu transparențe trandafirii. Viața ei era o succesiune de mulțumiri liniștite și foarte mici, despărțite de ora ceaiului, ora mesei, ora rugăciunii, ora vizitării prietenelor, ora de dormit. Că nu mai exista și ora de dragoste nu o mai mira, ca și cînd vechile pulsații din tinerețe se diluaseră cu timpul în existența calmă care urmase căsătoriei.

O existență în același timp goală și plină ca un ou, bazată pe evidențe liniștite: banul, religia, necesitatea de a ajuta pe alții, supunerea față de soț, devotament pentru fiică, dreptate pentru servitori, absența rasismului; nu ezita să folosească străini, italieni, francezi sau portughezi, era chiar gata, și asta era mîndria ei, să angajeze, în caz de nevoie, o cameristă metisă sau o bucătăreasă arabă. Prietenele ei, neveste de bancheri ca și ea, se înfiorau discret de atîta îndrăzneală. „Trebuie să fii în pas cu vremea!" le răspundea cu curaj Chimène, umflîndu-se în pene, deși se simțea tulburată de propriul ei liberalism. Realitățile străzii nu o atingeau, nici evenimentele politice, nici toate acele mici nevoi care produc furia mulțimii și care nu aveau pentru ea mai multă importanță decît literele imprimate ce aduc, în ziare, ecourile convulsiilor planetei. Închisă în coconul pe care-l țesuse Homer în jurul ei, nu simțea nici un fel de invidie față de cineva, avea bijuterii în cantități rezonabile, avea un șofer ca toată lumea și se străduia să-i fie iertată această fericire de cei ce n-o aveau, oferindu-și în mod generos timpul și o parte din bani operelor de caritate.

– Homer, te ridici deja de la masă?
– Trebuie să mai lucrez înainte de a mă culca. Mă scuzi?
– Să-ți trimit ceaiul în cameră?
– O cafea mai degrabă.

– Nu este bine. S-a făcut deja ora nouă și jumătate...

– Am multe dosare de parcurs pînă mîine. Unde este Renata ?

– Cu Kurt, cred.

Homer Kloppe schiță o grimasă. Chimène se prefăcu că nu-l vede. De sute de ori avuseseră discuții aprinse asupra viitorului lor ginere. Chimène găsea încîntător faptul că era considerat un revoltat, Homer se referea la bazele revoltei lui, pe care el le socotea copilărești, nerealiste și negativiste, deși situația universitară a lui Kurt îi insufla, în mod secret, respect.

– Îți doresc o seară bună !

Chimène surîse așa cum îi stă bine unei soții. Adăugă cu o nuanță de neliniște în glas :

– Lucrezi prea mult, Homer... O să te văd mîine la micul dejun ? Aș vrea să-ți comunic ultimele hotărîri pe care le-am luat pentru ceremonie...

Kloppe îi aruncă o privire pătrunzătoare, pe care ea se făcu din nou că n-o vede. Fără să se consulte, ceremonialul fixat de Renata pentru propria ei căsătorie ajunsese un subiect interzis. „Nenorocire celui datorită căruia se iveşte scandalul !" spuneau textele sacre.

– Nu uita că este joi, reluă Chimène, rămînînd cu ochii plecați.

– Nici o șansă să uit, mormăi Homer. Noapte bună.

Văzîndu-l dispărînd, se gîndi că era un soț bun, un bun creștin, un bun cetățean, un tată bun ; sigur că este așa dacă a acceptat, cu poziția lui socială, aberantele capricii ale fiicei sale privind desfășurarea nunții ! Homer nu a uitat niciodată aniversarea Chimènei, nu a întîrziat niciodată la masă. Nici cînd era mai tînăr și mai seducător nu a privit o altă femeie, ci doar pe ea.

Încă o dată se întrebă dacă ar trebui să îndrăznească să-l întrebe ce e cu acele cîteva fotografii găsite de ea, din întîmplare, în buzunarul unui pardesiu pe care vrusese să-l aranjeze în dulap.

Ele reprezentau o femeie de culoare pozînd într-un monokini ; după părerea Chimènei, era imposibil ca această femeie să nu lucreze într-un circ : părea mai înaltă decît un turn cu ceas !

Cu toate protestele celui în cauză, Moshe Yudelman ceruse ca Volpone cel mic să fie însoțit de doi „punks". Dar nu de oricare. Din motive diferite și complementare, avea toată încre-

derea în Folco Mori și Pietro Bellinzona. Mori, rămas un simplu executant, cu toate calitățile sale remarcabile, părea că se complace în această stare de subordonare pe care ar fi putut să o depășească datorită vioiciunii spiritului, dispreţului faţă de pericole și sălbăticiei lui naturale. Din păcate, chiar aceste calităţi, la care se adăuga o dexteritate unică în lume în mînuirea cuțitului, îl făceau temut de șefii lui, care-l ţineau pe nedrept departe de un post de răspundere. Șefii clanului, care-l tratau cu o familiaritate forțată, se fereau de el, în secret, ca de un șarpe cu clopoței. Sub pretextul că acționa întotdeauna excesiv în sensul cruzimii, lovind atunci cînd era suficient doar să amenințe, torturînd acolo unde ar fi trebuit doar să aplice o pedeapsă corporală, schilodind în loc să provoace doar o rană ușoară – ei îl foloseau atunci cînd era vorba de represalii față de cei care nu se supuneau destul de repede legii familiei Volpone. Iar atunci cînd Folco era lansat, plăcerea acțiunii lua pentru el locul oricăror altor considerațiuni. Nimic nu-l putea opri.

Pietro Bellinzona era un tip mult mai simplu. El se achita de misiuni dintre cele mai delicate fără să se strîmbe, nu căuta niciodată să știe de ce trebuie să le îndeplinească. Avea vreo 50 de ani. Formidabilii lui umeri de luptător ascundeau o grăsime întreținută de preferința lui, moștenită din copilărie, pentru prăjituri și dulciuri. Faptul că bea o sticlă de whisky pe zi nu-l împiedicase niciodată să-și nimerească ținta. În serviciul lui Genco Volpone de 20 de ani, era fericit cu soarta lui, încîntat că nu trebuia să gîndească pe contul lui, ci doar să execute ordinele care i se dădeau, oricare ar fi fost acestea. Moshe Yudelman în persoană îi ceruse să rămînă în permanență în preajma lui Italo Bebe Volpone. Și așa va face. Folco Mori, în schimb, fusese însărcinat să vegheze de la distanță la securitatea fratelui lui Don și să nu intervină decît în caz de pericol. Păcat... Pietro Bellinzona se simțea bine în compania lui Folco. Lucraseră de multe ori împreună și fiecare din aceste experiențe reprezentaseră pentru el un izvor de perfecționare profesională.

Mori avea îndemînarea unui artist. Cine nu-l văzuse sfărîmînd piciorul unui rău platnic dintr-o singură lovitură de baston de base-ball nu văzuse nimic. Bellinzona admira această finețe. Tendința lui naturală era mai curînd să distrugă și să strivească, fără ca aceasta să-i facă plăcere.

Bellinzona trecu, împreună cu Volpone, prin controlul vămii, reținîndu-se la timp să nu-i facă cu ochiul lui Folco, cufundat în lectura unei reviste economice. Se gîndi cu nostal-

gie la revolverul Walther PP, rămas la căldură în apartamentul lui din Manhattan, ascuns cu grijă în spatele țevilor din baie. Yudelman, precizînd că polițiștii trec prin fața unui detector pe toți pasagerii, i-a interzis să-l ia cu el. Vremurile nu mai erau ca odinioară. Nebuni de tot felul deturnau avioanele pentru un da sau nu, neprofitînd totdeauna de sumele pe care le aducea șantajul. Bellinzona, care iubea profund ordinea, nu înțelegea cum de este posibil ca niște amatori exaltați să-i facă de rîs meseria din motive politice confuze. Se consolă cu ideea că un om din Sindicat îi va furniza un revolver ca al lui de îndată ca va coborî din avion.

Cu coada ochiului îl zări pe Folco la zece metri mai în spate, pe urmele lor, după ce-și prezentase pașaportul. Părea mereu absorbit de blestemata lui de revistă. În ceea ce-l privea pe marele patron, acesta reprezenta pentru el o enigmă. De cînd se întîlniseră, Volpone nu i-a adresat nici un cuvînt, nici o privire. Văzîndu-l cum urcă țeapăn treptele ce duceau la avion, Pietro Bellinzona se gîndi că seamănă cu un boxer dopat serios, gata să intre în ring.

Primul fum din țigara *Punch Culebra* i se păru amar. Al doilea de asemenea. Dezgustat, Homer Kloppe își strivi țigara într-o scrumieră. Vizita fulger a lui Melwin Bost îl lăsase într-o stare de indispoziție. Se întrebă încă o dată, cu sinceritate, cum putea să împace strictele sale principii morale cu bunul mers al afacerilor. Nu era mai bine să se expună unui risc improbabil decît să împingă mii de angajați la pierderea locurilor lor de muncă ? Se gîndea cu melancolie că se afla singur în acest fel de dezbatere interioară. Soția și fiica lui își imaginau că la conducerea unei bănci ai de-a face doar cu rutina zilnică, cu o atmosferă calmă, sterilizată. Renata, căreia nu i-a lipsit nimic niciodată, ci dimpotrivă, afișa în fața tatălui ei o indiferență totală pentru bani. Kurt Heinz, insignifiantul ei logodnic, o încuraja în această direcție. Îi era ușor lui Kurt, care nu avea nici un gologan, să nege averea altora.

În chip de blestem, Homer îi dori, în gînd, să dea peste el necazul de a ajunge bogat. În ceea ce o privește pe Chimène, pierdută în rînduiala ceaiurilor și a micilor fleacuri a căror însumare nu va reuși niciodată să însemne cu adevărat ceva, i se părea că activitățile profesionale ale soțului ei decurg dintr-o situație firească : orice om de familie bună nu putea fi decît bancher. Și prima datorie a unui bancher era să-i asigure soției sale o existență pașnică și luxoasă. Puțin îi păsa

că domnul și stăpînul ei era pradă torturilor nehotărîrii, căci nu erau numai neçazurile survenite la Continental Motor Cars ! Chiar în dimineața aceea, o altă problemă gravă era gata să se abată asupra biroului lui Homer Kloppe, anunțată de un telex „strict secret", sosit din Africa de Sud :

„Securitate insuficientă în condițiile actuale de exploatare. Personalul amenință cu greva. Durata lucrărilor necesare pentru îmbunătățirea protecției șantierului : 8 luni. Fonduri necesare : 4 milioane de dolari. Așteptăm de urgență instrucțiuni."

Telexul era semnat de Eric Mortaeld, director al societății Wassenaar's Consolidated, Chukudu, Botswana.

Totuși, pînă acum, Wassenaar's Consolidated apărea ca o aventură frumoasă. Era vorba de o societate minieră olandeză, ai cărei geologi au reperat în Africa de Sud, într-un loc imposibil din Botswana, un pămînt avînd toate șansele să ascundă un număr mare de diamante. Wassenaar's fiind prea modestă pentru a finanța întreaga acțiune, Trade Zürich Bank acceptase să participe la începerea lucrărilor cu o sumă de 10 milioane de dolari. Bineînțeles că banca își rezerva dreptul de a-și opri toate pietrele prețioase obținute din exploatare pînă la acoperirea capitalului avansat, la care se adăugau dobînzile (14,7%, Kloppe avea perfect cifra în minte).

Primele săptămîni fuseseră încurajatoare, iar Eric Mortaeld angajase personal suplimentar recrutat cu ușurință datorită micilor anunțuri apărute în ziarele europene. Căci, cum îi precizase el bancherului, făcînd și o grimasă, nu poți să te bazezi numai pe negri !...

În aparență, cu ei sau fără ei, totul părea că trebuie reconsiderat în raport cu conținutul acestui blestemat de mesaj. „Securitate insuficientă." Pentru cine ? Pentru salariați sau pentru bancher ? Lui Kloppe îi trecu prin gînd o bănuială : Oare nu căuta Eric Mortaeld să obțină bani de la el, făcînd să-i vibreze coarda sensibilă ? Era de neconceput ca cei 10 milioane de dolari investiți deja de propria lui bancă să fi fost risipiți în zadar în mlaștinile Africii de Sud. Nici nu putea fi vorba să mai facă o nouă investiție de 4 milioane, fără să aibă certitudinea că la va recupera pe toate.

O singură soluție se impunea : să se continue exploatarea pînă cînd primele rezultate vor acoperi investițiile inițiale. Apoi se va vedea ce este mai bine de făcut în interesul părților contractante. Homer, din respect față de clienții a căror avere o avea în grijă, nu putea nici să ordone închiderea șantierelor, nici să angajeze alte 4 milioane, înainte de a vedea culoarea diamantelor.

Ceea ce era de fapt doar o figură de stil. Căci culoarea diamantelor el o cunoștea foarte bine. Se îndreptă spre un colț al camerei, ridică mocheta și deschise un seif montat în podea. Luă o punguță de piele neagră, desfăcu șnururile și scoase un blanc-bleu superb. Piatra era perfect incoloră, fără cristale, materii cărbunoase și alte impurități. Homer, ținînd-o între degetul gros și arătător, o ridică în lumină și-i contemplă transparența. Cîntărea vreo 30 de carate. Venea din adîncul epocilor, traversase marile ere geologice rostogolită poate milioane de secole în albia rîurilor necunoscute înainte de a oferi strălucirea ei dură și de necomparat admirației oamenilor. O asemenea piatră nu murea niciodată. Kloppe făcu să-i joace diferitele fațete ale căror reflexe se încrucișau ca într-un duel de-o uimitoare frumusețe.

O puse la loc în săculeț, revenind la realitate. Apoi, luîndu-și stiloul, redactă răspunsul către Mortaeld:

„Amenajările de siguranță nu sînt actualmente de dorit, chiar dacă există riscul închiderii exploatării. Sugerez continuarea lucrărilor pînă ce rezultatele vor autoriza suplimentarea de fonduri cerută."

Trecu în camera de baie și-și perie dinții timp de zece minute. Fascinația simțită la vederea diamantului – primul extras din mina de la Chukudu – era gata să-l facă să uite că peste cîteva ore trebuia să-l înfrunte pe acel omuleț dubios, Mortimer O'Broin. Se gîndi la mijloacele legale de a-i refuza ceea ce considera că trebuie să execute doar din ordinul personal al lui Genco Volpone: transferul celor două miliarde de dolari.

Cînd, cu trei ani în urmă, Carlo Badaletto își luase rămas bun de la Genco Volpone pentru a trece la familia Gabelotti, „soldații" noului său clan nu întîrziaseră să se distreze pe seama asemănării fonetice a celor două nume. Pentru a destinde, de exemplu, atmosfera unei partide de pocher, era suficient să cînți cu toată puterea pe aria lui „O Sole Mio"

O Badaletto, o Gabelotti
Tu vaí a letto
Io vad'aí frutti...

Evident că nimeni nu și-ar fi permis o asemenea glumă în prezența unuia sau a altuia dintre cei doi. Ettore Gabelotti, pe care zînele îl copleșiseră cu toate farmecele necesare să ușureze ascensiunea unui viitor „șef" – duritate, viciu, ipocrizie, lipsă de scrupule, ranchiună și inteligență remarcabilă –

era cu totul lipsit de umor. Bănuitor, încuiat, interpreta cea mai mică ochiadă ca o atingere personală a demnității lui. În ceea ce-l privește pe Badaletto, gustul lui pentru violență era bine cunoscut chiar înainte de a-l părăsi pe Genco Volpone și nimeni n-avea chef să-l provoace. Promovat de Ettore la gradul de „consilier", îi recomandase acestuia să-și deschidă bine ochii după prima fază a tranzacției:

– În principiu, Zu Genco este cinstit, dar fratele lui este un individ corupt.

Și, mașinal, își mîngîiase cu vîrful degetelor maxilarul, acolo unde lovitura dată cu capul de Italo făcuse odinioară să-i sară toți dinții din față. Acum, insista pe aceeași idee:

– Îmi poți spune ce caută ticălosul acela de Bebe în Elveția? Și așa, din întîmplare, după ce i-a făcut o vizită lui Kirpatrick cu o ceată de avocați?

Ettore Gabelotti luă un aer patern și-i răspunse cu blîndețe:

– Nu te enerva, fiul meu, la urma urmelor nu ne privesc deplasările lui Italo Volpone. În ceea ce privește vizita lui la poliție, a primit, poate, o convocare pentru contravenții neplătite!

Comicul frazei, atît de neașteptat din partea lui, îl făcu pe Carlo să izbucnească în rîs. Ar fi trebuit să se abțină. Ettore izbucni:

– Nu te hlizi, cretinule. Dacă acest netrebnic de-Italo caută să mă înșele, pe tine te voi face răspunzător!

Avînd o fire înclinată spre furii bruște și fără motiv aparent, Gabelotti vădea de cîteva zile o agresivitate excesivă. Medicul lui, îngrijorat de cele 120 de kg la care ajunsese, îi prescrisese un regim sever, din care erau excluse *pizza* și *spaghetti*, cele două feluri preferate. Fără a mai vorbi de vin, pe care acest doctor imbecil i-l redusese doar la un singur litru pe zi, cînd el bea în mod normal cinci, nemaivorbind de toate acele porcării alcoolice băute întîmplător, al căror consum chiar el îl condamna cînd era vorba de alții. Se prefăcea că este mirat de neîncrederea lui Carlo. Dar, în realitate, împărtășea temerile consilierului lui. Iată de ce îl însărcinase pe un profesionist al crimei aflat în trecere prin New York, Rico Gatto, necunoscut în oraș, să se lipească ca o umbră de Volpone. Printr-un om al Sindicatului care îi era devotat și care lucra la aeroportul Kennedy, aflase că Bebe ceruse un bilet pe numele lui la zborul 311, New York–Zürich. Rico trebuia să-l țină pe Gabelotti la curent cu toate deplasările lui Italo în Elveția. Fusese, desigur, dezamăgit că i se încredințează o mi-

siune atît de ștearsă. Dar o acceptase. În general, contractele lui se terminau printr-o moarte violentă. Moartea celorlalți, cei care îi fuseseră indicați pentru a-i omorî.

Primele încasate erau proporționale cu calitatea clientului ce trebuia omorît și cu numărul victimelor. Lui Rico, care era un artist, îi plăcea să improvizeze. Rareori întrebuința pentru a doua oară aceeași metodă de ucidere, cum făceau alți profesioniști ai asasinatului, care lucrau ca roboții, fără plăcere sau scîrbă. Înaintea fiecărei misiuni, Rico se simțea cuprins de febra care pune stăpînire pe actorii gata să intre în scenă. Nu că ar fi avut de dat socoteală cuiva, sau că aștepta aplauzele publicului, lauda unui critic. Pur și simplu, el se respecta prea mult pentru a nu avea trac și amorul său propriu îl împingea încontinuu să experimenteze procedee noi, neașteptate, care îl surprindeau chiar și pe el.

– Ești sigur de acest Rico ? întrebă Carlo.

– Nu te băga ! I-am dat pînă acum misiuni și mai grele. Și, dacă vom ajunge la represalii, va fi la înălțime.

Gabelotti fu încîntat să constate că Badaletto era în sinea lui vexat... Ar fi vrut el însuși să-l supravegheze pe Bebe Volpone, pe care-l ura. Dar Ettore îi rîse în nas cu dispreț :

– Asta-i tot ce-ai găsit ca să fim imediat reperați ?

Cu un sentiment de gelozie melancolică, Badaletto și-l imagină pe Rico Gatto, instalat confortabil în avion, cu ochii pironiți pe ceafa vînatului său, Italo Bebe Volpone.

Rico Gatto își desfăcu centura de siguranță pentru a-și pescui de deasupra capului pachetul de Philip Morris uitat în buzunarul impermeabilului. Dintr-o scurtă aruncătură de ochi indiferentă, zări ceafa puternică a lui Italo Bebe Volpone și părul lui lucios, de un negru desăvîrșit. Își luă țigările și se reașeză, nu înainte de a fi cuprins într-o privire circulară totalitatea compartimentului de clasa I al avionului.

Ochiul lui ager de „specialist" care este rînd pe rînd vînat sau vînător a reperat imediat figura unui tip de vreo 30 de ani, cu păr blond, cînepiu. Nu putea fi în nici un caz aceea a unui om de afaceri sau a unui gigolo, singurele categorii sociale ce puteau să-și plătească un bilet de clasa I pe o rută așa de lungă. Trebuia, deci, să fie vorba fie de un tip în solda lui Volpone, fie de un polițist. Dar asta nu era treaba lui...

Se reașeză la locul lui, își întinse picioarele cu voluptate și își promise să meargă să bea un pahar înainte de masă la barul amenajat între cele două clase ale giganticului aparat. Ar

fi de mirare ca mezinul familiei Volpone să-i poată fugi de sub nas. Lîngă el, păzitorul lui, un colos zbîrcit, îmbrăcat cu un costum sobru, negru. Rico îi acordă o notă bună. Toți italienii aveau același defect: cînd doreau să treacă drept americani din a treia generație, se îmbrăcau în general ca niște caricaturi. Înainte chiar de a consulta meni-ul pe care i-l dăduse stewardesa, se adînci în lectura lui favorită, *Vechiul Testament*. Numărul crimelor amintite în această carte era atît de mare încît, prin comparație, multiplele execuții pe care le avea pe conștiință îi păreau neînsemnate.

– Șefule, puțină șampanie?

– Ce spui?

Italo Volpone păru a ieși dintr-un vis profund. Pietro Bellinzona repetă:

– Șampanie?

– Nu, mormăi Italo.

Moshe Yudelman reușise să bage spaima în el. Era acum convins pe deplin că O'Broin va căuta să-i înșele. Își propuse să se ocupe personal de asta și să-l facă să îndure schingiuiri de neuitat, înainte de a-i trage chiar el un glonte în cap. Cu atît mai mult cu cît O'Broin nu binevoise niciodată să-i dea o atenție deosebită, nerăspunzîndu-i decît de nevoie atunci cînd îi punea vreo întrebare, întinzîndu-i cîteodată, cu indiferență, o mînă moale, fără personalitate. Atîtea afronturi pe care le va plăti în bloc, îndată ce va suna ceasul răfuielilor. Furios, îi veni să se răzbune pe acest morman de carne care era Bellinzona și pe care ar fi vrut să-l trimită la plimbare. Dar unde? Era condamnat să-i mai suporte prezența cîteva ore. Bellinzona, scînteietor în acțiunile violente, nu era decît o masă greoaie și amorfă în afara orelor de „serviciu". Folco Mori, în schimb, pe care Yudelman a ținut să-l trimită să supravegheze de la distanță, în clasa „turist", era mai prietenos. El venise să îngroașe rîndurile familiei Volpone în urma unui accident. Fusese dat afară pe poarta circului unde își petrecuse tinerețea, din pricina unei greșeli profesionale. Așa se considerase, în mod oficial, faptul că cuțitul pe care-l aruncase asupra partenerei sale, în loc să se înfigă la cîțiva centimetri de ea, o atinsese la gît, secționîndu-i carotida.

Cu toată promptitudinea ajutorului medical, victima murise în drum spre spital, deja golită de sînge, neputînd scoate nici un cuvînt. Desigur, Folco Mori nu fusese obiectul nici unei urmăriri judiciare. Drama avusese ca martori două mii de spectatori îngroziți, din care nici unul n-ar fi putut susține că a asistat, de fapt, la un asasinat.

Totuși, direcția circului s-a lipsit de serviciile lui, condamnîndu-l iremediabil la șomaj. Circul este o familie mare, în care toți membrii, de-a lungul țărilor și continentelor, se cunosc, se apreciază și știu totul unii despre alții. Vestea ratării lui Folco Mori s-a răspîndit repede, silindu-l să părăsească o profesie care-i era de-acum încolo interzisă. Prevalîndu-se de calitatea lui de sicilian, a venit să bată la poarta lui Genco, pentru a cere de lucru. Discret, Don efectuase o anchetă ale cărei concluzii le păstrase cu grijă secrete; ele îi dădeau drept de viață asupra noului recrut. Chiar în seara accidentului, Folco avusese o ceartă violentă cu partenera sa. Un rîndaș care trecea prin fața rulotei cuplului vedetă îl auzise pe Mori făcînd-o tîrfă și reproșîndu-i că-l înșelase. De atunci, Folco executa cu promptitudine toate treburile cerute de clan. Omorurile lui erau însemnate cu o notă poetică și artizanală : un pumnal în gît într-o epocă în care armele de foc puneau capăt definitiv unei neînțelegeri. În sinea lui, Italo Volpone se temea de Folco Mori, în ciuda taliei mici a acestuia, a trupului său subțire și nervos. Avea ceva în privire care-l făcea pe cel ce-l observa să înțeleagă că nu era omul care să ierte orice s-ar fi întîmplat.

– Bellinzona !

– Da, șefule ?

– Mergi să te pișii.

– Pardon ?

– Îți spun să mergi să te pișii !

– Dar șefule... Am fost deja !

– Taci ! Mergi la toaletă în fundul avionului și spune-mi ce învîrtește acolo Folco !

Pietro Bellinzona se ridică cu greutate și se îndreptă spre clasa turist, urmărit din ochi de Rico Gatto și Patrick Mahonney, instalați în fundul compartimentului. Era prima dată cînd Mahonney gusta cu adevărat luxul. Cîștigurile lui de inspector nu-i permiseseră pînă atunci să-l simtă altfel decît admirînd fotografiile din reviste. Sectorul lui erau mai ales loviturile dure, bătăile de tot felul, categoria răni și vînătăi. Și acum încă, după doisprezece ani petrecuți în poliție, sub ordinele căpitanului Kirpatrick, se antrena cu regularitate la stand, unde îndemînarea lui devenise proverbială. Și nu numai pe ținte. Se lăuda că nimerește în plin un om fugind în noapte la 50 de metri, cum o dovedise de atîtea ori pe teren.

Camaradul lui, Cavanaugh, marele Dave, irlandez ca și el, era mai puțin îndemînatic, dar cu o ușoară superioritate în lupta corp la corp. Patrick Mahonney își savura șansa. Dave era obligat să călătorească la clasa turist, în timp ce el se lăfăia pe un fotoliu imens, cu o stewardesă foarte grijulie ca-

re-i umplea paharul cu șampanie, fără să fie nevoie ca el să i-o ceară. Frumoasă viață!

Se gîndi cu duioșie la Mary, soția lui, care trebuie să se fi culcat deja, după ce le-a servit masa celor doi copii. Apoi reciti meniul, a cărui simplă lectură îl făcea să-i lase gura apă. Faptul că toate aceste lucruri minunate erau cuprinse în prețul biletului îl năucise! Cu atît mai mult cu cît biletul era plătit de administrație!

Folco Mori observă mai multe figuri care se întoarseră pentru a urmări din ochi silueta impresionantă a camaradului său: Pietro Bellinzona semăna cu un Hercule de circ, ca cel ce-i preceda numărul în timp ce el verifica încă o dată vîrful pumnalelor și se asigura că mîinile nu-i tremură. Asta îi lipsea, arena cu rumeguș, tăcerea chinuitoare a spectatorilor în timp ce pumnalele lui zburau ca săgețile în spațiu și se înfigeau la o distanță de 10 centimetri de gîtul lung și sidefiu al Ritei. Și aplauzele formidabile care urmau în timp ce ultimul cuțit vibra încă, cu violență, în placa de lemn unde se înfipsese cam 5 centimetri. De ce Rita îl înșelase cu acel trapezist înfumurat? Era tot numai mușchi, dar n-avea nimic în cap! De altfel, la ce i-au servit mușchii, trei luni mai tîrziu, cînd s-a rupt coarda trapezului mîncată de cîteva picături de acid?

S-a sfărîmat ca un păpușoi în arenă după o cădere de la cincisprezece metri. Nici flori, nici coroane pentru această scîrbă: nu i se cunoșteau nici un fel de rude. Cînd accidentul a avut loc, Folco făcea parte din familia Volpone. Toate socotelile fuseseră încheiate. El trăsese o linie peste cariera lui artistică, rezervîndu-și talentele pentru alte treburi mai discrete și mai bine plătite.

Trecînd pe lîngă el, acest cretin de Bellinzona nu s-a putut abține să nu-l lovească pe umăr cu un pumn complice. Dar Dave Cavanaugh, așezat cu trei rînduri în fața lui Folco Mori, n-a putut să vadă nimic.

Se auzi o voce:

– Pasagerii sînt rugați să-și reia locurile. Masa va fi servită. Zburăm actualmente la 35.000 de picioare și aterizarea noastră la Zürich este prevăzută peste 5 ore.

5

Zaza și Mortimer plecaseră de la Nassau spre Zürich cu 3 ore înainte ca avionul în care se afla Volpone să părăsească New-York-ul pentru aceeași destinație. Zborul lor nu fusese decît o lungă ceartă. Acest voiaj, a cărui destinație nu o cunoștea, o călca pe nervi pe Zaza.

– După Zürich, unde ne ducem ?

– Nu te neliniști. Va fi o surpriză plăcută.

Simțea că un grăunte de nisip blocase mecanismul certitudinilor de pînă atunci ale amantului ei. Încă de la Nassau, cînd venise s-o caute la bar ca să-i anunțe un ocol prin Elveția, citise pe fața lui descompusă, șiroind de sudoare, că ceva nu era în regulă. Cu toate insistențele ei, Mortimer rămăsese mut, dar neliniștea lui se întindea ca pecinginea. Zaza începea să se întrebe dacă nu făcuse o prostie urmîndu-l. Cine-i dovedea că misterul cu care o înconjura nu ascundea o treabă necinstită, a cărui victimă ar putea fi ea ? În momentul aterizării la Zürich, își jură să nu-l mai părăsească nici o clipă ca să poată mai ușor să fugă dacă lucrurile aveau să sfîrșească rău. Abia trecuseră de controlul pașapoartelor, că el îi ceru să-l aștepte. Zaza izbucni :

– Ba deloc ! Mi-e lehamite de barurile aeroporturilor !

– Vrei să te las la un hotel ? Am treabă două sau trei ore.

– Ca să fiu luată drept o prostituată ? Vin cu tine !

– Zaza, fii rezonabilă... Este vorba de o întîlnire de afaceri...

– Ce afaceri ? Vreau să știu !

– Ai răbdare încă o zi !

– Am răbdat destul ! Vreau să știu unde mă duci !

Dădu din umeri descurajat.

– N-ai încredere în mine.

– Deloc. N-aveai decît să-mi vorbești ceva mai mult pînă acum despre afacerile astea!

– Ascultă-mă, Zaza... trebuie să trec pe la bancă să iau bani. Din momentul în care banca se va deschide, am treabă doar 5 minute.

– Merg cu tine!

Dădu din cap cu resemnare. Noaptea petrecută în avion fără să doarmă nu-i priise. În lumina zorilor, Zaza îi vedea mai bine pungile de sub ochi, fața palidă, ticurile ascunse care i-o urîțeau și acea privire care se întorcea cu teamă, urmărind o siluetă, sau rămînea imobilă la orice zgomot. Și Zaza, în ciuda celor 20 de minute petrecute la toaleta Boeingului ca să-și refacă frumusețea, își simțea pielea îmbîcsită și avea o mare dorință de a face un duș.

– Te-ai odihni mai bine într-un hotel.

Speriată, se gîndi că, pentru un motiv pe care ea nu-l bănuia, Mortimer își schimbase părerea în privința ei și o va lăsa fără bani pe pămînt străin. Trebuia să nu-l piardă din ochi nici un pas! Schiță un surîs și îl luă cu forța de braț.

– Te însoțesc, Mortimer.

– Da?

– Unde mergem după aceea?

Răspunse zăpăcit:

– Nu știu.

Îl privi neîncrezătoare, în timp ce colțurile gurii i se lăsau în jos.

– Nu știi?

– Ba da, știu! Dar s-ar putea să fiu obligat să fac un salt suplimentar.

Pentru a încurca mai bine urmele după acest ocol oribil și periculos în Elveția, el hotărîse ca, imediat ce va clarifica lucrurile cu acest blestemat de Kloppe, să ia primul avion care pleca indiferent unde. Trei sau patru zig-zaguri pe mai multe continente i-ar permite să-și atingă nestingherit scopul final al călătoriei. Tulburat, înregistră greutatea corpului suplu al Zazei agățîndu-se de brațul său. Cînd ajunseră în fața stației de taxiuri, ea făcu un efort uriaș pentru a-i susura în ureche, cu o ușoară grimasă:

– Mortimer, ceea ce fac eu pentru tine nu am făcut-o niciodată pentru un alt bărbat!

Mortimer avu deodată senzația că era cu 30 kg mai greu și că se înălțase cu mai mulți centimetri.

Cînd se auzi soneria, Orlando Baretto își îmbrăcase deja pardesiul. Își strecură o mînă sub haină, acolo unde atîrna tocul cu revolverul, și privi cu precauție prin vizor. Era Ines. Scoase lanțul de siguranță și o pofti să intre.

– Ai venit cam tîrziu ! Îmi luam valea !

O dată cu ea o adiere de parfum se infiltrase în apartament. Era înfofolită într-un vizon extraordinar de culoare caramel, lung pînă la glezne.

– N-am obiceiul să fiu sculată din pat la ora 7 dimineața ! spuse ea, înăbușind un căscat.

– Va trebui să-l capeți !

– Ce vrei să spui ?

– Cum se numește bancherul tău ?

Ea clipi.

– De ce ?

– Nu te interesează ! Care e numele lui ?

– Kloppe. Homer Kloppe.

– Trade Zürich Bank ?

– Da. Dar de ce ?

O lovi peste fesele tari ca o bucată de lemn de teck.

– S-ar putea să am ceva fonduri de plasat. Este o prăvălie serioasă ?

Ines făcu o mutră amuzată gîndindu-se la coșciugul de oțel, camera caselor de bani, în care făcea dragoste o dată pe săptămînă cu severul bancher roz și roșcat, pe un covor de bancnote.

– Foarte serioasă.

– Și el, Kloppe, ce fel de tip este ?

– Pasteurizat. Curat. 50 de ani. Dinți minunați pentru un mic alb.

– Falși ?

– Adevărați. Tot ce poate să fie mai adevărat. I-am examinat...

Lando deschise gura mare.

– Și dinții mei ce sînt, rahat ?

– Corecți pentru un mic alb.

– Să-mi dai gura la curățat, vei vedea dacă vor străluci ceva mai tare !

Își strecură o mînă autoritară și cuceritoare sub blana de vizon și îi strînse sexul fără gingășie.

– Plec.

– Asta e tot ceea ce doreai?

– Da. Pentru moment.

– Ne vedem astă seară?

– Nu știu. Rămîi acasă. Am să vin dacă am să pot. Acum, prințeso, întinde-o prima. Nu e cazul ca toți mîrlanii din blestematul ăsta de imobil să ne vadă ieșind împreună!

Ines dispăru într-un foșnet parfumat de piele de animal. S-o vadă diseară, are haz! Cînd Lando lucra pentru patronii lui, timpul nu-i mai aparținea. Era plătit cu anul ca să le stea la dispoziție în orice moment ar fi avut nevoie de el. Șeful lui, Don Zu Genco Volpone, era generos!

Orice treabă bine făcută era recompensată prin prime care se adăugau la salariu. Și nu neapărat prime în bani, Genco Volpone avea o delicatețe nemărginită. Mai întîi, cu ocazia trecerii lui rapide prin Zürich, îi făcuse lui Lando extraordinara onoare de a-l invita la un pahar. Ceea ce era deja enorm. Dar, mai ales, îi oferise mașina visurilor lui, o sclipitoare Beauty Ghost P9 decapotabilă, model de prestigiu al firmei americane Continental Motor Cars. Și asta doar pentru că-i aruncase o privire plină de dorință – care nu-i scăpă lui Zu – cînd trecuseră prin fața vitrinei unde era expusă.

– Îți place? Este a ta!

Și Genco Volpone, care făcuse pe loc formalitățile de cumpărare, în ciuda protestelor de circumstanță ale lui Lando, îi înmînase personal cheile mașinii.

– Așa o să mă poți conduce la gară.

Copleșit de recunoștință și de respect, Lando se bîlbîise, sărutîndu-i mîinile:

– Dar, Padrone. De ce?... De ce?

– Sîntem mulțumiți de tine, Lando. Și acest cadou este un semn de prietenie personală.

– Nu l-am meritat, Padrone!

– Să nu crezi asta. Îl vei merita într-o zi sau alta.

Cînd Don a plecat făcîndu-i un semn afectuos cu mîna, Orlando a avut senzația că a fost părăsit de propriul său tată. Două zile mai tîrziu, la ora 3 dimineața, a fost sunat de la Milano:

– Orlando, îl cunoști pe O'Broin? Mortimer O'Broin, avocatul?

– Știu cine este.

– L-ai văzut?

– O dată.

– Deci, poți să-l recunoști ?
– Da.
Vocea interlocutorului său, acea voce care-i transmisese de atîtea ori ordinele, continuase :
– S-ar putea să vină în direcția ta. Oprește-l din drum.
– Unde va veni ?
– Se va prezenta la o bancă, la Trade Zürich Bank. O știi ?
– După nume doar. Dar o voi găsi, fiți fără grijă.
– Nu trebuie să intre în bancă. Înțelegi ?
– Da.
– Să fii acolo înainte de deschidere și să rămîi pe poziție.
– Bine.
– Dacă-l vezi, înhață-l.
– Ce să fac cu el ?
– Pune-l la răcoare și cheamă-mă.
– De acord. Dar unde să-l pun la răcoare ?
– Descurcă-te !
O ciudată coincidență, pe care Ines i-o confirmase : i se ceruse să supravegheze banca al cărui patron nu era altul decît amantul propriei lui amante !
Cinci minute după plecarea lui Ines, intră în garaj, neputînd rezista plăcerii de a-și folosi strălucitoarea P9 ca să se ducă la locul de muncă din această zi, Stampfenbachstrasse.
Locotenenții șefului nu aveau de ce să fie îngrijorați : O'Broin al lor nu avea nici o șansă să intre în Trade Zürich Bank, asemenea unui excomunicat căruia i s-a interzis să calce în apartamentele personale ale Sfîntului Părinte.

Avionul 747 atinse pista și-și zbîrli voleturile de frînare într-un fantastic mieunat al reactoarelor.
– Am aterizat la Zürich. Sperăm că acest zbor v-a fost agreabil și că ne vom revedea în curînd pe liniile noastre...
Cu dispreț, Italo Volpone privi cu insistență fața congestionată și destinsă a însoțitorului său : sforăia în somnul nevinovat al bețivilor. Moshe Yudelman fusese explicit :
– Îndată ce pui piciorul în Elveția, înainte chiar de a-i telefona soției, trebuie să te duci la morgă să vezi piciorul. Este aproape sigur că vei fi urmărit. Folco Mori va avea grijă să te scape de pisălogi.
Italo își aminti aceste cuvinte în timp ce-și desfăcea centura de siguranță. Era agasat de faptul că nu putea să telefo-

neze Angelei. Superstiție sau veche tradiție familială, soția unui șef trebuie să fie tot timpul informată asupra soartei bărbatului ei, deși niciodată nu i se spunea nimic despre motivul deplasărilor sau despre natura afacerilor lui.

– Scoală-te, burduhănosule! Am ajuns!

Bellinzona strănută cu un surîs nerod și satisfăcut pe buze. Spuse cu o voce împleticită:

– Mi-e gura uscată...

Adormise la două ore după decolare, abrutizat de cele două sticle de șampanie pe care le băuse pe nerăsuflate. Italo i se adresă pe un ton de reproș:

– Unde te crezi? Într-un dormitor? Îți închipui că te-am adus aici ca s-o faci lată?

– Iertare, șefule, iertare... Visam...

– Imbecilule!

Bellinzona se întinse cu stîngăcie sub privirea prefăcut indiferentă, dar vigilentă a lui Patrick Mahonney. Din acest moment, Mahonney trebuia să-i paseze ștafeta lui Dave Cavanaugh, însărcinat să-l urmărească pe Volpone. Așa hotărîse Kirpatrick. Își luă servieta și-și strecură discret sub centură arma pe care o avusese ascunsă acolo. La New York, colegul lui și el nu fuseseră controlați. Vameșii, preveniți de șefii lor, le ignoraseră bagajele. Cu un aer indiferent, Mahonney își îmbrăcă pardesiul și se îndreptă spre scara din fața avionului, fără să arunce cea mai mică privire lui Volpone sau lui Bellinzona. În acest timp, în spate, Dave Cavanaugh se căznea să ajungă printre primii pe pistă. Graba lui nu-i scăpă lui Folco Mori, care-și închise haina cu nepăsare pentru a-i lăsa cîțiva metri avans tipului înalt, blond și osos. În timp ce șirul călătorilor se îndrepta spre clădirea aeroportului, Mori, ultimul acum, reperă un tip în balonzaid negru. Ceva din siluetă, din modul de a se comporta, din felul de a vedea tot fără să privească pe cineva în mod special, îl avertiză în mod instinctiv că prezența acestui om la Zürich trebuia să aibă o anumită legătură cu propria lui deplasare. Observîndu-l mai atent, fu sigur că avea de-a face cu cineva din sfera lui, un profesionist: Rico Gatto, care nu se știa supravegheat din spate, era amuzat în sinea lui că propriul lui vînat, Italo Volpone, era urmărit, înainte chiar de-a pune piciorul pe pămînt elvețian, de către un spion, un polițist probabil. Dave Cavanaugh domina cu statura sa înaltă majoritatea pasagerilor. Își dădea poate silința să nu-și pironească ochii pe spatele lui Volpone, încercînd totodată să rămînă în afara privirii acestuia. Rico Gatto, care nu era lipsit de umor, își spuse că acest tip nu va ajunge să

îmbătrînească, dacă Italo sau omul lui își dădeau seama de manevră. De fapt, el însuși nu era aici decît pentru a vedea ce se întîmplă și a-i da socoteală lui Ettore Gabelotti. Pentru moment...

Cînd Bebe Volpone și masivul Bellinzona se urcară într-un taxi, situația era următoarea: Dave Cavanaugh se lipise de urmele lui Volpone și ale lui Pietro Bellinzona, sub privirea amuzată a lui Rico Gatto. Acesta se afla, la rîndul lui, în colimatorul lui Folco Mori, care închidea șirul, cot la cot cu Patrick Mahonney, fără ca vreunul dintre ei să bănuiască că celălalt era la Zürich pentru același motiv.

– La morgă! îi ceru Italo Volpone șoferului.

O instituție care, în următoarele ore, avea să fie mai frecventată decît muzeul orașului.

Lando bătea pasul pe Stampfenbachstrasse fără să piardă din ochi intrarea lui Trade Zürich Bank. De două ori trecuse prin fața instituției încă închisă clientelei, întîrziind în fața unui magazin ce expunea obiecte necesare vînătorii submarine, făcîndu-se că admiră harpoanele cu gaz comprimat, combinezoanele de plonjare stacojii, forma curioasă a pumnalelor strălucitoare în teaca lor de cauciuc negru. Ora 9 fără 5. Trecu din nou prin fața unui mic bistrou italian; avea o poftă nebună să bea o cafea tare și aruncă o privire distrată în sala în care în nici un caz nu putea intra pentru că ar fi pierdut din vedere banca. Probabil că strălucirea unui păr blond îi atrase atenția prin geam. Fata stătea cu spatele la el! Nu-i vedea decît cascada părului blond care îi cobora pe o haină de voiaj bej și mîna lungă și fină, cu cele două degete care țineau coada ceștii. Omul care era așezat în fața ei părea că-i explică ceva cu insistență, aplecîndu-se deasupra mesei pentru a avea mai multă forță de convingere. Avea o figură de nenorocit, cap mic de dihor neliniștit, cu ochi scormonitori... PORCA MADONNA! Inima lui Lando începu să bată cu putere: acest tip era Mortimer O'Broin! Rapid, se întoarse din drum și se refugie într-un gang, unde o vitrină minusculă propunea privirilor trecătorilor, ca din întîmplare, o mare varietate de ceasuri. Ce belea! Corespondentul lui milanez nu-i precizase că omul va fi însoțit. Și dacă fata manifesta aceeași intenție de a intra în bancă? Lando se blestema că venise singur. Nu se putea duce să telefoneze ca să ceară noi instrucțiuni fără a risca să-i piardă din vedere. Ce să facă? După toate aparențele nu era nici un pericol ca O'Broin, pe care-l întîlnise

în urmă cu doi ani la New York, să-și amintească de el. De ce să nu intre în cafenea, să-i lipească discret Mauserul de burtă și să-l zăpăcească? Zgomotul unei uși trîntite îl făcu să se întoarcă. O'Broin tocmai ieșea și se îndrepta către Bancă. Lando îl urmă îndeaproape și se grăbi ușor pentru a-l depăși. De acum, nici o întrebare nu-și mai avea rostul. Lando avea 5 metri avans față de O'Broin cînd ajunse în fața celor trei trepte ale porticului: grelele canaturi de bronz erau închise, în continuare. Mașinal, își consultă ceasul, exact ora 9. O umbră apăru în spatele geamului mat. Se auzi un sunet de cheie în broască. Lando se întoarse: Mortimer O'Broin, fără să-l vadă, urcase primele două trepte.

– Domnul O'Broin?

– Cum?...

Omul tresări se, schițînd deja un pas în retragere.

– Sînt un prieten, domnule O'Broin. Vreți să mă urmați?

– Cum? Cine sînteți? Lăsați-mă să trec!

Înainte ca Lando să poată face un gest, avocatul se întoarse cu fața lividă și începu să alerge cît îl țineau micile lui picioare, spre cafeneaua de unde ieșise. Un val de fiere umplu gura lui Lando.

În mediul lui, succesele îți permiteau să trăiești, dar eșecurile duceau direct la morgă. Din trei pași îl apucă de umeri, cu acea suplețe de fiară sălbatică care-i făcuse reputația pe vremea cînd juca fotbal și-și întrecea regulat adversarul pentru a-i sufla mingea. Unul sau doi trecători se întoarseră din curiozitate. La Zürich, Lausanne sau Geneva, un om bine crescut nu aleargă pe stradă. Cu atît mai mult doi oameni, în special cînd unul din ei îl urmărește pe celălalt.

Piedica lui Lando a fost atît de discretă încît nici un martor n-a priceput cauza căderii. Mortimer O'Broin păru că se ridică în aer, aterizâ pe trotuar, alunecă din cauza propriului lui elan pe o distanță de un metru și rămase nemișcat, cu fruntea pe caldarîm, cu ochii închiși. Lando se lăsă pe vine, îl luă de subțiori, surîzîndu-le celor ce se opriseră ca să urmărească scena, împingînd comicul pînă la a-și întoarce nasul, pentru a le demonstra în ce hal era prietenul lui. Apoi, ridicîndu-l ca pe o păpușă de paie, îl tîrî rapid către mașina lui, garată în partea cealaltă a clădirii.

– Hei, domnule! Ce faci!

Lando se întoarse. Fata din cafenea se ivi în fața lui.

– Ce se întîmplă? întrebă ea cu o voce foarte ascuțită, în care se simțea spaima.

– I s-a făcut rău... bolborosi Lando și, pentru martorii care acum se înghesuiau, adăugă:

– Vedeți că este beat!

– Ce tot spui? Beat? N-am băut nici măcar o cafea!

– Să nu rămînem aici! Veniți! Ajutați-mă să-l duc!

Dar ea rămase pe loc, neîncrezătoare, cu un aer speriat. Cînd Mortimer ieșise din cafenea, ea îl urmărise prin geam. Era furioasă că nu-i permisese să-l însoțească în bancă, bănuindu-l că vrea să-i joace o festă. Numai cît se ridicase și înconjurase cele trei mese că-l și văzu pe acest tip înalt aplecat asupra lui Mortimer, rămas fără cunoștință. Reuși să articuleze cu o voce fără timbru:

– Să-l duci, unde? Ce i-ai făcut?

Lando începea să se simtă cuprins de panică. Nu numai că această fată nu era prevăzută în program, dar iată că risca să-i facă o criză de isterie în stradă. Or, Zürich nu este Chicago. Polițiștii fac legea, iar cetățenii se transformă cu plăcere în polițiști pentru a face să se respecte ordinea stabilită. Trebuia să termine cît mai repede.

– Apropiați-vă, vreau să vă arăt ceva...

Se lipi aproape de ea pentru a ascunde martorilor Mauserul a cărei țeavă i-o înfipse tare în coaste. Apoi, sacadat, cu o voce joasă și înăbușită îi mormăi în ureche, ținîndu-l în același timp pe Mortimer în picioare cu brațul stîng:

– Ori mă urmezi imediat fără să spui un cuvînt, ori te trezești cu un glonte în măruntaie!

Dacă fata striga, dacă se împotrivea, totul era pierdut! Mai devreme sau mai tîrziu, Lando ar fi fost un om mort. Ea își holbă însă ochii albaștri imenși, pierită de frică, își mușcă buzele, își trecu brațul pe sub umerii lui Mortimer, tot inconștient, și spuse cu voce tare, aproape distrată:

– Este beat turtă!

– Pe aici, spuse Lando.

Trioul se îndepărtă rapid. Gură-cască se risipiră. Zaza și Lando, susținîndu-l pe Mortimer, dădură colțul străzii și ajunseră la mașină:

– Deschide portiera, ordonă Lando.

Zaza o deschise. Lando îl aruncă pe Mortimer pe banceta din spate și se instală lîngă el.

– Acum ia cheile astea și pornește mașina.

Ascultătoare, Zaza dădu drumul motorului. Desigur, i se întîmplase deseori să încaseze o chelfăneală de la prietenii ei, dar niciodată nu i se înfipsese țeava unui revolver în burtă.

Cu atît mai mult cu cît tipul ăsta bine făcut nu avea aerul să glumească! În ce viespar se băgase prăpăditul de Mortimer puțin îi păsa, din moment ce ei nu i se făcea nici un rău. Ceea ce nu înțelegea era faptul că avocatul fusese luat înainte de a intra în bancă și nu după aceea, cînd ar fi ieșit plin de bani.

– Hei, pornești?

– Unde mergem?

– Dă-i drumul înainte!

Ea nu pusese niciodată piciorul în Europa și, deci, nu cunoștea orașul. Avea impresia că se învîrte în loc executînd ordinele tipului brunet pînă cînd intră într-o străduță cu un nume imposibil de pronunțat, Eschwiesenstrasse.

– La capăt, la dreapta, o să vezi un Service auto. Intri în parkingul subteran.

O sută de metri mai departe, ea frîna și începea să ia virajul cînd tipul din spate se răsti brutal:

– Accelerează!

La intrarea parkingului, blocînd-o, staționa o mașină a poliției lipită de un Pontiac. Doi polițiști ascultau fără să se miște explicațiile unui bărbat mic și chel.

– Drept înainte! spuse Lando.

Service-ul era ținut de un prieten al lui, tot sicilian. Ce ghinion ca polițiștii să se găsească chiar în acele locuri în momentul cînd el avea nevoie de ascunzătoare. În fundul parkingului era o ușă metalică închisă întotdeauna cu cheia, care da într-un adăpost de 3/4 m, unde puteai să te refugiezi provizoriu. Acolo hotărîse Lando să-l sechestreze provizoriu pe O'Broin, pînă cînd cei care-i dădeau de lucru aveau să vină să-și ia marfa.

– Merg tot drept?

– Taci și condu!

Trebuia să gîndească. Ascunzătoarea era pentru moment închisă, deci avea nevoie de un alt adăpost. De urgență! O'Broin își revenea. Își roti cei doi ochi mici înnebuniți, întîlni privirea lui Lando, văzu arma pe care-o ținea îndreptată spre rinichii lui.

– Ce vrei de la mine?

– Taci.

– Zaza, ce se întîmplă?

Omușorul i se mișca spasmodic, nestăpînit. Fără să se întoarcă, Zaza îi replică:

– Se întîmplă că sînt în rahat din cauza ta.

– Vrei bani ? îl întrebă Mortimer pe Lando.

Cu disperare, încerca să se agațe de această idee. Dar ea nu ținea. În mod confuz simți că este pierdut, că acest tip era un om al Sindicatului, că misterul fusese descoperit. Cum au putut să afle așa repede ?

– Zaza, te implor să mă crezi. Nu înțeleg, nu sînt la curent cu nimic !...

Fără să înceteze să-l amenințe pe O'Broin cu arma, Lando spuse :

– Acum, întoarce la dreapta și treci din nou prin fața garajului...

Ea execută manevra. *Porco Dio !* Mașina polițiștilor era tot în fața intrării !

– Dacă nu-mi spui imediat ce vrei, săr, îi spuse pe un ton strident Mortimer.

– Tacă-ți gura, urlă Lando. Tu, blondo, ia-o la stînga, la capătul străzii !

Cînd dorea să-și dea osteneala, Lando știa să le vorbească femeilor. Și această tîrfă trebuie să fie o parșivă dată dracului dacă și-a luat un tip de gabaritul lui O'Broin !

– Cînd ajungi în fața podului, traversează-l și mergi drept înainte !

Știa de-acum unde îi va duce. Un loc perfect liniștit, unde va putea să ia contact cu șefii lui : la Ines.

Cu inima strînsă de o presimțire rea, Italo Bebe Volpone îl urma pe omul în negru de-a lungul coridorului interminabil. Ecoul pașilor lor răsuna între zidurile albe, imaculate, placate cu ceramică. Ceea ce-l surprinsese pe Volpone intrînd la morgă nu fusese frigul – se aștepta la asta – ci absența oricărui miros. Nici acela de formol, pe care-l găsești obișnuit în astfel de locuri, nici acela mai subtil, amețitor și dulceag al morții.

– Vă rog să-mi permiteți, se scuză omul.

Se duse să verifice ceva într-un registru. În picioare, nemișcat, cu privirea fixă, Italo avea senzația că trăiește un vis de coșmar. Cu toate aerele voit părintești pe care le adopta, fratele lui fusese întotdeauna bun și drept cu el. Tot ce poseda Italo lui i le datora. Începînd cu viața pe care Genco i-o salvase în două rînduri. Își strînse cu putere maxilarele încercînd să reziste emoției care-l încerca. Funcționarul trase un sertar și rămase nemișcat la rîndul lui. Brusc, cel mai mic Volpone nu mai voia să afle adevărul. Îi era frică.

– Priviți, spuse omul în negru, după o lungă tăcere.

Italo se apropie, forțîndu-și ochii să rămînă deschiși. În acest penar uriaș făcut pentru a închide un om, piciorul părea totodată minuscul și enorm. Pe loc își dădu seama că era al lui Genco și că niciodată nu-și va mai revedea fratele în viață. Cu gîtul uscat, își făcu curaj și se aplecă mai mult ca să vadă îndeaproape acel ceva de care îi era atîta teamă. Privirea lui alunecă de la groaznica rană din susul coapsei, secționată net ca o bucată de carne la măcelărie, pînă la gleznă. Identifică cicatricea abia perceptibilă, mai palidă decît carnea lividă.

Cînd au căzut de pe bicicletă și cînd a văzut sînge pe șoseta fratelui mai mare, Genco îl liniștise cu un surîs: „Nu-ți fie frică, Bebe, nu doare"... Bebe... Genco era cel care-i dăduse porecla asta tandră. Îi va rămîne toată viața. Pe atunci familia rîsese! Acum, cînd numele era pronunțat, cele două silabe erau ascultate cu o teamă respectuoasă.

– Domnule, recunoașteți piciorul?...

– Șterge-o! Vreau să fiu singur.

– Chemați-mă cînd aveți nevoie de mine, sînt pe culoar.

Cine a putut să-i facă asta lui Genco? Cine? Și unde se află restul corpului? Cu lacrimile în ochi, conștient că era ridicol, dar neputînd face nimic altceva, Italo mormăi cu rîvnă:

Tatăl nostru, carele ești în ceruri...

Cuvintele se pierdură în hohotele de plîns care îl înecau. Dar Italo găsi puterea de a rosti în gînd rugăciunea pînă la capăt. Scoase o batistă de mătase din buzunar și-și șterse ochii. Se gîndi, deodată, că avea 38 de ani, că se apropia de bătrînețe și că în fața morții acelora pe care-i iubești totul pare vid, lipsit de sens. Cum să anunțe groaznica veste Francescăi, cumnata lui, și celor două nepoate?

Și dacă Genco nu era mort? Dacă a supraviețuit accidentului, dacă zăcea rănit undeva? Dar el vroia să trăiască, *porco Dio*, să trăiască!

În furia lui, își înfigea unghiile în palmele mîinilor. Le privi: fiecare avea patru urme însîngerate. Apoi, apucat de un tremur, începu să îngîne cu voce înceată și rapidă, cu brațul întins deasupra sertarului: „Genco!... Genco!... Fratele meu... Nu știu cine te-a mutilat în felul acesta. Dar îți jur, îți jur pe capul sfintei noastre mame, că voi afla! Chiar dacă va trebui să-l urmăresc toată viața, dar voi ști! Și în acea zi nu va exista destul sînge pe pămînt pentru ca să șteargă răul pe care ți l-au făcut! Oricine va fi și oriunde s-ar ascunde, eu îl voi găsi și-l voi omorî cu mîna mea pe el, pe părinții și pe descendenții lui!"

Plin de ură, ieși ca o vijelie din camera frigorifică fără să poată să-și rețină lacrimile. De-acum încolo avea o misiune sacră de îndeplinit: să-l înlocuiască pe Don Genco în fruntea clanului Volpone și să îndeplinească ceea ce moartea nu i-a lăsat timp fratelui lui să sfîrșească. Vor afla ei cine este Italo Bebe Volpone! Ca să inaugureze noua sa funcție, aceea care-i dădea dreptul să fie numit Don, se hotărî să se ducă imediat la bancă.

Era german, se numea Ernst Fluegge, măsura aproape doi metri și avea 120 de kg. O dată pe lună, venea de la Hamburg la Zürich pentru afaceri. O dată pe lună își petrecea două ore cu Ines. La început, cînd a întîlnit-o, în urma recomandării unui prieten elvețian, fusese atît de impresionat de frumusețea ei încît cu greu a reușit să-i facă față. Perfecțiunea corpului negresei îl făcea să-și dea seama cît de gras, de țărănos și fără grație era al lui. De obicei, prostituatele nu-l intimidau. Banii pe care îi plătea ștergeau în același timp și timiditatea lui bolnăvicioasă. Totuși, deși și ea era o prostituată – cele două ore de abandon îl costau prețul exorbitant de 2.000 dolari! – Ines avea o astfel de manieră de a păstra distanțele încît îți venea să-i spui „Merci, doamnă" în timp ce ea lua banii. În nici un caz Ernst nu se simțea furat. Acumula clipele de extaz ca să-i ajungă pentru următoarele 30 de zile, amintirea îmbrățișărilor ei ajutîndu-l să suporte o soție arțăgoasă, berăriile unde oamenii lui puneau țara la cale, fără a mai vorbi de miile de dificultăți inerente calității sale de șef de antrepriză. În momentul ăsta, stătea lungit, gol, pe mocheta din salon, cu ochii închiși, respirînd sacadat.

Cu ajutorul unei pensule, Ines îi ungea cu miere corpul de uriaș, neuitînd nici un centimetru pătrat de piele, din vîrful degețelor pînă la rădăcina părului, trecînd prin adîncitura buricului, cuta fesieră sau cavitățile urechilor. Imediat avea să înceapă să-l lingă!

– Știi cît costă un kilogram de miere, păpușoiul meu gras?

– Continuă, te implor, nu te opri!

– Scump, foarte scump!

– Voi plăti!

– Nu vei plăti niciodată de ajuns.

– Este adevărat, știu... Niciodată destul... bîlbîi Ernst ametit de premisele unei erecții promițătoare.

Întinse mîna pentru a-i atinge coapsele. Se auzi soneria de la intrare. Ernst avu o tresărire bruscă, deschise ochii, surprinse privirea mirată a lui Ines...

– Aștepți pe cineva ?

În loc de răspuns, ea îi puse un deget pe buze. Era îmbrăcată cu un halat roșu, care se întredeschidea în toate părțile, lăsînd să se bănuiască întreaga ei anatomie. Ernst vru să se ridice. Ea îl ținu cu forța la pămînt. Din nou se auzi soneria, acompaniată de astă dată de lovituri în ușă.

– Nu trebuie să fiu găsit la tine !

Ea îi făcu semn să tacă cu o mutră calmă, se ridică și se duse să-și lipească ochiul de vizorul ușii de la intrare. Cu tot sîngele ei rece, fu gata să sară în sus : Lando, un bărbat și o fată blondă ! Orlando nu-și permisese niciodată s-o deranjeze fără s-o prevină de vizita lui, cu atît mai mult cu cît era însoțit de doi necunoscuți. Nu din pricina convenienței, ci mai mult din respect pentru un lucru din care își trăgea o bună parte a veniturilor. Ea îl auzi răstindu-se :

– Deschizi ? Știu că ești acolo !

– Sînt ocupată. Revino mai tîrziu !

– Imposibil, se enervă Lando, deschide !

– Nu deschide ! gemu Ernst Fluegge, rămas pe covor, cu mîinile încrucișate în fața sexului, care-și reluase dimensiunile obișnuite, neștiind dacă trebuie să facă un duș ca să se debaraseze de pelicula de miere, să se îmbrace direct sau să meargă să se ascundă în camera de alături, așteptînd ca Ines să-l scoată din această situație imposibilă. Cu spaimă, o văzu că trage zăvorul !

– E fratele meu, sînt dezolată, spuse ea...

Se aștepta să vadă un războinic negru de trei metri înălțime. Dar în locul acestuia apăru o blondă micuță, care-și zgîi ochii descoperind spectacolul, urmată de un bărbat piperniciț și de un tip înalt, brunet, frumos, cu mutră de străin, gen de care Fluegge avea oroare.

Se repezi în camera de baie.

– Cine este ? întrebă Lando.

– Cine-ți permite să vii aici ? îi întoarse Ines vorba cu un ton glacial, tot atît de naturală ca și cînd nu ar fi fost pe jumătate goală.

Atunci abia observă pistolul pe care Lando îl ținea ațintit către pămînt.

– Ești nebun sau ce ai ? Cară-te !

O privi cu un aer dușmănos și rosti cu o voce înăbușită, amenințătoare :

– Taci! Fă-l să se care pe imbecilul ăsta și pregătește cafea pentru prietenii mei.

– Fă-ți-o singur și cară-te!

Ea nu văzu palma care făcu să i se miște capul ca o minge de ping-pong. Încremenită, își duse mașinal mîna la obraz : Lando n-o lovise niciodată.

– Ai făcut rău, Orlando.

– Fă cafea!

Se îndreptă spre bucătărie și, cu multă naturalețe, ridică în trecere telefonul. Indexul îi juca pe clapę. Lando ridică ușor țeava armei spre ea :

– Pune-l la loc. O beau cu două bucăți de zahăr.

Ines ezită, citind în ochii lui că omul din fața ei nu avea nimic comun cu Lando pe care-l cunoștea.

– Nu știu ce vrei și de ce te porți astfel, dar te asigur că, după ce vei trece dincolo de această ușă, nu vei mai pune niciodată piciorul aici.

Lando se întoarse spre O'Broin și Zaza, înlemniți lîngă ușa de la intrare.

– Cîte pentru voi?

– Cum? tresări O'Broin.

– Cîte bucăți de zahăr? repetă răbdător Lando.

– Nici una, fără zahăr.

– Și dumneata?

– Nu vreau cafea, îi aruncă Zaza cu ochii scăpărînd de mînie.

– Ines!... Ines!...

Ea vru să se ducă. Lando o opri cu un gest, se apropie de ușă și-o deschise larg. Ernst Fluegge, colosal și ridicol, în picioare sub duș, se pregătea să deschisă robinetele.

– Pot sa vă ajut? întrebă curtenitor Lando.

– Scuză-mă, bîlbîi grasul, dar dacă ați putea să-mi dați hainele... Vă rog... În salon...

Lando făcu doi pași rapizi, îl apucă de braț cu putere, făcînd să urnească cu o singură mișcare masa enormă a tipului, și îl aduse în cameră.

– Ia-le singur și afară!

Își privi cu uimire și dezgust mîna năclăită.

– Dar lipește slănina asta grasă!

– Este miere, îi răspunse liniștită Ines. Nu-ți place mierea?

Năucit, Lando îi privi succesiv pe Ernst Fluegge, Zaza, Mortimer, Ines.

– Ce este ?

– Ernst mă plătește să-l ung cu miere. Dacă-i place lui asta, ce-ți pasă ție ?

Lando izbucni în rîs. La început nimeni nu mișcă. Apoi datorită nervilor, fricii și oboselii, O'Broin scoase un sughiț discret, care se transformă rapid într-un rîs nebunesc, de neoprit. La rîndul ei, Zaza încercă să reziste mușcîndu-și buzele. Nu reuși. Scuturată de rîs, se îndoi, cu ochii plini de lacrimi. Trebuie spus că spectacolul era grotesc. Cu contorsiuni de clown trist, Fluegge încerca în zadar să-și îmbrace cămașa. La contactul cu pielea acoperită cu miere țesătura se lipea ca o bandă adezivă.

– Grăbește-te, ordonă Lando, între două hohote.

Cînd colosul vru să-și pună și șosetele, a fost un adevărat delir. Ines, care pînă atunci reușise să fie serioasă, se molipsi și ea, articulînd între două hohote de rîs :

– Nu-mi purta pică, Ernst ! Nu-mi purta pică ! Este un păcătos ! O să mi-o plătească !

Cînd Fluegge ieși în batjocura generală, cu pantofii în mînă, fericit că în final a scăpat doar cu atît, Mortimer O'Broin, care se ținea de coaste, se adresă lui Lando, cu ochii plini, în același timp, de lacrimi de rîs, dar și de teamă.

– Vă rog, vreți să ne mai țineți aici multă vreme ?

Și, cu toată panica lui viscerală, cu toată absurditatea situației în care se afla, determinată de prezența colosului uns cu miere, a negresei goale și uriașe și a acestui tip pe care nu-l văzuse niciodată, dar care îl amenința cu arma, fu cuprins din nou de un monstruos acces de rîs.

Lando se opri brusc, strîngîndu-și buzele care deveniră subțiri și aspre. Ridică receptorul :

– O să afli în cîteva secunde !

La New York, Moshe Yudelman îl luase pe Folco Mori deoparte și-i dăduse discret instrucțiuni :

– Italo este un om impulsiv, nervos. Este posibil să fie urmărit. El nu-și va da seama. Nu lăsa pe nimeni să-l spioneze ! Dacă simți cea mai mică chestie suspectă, elimină pericolul !

– Să-l elimin ?

– Vrei un plan de-a gata ?

Era clar că i se cerea să fie eliminați toți cei care păreau să se intereseze de persoana lui Italo Bebe Volpone. Da, dar cum ? Șefii sînt aerieni. Ordinele lor trebuie să devină re-

alităţi, fără ca ei să binevoiască să le indice executanţilor calea cea mai sigură de a le aduce la îndeplinire.

Ascuns la o sută de metri de morgă, într-o maşină închiriată care-l aşteptase la aeroport, Folco Mori simţi o uşoară mîncărime în palme recunoscîndu-l pe blondul înalt, osos, pe care-l reperase la sosire, în avion. Sigur că tipul îl urmărise pe Italo într-un taxi, fără să-şi dea seama că Folco îl urmărea acum pe el. Se făcea că se interesează de prăvăliile de pe stradă, în timp ce şoferul lui rămăsese la volanul maşinii şi citea *La Suisse*.

Nici Pietro Bellinzona, căruia Italo îi interzisese cu brutalitate intrarea la morgă, nu părea să bage de seamă că era observat. Abia intrase Italo, că grasul Pietro se şi precipitase într-o patiserie şi ieşise de acolo cu o pungă voluminoasă de prăjituri, pe care le mînca cu lăcomie, în grabă; ca şi cum i-ar fi fost teamă că i se va confisca punga dintr-un moment într-altul.

Folco nu putea conta pe el. Trebuie, deci, să găsească singur modalitatea de a-l elimina uşurel pe cel care se amesteca în treburile lor. Astfel, dacă vizita lui Italo la morgă avea o importanţă oarecare, celălalt nu o va putea relata nimănui. Folco îşi scărpină maşinal spatele şi simţi prezenţa liniştitoare a pumnalului fixat între omoplaţi, cu lama în sus, într-o teacă. Îi era suficient să strecoare mîna sub gulerul cămăşii, la ceafă, pentru a scoate arma şi a o arunca drept la ţintă într-o fracţiune de secundă. Din păcate, nu se afla într-un circ şi nici pe străzile New York-ului, noaptea, ci în plină zi, la Zürich, un oraş aşa de curat încît ezita chiar să scuipe pe jos. Nu putea să comită un omor, care să fie identificat ca atare, fără să aibă cele mai mari necazuri. Trebuia ca treaba, dacă Folco o reuşea, să pară un accident.

Cu teama că nu va reuşi să-şi îndeplinească misiunea pe care i-o încredinţase Yudelman, trecu în revistă pe rînd diferitele mijloace posibile ca să se debaraseze de cel din apropiere. Dar nici una, în afara unei acţiuni brutale, care l-ar fi transformat într-un om urmărit, nu se adapta la situaţia actuală. În fond, vînatul lui nu-l simţise încă... Folco ieşi din maşină, decis să se încredinţeze instinctului său, simţului său de improvizaţie. Cu nepăsare, se îndreptă spre locul unde era oprit taxiul, dorindu-şi ca Bellinzona, care-i întorcea spatele pentru moment, să nu-i adreseze nici un cuvînt în clipa cînd îl va zări. Cea mai mică greşeală şi tipul blond, ai cărui ochi erau fixaţi pe Bellinzona, va fi alarmat şi se va păzi. Folco nu

așteptă să ajungă în dreptul complicelui său ca să-l prevină, cu o voce groasă, dar perfect perceptibilă:

– Pietro, sînt Folco. Nu te întoarce, nu mă vezi!

Bellinzona se comportă atît de normal încît lui Mori îi fu aproape teamă că nu-l auzise. Continua să scormonească în punga lui, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Cînd Folco trecu prin fața lui, mototoli punga, căută din ochi un loc ca să se debaraseze de ea și, neîndrăznind s-o arunce, o bagă în buzunarul hainei. Nu aruncă nici măcar o privire spre Folco, care, continuîndu-și drumul, remarcase că taxiul era oprit lîngă o îngrăditură ce mărginea un șantier de construcții. Mii de idei îl asaltară la vederea imensei macarale al cărei braț nemișcat se afla chiar deasupra mașinii. Din nenorocire, dacă intra în șantier – și unde naiba era blestemata aia de intrare? – pierdea din vedere ușa de la morgă, pe unde trebuia să iasă Italo Volpone. Și chiar dacă intra în șantier, cum să procedeze ca să facă să cadă pe taxi blocul de beton agățat de macara? Un moment, în fața acestor dificultăți, fu tentat să meargă în întîmpinarea tipului în tweed și să-l ucidă cu pumnalul, cel mai simplu lucru din lume. Dar asta era imposibil. Continuînd să meargă, căuta cu disperare să găsească un mijloc care să pună capăt urmăririi. Nu era cazul că cineva să fie la curent cu deplasările lui Italo. O rază de soare ce ieșea dintr-un nor îi dădu ideea. Raza căzu pe un obiect care strălucea. Fără să întoarcă capul și fără să se oprească, aruncă o privire indiferentă către o mașină staționată și zări pe una din mîinile puse pe volan strălucind diamantul unui inel. Îl recunoscu de îndată pe omul în negru, deja remarcat la coborîrea din avion. Era împreună cu tipul înalt, blond? Aparțineau, oare, aceleiași echipe? Polițist, gangster, sau ce altceva? Era, fără îndoială, prea departe ca să fi putut sesiza cele cîteva cuvinte pe care i le mormăise lui Bellinzona cînd a trecut pe lîngă el. Contrariat, Folco încruntă sprîncenele. Problema lui se complica și mai mult. Avea acum nu un om de eliminat, ci doi. Ca să-și vină în fire, intră într-o florărie, luă un buchet de anemone, îl întinse vînzătoarei, observînd în continuare strada prin vitrină. După ce i-a fost împachetat aruncă o bancnotă pe masă, mulțumi din cap și, fără să aștepte restul, se îndreptă în direcția mașinii lui.

Bellinzona era în continuare în fața intrării morgii, rezemat de poartă, cu un aer visător, curățîndu-și discret dinții. Nici acum nu păru să-l remarce pe Folco, care îl felicită în gînd. Strada era cu sens unic și în pantă ușoară. Puțin trafic. Mașini erau parcate pe ambele părți ale trotuarului, abia

lăsînd puțin loc rarelor mașini care circulau. Într-un anumit loc trotuarul se îngusta, lăsînd un spațiu pentru parcare. Patru mașini staționau ca boabele unui spic. Ascuns vederii celorlalți de un colț de stradă, Folco încercă să le deschidă portierele. Prima, un Ford, era închisă. A doua, un Renault verde ca sticla, de asemenea. Portiera celei de a treia, un Mercedes greoi, se deschise îndată ce apăsă pe mîner. Nu se vedea nimeni. Se instală rapid la volan, eliberă frîna și constată cu satisfacție că Mercedesul mergea înapoi. Schiță abia un surîs, reblocă frîna, coborî din mașină și urcă strada cîțiva metri pentru a observa dacă mai era ceva nou. Abia trecuse un minut că îl și văzu pe Volpone ieșind ca din pușcă din morgă, răstindu-se la Pietro Bellinzona, împingîndu-l în Fordul lor de închiriat, urcînd la rîndul lui și plecînd. Restul se petrecu foarte repede.

Din trei salturi, Folco fu din nou la volanul Mercedesului. Lăsă ușa întredeschisă, dădu drumul la frîna de mînă și ținu mașina pe loc, apăsînd frîna de picior. Cîteva secunde mai tîrziu, Fordul trecea prin fața lui în scrîșnete de viteze maltratate. Avu timp să-l zărească pe Italo Volpone crispat asupra volanului, cu fața lividă și imobilă, ca de piatră. Fără să aștepte, Folco Mori ridică piciorul și sări din mașina care începu să meargă încet înapoi, luînd viteză pe lărgimea străzii pînă ce tona ei și jumătate de metal se izbi de un Volkswagen ce staționa de-a lungul trotuarului opus. În același timp, Folco se ascunse într-un gang și observă cum taxiul în care luase loc primul dintre urmăritori – tipul blond – se ciocni cu Mercedes-ul rămas de-a latul șoselei, scîrțîitul frînelor fiind acoperit imediat de zgomotul șocului produs de cea de-a doua mașină care izbea portbagajul taxiului. În timp ce șoferul se dădea jos înjurînd, pentru a constata stricăciunile, Folco traversă gangul la capătul căruia exista o altă ieșire care dădea în spatele imobilului.

Nu-i rămînea acum decît să ajungă la propria lui mașină și să se întoarcă liniștit la hotel, sigur fiind că a făcut să eșueze pentru moment dubla urmărire, așteptînd s-o facă să înceteze definitiv prin mijloace mai radicale. Experiența îi dovedise că pînă în prezent orice om prins în colimatorul lui era un om mort. Hotărî că se va simți dezonorat dacă vreunul din cei doi tipi va vedea soarele răsărind a doua zi.

Înconjurase deja imobilul printr-o stradă laterală cînd observă că ținea încă în mîna dreaptă buchetul de anemone. Desfăcu mîna. Florile căzură în rigolă. Folco Mori nu le suporta decît atunci cînd ele formau o coroană pe sicriele inamicilor lui.

6

– Aveți fixată o întîlnire ?

– Nu.

– Nu știu dacă domnul Kloppe este în birou !

Tipul în negru se uită fix la ea, fără să spună un cuvînt. Jenată, secretara adăugă imediat :

– Pot să vă rog să-mi reamintiți numele dumneavoastră ?

– Volpone, spuse el, continuînd s-o privească cu aceeași insistență.

Înroșindu-se, secretara dispăru, mulțumită să se depărteze de acest bărbat straniu, care o făcea să se simtă prost. Avea un fel de mască crudă și un tic al feței îi ridica spasmodic colțul buzelor într-un surîs artificial și înspăimîntător. Și îmbrăcămintea lui avea ceva funebru – costum, pantofi și cravată negre. Un înger al morții.

– Domnule, cineva dorește să vă vadă.

– Cine, Marjorie ?

– A spus că-l cheamă Volpone.

Kloppe ridică capul intrigat : îl aștepta pe O'Broin, îl va revedea pe Volpone. Totuși, acest mincinos de împuternicit îi spusese că Volpone se întorsese deja în Statele Unite. O excelentă ocazie de-a lămuri situația !

– Spune-i domnului Volpone că-l voi primi. Introdu-l peste un minut.

Gîndindu-se la situație, avu o mică grimasă, pe jumătate de ușurare, pe jumătate de decepție. Pe de-o parte, îl va putea preveni pe Genco Volpone de manevra necinstită pe care-o pregătea O'Broin ; se felicită că nu executase de îndată instrucțiunile acestuia. Pe de altă parte, sperase că va putea să fructifice mai mult timp la Schaan, la prietenul lui, Eugène

Schmeelbling, „bancherul bancherilor", capitalul imens ce se afla pentru moment în paza lui. Mental, refăcu calculele în mare viteză. În trei zile pline, beneficiul personal pe care-l trăgea din depozit reprezenta de 3 ori 109 588 dolari, adică 328 764 dolari. Fără a mai vorbi de procentul de 0,125% ce-i revenea din cele două miliarde de dolari în tranzit, pentru acoperirea clasicelor „cheltuieli financiare", adică 2 milioane și jumătate de dolari. „Alleluia!" murmură el.

– Domnul Volpone, anunță Marjorie.

Homer se ridică pentru a-l primi pe cel care, cu 3 zile în urmă, îi dăduse „îmbrățișarea", acolada mafioților sicilieni. Cu mîna deja întinsă, atît în chip de salut, cît și ca să evite o nouă îmbrățișare, el ocoli biroul venind în întîmpinarea clientului său. Stupefiat, văzu însă un necunoscut. Proasta de Marjorie închisese deja ușa grea, capitonată cu piele: prea tîrziu ca să-l conducă înapoi.

– Sînteți Homer Kloppe? întrebă vizitatorul, în timp ce brațul bancherului cădea de-a lungul corpului.

– El însuși, spuse Kloppe cu răceală. Cred că este o greșeală. Secretara mea cred că s-a înșelat asupra numelui dumneavoastră.

– Mă numesc Volpone, Italo Volpone.

Mascîndu-și mirarea, Homer îi observă figura încordată, simțind amenințarea surdă ce-o degaja străinul, care adăugă:

– Sînt fratele mai mic al lui Genco Volpone. Își băgă brusc mîna într-un buzunar interior al hainei:

– Verificați, acesta-i pașaportul meu.

Bancherul îl luă și aruncă o privire.

– Corect? spuse Volpone.

– Vă rog să luați loc, domnule Volpone.

Dar Italo Volpone nu schiță nici un gest.

– Bănuiesc că ați aflat îngrozitoarea veste.

Homer ridică o sprînceană, își reluă locul la birou, se instală în fotoliu și avu o expresie de atenție politicoasă. Omușorul lui Volpone urcă și coborî de-a lungul gîtului, ca și cînd nu reușea să-și înghită saliva. Apoi, cu un efort evident, spuse deodată:

– Fratele meu e mort.

Kloppe se încordă imperceptibil.

– A fost omorît, spuse mai departe Italo cu ură. L-ați revăzut pe O'Broin în ultimele zile?

– O'Broin?

– Mortimer O'Broin! S-a manifestat într-un fel? A încercat să ia contact cu dumneavoastră?

Kloppe își mușcă buzele și-și pipăi stiloul.

– Aștept răspunsul dumneavoastră, se impacientă Volpone.

– Cum i s-a întîmplat această nenorocire fratelui dumneavoastră, întrebă Kloppe cu o voce înceată.

– Citiți ziarele?

– Ei, mai ales cele financiare...

– Acum trei zile, după ce Genco v-a întîlnit, s-a găsit pe grătarul unei locomotive ce intra în gara din Zürich...

Din nou omușorul suind, coborînd și, în colțul ochilor – dar poate că Kloppe se înșela? –, un abur umed, asemănător lacrimilor.

– S-a găsit un picior smuls. Piciorul drept al fratelui meu.

La rîndul lui, Kloppe înghiți în sec.

– Este îngrozitor... Piciorul lui?

– Da.

– Dar atunci, domnule Volpone, dacă n-ați văzut restul corpului, există poate o speranță ca fratele dumneavoastră...

Cu figura întunecată, Volpone dădu din cap.

– Domnule Volpone, reluă Kloppe, cum puteți afirma...

– Vin de la morgă! i-o tăie Italo, sînt sigur că fratele meu este mort! Sînt sigur c-a fost ajutat să moară! Și sînt sigur că O'Broin va plăti pentru acest omor!

Kloppe își dădu seama că era gata să tresară.

– Ascultați-mă, domnule Kloppe! Am primit personal la New York telegrama fratelui meu anunțîndu-mă că v-a remis fondurile. Între timp, fratele meu este asasinat și O'Broin dispare! Este clar, nu?

Cu ochii plecați, Kloppe începu să se joace cu stiloul. Volpone inspiră profund.

– Fiți fără grijă, îl vom găsi pe acest gunoi. Este o chestiune de ore. Pînă atunci, preiau afacerea. Pentru dumneavoastră nimic nu s-a schimbat! Vă rog să transferați imediat banii, conform ordinelor pe care vi le-a dat fratele meu.

Homer Kloppe tuși discret. Apoi, ridică ochii spre interlocutorul lui:

– Despre ce bani vorbiți, domnule Volpone?

Italo crezu că n-a înțeles bine.

– Poftim?

Susținîndu-i privirea, Kloppe pronunță din nou calm:

– Vă întreb despre ce bani este vorba?

Replica era așa de neașteptată, încît Volpone rămase fără să reacționeze timp de o secundă. Se uită la bancher parcă ar fi fost un marțian.

– Cum ce bani ? Banii noștri. Cele două miliarde de dolari pe care fratele meu le-a transferat prin banca dumneavoastră.

Stiloul rămase nemișcat în mîna lui Kloppe. Cu o voce perfect neutră, fără să clipească, spuse :

– Nu înțeleg despre ce este vorba.

– Nu înțelegeți ce anume, răcni Volpone. Acum trei zile i-ați primit pe fratele meu Genco și pe nenorocitul ăla de O'Broin ?

– M-am întîlnit, într-adevăr, cu aceste două persoane.

– Atunci ? triumfă Volpone. Nu vă spun nimic altceva decît să faceți să circule aceste două miliarde de dolari.

Kloppe își depărtă ușor mîinile în semn de ignoranță.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Cum, se înecă Volpone.

– Nu înțeleg la ce faceți aluzie.

Italo făcu un pas către birou. Homer se ridică cu buzele strînse.

– Repetă ! îi puse în vedere Volpone, cu voce stearsă.

– Nu știu despre ce-mi vorbiți.

– Îți bați joc de mine ? scrîșni Italo cu figura descompusă.

– Domnule Volpone, vă împărtășesc suferința, dar în nici un caz nu pot suporta lipsa dumneavoastră de curtoazie.

Italo căută din ochi locul carotidei, unde își va înfige degetele groase și va strînge, va strînge pentru a ieși din acest coșmar, pentru a reveni la realitate, pentru a-și veni în fire. Toate aceste impulsuri se reuniră parcă într-o singură dorință care-l copleșea : să omoare !

– Te întreb pentru ultima oară ! Unde sînt banii ?

– Vă rog să ieșiți.

Italo îl măsură din cap pînă-n picioare pe omul grăsuț și rece care îndrăznea ca, prin persoana lui, să disprețuiască Sindicatul.

– Știi cine sînt eu ? bîlbîi el.

Homer Kloppe nici nu tresări.

– Ieșiți, spuse el rece.

Mici filamente negre și roșii începură să danseze prin fața ochilor lui Volpone.

– Ascultă-mă !... Ascultă-mă bine !... Nu știu despre ce este vorba, dar te previn solemn ! Te las pînă mîine la prînz ca să transferi cele două miliarde de dolari ale noastre ! Dacă trece acest termen, ești mort !

– Încă un cuvînt și voi cere să fii expulzat imediat din Elveția !

– Asta n-o să te învie! amenință Volpone.

Legănîndu-se ca un om beat, făcu doi pași în direcția ușii, se întoarse și adăugă:

– Nimeni nu va mai putea face nimic pentru dumneata. Mîine la prînz, nu uita!

Cînd să iasă, își îndreptă degetul către Kloppe și spuse cu o voce vibrînd de furie:

– Miroși deja!

Pietro Bellinzona își frecă obrazul cu un aer neîncrezător.

– Pînă acum, nimeni nu mi-a dat o palmă.

– Vezi, totul e posibil, comentă laconic Folco Mori.

– Să-mi mute cineva fălcile, să tragă asupră-mi, de acord... Dar asta... Este... Este...

– Umilitor, completă Mori.

– Așa e! Umilitor! Tu l-ai fi lăsat s-o facă?

– N-am fost pălmuit niciodată, răspunse încet Mori, cu privirea pierdută.

Era culcat pe pat, îmbrăcat elegant în negru, cu nodul de la cravată impecabil și mocasinii lui luxoși asortați pe perna de un alb imaculat.

– Trebuia să sar la el!

– De ce n-ai făcut-o?

Bellinzona ridică din umeri cu furie:

– Pentru că este un Volpone!

– De ce te-a pălmuit? întrebă Folco cu nepăsare.

– Dacă aș ști! Asta te face să rîzi?

– Nu să rîd. Să surîd!

– Ce-ai fi făcut în locul meu?

– Aș fi întins celălalt obraz.

– Ce are cu mine?

– Du-te să-l întrebi.

– Rahat, rahat și iar rahat, înjură lovindu-și cu pumnul lui imens palma mîinii stîngi. De la sosirea în Zürich, cu trei ore mai înainte, îndura proasta dispoziție a patronului lui. În afară de asta, avea senzația că este inutil. În mod obișnuit, știa cu aproximație în ce consta munca lui. Nu în totalitate, căci nu era la curent cu toate secretele, dar în linii mari. Chiar lui Zu Genco Volpone i-a servit drept gardă de corp în mai multe rînduri. Acesta îi făcea cîteodată o confidență, îi spunea un cuvînt drăguț. Dar Italo! El nu i-a permis nici să-l însoțească la morgă! Și cînd a ieșit și Pietro l-a întrebat dacă „totul era

bine", l-a repezit îndată cu un „Gura, grămadă de rahat!" Bellinzona a simțit mai mult amărăciune decît furie. Nu fusese niciodată tratat astfel. Ba da. O dată sau de două ori. Dar cei care se hazardaseră nu supraviețuiseră destul ca să se laude. În ceea ce privește palma!...

Părăsind banca, Italo se întorsese la hotel, fără să deschidă gura. Bellinzona îl escortase în lift, l-a urmat pe culoar și a ezitat cînd Volpone își scosese cheia ca să deschidă ușa apartamentului. Abia atunci păru că descoperă prezența lui:

– Ce faci aici?

Pietro n-a știut ce să răspundă. Cu răutate, Bebe repetase:

– Hei! Ce faci aici?

Impresionat de paloarea lui, de izbucnirea furioasă a privirii și de accentuarea ticurilor care-i deformau fața, Bellinzona bîlbîise:

– Moshe mi-a spus...

Nu terminase fraza, că palma și aterizase pe obrazul lui...

– Șterge-o!

– Dar, șefule, ce-am făcut?

Volpone n-a ezitat decît o secundă:

– Prea atragi privirea! Și i-a închis ușa în nas.

– Vreau să-ți spun, Folco... asta nu-mi place, sînt scîrbit!

– Nu te mai gîndi! i-o tăie Mori. Cînd așteptai în fața morgii n-ai remarcat nimic?

– Da, tot circul tău... De ce-ai făcut asta?

– Erau doi tipi care vă filau...

– Pe dracu!

– Cel mai amuzant este faptul că nu erau împreună.

– Pînă unde ne-au urmărit?

– Pînă la morgă. Atît.

– Cum i-ai oprit?

– Am pironit o mașină de-a latul străzii. S-au cățărat deasupra.

– I-ai spus lui Bebe?

– Uită și tu! Sîntem aici ca să-l protejăm, nu ca să-l plictisim!

– Ești nebun? Ca să se ia din nou de mine?

– Dă-i pace! Sîntem destul de mari ca să aranjăm asta singuri. Știu cum putem scăpa imediat de unul din acești imbecili.

– Este în hotel? întrebă Bellinzona, cu o licărire crudă și interesată în privire.

– Da. Și celălalt, de asemenea.

– Elvețieni ?

– Elvețieni ca bucile mele. Au plecat din New York în același avion cu noi.

Pietro își trecu o limbă lacomă peste buza inferioară, uitînd pentru moment de necazurile lui.

– Polițiști ?

– Nu știu. După mine, nu sînt din aceeași echipă. O simplă impresie...

– Ce vrei să faci ?

– Să mă ocup de primul. Este la etaj, de partea cealaltă a culoarului, la 647.

– Ai cumva o idee ?

– Da. Înnebunitoare. Uite ce-o să faci...

Furia îi era atît de mare cînd intră în apartamentul său încît Italo Volpone făcu ceea ce Genco ar fi considerat „o copilărie". Neîndrăznind să-și ia arma ca să tragă în ceva, căci palma dată lui Bellinzona fusese departe de a-i fi potolit dorința de a ucide, se duse să-și ia din trusa de toaletă briciul pe care-l întrebuința în fiecare dimineață și-i încercă tăișul de temut pe degetul mijlociu – îl ascuțea el însuși artizanal, cum făcuse și taică-său înaintea lui, astfel ca să poată tăia un fir de păr suspendat între degetul mare și index. Apoi, contemplă fix așternuturile, așteptînd ca furia să-i crească în unde din ce în ce mai violente. Începu să mormăie cîteva înjurături în siciliană, între care revenea mereu numele lui „Kloppe". În curînd nu se mai auzi decît Kloppe, articulat cu o voce ștearsă, gîngavă, silabe udate de un firicel de salivă care-i curgea din colțul buzelor. Mîna dreaptă îi era așa de încordată pe brici încît încheieturile degetelor deveniseră livide. Cînd își pierdu puterea de a-și controla nebunia care-l apucase, se repezi cu un mormăit inuman asupra așternutului pe care începu să-l taie în toate sensurile, cu lovituri de brici răzbunătoare, ca și cînd aceste cearșafuri, aceste cuverturi și această saltea ar fi fost trupul lui Kloppe.

Brutta chimia !... Madonaccia !... Porco Dio !...

Se tăvăli cu o pernă pe care o despică cu sadism răspîndindu-i fulgii. După care, se opri cu suflarea sacadată, cu fața lucind de sudoare, cu ochii rătăciți, respirînd profund, sorbind parcă înghițituri de aer. Progresiv, mîna lăsă să-i cadă lama, brațele își desfăcură strîsoarea de pe ceea ce rămăsese din pernă... Privi camera ca și cînd n-ar fi văzut-o niciodată,

studie fiecare colț ca și cum obiectele care o mobilau ar fi fost necunoscute de el. Se ridică. I se păru că atîrna 10 tone. În sala de baie, îndreptă direct pîlnia dușului spre față, fără să tresară sub impactul jetului de apă rece ca gheața. Trecură poate două sau trei minute. Ștergîndu-se, își reveni complet în fire. Trebuia să-l cheme de urgență pe Yudelman. Independent de voința lui, beneficiind parcă de o autonomie proprie, indexul compuse pe cadran propriul său număr de telefon de la New York. La al șaselea apel, o auzi pe soția lui la capătul firului:

– Angela...

Vocea Angelei se auzi atît de clar încît ar fi putut crede că se află alături de el.

– Italo!

– Ce faci?

– Dormeam!

Și-o închipui, ghemuită la marginea patului lor imens, în lunga ei cămașă de noapte de bunică, care-i plăcea atît de mult. Caldă, dulce, temătoare, singură. În America, era abia ora șase dimineața.

– Italo? întrebă ea pe un ton grăbit și neliniștit.

– Da.

– Genco?

Volpone înghiți în sec și spuse:

– Da.

– Italo, ești sigur?

– Da. Sînt.

Știa că ea abia își înăbușea plînsul. Poate nu atît pentru moartea lui Genco, pe care-l cunoștea abia de șase luni, cît pentru supărarea lui. Ea murmură după o lungă tăcere:

– Nu pot să cred... Este îngrozitor.

– Anunț-o pe Francesca.

– Da.

– Spune-i că mă ocup de tot.

– Da.

Acum, el auzea distinct hohotele de plîns. Atît de aproape încît avu senzația că i-ar putea culege cu vîrful limbii lacrimile. Le simți pe ale sale înțepîndu-i ochii.

– Te voi rechema în cursul zilei.

– Italo...

– Da?

– Nimic.

Puse ușor telefonul în furcă, își șterse pleoapele cu dosul mîinii și formă un alt număr. Îndată ce recunoscu vocea lui

Moshe Yudelman, îi spuse: „Eu sînt". Chiar dacă l-ar fi chemat pe Președintele Statelor Unite, nu s-ar fi prezentat altfel. Oricine ar fi fost corespondentul lui, Italo se anunța întotdeauna cu un „eu sînt", fără replică. Alții trebuiau să-l identifice.

– Genco ?... se interesă imediat Moshe, lucru pentru care Italo îi fu recunoscător în sinea lui.

Dar îi fu imposibil să răspundă, de frică să nu i se redeschidă rana.

– Genco ?... insistă Moshe.

– Da, scăpă Italo.

– Doamne... Doamne... bolborosi și Moshe. Dar corpul ?

– Încă nimic.

– Dumnezeule, este o catastrofă.

– Da.

– Există vreo șansă ca... ?

– Nu. Nici una. Nu mă întreba de ce... O simt... O știu. Asta-i tot.

– Ce hotărăști ?...

– Îi iau locul...

Confruntat deodată cu o tăcere bruscă, Italo crezu că a fost întreruptă legătura.

– Moshe !... Mă auzi ?...

– Da... Da...

– Îți spun că-i iau locul.

– Am auzit...

Vocea lui Yudelman îi păru bizară, falsă.

– Ai ceva împotrivă ?

– Nu, nu !...

– N-ai un ton prea mulțumit.

– Da, da !... Totul vine așa de repede...

– Am fost și la bancă.

– Cum ?

– Îți spun că am fost și la bancă. Ești surd ?... A apărut ceva neprevăzut.

– Italo ! Cum ceva neprevăzut... întrebă Moshe, cu o voce alarmată.

– Păcătosul ăla de bancher pretinde că nu este la curent cu nimic !

Acolo, la New York, cu toată spaima pe care i-o inspirau reacțiile brutale ale lui Italo, Yudelman protestă:

– Nu trebuia ! Dacă Gabelotti află de demersul tău va crede...

– Ce va crede ?

– Nu știu. Te grăbești ! Riști să arunci totul în aer !

– Moshe !

– Da !

– Tu ții cu mine sau ești contra mea ?

– Dar înțelege, Italo ! Încearcă să înțelegi !

– Cu sau contra ? îi tăie brutal Volpone.

– Dacă aș fi contra, te-aș lăsa să faci prostii pe cont propriu ! se aprinse Yudelman. Îți imaginezi, poate, că un bancher elvețian îți va răspunde la întrebări, dacă nu știi măcar numărul de cont !

– Nu-mi pasă de număr, urlă Italo. I-am lăsat timp pînă mîine la prînz ca să-mi execute ordinele !

– Dumnezeule... gemu Moshe.

– Sînt banii noștri, nu ? Fratele meu pentru asta a murit ! Și tu vrei să mă înclin în fața lui ?

– Dar nu poți...

– Că o să mă jenez de asta !

– Italo ! Ascultă-mă ! Te implor să mă asculți ! Situația este mult prea gravă ! Te rog să nu mai faci nici o mișcare și să mă aștepți. Iau imediat un avion.

– Mă iei drept un pușți ? răcni Volpone.

– Italo ! Sînt obișnuit cu acest fel de afaceri ! Știu cum trebuie să procedez !

– Și eu !

– Italo ! Lăsă-mă să vin !

– Dacă o să am nevoie de tine, o să te sun !

– Eu vin, totuși !

– Încearcă doar să pui piciorul la Zürich fără ordinul meu ! Pe cuvînt, te omor !

– Italo, mergem spre catastrofă...

– Atunci nu te amesteca !

– Permite-mi cel puțin să-l previn pe Gabelotti ! Va crede că vrem să-l tragem pe sfoară !

– Lasă-l în pace pe burduhănosul ăla de slănină rîncedă ! Cînd voi termina cu bancherul, mă voi ocupa și de el ! Eu nu am răbdarea lui Genco !

– Italo, pentru ultima dată...

– Gura !

– Nu închide, Italo ! Îți fac o ultimă propunere. Ai încredere în mine, da ? Am un prieten la Zürich, un foarte bun prieten... El i-a făcut deja mari servicii lui Genco... Se numește Karl Deutsch... A lucrat deseori pentru noi. Din dragoste pen-

tru memoria fratelui tău, permite-mi să-l previn... Îl cunoaște bine pe bancher. Lasă-l să acționeze... Îi voi cere să-l contacteze imediat...

– Trimite-l și pe papa, nu-mi pasă! Dar dacă mîine la prînz nu am ceea ce doresc, voi rezolva acest lucru în felul meu!

– Nu e bine! Nu e bine! se indignă Yudelman. Nu vei ajunge la nimic prin forță!

– Este tot ceea ce ai să-mi spui? îi replică Italo pe un ton amenințător.

– Nu! O'Broin?

– Nimic.

– Este singurul care poate... Italo? Elveții sînt niște catîri! O să strici totul!

– Moshe...

– Trebuie să-i manevrezi cu încetișorul!

– Moshe!

– Da?

– Mă plictisești!

Italo închise cu brutalitate, apucat din nou de furie. Privirea lui făcu înconjurul camerei, întrebîndu-se ce-ar putea distruge. Atunci sună telefonul.

Dave Cavanaugh își aruncă haina pe un scaun, intră în sala de baie, deschise larg robinetul lavaboului și-și stropi fața cu multă apă. Era furios că pierduse urma lui Volpone din cauza unui cretin care nu-și trăsese probabil suficient frîna de mînă. Printr-o minune, intrînd în holul hotelului Sordi, întîlnise privirea lui Patrick Mahonney absorbit aparent de lectura unei reviste. Mahonney își mișcase ușor pleoapele pentru a-i semnala că vînatul intrase în bîrlog.

Veste bună, întrucît urma nu fusese pierdută, dar un necaz tot rămînea: o perioadă în care nu se știa ce făcuse Volpone. În jumătatea de oră în care Dave străbătuse străzile Zürich-ului ca să-l regăsească, ticălosul nu se dusese cu siguranță într-o biserică. Unde fusese? Ce făcuse? Pe cine întîlnise? Căpitanului Kirpatrick îi era scîrbă de întrebările fără răspuns și lui Cavanaugh îi era teamă să-i mărturisească în acest caz că nu putea să-i furnizeze nici unul. Se întoarse în cameră. Mînat de forța obișnuinței, își verifică Coltul, un Government Model cu 7 gloanțe, acționare simplă, chiulasă fixă, a cărui funcționare îi era așa de familiară încît l-ar fi putut

manipula cu ochii închiși. Camaradul lui, Mahonney, prefera un Police Python 357 Magnum, cu butoiașul mobil și șase gloanțe. După ședințele lor aproape zilnice la standul de tir de la poliția new-yorkeză aveau discuții nesfîrșite asupra avantajelor fiecăreia dintre armele lor, asupra aliajului din care era format corpul gloanțelor, asupra puterii și a vitezei lor la ieșirea din țeavă și de pătrundere, atîtea detalii tehnice necunoscute de amator, dar pe care un agent de teren nu putea să le ignore dacă dorea să ajungă la vîrsta pensiei.

În timpul celor cîtorva ore petrecute în Elveția, Dave nu putuse comunica cu Mahonney decît în două rînduri și atunci numai prin semne fugare. Trebuia ca unul dintre ei să rămînă în permanență pe urmele lui Volpone și ale oribilei sale gărzi de corp, enormul Pietro Bellinzona. Astfel că, atunci cînd sună telefonul, Dave se gîndi imediat că Patrick găsise un mijloc să-l cheme din hol. Își puse pistolul pe pat, lîngă toc, și ridică receptorul.

– Da ?

Cu mirare, auzi o voce înnebunită care-i îngîna precipitat :

– Aici portarul... Grăbiți-vă !... Deschideți geamul și priviți în jos ! S-a întîmplat o nenorocire !...

Mahonney ! Dave se repezi la geam, îl deschise și se aplecă. Șase etaje mai jos, rotonda de primire a hotelului, formînd o terasă, îl împiedică să vadă ce se petrecea în fața intrării. Tulul perdelei, agitat de vînt, i se lipi deodată de față. În același timp avu senzația că cineva era în spatele lui. Foarte aproape. În momentul cînd îndepărta perdeaua, simți cu groază că este apucat de glezne. Cu mîinile lui mari și noduroase încercă să se agațe de marginea din beton a ferestrei. Osteneală zadarnică. Cu toată încordarea disperată a tuturor mușchilor, cele 90 de kg ale lui pivotară pe suprafața de sprijin în timp ce centrul de greutate i se deplasa, picioarele, ținute în continuare cu fermitate, ridicîndu-i-se neînduplecat în spațiu. Se zvîrcoli nebunește, zgîrie zidul cu mîinile însîngerate, fără să poată împiedica mișcarea fatală, care îl împingea cu capul în jos. Într-o serie de imagini fulgerătoare își anticipă căderea în gol, dori să-l strige pe Mahonney, își revăzu soția cu cea mai mică fetiță în brațe, îl auzi pe Kirpatrick spunîndu-i pe un ton glumeț : „Cavanaugh, nu ești în poliție ca să fii tras pe sfoară !"

Cînd înțelese că se prăbușea ca o piatră de-a lungul fațadei, într-o cădere de coșmar pe care nimic n-o putea opri, ultimul lui gînd conștient a fost o întrebare la care, ca și pen-

tru atîtea altele, nu avea să mai primească niciodată un răspuns: „Oare mă va durea?"

Fără a pierde o secundă, Folco Mori își făcu cruce, vechi obicei creștinesc pe care nu uita să-l respecte, din superstiție, de cîte ori expedia pe unul din contemporanii săi „ad patres". Fără a-și lăsa timp să se bucure de spectacol, se depărtă de geam și scotoci rapid haina victimei. Scoase un portofel. Prima legitimație care îi căzu sub ochi îi făcea cunoscut ceea ce dorea să știe: „David Cavanaugh. Poliția de Stat. Orașul New York."

Deci, ucisese un polițist. Nu primul, și nici ultimul, speră el strîmbîndu-se sarcastic. Puse la loc portofelul în buzunarul hainei, îndreptă o privire de cunoscător spre pistolul Government Model, dar se abținu să-l atingă. Își scoase prudent capul pe culoar. Era pustiu, cu excepția unui cărucior încărcat cu cearșafuri, cu mături și cu produse de întreținere oprit în fața camerei nr. 609. Trase încetișor ușa după el; cu pas ușor parcurse cei 20 de metri care-l separau de 609 și întredeschise cu băgare de seamă ușa apartamentului. Camerista lucra cu aspiratorul și stătea cu spatele spre el. Calm, scoase din buzunar paspartuul cameristei subtilizat cu un minut mai înainte din ușă și-l puse la locul lui. Nu departe, în picioare, la capătul culoarului, Pietro Bellinzona îl observa. Folco îi făcu un semn afirmativ. Bellinzona ridică degetul cel mare, felicitîndu-l astfel pentru reușită. Avea poate un aer greoi, dar se achitase admirabil, la telefon, de rolul de portar. Treaba lui nu era însă terminată. Folco îi recomandase să-și continue supravegherea. Nu era imposibil ca polițistul aruncat pe fereastră să aibă un complice. Dacă așa stătea treaba, se va da de gol cu siguranță de îndată ce noutatea „accidentului" va fi cunoscută. Ceea ce nu va întîrzia să se întîmple.

Folco Mori se strecură în camera lui, aflată exact în fața celei a lui Italo Volpone. Se întrebă dacă procedase bine.

– Homer, nu mănînci nimic! îi reproșă Chimène cu mirare. Apoi, întorcîndu-se spre Renata:

– Spune-i tatălui tău să mănînce. Nu-ți place sufleul?

– Ba da... Scuză-mă, nu prea mi-e foame, spuse Kloppe.

– Ești bolnav? N-ai mîncat aproape nimic nici ieri seară...

– Domnule, vreți să vă servesc altceva? interveni Manuella care-l înlocuia în acea zi pe chelnerul care era bolnav.

– Nu, mulțumesc, nu...

Ferestrele salonului cel mare dădeau direct spre apa limpede a rîului Zimmat. Chimène ținuse să fie mobilat în stil Louis XV. Considera că era o îndrăzneală din partea ei să-i amestece cu acest stil pe Renoir, Manet și Pissarro, ale căror tablouri decorau pereții în permanență. În zilele de mare sărbătoare, se scoteau din seifuri cele două Van Gogh – perioada Arles, unde nebunia îl făcea deja să vadă trei sori pe cer (estimate între 3 și 4 milioane de dolari) –, Gauguin-ul din perioada Tahiti (mai mult de un milion de dolari) și tabloul lui Leonardo da Vinci (de neevaluat) pentru care conservatorii celor mai mari muzee din lume îi propuneau periodic lui Homer un cec în alb pentru a-l dobîndi. Desigur, era o piesă unică, dar, în adîncul sufletului ei, Chimène îl găsea oarecum tern și nepotrivit cu tonurile albăstrui ale apartamentului ei. De teamă să nu-l supere, avusese delicatețea să nu-i spună nimic soțului ei, care n-a vrut niciodată să-i destăinuie originea capodoperei.

– Nu te neliniști, mamă, primăvara este de vină.

– Renata!

– De ce nu? Și pe mine mă chinuie destul!

– Renata! se indignă mama ei... Nu s-ar spune că te măriți peste trei zile!

– Dar tocmai de asta mă mărit cu Kurt, mamă, tocmai de asta!

– Domnișoară Renata, spuse Manuella, încă un pic de sufleu?

– Manuella, sincer... spuse Renata, pe tine te chinuie primăvara fără Julio?

– Renata... se miră Chimène, cu buzele strînse.

Era un dejun obișnuit la familia Kloppe, asemănător cu multe altele luate în familie. Cu o mică diferență doar: pentru prima dată în viața lui, Homer Kloppe fusese amenințat cu moartea, cu două ore înainte. Stomacul lui era prea încordat de indignare și mînie ca să nu-și piardă pofta de mîncare. Nu putea fi vorba de a preveni poliția. În Elveția, cu atît mai puțin decît aiurea, „banca" nu rima cu „jandarmerie". Homer, totuși, nu putea fi de acord cu gangsterul care-l insultase. Avea un întreg arsenal subtil de mijloace legale pentru a-i plăti afrontul. Îl simțise pe Volpone grăbit, la capătul nervilor, neliniștit să știe ce s-a întîmplat cu banii; dar nu va ști niciodată nimic. Atît timp cît Genco Volpone sau, in extremis, Mortimer O'Broin nu vor da nici un semn, cele două miliarde de dolari vor continua să se fructifice la Schaan, la prietenul Schmeelbling. Dacă unul sau celălalt îl socoteau pe Italo Vol-

pone demn să cunoască secretul, i-ar fi destăinuit numărul de cont. Nu era însă cazul. Acum, dacă Genco Volpone decedase într-adevăr, cum afirma fratele lui – dar un simplu picior putea să fie o dovadă sigură asupra identității unui cadavru inexistent? – Homer putea oricînd să remită fondurile (cu scîrbă) îndoielnicului O'Broin sau oricărei persoane care ar fi cunoscut codul cifrat al depunerii. Mergînd mai departe, presupunînd că O'Broin, dintr-un motiv oarecare, nu va mai apărea nici el, atunci Italo nu avea decît o singură cale pentru a-și revedea banii: tribunalul. În general, ancheta dura ani, magistrații care instruiau astfel de cazuri avînd prea multe scrupule pentru a decide la repezeală. Cîteodată treceau chiar 20 de ani. După un asemenea termen rezonabil, nu era sigur că magistrații ar răspunde favorabil la reclamația celor care se considerau deținătorii de drept ai fondurilor.

Dacă bătăușul agresiv și grosolan va mai insista în zilele următoare, Homer îl va informa pe unul dintre vechii săi prieteni, cu rang mare în ierarhia politică, despre amenințările al căror obiect fusese. Înainte chiar de a înțelege ceea ce i se întîmplă, Italo va fi declarat indezirabil în Confederația Helvetică și expulzat în mod discret.

Ca atîția alții, care s-au crezut destul de puternici ca să ridice glasul într-o țară unde tăcerea este atît o necesitate, cît și o virtute.

Ce-i spusese în momentul în care ieșea din biroul lui? Ah! da... „Miroși deja!"

– Papa, dacă-mi spui fără să trișezi la ce te gîndești, îți dau o sărutare!

– La un picior, spuse Kloppe, cu naivitate.

– Ah, strigă triumfînd Renata, aveam dreptate! Primăvara te chinuie!

Bancherul avu un surîs abia schițat!

– Manuella, am să iau totuși un pic de sufleu!

Chimène se înveseli. Cînd Homer mînca, ea era fericită.

Erau într-un apartament de la etajul 3 de aproape o oră. Pentru o împăcare totul era ratat! Contase pe primăvară, pe plăcerea regăsirilor și se gîndise să o uimească, conducînd-o la Sordi, hotelul cel mai luxos din Zürich. Pînă acum reușise doar să-i scoată bluza și să-i mîngîie pielea goală a spatelui, fără ca ea să-i permită să-i desfacă sutienul.

Încercă încă o dată s-o atragă spre el, punîndu-i mîna pe picior. Ea își trase în jos fusta și se așeză pe pat.

– Madeleine, de ce ?

Se ridică, se îndreptă spre fereastră, depărtă perdelele și-și sprijini fruntea de geam.

– Ce ți-am făcut, Madeleine ?

Necăjit, se gîndi că-și va pierde banii și timpul, acest timp atît de prețios ! Tîrfa era tot așa de încăpățînată ca un catîr. Știa că o dorea nebunește și, prin refuzul ei, prin eschivări, își bătea joc de el cu sadism.

– Madeleine, cu tine vorbesc !

– Te aud...

Ar fi dorit ca el să aibă o anumită considerație față de ea, să n-o trateze ca pe un obiect pe care-l vezi cînd ai poftă, o dată pe săptămînă, într-o cameră de hotel, în timp ce cealaltă, soția lui... Fără să ridice glasul, îi spuse :

– Mă îmbrac, Roger !

– Dar nu ești goală ! se revoltă el.

Jos, se zărea fîțîiala taxiurilor, aducînd noi clienți în fața hotelului, sau ducîndu-i, unde ? Întredeschise fereastra și inspiră o gură de aer rece și curat.

– Madeleine...

Brusc, scoase un strigăt. O masă enormă căzută din cer o atinsese. Se retrase cu o săritură și înțelese cu groază că ceea ce văzuse într-o fracțiune de secundă căzînd spre rotonda hotelului cu viteza unui sac de plumb lansat dintr-un avion era un om ! Urlînd, ca să nu audă groaznicul zgomot al corpului care avea să se zdrobească de beton, fugi pe culoar, cu privirea dilatată, urlînd încă și încă, ca și cînd strigătele ei puteau s-o facă să uite viziunea de coșmar. Înnebunit, Roger sări din pat ca s-o urmărească : era isterică ! Ceea ce îl deranja cel mai mult era faptul că putea fi văzută în sutien.

Era atît de înspăimîntat de ceea ce se petrecea – fără a mai vorbi de scandalul care va rezulta, de poziția lui socială, de soția lui – încît uită un detaliu : și el era gol ca în prima zi a nașterii ! Și, pretutindeni, ușile se deschideau...

– Ottavio, spuse vocea.

– Eu sînt, răspunse Italo.

Ottavio era „caporegime", împuternicitul familiei Volpone pentru toată partea europeană a bazinului mediterancan. Avea multiple rezidențe la Roma, Napoli și Milano ; cu toate că nu era niciodată în vreuna din ele, șefii lui puteau afla imediat unde este de găsit. Spre deosebire de sărăntocii care

trudesc o viață întreagă ca să aibă dreptul să moară sub un acoperiș, cei care fac lumea, subterană sau nu, își pun în joc zilnic imperiul în funcție de rapiditatea cu care știu să pună în valoare diversele informații. Genco Volpone își țesuse pînza în așa fel încît să fie prevenit simultan, din toate colțurile planetei, de evenimentele ce i-ar fi amenințat afacerile. Nu exista nici un oraș important unde să nu aibă corespondenți, nici un tîrgușor unde acești corespondenți să nu poată contacta un om de-al lui. Această organizație costa mulți bani, dar cheltuiala nu era decît o picătură din profitul pe care-l asigura.

– A fost găsit tipul.

Italo avu un tremur de bucurie:

– Viu?

– Cît se poate de viu.

– Unde este?

– Nu este singur.

– Ce mă interesează asta! Unde este?

– Cu Lando. Trebuie să ajungi la întretăierea dintre Universitatstrasse și Waldenbachstrasse. Se pare că nu este prea departe de locul unde te afli. Poți să te duci imediat?

– Da.

– Îl găsești la numărul 7, pe Universitatstrasse, la etajul 3. Nu este decît o intrare. Lando te așteaptă acolo. Îl anunț.

– Ottavio?

– Da?

– Mulțumesc!

Italo Volpone închise aparatul și-și frînse mîinile cu un surîs de nebun. Acest gunoi de Mortimer O'Broin fusese găsit! Va afla, în sfîrșit, ce s-a întîmplat cu fratele lui! Va afla, de asemenea, și numărul de cont sub care dormeau cele două miliarde de dolari! Îl va masacra pe O'Broin cu mîna lui îndată ce va vorbi!

Chemă apartamentul lui Bellinzona:

– Pietro, avertizează-l pe Folco! Adu-ți imediat curul în hol! Plecăm!

Patrick Mahonney îl văzu pe portar fugind și pe toată lumea de pe peron ridicînd capul. Se sculă pe jumătate, cu ziarul pe care-l cunoștea pe dinafară mototolit în mînă. Afară, se auziră strigăte. Portarul trecu din nou prin fața lui și începu să urce în fugă, sărind cîte patru trepte o dată, scara principală.

Fără să se gîndească, Mahonney se luă după el, neștiind de ce reacționase în acest fel, deși n-ar fi trebuit să se lase reperat. Totuși, cînd mușchii i se puneau în mișcare fără ca el să fi dorit acest lucru, rareori era în zadar. Era probabil acel instinct animalic pe care-l au în comun polițiștii și hoții predestinați să facă o frumoasă carieră. Ajunse la etajul 1, unde se găseau barul, sala de bal, un mic restaurant, toaletele și cabinele telefonice. Îl văzu pe portar oprindu-se și ducînd mîna la gură cu o strîmbătură de dezgust. Toate capetele martorilor se întoarseră către el în același timp. Mahonney îl ajunse, aruncă o privire spre terasa de deasupra intrării și-i veni să vomite : camaradul lui, Cavanaugh, Dave cel înalt, zăcea zdrobit între două hîrdaie cu plante verzi, într-o baltă de sînge, fragmente de creier murdărindu-i cămașa albă. Nu avea haină. În mod curios, unul dintre pantofi ajunsese lîngă capul lui, formînd un unghi bizar și anormal cu gîtul. Și aceasta pentru simplul motiv că trupul lui Dave zăcea pe burtă, dar capul cu ochii larg deschiși și fără viață era întors spre cer...

Mahonney își regăsi instantaneu reflexele profesionale. Cavanaugh nu era omul să cadă singur de la fereastră : a fost „ajutat". Alergă către ascensor, care era oprit tocmai la etajul I, intră în cabină, apăsă pe butonul care indica 6, în timp ce pistolul său Python 357 îi sărea în mînă. Pe dracu ! Era în Elveția... Își băgă arma la loc cu furie. Nu mai putea face nimic pentru Dave, dezarticulat pe beton, dar poate mai avea încă o șansă, infimă, să pună mîna pe gunoaiele care l-au aruncat de sus. Cum de s-a lăsat surprins. Ieși în fugă din ascensor și pătrunse repede pe culoarul pe care-l parcurse în pas alergător în toată lungimea sa, remarcînd în trecere că ușa de la 647 era închisă. Chemă o cameristă cu care se încrucișase pe culoar și care-l privea cu un aer intrigat.

– Aveți cheile sau un paspartu ? S-a întîmplat un accident. Deschideți-mi la 647 ! Ea își lăsă în drum căruciorul și-i deschise ușa. Camera era goală. Tocul și pistolul Government Model se găseau pe cuvertură. Pe spatele unui scaun, haina lui Dave. Mahonney pipăi buzunarul interior și simți pielea portofelului. Fereastra era deschisă. Perdelele, sub efectul vîntului, fluturau în cameră ca voalurile unei mirese.

– Ce se petrece ? întrebă femeia.

– Un om a căzut de la această fereastră. Ați văzut pe cineva pe culoar ?

– Nu.

– N-ați remarcat nimic ?

– Nimic !

– N-a trecut nimeni ?
– Dacă vă spun ! se mira femeia.
– Rămîneți aici. Poliția sosește imediat.

Mahonney coborî repede la etajul inferior și intră în camera lui. Camerista se întoarse la 609 ca să-și recupereze ustensilele. Două uși se întredeschiseră pe culoar : Folco Mori și Pietro Bellinzona ridicară simultan degetul mare în semn de victorie. Amîndoi știau de-acum cine era următorul care trebuia eliminat. Zgomotul pașilor anunță sosirea funcționarilor hotelului. Își închiseră cu grijă ușile.

Ajuns la el, Mahonney încercă timp de cinci minute să obțină legătura cu New York-ul. Cînd își dădu seama că instrucțiunile alea afurisite de folosire a telefonului pentru convorbiri internaționale nu-i permiteau să-l sune direct pe Kirpatrick ca să-i anunțe drama, ceru o convorbire prin centrală. Se duse la geam. Jos, o mașină a poliției și o ambulanță se aflau nu departe de peron. Cu inima strînsă, văzu cîțiva bărbați în alb băgînd o targă în ambulanță. Targa era acoperită cu un cearșaf și, de unde se găsea el, deasupra scenei, distingea cele mai mici amănunte. Nu avu atunci decît o idee în cap : să-l răzbune pe Dave Cavanaugh, al cărui corp zdrobit zăcea sub cearșaf. Cu o ironie amară, gîndi că marele Dave se va odihni pentru moment la morgă, aproape de piciorul care motivase venirea lor în Elveția. Ce dracu făceau cu telefonul ăsta ? Trebuia să vorbească cu Kirpatrick ca să-i dea noi instrucțiuni. De preferință mînă liberă.

Cu sau fără polițiștii locali, va clarifica moartea lui Dave. Vai de Volpone dacă era amestecat în vreun fel ! Tocmai atunci îl văzu ieșind din hotel, trecînd la doi pași de ambulanța care se pregătea să plece, alături de Pietro Bellinzona. Tresări ! Absorbit de gînduri și de durere lăsase să se scurgă cel puțin o secundă înainte de a înțelege că aceste scîrbe erau pe cale să-i scape de sub nas ! Își înhață fulgarinul și se repezi la ușă, asigurîndu-se că pistolul său Magnum 359 se odihnea normal în tocul lui de la subsuoară, devorat de speranța că va avea ocazia să se servească curînd de el.

7

La sunetul soneriei tresăriră toți. Prefăcîndu-se că e relaxată, Ines se duse să deschidă. Abia apăsă clanța că ușa se deschise brusc, trîntindu-se de perete. Orlando Baretto făcu un pas înainte pentru a-l primi pe Volpone. Dar Italo nu-l observă. El nu-l vedea decît pe Mortimer O'Broin, țintuit parcă de privirea lui glacială, cu tenul foarte palid, bătînd spre gri, și cu ticul care-i ridica într-o strîmbătură colțul drept al gurii.

– Italo, vrei să-mi explici, spuse deodată O'Broin.

Cu un gest fulgerător, Volpone îl prinse de reverul hainei pe care o transformă dintr-o răsucire într-un laț. Apoi, ridicîndu-l cum ar fi făcut un buldog cu o cîrpă veche, îl lovi cu mîna liberă peste gură și îl zvîrli în sala de baie trîntindu-l cu capul de bideu. Înainte ca O'Broin să poată schița un gest, să scoată un geamăt, țeava unui Mauser îi strivea maxilarul.

– Două întrebări, răcni Volpone, cu ochi de nebun. Una ! Cum și prin cine l-ai omorît pe fratele meu ?

– Italo... scînci O'Broin îngrozit, cu fața sîngerîndă, scuturat de sughițuri.

– A doua ! Numărul contului ? Ai cinci secunde !

Cu forța, îi deschise gura și-i băgă țeava armei pînă în fundul gîtului.

– Una !... Două !...

În străfulgerarea unei clipe, înainte chiar ca Italo să ajungă la „trei", O'Broin, buimăcit de frică, își dădu seama de un lucru : fratele lui Genco nu putea să-l omoare înainte de a obține de la el cifrul operațiunii „OUT". În afară de asta, dacă el accepta să dea cifrul unui străin, chiar dacă acesta era fratele lui Genco Volpone, însemna că era la curent cu moartea lui Don, cu alte cuvinte recunoștea că el însuși l-a suprimat.

Dacă vorbea însemna să-și semneze singur actul de condamnare și să moară pe loc. Dacă tăcea, avea o șansă să supraviețuiască, poate pentru scurt timp, dar să supraviețuiască, să continue să respire încă un minut...

– Patru, spuse Volpone, cu o voce surdă și monotonă.

Dar la ce bun calculele ? În privirea lui, O'Broin văzu că tipul era nebun, că va trage la „cinci", așa cum promisese. Oricît l-ar costa. Chiar dacă nu va pune mîna pe cele două miliarde.

– Șefule ! interveni Pietro Bellinzona. Șefule ! Nu aici, vă rog.

– Cinci, spuse Volpone, împingîndu-i și mai tare țeava Mauser-ului în gură.

Bellinzona îndrăzni să comită un gest de lezmajestate : cu respect, dar trebuind să pună în joc o forță de buldozer, smulse pistolul din mîinile lui Volpone.

– Șefule ! O să asmuțim tot orașul ! Nici nu vom mai putea ieși din imobil dacă-l împușcați aici !

– Are dreptate, spuse imediat Lando, depășit de succesiunea evenimentelor. Are dreptate !

La întîmplare, el apucă cealaltă mînă a lui Volpone și o duse pe furiș la buze :

– *Baccio i mani... Baccio i mani...* îngăimă el cu mult respect.

Bellinzona se întoarse rapid, îndreptînd neglijent un Llama 38 Super în direcția lui Zaza și Ines.

– Cine e tîrfa blondă ? întrebă Italo, retrăgîndu-și mîna.

– Este cu el, spuse Lando.

– Și negresa ?

– Cu mine. Locuiește aici.

– Ai o mașină ?

– Da.

– Le îmbarcăm !

– Unde ? întrebă Lando, deschizînd ochii mari.

– Ascultați, scînci Zaza, eu nu sînt amestecată în treaba asta, lăsați-mă să plec !

– Gura ! ordonă Volpone.

– Vă fac cunoscut că sînteți la mine acasă ! interveni Ines.

Italo îi aruncă o privire disprețuitoare. Apoi, întorcîndu-se către Lando :

– Du-ne într-un loc liniștit. La țară... la blonda lîngă tine. Pietro, te urci în spate cu acest gunoi. Eu îți îmbarc curva și te urmez !

Lando avu o mică ezitare.

– Mă auzi ? Hai ! *Andiamo via !*

– Șefule, interveni Bellinzona, nu putem ieși în stradă astfel.

Și, arătîndu-l pe O'Broin :

– Are gura plină de sînge !

– Șterge-l !

Pietro puse mîna pe prima bucată de țesătură aflată la îndemîna lui : capotul pe care-l purta Ines.

– Jos labele, exclamă Ines.

– Tu, maimuțo, închideți botul, o înjură Volpone. Sau îți crăp capul cu patul pistolului.

Fără ca Lando să intervină, Bellinzona trase capotul care alunecă de pe umerii lui Ines. Ea apăru complet goală, impresionantă, să-ți taie răsuflarea. Pietro aruncă capotul în brațele Zazei :

– Șterge-ți porcul !

Zaza avu o mișcare de repulsie și dădu din cap în semn de refuz.

– Scîrbă ! îi aruncă Pietro. Pentru distracții ești gata, dar pentru lucrurile grele...

Făcu ghem capotul și, fără milă, îi frecă fața lui O'Broin, rămas nemișcat și năuc.

– Mișcă ! spuse Volpone.

Bellinzona făcu o strîmbătură și o contemplă pe Ines :

– Putem s-o luăm în ținuta asta ?

– Pierdem vremea, se enervă Volpone. Pune-i o haină pe fund și să plecăm !

Ines avu o privire disprețuitoare pentru Lando, care întoarse privirea. Își luă un imens vizon negru dintr-un șifonier și-l puse pe ea.

– Primului care mișcă, îi spuse Volpone lui Pietro, îi tragi un glonte în picioare ! La drum !

Lando fu ultimul care ieși. Cu delicatețe, el închise ușa după ce toți ceilalți trecuseră prin fața lui.

O clipă de neatenție îl făcuse să piardă din nou firul urmelor. Cînd i-a văzut pe clienții hotelului îndreptîndu-se speriați spre primul etaj, Rico Gatto nu s-a putut abține să nu-i urmeze. Cu stupoare, îl recunoscu în masa sîngerîndă ce zăcea pe terasă pe tipul blond, remarcat cu cîteva ore mai înainte la aeroport. Curioasă coincidență, totuși... Refuzînd pentru moment să tragă cea mai mică concluzie, se duse în camera lui ca să-i

telefoneze lui Ettore Gabelotti. Se chinui aproape zece minute ca să prindă legătura cu New York-ul, nu o obținu și se întoarse în hol pentru ca să se asigure că Volpone nu-i va scăpa printre degete. Dintr-o cabină care-i oferea o vedere panoramică asupra intrării hotelului, chemă succesiv apartamentele lui Italo Volpone și Pietro Bellinzona. Fără succes. Supărat, ajunse la concluzia că plecaseră pe nesimțite, de sub nasul lui. Pentru moment, singura certitudine pe care o avea în privința întrebuințării timpului de către Volpone era vizita la morgă. Se duse din nou în cameră și se instală lîngă fereastră pentru a pîndi eventuala lui întoarcere, aprinzîndu-și țigară după țigară, frunzărind distrat cartea lui de căpătîi, *Vechiul Testament*, într-o ediție grecească, prea absorbit în supravegherea mașinilor care veneau pentru a se putea concentra asupra vreunuia dintre versete. După morgă, din cauza unei mașini blestemate ajunse de-a latul străzii, a pierdut urma vînatului.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, l-a văzut pe Volpone, însoțit de Bellinzona, intrînd în hotel. Suflă asupra singurului inel pe care-l purta – un diamant de trei carate – și-l frecă de mînecă, ca să-l facă să strălucească.

După părerea lui, i se încredințase o misiune sub nivelul posibilităților pe care le avea. Îi plăcea să urmărească oamenii pe care îi va omorî. Dar acum !... În chip de exercițiu mental, încă de dimineață, nu făcea altceva decît să-și imagineze multiplele feluri în care l-ar fi putut suprima pe Volpone; mîngîindu-se cu speranța că, poate, Gabelotti îi va da libertatea s-o facă.

Indispus, cu conștiința profesională la pămînt, se îndepărtă de fereastră și ridică telefonul de la capătul patului. Îl va anunța pe Gabelotti că Volpone s-a dus la morga din Zürich. Era inutil să-i mai spună că l-a pierdut din vedere în două reprize. De altfel, cheia lui era la recepție și avea să revină mai devreme sau mai tîrziu. Să omiți unul sau două detalii nu înseamnă să minți. A noua poruncă a tablelor legii preciza numai : „Să nu fii un martor mincinos." Evident, exista și cea de-a șasea : „Să nu ucizi."

Era singura cu care Rico Gatto nu putea fi de acord. În timp ce telefonista îl anunța că avea legătura cu New York-ul, se gîndi că într-una din aceste zile va trebui să vorbească cu un preot.

Abia trîntise ușa camerei cînd în urma lui auzi sunînd telefonul. Trebuia să fie New York-ul.

Timp de o secundă Patrick Mahonney stătu în cumpănă: să-și anunțe șefii de moartea lui Cavanaugh, cu riscul de a pierde urma lui Volpone, sau să-l urmărească pe acesta pînă ce-l va distruge. Înainte de a fi avut timp să-și răspundă la întrebare, cobora deja scara. Cînd porni mașina, Fordul lui Italo ajunsese deja la capătul străzii.

De mai multe ori, conducătorul mașinii păru să ezite în intersecții asupra direcției de urmat. În cele din urmă, s-a oprit în Universitatstrasse, în spatele unei Beauty Ghost P9 gri metalizată nou-nouță.

Imobilul avea patru etaje. Italo și garda lui de corp, individul îmbrăcat în negru, săriră din Ford și intrară în clădire. Din fericire, Mahonney găsi un loc de parcare la douăzeci de metri în spatele lor, între două camionete.

Își aprinse o țigară, cu privireă încordată, urmărit de imaginea îngrozitoare a lui Cavanaugh zdrobit de beton. Nimic nu dovedea că Volpone sau garda lui de corp ar fi fost vinovați de neobișnuitul accident. Adică, nimic logic n-o putea dovedi. Dar Mahonney ar fi pariat pe brațul lui drept că ei erau amestecați.

Își aduse aminte cum îi spusese Cavanaugh, în biroul lui Kirpatrick, cu un surîs larg, luminîndu-i fața slabă: „Zürich, îți dai seama! Plăcută vacanță!" Cu amărăciune, se gîndi că scena se petrecuse pe un alt continent, cu nici 20 de ore în urmă. Totuși, Kirpatrick le încredințase în aparență o misiune de rutină: să afle de ce se dusese Genco Volpone la Zürich, cum de fusese posibil să-și piardă un picior, unde era restul corpului – presupunînd că piciorul era al lui – și să-l urmărească pe fratele acestuia, fără să intervină, ca să obțină dovezi acuzatoare.

De multă vreme, F.B.I. și serviciile fiscale americane ar fi dat orice ca să afle cum se evaporau capitalurile uriașe adunate de Sindicat din afacerile de tot felul. Pe măsură ce menghina se strîngea, bandele trebuiau să ungă din ce în ce mai generos mii de intermediari anonimi – funcționari ai poliției, oameni politici necinstiți, avocați corupți împrăștiați pe cele șase continente. Dar mașina alimentată mereu de enorme grămezi de bani se învîrtea în cerc și fără piedici: nimeni nu vorbea. Sindicatul plătea, fără să greșească, niște sume ametițoare ca să aibă garanția că cel mai mărunt „punk", arestat pentru un delict minor, va fi imediat eliberat. Oameni care susțineau că sînt apărători ai legii, ascunzîndu-se în spatele

blestematului lor secret profesional, aduceau imediat cauțiunea în bani lichizi, fără să poată fi întrebați asupra provenienței acestora.

În acest timp, noii recruți, avizi de bani și de putere, se infiltrau în permanență în Statele Unite. În fiecare an, sub patronajul organizației „Cosa Nostra", aproape o mie de sicilieni intrau prin fraudă în America, sosind prin filiera canadiană. Ei ajungeau ca turiști, cu un pașaport în regulă – care-l costase mai puțin de 3.000 dolari pe viitorul posesor – și debutau în meserie îndeplinind muncile cele mai de jos. Dacă disprețuiau pericolul, adică se arătau destul de sîngeroși, nu aveau să rămînă prea mult în această postură. După exemplul celor mai în vîrstă, plecați din Europa fără nici un ban, și ei visau să ajungă în vîrful ierarhiei și să controleze economia țării în care ajunseseră prin mijloace care se dovediseră eficiente: bacșiș, șantaj, omoruri, escrocherii, infiltrare în sindicate. Că cei mai mulți din „capi" terminaseră tragic nu-i impresiona: să mori ciuruit de gloanțe nu putea să li se întîmple decît altora, nu lor!

Totuși, în afară de Vito Genovese, de Gaetano Gagliano și de Thomas Lucchese, morți de moarte bună în pușcărie sau în patul lor, toți ceilalți, fără excepție, avuseseră parte de-o moarte violentă. Lucky Luciano – probabil otrăvit; Albert Anastasia – răpus de gloanțe; Thomas Eboli – asasinat cînd se aștepta mai puțin, tot astfel ca și cei mai mari care i-au precedat în carieră: Tony Lombardo, Steve Ferrigno, Alfred Mineo, Salvatore Maranzano, Gaetano Reina, Joe Aiello, Philip Mangano, Joseph Pinzolo. În prezent, familiile Volpone și Gabelotti ocupau locurile de frunte. Pentru cît timp? Dacă Mahonney putea dovedi că deplasarea lui Volpone în Elveția prezenta cea mai mică încălcare a legalității, era sigur că-l vor închide, pentru restul zilelor, sub aceeași inculpare ca și pe Al Capone.

Numai dacă nu începe din nou războiul dintre cele două clanuri. Numai dacă Italo n-a fost amestecat în moartea „accidentală" a lui Cavanaugh. Numai dacă nu va comite vreo greșeală. Numai dacă... Pe dracu! Italo tocmai ieșea din imobil. Mahonney îl văzu împingînd în Ford o negresă care-l depășea cu un cap. De unde apăruse asta? În același timp, burduhănosul care-l însoțea se dădea la o parte pentru a lăsa să treacă o tînără blondă, cu obrazul desfigurat, pe care o ținea de braț un voinic înalt și subțire, de tip latin. Cu un gest ce părea prietenos, garda de corp îl luă apoi de umeri

pe un bărbat mic de statură cu alura suferindă, pe care-l împinse spre pernele din spate ale mașinii Beauty Gost P9. Un declic de alarmă se declanșă în capul lui Mahonney: îl văzuse pe acest tip! Unde? Cine? Cum? Numeroase chipuri îi trecură prin fața ochilor, nume diverse îi sunară în ureche. Individul brunet se instală la volan – tipul perfect al peștelui, se gîndi el – cu blonda alături, garda de corp instalîndu-se în spate, în compania prăpăditului. Mașina se desprinse ușor de trotuar, urmată imediat de Fordul lui Volpone.

Mahonney învîrti cheia în contact și-și dădu seama, ca într-o străfulgerare, că prăpăditul ăla era Mortimer O'Broin, unul din cei mai celebri avocați specializați în probleme financiare din Statele Unite!

De necrezut! Imensele muște verzi ce bîzîiau în baracă se așezau chiar și pe vîrful stiloului! Fără să mai vorbim de sudoarea care-i îmbrobonea fruntea și care începuse să cadă, în picături mari, pe foaia de hîrtie șifonată, înainte chiar ca el să fi apucat să scrie primele rînduri. Și totuși, în ciuda celor 45 de grade, a ploilor torențiale care înecau de zece ori pe zi regiunea, a hranei infecte și a condițiilor de lucru imposibile, Julio Almeida se legase de Botswana.

Mina se afla la vreo 20 de km de Chukudu. Lucrătorii, în majoritatea lor, erau negri. În fiecare seară, după sunetul de sirenă ce anunța sfîrșitul zilei, toți oamenii din șantier erau minuțios percheziționați de *Afrikanders* neîncrezători, uriași și plini de morgă. Acum trei luni, la sosirea lui, Julio s-a simțit atît de străin încît a trebuit să facă un efort ca să nu se întoarcă imediat în Elveția. Curiozitatea, momeala salariului mare care îi era oferit, primele de „periculozitate" distribuite cu generozitate l-au făcut să rămînă. Și farmecul locurilor și-a făcut efectul... Ceva primitiv, bucuria de a supraviețui, ploile torențiale, noroiul roșietic, soarele, comunitatea de bărbați și acest camion ce aduce în fiecare săptămînă, în tabără, o ceată de prostituate negre, venite să se întindă pe paie sub un cort construit anume pentru aceste zile și pe care minerii, rîzînd, îl botezaseră „sfîrșitul provizoriu al melancoliei"... Văzut din exterior, descris de un anonim, tabloul ar fi părut scîrbos. Și totuși... Ceea ce Julio ar fi acceptat acum cîteva săptămîni ca o eliberare i se părea acum o catastrofă. Cum să-i anunțe asta Manuellei? Cu un gest agasat strivi o muscă pe gît și începu să scrie adresa pe plic:

Domnișoarei Manuella Rodriguez
La Domnișoara Renata Kloppe
Bellerive Strasse
Zürich (Elveția)

Apoi, uitînd căldura, muștele și sudoarea, începu:

Manuella mea,

Este o veste proastă, dar nu știu cum am să ți-o spun. O veste proastă care-ți va face totuși plăcere, dar te-ai înșela. Sînt zvonuri care circulă. Se pare că vor să închidă șantierul care nu produce destul. Ei spun că sînt și alte filoane, dar că le este greu să-și asume riscul din cauza pericolului pentru oameni. Ei nu mai pot să le garanteze securitatea. Totuși, în trei luni, am văzut deja șase morți, dar erau negri și ce ne interesează pe noi din moment ce se acceptă și nimeni nu se plînge ? Nu se poate cîștiga în Europa nici jumătate din ce se cîștigă aici. În sfîrșit, nu știu nimic în plus, dar sînt zvonuri care circulă și supraveghetorul ne-a vorbit și nu știe nici el nimic în plus în prezent. Mărturisesc că aș fi decepționat acum, că mă aflu aici și că m-am obișnuit, să mă întorc la Zürich fără să fi avut timp să strîng toți banii pentru magazin. Ce vrei, trebuie să așteptăm. Am recitit scrisoarea ta și stăpîna ta este drăguță că ți-a dat rochiile alea. Se mai ține încă cu domnul Kurt ? Îți voi scrie și mîine, dar nu este sigur că-ți voi spune ceva în plus despre situație. Te îmbrățișez, mica mea nevastă adorată.

Apoi semnă *Al tău Julio*, netezi hîrtia cu dosul mîinii, o picătură de sudoare căzu pe hîrtie și făcu să se întindă cerneala, acoperind jumătatea unei fraze, dar era sigur că Manuella va înțelege. Adăugă pe spatele plicului: „Julio Almeida – Șef de șantier, baraca 11 – Wassenaar's Consolidated – Chukudu – Botswana – Africa de Sud".

O adresă care nu se mai sfîrșea, dar Julio era meticulos și nu știai ce se poate întîmpla cu corespondența. Rîsete și strigăte îl făcură să ciulească urechile. Hărțuit de grijile lui, uitase complet că era joi, ziua cînd venea camionul cu prostituate. Dumnezeu știe cum se făcea că, de obicei, el ajungea primul sub cort.

Așa cum oamenii nu văd ce se află sub nasul lor, tot așa nu văd ce au între degete. Ei ignoră astfel atît întîmplările care-i fac să trăiască, cît și motivele care-i fac să moară. Homer Kloppe, însă, știa asta.

Tocmai contempla cea mai puternică cheie din lume, materializată sub forma unei mici bucăți de hîrtie gri, cu vinișoa-

re verzui: o bancnotă de un dolar. Deși ușor mototolită – serie 1963 – rezistase minunat la mii de atingeri murdare, de pipăiri îndoielnice, de mutilări perverse. Nici mototolirile, nici murdăria, nici ruperile, nici îndoiturile ușoare care îi ridicau colțurile nu învinseseră excepționala materie care îi alcătuia structura.

Rănile îi dădeau chiar o patină tulburătoare și bancherul se mira că nimeni nu se gîndise să compare găurile ce rămăseseră în bancnotă în urma înțepăturilor, și pe care le vedea cînd o privea în lumină, cu splendoarea unui cer înstelat.

Într-o zi, Kloppe își va face timp să scrie, ceea ce va perpetua numele lui în memoria oamenilor, un studiu exhaustiv asupra celei mai frumoase bancnote, Majestatea Sa Dolarul. După părerea lui, această adevărată capodoperă, a cărui simplă posesiune te făcea, după împrejurare, rege sau cuceritor al femeilor, putea să fie comparată cu creațiile picturale cele mai sublime ale geniului uman. Totul în el era perfect, pînă la grafismul iscăliturilor seci și elegante ale secretarilor Tezaurului, care-l parafaseră.

Numai compoziția singură ar fi meritat o monografie de sute de pagini. În centru, ca altarul în inima unei biserici, încadrat la bază de un tufiș de acantă, se afla nobila figură a lui George Washington, fondatorul și primul Președinte al Republicii Statelor Unite, eroul care-și disciplinase trupele, care-i bătuse pe englezi, care-și dezrobise țara și care a făcut să se voteze constituția, înainte de a se retrage, asemenea lui Cincinnatus, la ferma sa de pe muntele Vernon.

Dedesubt, conturîndu-și efigia prin literele ce indicau cu mîndrie identitatea și valoarea sa, inscripția „ONE DOLLAR". În partea de sus a cadrului, ca o flamură în vînt, cuvintele „FEDERAL RESERVE NOTE", flancate la dreapta și la stînga – precum Washington în 1721 de La Fayette și Rochambeau – de cifra „1" imprimată pe fiecare din margini în sensul înălțimii.

Homer își fixă atent lupa pe aceste cifre încadrate de frunzișul care putea fi de ilice sau de frangipan, problemă pe care urma s-o rezolve cînd își va elabora exegeza. Dînd aprobator din cap, reciti cuvintele înscrise deasupra numărului de serie (L.28065447D): „THIS NOTE IS LEGAL TENDER FOR ALL DEBTS, PUBLIC AND PRIVATE". Întoarse bancnota: și cealaltă față era superbă! Săreau simultan în ochi vulturul Congresului american, ținînd în cioc faimoasa flamură cu inscripția „E PLURIBUS UNUM", marea piramidă al cărui vîrf era acoperit de un ochi strălucitor de unde izvorau săgeți

de lumină îndreptate către „ANNUIT COEPTIS" care echilibra cercul în partea lui superioară.

Baza, purtînd cuvintele „NOVUS ORDO SECLORUM" nu era mai prejos.

Cu un suspin, Kloppe admiră ultima oară vulturul ale cărui gheare strîngeau o ramură de măslin și o jerbă de săgeți, simbol perfect al ordinii sociale dominînd peste lume: o mînă întinsă pentru îmbrățișare, primire, fraternitate, pace. Cealaltă ținînd fulgerul. Pentru păgîni, necredincioși, bandiți. Clanul Volpone.

Angajase deja trei gărzi de corp înarmate, însărcinate să-i interzică mîine intrarea în Trade Zürich Bank. În cazul deloc imposibil în care Italo Volpone va fi destul de nebun ca să dea curs ultimatum-ului.

Panica îl copleșise pe Mortimer O'Broin cînd mașina ieșise din Zürich. De zece ori era să sară din mașină. De zece ori n-avu curajul. Totuși, Bellinzona părea adormit și indiferent. În ceea ce-l privea pe ticălosul care ținea volanul, era prea absorbit de conducere ca să aibă timpul să reacționeze. Lîngă el, Zaza era tot așa de mută ca o statuie. Mortimer se întrebă dacă avea o șansă la o mie să supraviețuiască acestui voiaj pe care-l presimțea fără întoarcere.

Întrebare majoră: în ce mod aflase Volpone de moartea fratelui său? Cum de reușise să pună mîna pe el atît de repede? Era imposibil ca cei doi „punk" pe care-i plătise ca să-l facă să dispară pe Genco să fi fost identificați. Avusese prudența să nu utilizeze nici un intermediar pentru a-i contacta. Nimeni nu-i cunoștea la New York. Nici o legătură nu se putea face între ei și el pentru motivul că ucigașii nu cunoșteau identitatea comanditarului lor.

Cu doi ani înainte, Mortimer salvase de la scaunul electric un american de origine poloneză acuzat de un triplu asasinat. Se numea Etienne Katz. Ca să-i dovedească recunoștința, Katz îi dăduse numele a doi prieteni care locuiau la Napoli:

– Maestre, dacă într-o zi vei avea nevoie de ceva... Nu protesta, nu se știe niciodată! Cheamă-i din partea mea, ei pot să facă tot ce le veți cere!

O'Broin dăduse din umeri, reținînd totuși într-un ungher al memoriei numărul de telefon dat de Katz. Departe de a se gîndi că va avea nevoie de el într-o zi. Trei săptămîni mai tîrziu, Katz avea să fie sugrumat în celula lui de un deținut rămas neidentificat, luîndu-și cu el visele și secretele. Poate că

fără Zaza ideea crimei n-ar fi germinat în creierul lui O'Broin. Nu numai că dorea s-o amețească, dar somptuoasele cadouri cu care o copleșea stîrbiseră un capital deja mîncat de molii, prin speculații financiare neinspirate. Bineînțeles, Mortimer avea un cont în Elveția. A vrut să dea lovitura mizînd pe revaluarea lirei sterline, angajînd în operație ansamblul disponibilităților sale lichide. Printr-un confrate care era în contact cu înaltele sfere diplomatice de la Washington, aflase cu o lună înaintea publicului că tezaurul american se pregătea să facă o serioasă injectare de dolari în economia britanică. Lira nu putea decît să se ridice – de îndată ce noutatea va fi cunoscută – cu un procent minim de 30%.

Cinci săptămîni mai tîrziu, ea pierdea însă 20% din valoare. În același timp, Ettore Gabelotti îi consultase, în cel mai mare secret, cu privire la principalele prevederi ale tratatului de pace încheiat cu familia Volpone. Era vorba de o lovitură nemaipomenită: să „curețe" împreună enorma sumă de două miliarde de dolari!

În meandrele acestui gen de operații, banii erau într-un fel decantați, pierzînd pe rînd, la fiecare din domiciliile lor provizorii, 1 sau 2% din valoarea lor nominală. Dar, cînd ieșeau din multitudinea de site care-i purificaseră, nu se mai știa nimic despre proveniența lor, puteau să fie reinvestiți la lumina zilei în afaceri cunoscute de toți. Erau „spălați".

În aceeași perioadă în care pretențiile Zazei deveniseră din ce în ce mai mari, Judith, soția lui Mortimer, bănuind parcă ceva, cu acel instinct incomparabil ascuțit de 20 de ani de viață conjugală, revendicase și ea, cu acreală, acordarea unor sume din ce în ce mai importante.

Pentru a avea liniște, pentru a se supune sentimentului de culpabilitate pe care îl avea în privința ei, el cedase. Într-o noapte, s-a trezit brusc: dacă Genco Volpone murea, el, Mortimer O'Broin, putea să ia cele două miliarde de dolari! Desigur, ideea nu era decît un coșmar, era absurdă, irealizabilă. Nimeni nu putea spera să-și păstreze viața după ce înșelase Sindicatul. Toți cei care o încercaseră muriseră de moarte violentă, îndurînd torturi și mutilări groaznice. Nici un loc din lume nu era destul de sigur pentru a fi la adăpost.

La început, Mortimer respinsese ideea, îngrozit c-a putut s-o conceapă. Apoi, printr-un joc dialectic, „pentru a vedea", el analizase diferitele posibilități, cercetînd cu atenție, în fiecare etapă a ipoteticei lui derulări, diversele consecințe, eliminînd necunoscutele, cîntărind reacțiile adversarilor, calculînd, ca un ordinator, șansele de reușită sau de eșec. Spre stupe-

fața lui, și-a dat seama că lovitura era posibilă, chiar dacă perspectivele erau întunecate de anumite riscuri inevitabile. Dar, pentru două miliarde de dolari, nu merită să ți le asumi ?

Împins de o nestăvilită poftă de revanșă asupra unei vieți care-l făcuse să fie șters atunci cînd el ar fi dorit să fie frumos și irezistibil, mic – cînd ar fi trebuit să fie înalt, caraghios – cînd ar fi vrut să conducă oamenii și să fie adulat de ei, se hotărîse : o să-l omoare pe Genco Volpone.

Plecînd de aici, detaliile operațiunii s-au îmbinat în capul lui cu rigoarea unei progresii matematice. Luase legătura cu cele două haimanale din Napoli, invocînd, fără să se recomande, numele lui Etienne Katz, binecuvîntînd cerul că erau în viață și gata să colaboreze la proiectul lui. Temîndu-se că ceilalți vor da înapoi cînd vor afla cine este omul ce trebuia ucis, avu prezența de spirit să nu le destăinuie identitatea acestuia. Fără să aibă vreo garanție despre modul cum vor executa contractul, făcuse să le parvină în Italia 50.000 de dolari și mașinăria se pusese în mișcare. Investit cu puteri absolute de membru al consiliului de administrație, Mortimer O'Broin debarcase la Zürich în compania lui Genco Volpone. Cu două zile mai înainte îi prevenise pe ucigași de iminenta sosire a viitoarei lor victime, înregistrînd cu un fior, în care frica se amesteca cu extazul, faptul că ei erau în continuare dispuși să-și ducă la îndeplinire contractul.

Îl descrisese pe Genco, le spusese la ce hotel va descinde și le comunicase tot programul lui. Restul era treaba lor. Mortimer nu dorea, mai ales, să știe cum vor proceda. În avionul care-l readucea la New York după întrevederea cu Kloppe, un moment de luciditate l-a făcut să înțeleagă – prea tîrziu – că această lovitură imposibilă nu va reuși totuși. Sperase atunci, cu ardoare, că prietenii lui Katz îl vor trăda.

Abia ajuns la Nassau, avu însă dovada contrară : „Rugăm să fie chemată Judith". Textul telegramei lăsa să se înțeleagă foarte clar că ireparabilul fusese îndeplinit : Zu Genco Volpone era mort. Vrînd-nevrînd, trebuia să se supună mașinăriei implacabile pe care el însuși o pusese în funcțiune. Și-a dat atunci seama că minciuna pe care o folosise îl scîrbea mai mult decît crima al cărui instigator fusese.

Imediat ce se întorsese de la Zürich, îi dăduse raportul asupra misiunii sale lui Don Gabelotti.

– Numărul ? îl întrebase Ettore, după o vagă frază de bun-venit.

– 21877.

Gabelotti îl notase imediat pe un carnet.

– Sub ce nume ?

– „GOD".

– Perfect.

Don își aranjase cu grijă carnetul în buzunar și încheiaseră discuția. Mortimer fusese tulburat : pentru prima oară în strălucita lui carieră profesională nu-i spusese adevărul unui client. Adevăratul număr și numele codului îi erau gravate în memorie : 828384 – MAMMA.

Dar cadavrul lui Genco Volpone se găsea pe undeva în apropiere de Zürich. În ceea ce-l privește pe Gabelotti, nu avea nici cel mai mic motiv să se încreadă în el. Minciuna lui nu putea fi însă controlată de către cineva : Gabelotti nu mai putea să-l contacteze pe Genco Volpone. Cu atît mai mult nu putea afla nimic de la Trade Zürich Bank. Prin definiție, Homer Kloppe va rămîne mut ca un pește dacă Ettore, al cărui nume îi era necunoscut, îi va pune cea mai mică întrebare, cu atît mai mult cu cît se prevala de un cod și de un număr de cont cu totul imaginare !

Nu-i mai rămăsese lui Mortimer decît să golească contul și să dispară cu Zaza.

Mîngîie cu privirea ceafa blondă. Lașitatea pe care o manifestase în privința lui nu-l surprinsese. Era slabă, interesată, rece, idioată și egoistă. O iubea totuși. Pînă acum, cu toate refuzurile pe care i le impusese, ea era singura femeie care-i dăduse sentimentul că era bărbat.

O să moară și ea ? Refuză să se agațe de adierea de speranță care-l cuprindea : Italo nu avea nici o dovadă că el organizase asasinarea fratelui său. Putea el să-și asume fără rost riscul de a-l executa, înainte de a fi recuperat cele două miliarde ? Mortimer constituia în prezent singura cheie susceptibilă de a-i deschide drumul spre bani. Trade Zürich Bank nu va elibera niciodată banii dacă nu vor fi respectate condițiile legale ale restituirii.

Nimeni în lume, dacă nu era în posesia numărului de cont, nu va reuși să-l convingă pe Homer Kloppe să-i elibereze.

Un scurt viraj la dreapta, pe o scurtătură, îl aruncă pe Mortimer în coasta lui Pietro Bellinzona. Mormăind, colosul îl împinse fără delicatețe în colțul opus al banchetei.

Cînd virajele nu i-l ascundeau privirii, Folco Mori vedea tresăltînd spatele Fiat-ului albastru închis, închiriat chiar în

aceeași dimineață de către polițistul pe care-l aruncase pe fereastră cu o oră mai înainte. Acum, camaradul lui îl conducea. Și, sincer vorbind, Folco prefera să fie în locul lui decît în al celuilalt. Căci, nici acesta nu va mai vedea apusul soarelui. Astfel că nu va putea niciodată să le raporteze șefilor lui – Kirpatrick fără îndoială – că Italo Volpone îi dusese pe O'Broin și pe șoricuța lui într-o plimbare fără întoarcere, în munții Elveției. Se punea o întrebare: avusese el oare timp să prevină New York-ul despre moartea lui Cavanaugh?

Cînd Volpone și Bellinzona părăsiseră hotelul, Mori rămăsese în urmă, așezat la volanul Volkswagenului lui. Îl văzuse pe polițist plecînd pe urmele lui Italo și ale lui Pietro, sperînd în mod vag că celălalt urmăritor neidentificat, care nu se știa el însuși filat, se va manifesta în vreun fel. Din nenorocire, rămăsese invizibil. Păcat: Folco ardea de dorința de a ști cu cine avea de-a face înainte de-a se descotorosi și de el.

Făcu o scurtă recapitulare: la plecarea din aeroport, trei oameni erau pe urmele lui Volpone. Doi erau polițiști, lucrînd în echipă, deși se făceau că nu se cunosc. Primul era mort. Al doilea, în Fiatul albastru, îi servea lui drept țintă. De-acum înainte cel de-al treilea bărbat reprezenta o necunoscută. El lucra fie pentru un serviciu paralel guvernamental, fie pentru una din familiile rivale. În acest caz n-ar fi putut fi vorba decît de Ettore Gabelotti, singurul interesat să-l spioneze pe Volpone.

În ceea ce-l privește pe cel de-al doilea polițist, nu era cazul să se frămînte să vadă cum va face ca moartea lui să pară un accident.

Peisajul sălbatic pe care-l parcurgeau acum, în afara drumurilor principale, îi oferea garanția că dispariția unui corp omenesc nu ridică nici o problemă. Înainte de a se descoperi cadavrul, o să se topească multă zăpadă în vale! Folco va fi atunci departe!

La o curbă a drumului, i se deschise în față o largă panoramă. Foarte departe văzu mașina P9, urmată de Fordul lui Volpone, urcînd din greu de-a lungul coastei muntelui, iar 300 de metri mai în spate Fiatul polițistului american.

– Profită, ticălosule, spuse Folco cu voce tare. Profită, nu mai ai mult timp!

Panta deveni dintr-o dată atît de abruptă că trebui să treacă în viteza a doua ca să poată urca fără să rămînă prea mult în urmă.

– Sînt secretarul domnului Volpone, spuse Rico Gatto.

– Da! răspunse placid funcționarul de la morgă.

– Știți doar... a venit azi dimineață. M-a însărcinat să recuperez un obiect pe care l-a pierdut poate la dumneavoastră.

– Un obiect? La noi?

– Un ceas.

– Unde anume?

– Dacă vreți să-mi permiteți să arunc o privire...

– Dar unde?

– Pe unde a umblat șeful meu.

– Nu pot să vă las să intrați.

– De ce?

– Pentru că numai familia este admisă. Va trebui să revină dumnealui însuși.

– Domnul Volpone este foarte ocupat, spuse Rico Gatto, scoțînd din buzunar un teanc de dolari.

Funcționarul păru să nu le vadă. În Statele Unite, același gest ar fi provocat plecarea lui ca din pușcă și prezentarea aproape instantanee a zece sicrie cu pensionarii lor cu tot. Dar se afla în Elveția.

– Luați, spuse Rico întinzînd bancnotele.

Celălalt făcu niște ochi speriați.

– Eu ? De ce?

– Pentru deranj.

– Ce deranj, sînt plătit pentru asta.

– Atunci, conduceți-mă, își pierdu răbdarea Rico.

– Vă spun că morga este închisă vizitatorilor!

– Ce trebuie să fac ca să intru?

– Ca toată lumea. Să așteptați ca cineva din familie să moară și să faceți o cerere scrisă.

Pentru frumusețea gestului, Rico i-ar fi tras acestui individ un glonte în cap.

La telefon, Ettore Gabelotti aproape că se înecase de furie cînd Rico nu fusese în stare să-i spună numele defunctului pe care-l vizitase Volpone.

– Domnul Volpone n-ar fi putut, oare, să-și piardă ceasul ăla în sicriu, o luă mai pe ocolite Rico.

– Drept să vă spun, răspunse funcționarul, cînd am închis cutia n-am văzut nimic.

– Sînteți sigur?

– Cît se poate de sigur. Vă dați seama că aș fi remarcat orice obiect lîngă un picior...

– Cum... un picior ?

Funcționarul îl privi pe Rico curios.

– Ei bine, da, un picior.

– Domnul Volpone a venit să vadă un picior ? Piciorul cui ?

– Cum mi-ați spus că vă cheamă ? se interesă celălalt neîncrezător.

– Ascultă, îl luă repede Rico, verifică încă o dată... Voi reveni înainte de închidere.

Îl lăsă acolo pe funcționar, se urcă în mașină sub privirea bănuitoare a acestuia și se îndreptă spre hotel. Spera că Gabelotti nu-i va face nici un reproș cînd îi va spune noutatea. Piciorul cui ? Ca și cînd el ar fi putut ști !

Patrick Mahonney știa cum murise Cavanaugh. Nu avea nici o îndoială. Nu era vorba de un accident, cum s-ar fi putut crede, ci de un asasinat. A fost suficient ca P9, escortat de Fordul lui Volpone, să se angajeze pe cărările munților pentru ca Mahonney să observe că el însuși era urmărit de un Volkswagen de culoare bej.

Cum de-a fost posibil să nu se gîndească la faptul că un om al lui Volpone avea să rămînă în umbră ca să-l supravegheze. Printr-un tertip oarecare, Dave Cavanaugh fusese atras lîngă fereastră și aruncat. Cu un fior de bucurie sălbatică, Mahonney își dădu seama că se pregăteau să-i facă aceeași figură. Cu duioșie își mîngîie ușor pistolul. El, vînatul presupus, îl va ucide pe vînător. Își dădu seama că nu se gîndise în sinea lui la cuvîntul „a aresta", ci la „a ucide", ca și cînd, uitîndu-și funcția de polițist și misiunea pe care i-o încredințase căpitanul Kirpatrick, el nu ar avea decît o singură datorie, aceea de a-l răzbuna pe Cavanaugh cu propriile lui mîini. Ulterior, va putea invoca mii de motive pentru a justifica măcelul pe care dorea să-l comită. Un singur mobil era suficient : legitima apărare.

Va încerca mai întîi să-l facă pe urmăritorul lui să vorbească. De îndată ce-i va smulge mărturisirile, îl va suprima și, potrivit dovezilor pe care le va fi obținut, va fi îndreptățit să tragă în ceilalți, la grămadă, pînă cînd îi va fi astîmpărată mînia teribilă care îi spărgea parcă tîmplele.

De la un timp, drumul șerpuia sub o imensă boltă de brazi și de zadă uriașă, care ascundeau lumina zilei. Umbra lor albăstruie dădea o tentă metalică și rece zăpezii ce acoperea, ici și colo, parcursul. Pe măsură ce urcau spre vîrf, stratul de zăpadă se îngroșa, protejat de umbra arborilor, fără nici o urmă, afară de cele lăsate de pneurile celor două mașini care-l

devansau. Pista avea din ce în ce mai multe gropi, pe care zăpada le ascundea. Fiatul urcă cu greu o pantă abruptă. Abia ajunse la vîrful ei că și porni să coboare un povîrniș vertiginos de vreo 30 de metri. Surprins, Mahonney frînă cu putere. Cu toate roțile blocate, mașina ajunse ușor de-a latul drumului și, derapînd, alunecă încet la capătul povîrnișului, unde drumul forestier făcea un cot și pornea din nou la asaltul crestei.

Mahonney știu în acel moment că acolo se va răzbuna și nu în altă parte. Renunțînd pentru un moment la urmărire, sări afară din Fiatul care acum bara trecerea și se făcu ghem sub un tufiș. Se ridică, urcă din nou panta cîțiva metri, aplecat, cu Police Python-ul 357 în mînă, și se așeză pe vine în spatele unui trunchi de copac. Apăsat de imensitatea tăcerii, aștepta gîfîind. În mod fatal, cel care-i mergea pe urme va derapa de sus în josul povîrnișului, așa cum o făcuse și el. Un zgomot de motor îi aduse pe față un fel de rictus: se apropia! Văzu mai întîi cele două roți din față ale Volkswagen-ului patinînd, apoi capota lui alungită, plonjînd în coborîre. Conducătorul ei micșoră rapid viteza, pentru ca alunecarea să fie frînată de motor, cînd văzu Fiatul care-i bara drumul. Fu prea tîrziu să reacționeze. Mahonney, în trei salturi ajunse la înălțimea portierei, pe care o deschise dintr-o mișcare. Doar cu mîna stîngă îl smulse pe omul de la volan, îl aruncă spre pămînt unde acesta se lovi cu spatele de trunchiul unui copac.

Folco Mori, aiurit, văzu enorma gaură neagră a Pythonului la 2 centimetri de ochiul lui drept. Era pe cale să ridice capul cînd fu lovit cu latul mîinii la înălțimea glotei. Sufocîndu-se, duse mîinile la gît și se rostogoli în zăpadă. Mahonney îl palpă repede și-i luă portofelul. Se depărtă cu doi pași, cu arma mereu ațintită spre Folco, care horcăia încet scuipînd un amestec de salivă cu fiere.

– Ce voiai să vinzi aici? îl întrebă Mahonney pe un ton glacial.

Folco avu timp să-l privească. Era înalt, osos și-i studia pașaportul pe care era înscris „voiajor comercial". În felul în care-l scotocise, din felul lui de a fi, din calmul lui, Folco nu mai avu nici o îndoială: acest polițai îi va băga un glonte în cap.

Ei bine, era sfîrșitul călătoriei, va plăti. Nu că va muri îl contraria, ci că nu va mai trăi, că va putrezi undeva, cînd alții vor continua să rîdă, să facă dragoste, să se bronzeze la soare. Se întrebase adeseori, cu o indiferență curioasă, unde se va petrece evenimentul. Acum, știa. Într-o pădure care mirosea frumos, pe zăpadă, în luna aprilie.

– Cum l-ai omorît pe camaradul meu ? întrebă Mahonney.

După accent recunoscu un individ din Bronx. Ca și el.

– Înțelegi ? țipă Mahonney, ale cărui trăsături se desfigurau sub efectul mîniei.

Mori se ridică cu greu, sprijinindu-se pe mîini, palid, incapabil să-și regăsească ritmul normal al respirației. Motorul Volskwagen-ului, al cărui contact nu avusese timp să-l întrerupă, torcea liniștit. La ce bun să răspundă ?

– Ai trei secunde, spuse Mahonney. Repet : Cum mi-ai omorît camaradul ?

Mori îi văzu degetul albindu-se pe trăgaciul pistolului, dădu din vap și se depărtă cu trei pași.

– Ce-ți pasă ? îi răspunse, ridicînd din umeri.

Un mod ca oricare altul de a mărturisi. Mahonney ridică ușor țeava Python-ului. Fu gata să tragă, cînd Folco Mori făcu un gest în direcția buzunarelor pantalonului.

– Mîinile la ceafă ! ordonă Mahonney din reflex profesional, cum făcuse de zeci de ori la arestări.

Docil, Mori se conformă. Erau acum față în față, la 10 metri unul de celălalt. Folco Mori cu mîinile puse pe ceafă, Mahonney cu arma la șold.

Se petrecu atunci un lucru într-adevăr curios. Mahonney îl văzu pe Mori întinzîndu-și mîna în direcția lui și aruncîndu-se la pămînt, rostogolindu-se. Ce credea această haimana ? Spera să scape de glonțul care-i era destinat ? Mahonney vru să rîdă, simți însă un val de lichid călduț țîșnindu-i din gură cu violența unui gaizer, văzu trei sau patru Mori țîșnind în direcții diferite, în timp ce copacii păreau că dansează într-un ritm rapid deasupra capului său, iar cerul devenea pe rînd negru și roșu. Plecînd capul, văzu cu stupefacție că Magnum-ul nu-i mai era în mînă, ci la picioare. Se întrebă ce dracu făcea el însuși, culcat la pămînt, singurul element stabil al peisajului, care se rotea cu o repeziciune de necrezut. În mod mașinal, își duse mîna la gît, dar nu mai găsi suprafața familiară. Din contră, era ca un fel de gaură ale cărei margini calde și cleioase păreau că dau naștere la o lamă lungă care îl traversa dintr-o parte în alta într-un val de sînge. Se gîndi cu mirare :

– Numai să nu am carotida tăiată...

A fost ultimul lui gînd conștient înainte de a fi aspirat de noapte și de moarte.

8

La ora patru după-amiază, Marjorie îl introduse pe Karl Deutsch în biroul lui Homer Kloppe. Bancherul se ridică pentru a-l primi pe „Doktor". După două fraze preliminare, de curtoazie, cei doi bărbați intrară în miezul problemei.

– Să nu te superi că ți-am forțat ușa, spuse Deutsch.

Homer făcu un gest generos cu mîna.

– Îți cer, de asemenea, să uiți vizita mea, îndată ce voi părăsi această cameră.

– Pot să-ți ofer un whisky ? întrebă Kloppe, scoțînd dintr-un sertar uriașa lui sticlă de Waterman.

Se cunoșteau de aproape zece ani și aveau unul pentru celălalt o stimă reciprocă. Lui Karl Deutsch, austriac de origine, îi fusese greu să-și uite naționalitatea în cercurile financiare din Zürich.

Cu toate că aveau aceeași limbă maternă, el nu era de aici. Talentele lui de conciliator, simțul lui înnăscut de a face servicii altora, ca și înaltele lui relații internaționale făcuseră să fie însă acceptat de burghezia locală. Nu rareori cei mai înalți demnitari ai băncilor veneau să-i ceară sfatul asupra clienților cu care se pregăteau să trateze o afacere. Ca prin minune, Karl Deutsch le furniza benevol informațiile cerute : pînă acum nu greșise niciodată în aprecierile lui. Aproape că i se ierta faptul că nu frecventa cu destulă asiduitate biserica protestantă, căreia susținea că-i aparține.

În schimb, avea pentru el cea mai mare considerație datorită priceperii exemplare cu care reușea să atragă în Confederație capitalurile străine. Fără să aibă preferințe evidente, Karl Deutsch le plasa după bunul său plac în diferitele instituții bancare din Zürich, Geneva sau Lausanne care îi inspirau încredere. Nu exista nici o operațiune mare de care el să nu

știe, nici un secret pe care să nu-l cunoască, nici un mediu social, oricît de închis ar fi fost, în care el să nu reușească să se introducă. La serviciile lui de intermediar recurgeau atît particularii bogați, cît și băncile străine, multinaționalele, ca și guvernele anumitor țări în lipsă de bani lichizi sau de fructuoase operațiuni financiare pe termen scurt. Deutsch se servea cu dibăcie de devize, cunoscînd înaintea tuturor ziua precisă cînd se va devaloriza sau revaloriza o monedă. Deutsch putea să aibă adresa vînzătorului care poseda 100 de tancuri Tigru, 10.000 de puști Mas, 100 de mitraliere Stein. Deutsch era capabil să tranziteze, prin circuite cunoscute numai de el, capitalurile ce încercau să scape de lăcomia fiscului din țările europene sau din cele de pe continentul american. Chiar și Uniunea Sovietică îi era un client obișnuit, reprezentanții ei trecînd deseori pe la el, cu ocazia punerii în vînzare a tonelor de aur excedentar. El le convertea, în funcție de necesități, în cereale sau în dolari.

Ultima lui operațiune se efectuase în dauna serviciilor fiscale europene, care se străduiau să prevină o hemoragie a devizelor naționale. Anumite bănci italiene, germane sau franceze creaseră, în modul cel mai legal, un departament S.I.C.A.V. pentru clienții lor cei mai bogați. Sub pretextul de a le da sfaturi în ceea ce privește „un plasament bun", cu randament mare, băncile le remiteau o broșură luxoasă ce făcea reclamă pentru investiții imobiliare în țări în afara oricăror suspiciuni. Terenuri în Florida, proiectarea unui oraș de miliarde în nordul Spaniei, participarea la construirea unui baraj uriaș la Québec. Capitalurile colectate luau drumul spre Liechtenstein pentru a ajunge în seifurile unei societăți din Vaduz, girată de un consorțiu de notari, iar acești notari, retribuiți gras chiar de către băncile care îi foloseau drept paravan, ofereau clienților un contract fiduciar ce le garanta titlul de acționari la proiectul în curs. Banii treceau încă prin cinci sau șase site care îi plimbau de la Antilele olandeze la Bruxelles, la Amsterdam sau la Nassau.

În cele din urmă ajungeau la Zürich, într-un cont cu număr secret, transformați în yeni japonezi sau în dolari canadieni, fără ca autoritatea vreunei țări să poată spune ceva despre operațiune: în realitate, ca și pe hîrtie, evaziunea era perfect legală.

Bineînțeles că Deutsch își reținea procentul cuvenit – minim, desigur, dar la volumul afacerilor tratate... – care îi recompensau eforturile și ingeniozitatea. Scrupulos în detalii, părînd a fi omul cel mai onest din lume, dar în realitate fiind complet amoral – în sensul pe care îl da un sărac acestui

cuvînt – nu cunoștea în afaceri nici o piedică, nici o frontieră. Geniul lui consta în a descoperi în desișul reglementărilor internaționale fisura care să-i permită să ocolească legal legea. Este de la sine înțeles că meritele unui om atît de talentat nu trecuseră neobservate de către financiarii Sindicatului.

De multe ori, Karl Deutsch reușise „să albească" sume enorme, a căror proveniență n-a încercat niciodată s-o cunoască. Îi plăcea să creadă că el singur, înarmat doar cu propriile sale șiretlicuri, putea să aducă o înfrîngere puternicei organizații fiscale americane.

Această dragoste pentru lucrul bine făcut, pigmentat cu un pic de poezie, conferea manierei lui o notă personală de neimitat, caracterizată prin fantezie și ușurință de acțiune. Se întîmplase chiar ca el să confere unor persoane cu înalte funcții guvernamentale posturi în consiliile de administrație retribuite cu generozitate. Astfel, printr-o ironie a soartei, capitalurile rezultate din activități ilicite îi făceau să trăiască bine pe unii dintre cei însărcinați să le combată. Karl Deutsch, afabil, devotat, gata întotdeauna să servească sau să-i pună în legătură pe unii cu alții în interesul lor, trăgea firele uriașului ghem pe care îl concepuse.

– Sănătate, spuse Kloppe, ridicînd paharul.

– Prosit! răspunse Deutsch, golindu-l pe al său dintr-o înghițitură.

Homer i-l umplu din nou.

– Iată, spuse Deutsch, după ce inspiră adînc. Am mult respect pentru dumneata, domnule Kloppe, mult respect. Pentru acest motiv, te rog să nu-mi răspunzi nimic la ceea ce-ți voi spune. Iar cînd voi părăsi acest birou, vei fi liber să faci ceea ce vei crede de cuviință. Este vorba, bineînțeles, de o poveste care n-are nimic de-a face cu realitatea.

– Bineînțeles, spuse Kloppe, mai degrabă surprins, dar foarte atent.

– Istorisindu-v-o sînt conștient de faptul că s-ar putea să vă fac un serviciu, dar asta puteți să apreciați doar dumneavoastră. Să presupunem, spun clar, să presupunem, că un capital enorm a fost încredințat uneia dintre instituțiile din acest oraș, sub paza unui anumit număr de cont. (Deutsch observă imediat că figura lui Kloppe se întunecă.)... Să mai presupunem că acest capital, continuă el, să spunem în tranzit... este proprietatea unui grup de asociați, nu neapărat elvețieni... să spunem străini... americani de exemplu... ale căror obiceiuri în afaceri sînt sensibil diferite de ale noastre. Vreau să spun cu

asta că în ochii lor, primitivi, desigur, hîrtiile au mai puțină importanță decît cuvîntul dat.

Kloppe puse cu grijă sticla de Waterman în sertarul biroului: el își imaginase totul despre Karl Deutsch, în afară de faptul c-ar putea fi corespondentul Volponilor. Dar, la urma urmei, nu era chiar el garantul fondurilor lor?

– Să presupunem, acum, că delegații care au remis fondurile și cunosc numerele de cont nu pot, pentru un motiv oarecare, să vină să-și retragă suma depusă. Datoria unui bancher, respectînd o strictă moralitate profesională, va fi atunci de a nu dezvălui niciodată că are în posesia lui aceste sume celor ce pretind că dețin drepturi asupra lor.

Ajuns la acest punct al discursului său, Karl Deutsch își drese glasul:

– Numai dacă, domnule Kloppe, numai dacă acești deținători de drepturi sînt nebuni sau criminali și nu se dau înapoi de la nimic pentru a și le recupera. În acest caz determinat, și numai în acest caz, este mai bine să faci să treacă logica înaintea obiceiului, bunul simț înaintea regulii.

– Ați primit invitație pentru căsătoria fiicei mele? spuse Kloppe.

– Da.

– Aveți intenția să veniți?

– Desigur.

Kloppe se ridică împingîndu-și fotoliul.

– Mă gîndesc c-ar fi mai bine să renunțați. Uitați această invitație cum și eu am uitat vorbele pe care mi le-ați spus, din care, de altfel, n-am înțeles nimic.

Karl Deutsch se sculă la rîndul lui, foarte palid.

– Regret, domnule, sînt profund dezolat. Sperasem, totuși, că le veți primi ca pe un semn de prietenie.

– La revedere, Herr Doktor, spuse Kloppe.

– La revedere, domnule, spuse Deutsch.

Întorcîndu-se, i se păru că îmbătrînise cu zece ani în cîteva minute.

Totuși, făcuse tot ceea ce-i stătuse în putință ca să evite inevitabilul.

Ajunsă la etaj, Angela Volpone ezită să sune. Cu inima bătîndu-i repede vru să se întoarcă din drum și să fugă. Pentru a nu da înapoi în fața obligației de a face această vizită, o prevenise pe Francesca de sosirea ei, cu o jumătate de oră mai devreme. Acum, încolțită, se întreba dacă va avea curajul

să-i anunțe cumnatei sale că Don Genco Volpone, soțul ei, era mort. Sună.

Îi deschise ușa însăși Francesca. Era o femeie care se apropia de 50 de ani, dar părea să aibă mai mult. Poate că era de vină îmbrăcămintea modestă, poate absența machiajului sau ceva mai subtil, o uzură a feței venită din interior. De la căsătoria ei cu Italo, Angela n-o întîlnise pe Francesca decît de două sau trei ori. Și, de fiecare dată, nu avuseseră să-și spună decît cîteva biete fraze convenționale. Prea multe lucruri le separau, deși se căsătoriseră cu doi frați. Cu pofta de viață a celor 25 de ani ai ei, Angela suporta cu neliniște prezența calmă și resemnată a Francescăi. Ce îndurase ea oare de la viață ca să aibă un aer atît de obosit?

– Intră, Angela. Bine ai venit!

Apartamentul îi semăna. Cu toată enormitatea spațiului, aspectul camerelor era mohorît și liniștit. Totul era gri, calm, un pic fanat. Anonim. Și totuși, pe patina mobilelor rustice se simțea mîna celui ce le fabricase. Ca și cînd, în plin Sixth Avenue te regăseai brusc la țară.

– Vrei o ceașcă de cafea?

Angela făcu semn că nu. Condusă de Francesca, se așeză într-un fotoliu, lîngă fereastră. Francesca se așeză pe un scaun în fața ei și aștepta.

– Iată, începu Angela. Italo mi-a telefonat din Zürich. Am o veste proastă.

Francesca se contractă imperceptibil.

– Este vorba de soțul dumitale... Don Genco. A avut un accident.

Incapabilă să susțină această privire care o devora, Angela își coborî ochii pe mîinile crispate, împreunate pe tweed-ul fustei la înălțimea genunchilor.

– Un accident? întrebă Francesca.

Cu toată rezerva lui Italo, zgîrcit cînd era vorba de confidențe, Angela, din bucățele, încercase de mai multe ori să reconstituie trecutul cumnatei ei. Fusese crescută după moda veche, de părinți care țineau o prăvălie în cartierul italian al New York-ului, ca și la ei în țară înaintea începutului de secol. Cu interdicția de a merge la dans, de a adresa cuvîntul unui băiat, de a ieși după cină. Tatăl ei nu-și crescuse această unică fiică decît în scopul de a o păstra intactă și curată și de a trece viitorului ei soț propriile lui puteri asupra ei. Don Genco fusese ales. Ea îi dăruise două fiice, din care cea mai mare, Jane, avea aceeași vîrstă cu Angela.

– Cum a fost posibil?... Cum a fost posibil?... repetă Francesca, ridicîndu-se.

Angela, molipsită de emoția ei, își mușcă buzele și lăsă capul în jos. Apoi, spontan, dintr-un elan firesc, se ridică și se aruncă în brațele Francescăi. După tresărirea trupului ei simți că plîngea. Fără însă ca vreo lacrimă să ajungă să-i ude fața.

– Unde este? pronunță ea cu o voce schimbată și aspră, desprinzîndu-se din îmbrățișare.

Angela nu știu ce să răspundă: părea de necrezut, dar își dădea seama că Italo nu-i dăduse nici un detaliu!

– Te întreb unde este soțul meu! repetă Francesca. Ce i s-a întîmplat?

– Nu știu, spuse Angela, luptînd împotriva hohotelor de plîns. Italo o să mă cheme din nou. Nu mi-a spus nimic în plus. El se ocupă de toate.

Francesca se prăvăli pe fotoliu, ghemuindu-se cu capul băgat în perne, bătîndu-le cu pumnii, în timp ce un geamăt inuman îi ieșea din piept:

– Știam c-o să mi-l omoare! Știam! Și acum îl vor omorî și pe Italo!

Împietrită, neîndrăznind să facă vreun gest, Angela își duse pumnii la gură ca să nu urle.

De cîte ori încercase să reducă viteza, Volpone claxonase insistent, poruncindu-i să se grăbească. Puțin probabil că acum avea să continue: drumul se oprea acolo, sfîrșindu-se într-un luminiș în pantă ușoară, flancat într-o parte de o clădire centrală, înconjurată de hambare, remize, șoproane. Lando tăie contactul, ieși din mașină și așteptă ca Fordul să vină să se oprească alături. Se grăbi să deschidă portiera lui Volpone, fără să îndrăznească să înfrunte privirea lui Ines, așezată pe locul din dreapta.

– Vă convine aici?

– Du-te să vezi dacă nu este cineva, spuse scurt Italo, fără să se miște din locul lui.

Înjurînd noroiul și zăpada care se topea și care-i murdăreau pantofii, Lando se îndreptă spre clădiri. Totul părea închis. Totul părea mort. La întîmplare, bătu cu pumnii într-o ușă. Nimic. Își lipi ochiul de-o crăpătură a oblonului, fără să distingă mare lucru. Făcu înconjurul construcției, împinse o altă ușă care se deschise scîrțîind. Podeaua de pămînt bătătorit, era acoperită cu un strat gros de talaș. Aruncate lîngă zidurile de susținere, diverse unelte agricole: cazmale, securi, colțuri de oțel. Tronînd în mijloc, un ferăstrău electric. Lando

își trecu un deget pe lama circulară ruginită, acoperită de rumeguș și de praf.

În aparență, nimeni nu pusese piciorul aici din toamnă. Ieși, urcă povîrnișul cam o sută de metri, sigur acum că pantofii lui erau definitiv compromiși. Ajuns pe creastă îmbrățișă dintr-o privire fantasticul peisaj care pînă atunci fusese ascuns. În prim plan, coborînd pînă la malurile unui torent a cărui scînteiere abia se ghicea, mai multe hectare de pădure de brad în care începuseră tăierile. Mai jos, între torent și punctul lui de observație, un morman de trunchiuri curățite de ramuri, înțepenite pe pantă cu ajutorul unor bușteni enormi. La momentul potrivit, pădurarii îi făceau să alunece pînă la albia rîului, pentru ca să-i recupereze în aval. Mai departe, în strălucirea de alb și negru estompîndu-se în depărtările gri-albăstrui, o încălecare de coline, de rîpe înzăpezite.

Întorcîndu-se, Lando examină cu atenție ferma izolată, refugiată într-un colț al luminișului, complet ascunsă în masa sumbră a brazilor. Coborî, furios că se înfunda în zăpadă pînă la glezne.

– Ei !, spuse Volpone.

– O.K. !

– Dă-i jos pe acești cretini.

Lando îi făcu un semn lui Pietro Bellinzona care ieși din P9 în spatele lui Mortimer O'Broin și Zaza Finney. Volpone ieși din Ford, împingînd-o pe Ines în fața lui. O secundă, totul înlemni. Zaza și Mortimer livizi, ținuți la respect de impozantul Bellinzona. Mai departe, Italo Volpone, nu mai puțin palid, cu figura dură și impersonală, ținînd-o distrat cu brațul pe Ines, care-l domina cu un cap și părea a nu vedea nimic și pe nimeni, cu privirea fixată drept în fața ei.

Peste grupul mut se așternu tăcerea ce precede condamnările la moarte. Cînd auziră zgomotul motorului, Volpone, la pîndă, ridică ușor mîna. Nimeni nu mișcă. Văzură atunci sosind în luminiș Volkswagen-ul bej al lui Folco Mori. Parcă lîngă cele două mașini, opri motorul, trase frîna de mînă, coborî și li se alătură celorlalți fără un cuvînt.

– De unde ai apărut ? întrebă Volpone.

– Eram în spate.

– Nici nu te-am văzut... se miră Bellinzona.

– A trebuit să mă opresc.

– Ce să faci ? insistă Bellinzona.

– Nimic.

Volpone făcu un semn din cap și se îndreptă spre ușa ce rămăsese deschisă. Instantaneu, toți îl urmară. Ajuns în fața intrării, Volpone se adresă lui Pietro și lui Mori :

– Duceți-i înăuntru.

Și către Lando:

– Tu rămîi puțin.

După ce Zaza, Ines, Mortimer, Folco și Bellinzona dispărură în clădire, Italo frecă zăpada cu vîrful pantofilor.

– Îl cunoști pe fratele meu? îl întrebă pe Lando fără să-l privească.

– Da. L-am văzut acum trei zile.

– Unde?

– În oraș. M-a convocat la barul Continental.

– De ce?

– Don Genco dorea să-l însoțesc la gară.

– Ai făcut-o?

– Da.

– Povestește.

Lando îl observă, vizibil tulburat.

– Ce să povestesc?

– V-ați dus cu taxiul?

– Nu, spuse el. Și arătînd spre P9 cu o mișcare de bărbie, adăugă: Cu asta.

– Este mașina ta?

– Don Genco mi-a oferit-o.

– Cînd?

– Cînd am trecut prin fața vitrinei în care era expusă. A spus că vrea să-mi lase o amintire. A cumpărat-o în 10 minute. Am folosit-o imediat, conducîndu-l la gară.

– L-ai suit în tren?

– A refuzat. L-am lăsat în fața intrării.

– Nu te-ai dus la ghișeu cu el?

– Mi-a cerut să plec.

– Nu știi pentru ce direcție a luat bilet?

– Nu!

– Cum era?

– Cine?

– Fratele meu, își pierdu răbdarea Italo.

– Bine. Destins. Bine dispus.

– Cine v-a urmărit?

Lando avu o expresie mirată.

– Urmărit? Nimeni. Nu știu.

– Îl cunoști pe tipul pe care l-ai prins?

– Mortimer O'Broin, avocatul?

– Nu l-ai văzut cu fratele meu?

– Nu. Cînd l-am întîlnit, Don Genco era singur.

– Te cheamă Baretto ?
– Orlando Baretto. Lando.
– Eşti în clan de cît timp ?
– De aproape 9 ani.
– Eşti bine plătit ?
– Corect.
– Începînd de acum îţi măresc leafa. Dublu.
– Dar, Padrone !... obiectă Lando, confuz.
– Nu eşti de acord ?
– Ba da. Da, spuse iute Lando. Dar...
– Ia asta ! îi ordonă Volpone, vîrîndu-i un teanc de bancnote în mînă. Zece mii de dolari.
– Dar de ce ?
– Un aconto. Îl iubeai pe fratele meu ?
Lando făcu un semn elocvent din cap.
– A murit, spuse Italo. Ştii cine l-a omorît ?
Maxilarul lui Lando păru să se desprindă. Îşi căscă ochii :
– Omorît ?
– Această scîrbă de O'Broin ! Ascultă-mă bine ! Am una sau două întrebări să-i pun. Cînd voi termina cu el, nu va mai reveni la Zürich. Mă înţelegi ?
– Da, spuse Lando, care bănuia deja.
– Nici tîrfa lui blondă. Eşti gata să mă ajuţi ?
– Da.
– Cine este prăjina aia, negresa ?
– Sîntem împreună.
– Ţii la ea ?
– Cum asta ? se sufocă Lando, surprins că vocea lui devenise aşa de aspră.
– Nu trebuie să mai revină nici ea în oraş.
– Dar, şefule !
– Te voi despăgubi...
– Ea n-a făcut nimic. Nu este la curent cu nimic...
– Posibil. N-are noroc.
– Dar...
– Nu vreau martori ! O să găseşti alta. Nu de curve ducem lipsă.
– Ascultaţi-mă, şefule...
Volpone îi aruncă o privire veninoasă.
– Ţi-am spus deja că te voi despăgubi !
– Ştiu, şefule, ştiu ! Nu este vorba de asta ! Dispariţia ei o să fie remarcată ! Este în combinaţie cu toţi bogătaşii din oraş ! Judecători, bancheri !... Acolo unde m-aţi trimis azi dimineaţă ca să-l culeg pe O'Broin, banca aceea !...

– Ce bancă ?
– Trade Zürich Bank. Trăiește cu proprietarul !
– Cine ?
– Ines !
– Kloppe ?
– Da, spuse Lando cu repeziciune, intuind că, pentru un motiv necunoscut de el, deschisese o portiță de scăpare. Este nebun după ea ! Complet țicnit !
Volpone se gîndi rapid.
– Spui că negresa ta trăiește cu Homer Kloppe ?
– Da, Kloppe. Ăsta e !
– Ți-ar place s-o păstrezi în viață ?
– Este cumsecade !
– Ai vrea s-o aduci din nou întreagă la Zürich, hai ?
– Dacă va deschide gura, îi fac eu de petrecanie !
Volpone îl privi cu dispreț.
– Tu ai încredere într-o curvă ?
Lando nu avu decît o infimă ezitare :
– În ea, da !
– Ei bine, eu nu ! Cu condiția s-o speriem de moarte ! Ascultă-mă, Baretto... Dacă spune ceva, tu răspunzi de ea, cu capul tău ! De acord ?
– De acord !
Volpone îi dădu o ușoară palmă pe umăr.
– Nu te neliniști dacă o bruschez puțin. În glumă... Ca să rîdem doar...

Kurt Heinz își contemplă părinții descurajat : nu înțelegea nimic ! Totul îi părea modest și strîmt în acest apartament de trei camere din orașul vechi. Odinioară, cînd era copil, cartierul i se părea strălucitor, plin de farmec și de mister. Casa avea trei etaje. Kurt se născuse la primul. Părinții lui aveau să moară tot acolo.
Kirchgasse începea din unghiul lui Zwingliplatz, urca spre vechea capelă de la Grossmünster și se termina la Hirschengraben, nu departe de fîntîna cu cai. Ani de-a rîndul, această zonă constituise întreg orizontul vieții lui Kurt. Ea marcase bornele universului lui, dincolo de care se stingea căldura protectoare a celulei familiale.
Cu amărăciune, își rememoră eforturile pe care le făcuse pentru a rupe cu această tradiție de mediocritate, care cerea ca fiecare Heinz, anonim printre anonimi, să se căsătorească cu altă anonimă a cărei existență nu lăsa niciodată nici o

urmă în memoria cuiva. După cunoștința lui, el era primul care ieșea din gogoașă. Tatăl și mama sa erau speriați. Ideea că unicul lor fiu ar putea să se căsătorească cu o fată ai cărei părinți ocupau o poziție atît de înaltă în ierarhia socială și aveau o asemenea avere, în loc să-i umple de mîndrie, îi strivea cu un greu sentiment de vinovăție. Pe toate tonurile, ei îl preveniseră pe Kurt de pericolele acestei „mezalianțe".

Răspunzînd gîndurilor lui secrete, tatăl adăugă:

– În sfîrșit... Ai s-o faci, ai s-o faci... Dar nu-ți imagina că mă voi simți bine.

– Tu ești profesor, Kurt, spuse mama lui. Dacă faci așa ceva, îți vei cîștiga mulți dușmani.

Kurt dădu din umeri cu mînie. În sinea lui știa că ei au dreptate. Pentru asta avea și mai multă pică pe ei. Ca de obicei, ideea îi încolțise în minte în urma unei provocări stupide a Renatei. Una din rarele provocări pe care el acceptase s-o primească. Prea tîrziu să mai renunțe!

Discutau despre suprarealiști. Renata era uimită de excentricitatea ideilor lui. Kurt încerca să-i demonstreze că erau depășiți, că realitatea era mai importantă decît caraghioslîcurile lor trecute, că exista ceva mai bun de făcut decît să înece mușteie în lapte, cînd două treimi din planetă crapă de foame.

– Ești incapabil să visezi! spunea Renata. Mai rău: ești prea mic pentru a-ți visa propriile tale vise. Îți trebuie un sîmbure de nebunie, bietul meu Kurt! Tu știi ce mi-a spus într-o zi Dali, mie, Renata? Vroia să organizeze o coridă în timpul căreia taurii răniți mortal și matadorii învingători urmau să fie ridicați din arenă în elicoptere acoperite cu tafta roz!

– Și ce-i cu asta?

– Nimic! Așa ceva are efect!

– Debil!

– Nu cred că tu ești în stare să mă răpești în elicopter.

– Ba da, dragă, ba da!... De ce nu în ziua căsătoriei noastre!

– De ce nu, răspunsese Renata, cu ochii strălucitori.

– Într-adevăr, de ce nu...

– Mi-ai spus întotdeauna că disprețuiești împutiții de burghezi din acest oraș. Dovedește-le-o!

– Te prinzi?

– Mă prind!

– N-o să te răzgîndești?

– Eu?

Iată cum făcuse o tîmpenie din joacă, pentru un cuvînt! Cu cea mai mare seriozitate, elaboraseră un program de distracții menite să șocheze la maximum pe demnii locuitori ai orașului Zürich, care vor fi invitați la ceremonie. De cîte ori Renata venea cu o idee nouă, Kurt, dintr-un spirit imbecil de frondă, o împingea la limita extremă, cizelînd detaliile, complicînd desfășurarea. Tema aleasă: totul invers. Cu trei zile înainte de ceremonie, nu mai era posibil să dea înapoi sau să se dezică.

Indispus, Kurt se imagina într-o nacelă acoperită cu flori, agățată de un elicopter, ridicîndu-se în ceruri! Probabil că unii dintre elevii lui n-o să piardă spectacolul, anunțat cu mare tam-tam în presa locală, sub privirile resemnate și consternate ale celor două familii. După această lamentabilă exhibiție, nu-i va rămîne decît să demisioneze din postul lui. Ce avea să facă? Habar n-avea. Poate casier la bancă, așa cum fusese tatăl lui?

– Ți-o spun, Kurt, reluă Joseph Heinz, ne pui într-o situație stupidă pe mama ta și pe mine.

– N-aveți umor, scrîșni Kurt.

– Și dacă se rupe coarda? se neliniști Utte.

Era înaltă, masivă, placidă și se dorea șteargă, jenîndu-se la ideea c-ar putea să deranjeze pe cineva. Avea mîini puternice de țărancă, cu degete groase, unghii minuscule ale căror noițe erau practic invizibile. Mîini făcute pentru spălat, cîrpit, gătit sau mulsul vacilor. Seara se culca ultima, pentru ca să vegheze personal ca toate luminile să fie stinse, bucătăria în ordine, ușa închisă de două ori. Tatăl fuma pipă după cină și adormea întotdeauna între orele 22 și 22 și 10. Nici un clișeu nu lipsea din viața acestor personaje tipice, pînă la ceasul cu cuc de pe perete, care anunța cu asprime, din sfert în sfert de oră, trecerea unui timp al cărui secret ei nu-l cunoscuseră niciodată.

– Nu puteți înțelege, spuse Kurt. Renata e plină de viață...

– Mi-e frică să nu-ți pierzi situația, se bîlbîi Utte, coborîndu-și ochii.

– Și ce dacă, îi replică fiul ei, care îi împărtășea însă în secret, temerile.

– După toate sacrificiile pe care le-am făcut! se lamentă Utte. Speram... am fi vrut, tatăl tău și cu mine...

– Ce?

Era gata să le strige: „Ați fi vrut să semăn cu voi!" Dar își reținu fraza pe buze, înțelegînd din oftatul adînc al tatălui său că-i ghicise gîndul. O altă planetă. O altă dimensiune. Ce să mai spui?

– Bine... Ei bine, trebuie să plec. Rochia ta e gata, mamă ?

Ea îi făcu semn că da.

– O să vezi ! Vei fi cea mai frumoasă !

Se temea de clipa cînd va intra în marele salon al lui Kloppe, tot atît de impozantă și stîngace ca o sondă de petrol, într-o hidoasă chestie verde, confecționată dintr-un material ieftin. Un moment dificil !

– La revedere, tată...

Atinse cu buzele obrajii lui cu vinișoare roșii și netezi de copil bătrîn și fragil, care nu va fi niciodată bărbat. Și el, Kurt, era el, oare, bărbat ?

La urma urmelor, el purta pantaloni și una din cele mai bogate moștenitoare ale orașului îl alesese ca soț. Cu un pas nesigur, coborî cele zece trepte ale etajului. Cînd era copil, încăleca vechea balustradă de lemn patinat și se lăsa să alunece pînă jos, strigînd de plăcere.

Văzîndu-l apărînd pe Volpone, vru să se ghemuiască. Dar, electrizat de certitudinea iminentei sale morți și a suferințelor ce-o vor preceda, Mortimer O'Broin se împotrivi :

– Italo ! Îți jur pe viața mea că nu înțeleg nimic din atitudinea ta ! Este vorba de o neînțelegere monstruoasă !

Cu un aer visător, Italo făcu din ochi înconjurul încăperii mîngîind cu privirea aschiile de lemn, ferăstrăul, zidurile acoperite de pînze de păianjen, enormele bîrne susținînd șarpanta acoperișului. Nu departe de ferăstrău se găsea o placă metalică așezată pe podeaua din pămînt bătătorit. Volpone făcu un semn lui Pietro Bellinzona care o ridică descoperind o groapă de doi metri pe un metru, cu o adîncime de 80 de centimetri. Ea adăpostea motorul ferăstrăului și un contor electric mare, prevăzut cu un întrerupător.

– Lasă groapa asta așa ! îi ordonă el lui Pietro, care-și freca mîinile murdărite de rugină.

– Italo ! strigă O'Broin, înălțîndu-se cît putea pe vîrfurile degetelor. Am dreptul la o explicație !

Volpone se întoarse către el, ca și cum îl vedea pentru prima dată.

– Ți-o voi da, răspunse el cu blîndețe.

Îl luă ușurel de braț și-l duse cu sine spre fundul hambarului, departe de ceilalți. În timpul drumului cu mașina, sîngele începuse din nou să-i curgă din gură lui Mortimer. Dar el nu se gîndea să și-l șteargă.

– Iată despre ce e vorba, spuse Volpone calm. Fratele meu a fost asasinat.

O'Broin reuși, concentrîndu-și ultimele resurse nervoase, să nu-și plece ochii.

– Cum asta ? se sufocă el.

– Gura ! urlă Volpone abia abținîndu-se să nu-l pocnească. Eu sînt cel care vorbește ! Să-mi dai codul și numărul de cont sub care Genco a înregistrat transferul !

– Italo ! Nu pot ! Ar însemna să-l trădez pe Genco !

Ca să nu-l măcelărească chiar în clipa aceea, Volpone închise ochii, își luă capul între mîini și îl strînse cu toată forța, pînă ce urmele degetelor i se imprimară în carnea lividă.

– Ascultă-mă bine, jigodie, ascultă-mă bine ! Înainte de a te omorî îți propun un tîrg. Dacă vorbești imediat, te omor curat. Cu un glonte în cap, ca pe un bărbat. Și ai cuvîntul meu de onoare că tîrfa ta nu va păți nimic.

– Cum ? Vreți...

– Dacă mă faci să aștept, te voi sili să vorbești ! Dar îți voi smulge pielea centimetru cu centimetru și o să te las să putrezești de viu ! Ce hotărăști ?

– Italo, îți jur că te înșeli ! bîigui Mortimer. Îți jur...

– Pietro, pune placa la locul ei și du-o pe blondă deasupra !

– Nu, ați înnebunit ? se revoltă Zaza Finney. Ce legătură am eu cu afacerile voastre ! Abia îl cunosc pe acest tip !

Bellinzona îi întoarse brațele la spate și-o împinse pe placa metalică.

– Ce fac acum ? întrebă el.

– O spînzuri, spuse liniștit Volpone.

– Ticăloșilor ! urlă Zaza.

Încercă să-l lovească cu piciorul pe Pietro, care o imobiliză cu labele lui de urs. Ines avu o reacție surprinzătoare :

– O să dureze mult tîmpeniile voastre ? Mi-e frig. Vreau să mă întorc.

– Du-te și te așază lîngă această scîrbă, îi puse în vedere Mori, arătîndu-l pe O'Broin.

– Nu știu ce au cu dumneata, îi spuse Ines lui Mortimer, dar vorbește, nu vezi că ne bagi pe toți în rahat ?

La un semn din ochi al lui Volpone, Folco Mori aduse o frînghie pe care i-o întinse lui Lando. Lando luă un capăt și-l aruncă peste bîrnă. Apoi, sub privirea interesată a lui Bellinzona, confecționă un laț.

– Trece-i-l în jurul gîtului ! spuse Volpone.

Cu ochii măriți de groază, cu o expresie de neîncredere pe față, Zaza caută din privire un ajutor oarecare.

– Mortimer! strigă ea tare... Mortimer!

– Lăsați-o, chelălăi O'Broin. Dar lăsați-o!

Într-o clipită, Bellinzona îi prinse încheieturile mîinilor la spate, în timp ce Lando lega capătul frînghiei de un inel fixat în zid.

– Mortimer! urlă Zaza cît o țineau plămînii.

Îl mai zări un moment, zbătîndu-se, vrednic de milă, în brațele lui Folco Mori care îl ținea.

– Placa! spuse Italo.

Ca un cal ținut de căpăstru, Zaza, în culmea groazei, începu să se învîrtească în jurul ei, într-o mișcare giratorie nebunească, oarbă, lovind cu tocul singurului pantof ce-i mai rămăsese placa de fier. Bellinzona apucă marginea plăcii cu amîndouă mîinile și trase. Zaza, lipsită brusc de reazem, se agita în gol.

– Scîrbelor! strigă Ines.

Se aplecă pentru a apuca o seceră ruginită, dar primi o lovitură cu latul palmei în ceafă și îngenunche gemînd, în timp ce Mori, care slăbise pentru o clipă strînsoarea ca s-o poată lovi, îl prinse din nou pe O'Broin. Ines începu să vomite încetișor, cu gura aproape de nivelul solului, astfel că nu avu cum să vadă ochii Zazei ieșindu-i din orbite, înainte ca trupul, agitat de un ultim spasm, să-i rămînă ca o cîrpă ruptă.

– Pietro! ordonă Volpone. Du-te să te distrezi cu negresa!

Bellinzona îi aruncă o privire piezișă lui Lando, palid, cu pumnii strînși, observîndu-l pe Italo al cărui braț se prelungise brusc cu un Mauser.

– Baretto! spuse Volpone, fără să-l amenințe direct... Du-te și dă drumul ferăstrăului.

Din tonul lui emana un pericol atît de pregnant încît Lando nu făcu nici o mișcare cînd Bellinzona o ridică pe Ines ca s-o ducă, pe jumătate inconștientă, în spatele unei grămezi de lemne tăiate, unde o aruncă pe o grămadă de talaș.

– Baretto! insistă Volpone. Ți-am spus ce trebuie să faci!

Lando făcu cîțiva pași, sări în groapă, după ce atinsese corpul lui Zaza, căreia îi îndepărtă puțin picioarele ca să ajungă la întrerupător. Îi dădu drumul. Se auzi un ușor țiuit. Lama ferăstrăului începu să se rotească încet, apoi luă viteză.

Ca să nu audă nimic din ceea ce se petrecea în spatele lui, Lando ieși din groapă, luă mașinal o bucată de lemn și o

puse în fața lamei. Într-o clipită, fu tăiată ca și cînd ar fi fost vorba de un chibrit.

– Adu-l, îi spuse Italo lui Mori.

Folco îl împinse pe Mortimer O'Broin, menținîndu-i brațele la spate.

Un urlet se auzi dinspre grămada de talaș. Lando încremeni. Volpone se făcu că n-a remarcat nimic. Se auzi Bellinzona răcnind.

– Ticăloaso! apoi se auziră lovituri și zgomotele unei lupte.

– Baretto, culcă-l în fața ferăstrăului și ține-l.

O'Broin, cu spaima morții în suflet vru să vorbească, făcu semne disperate fără ca nici un sunet să-i iasă din gîtlej. Ținut tare de Folco Mori și Lando, se trezi lungit pe tablierul de oțel al ferăstrăului cu gîtul la 10 centimetri de lama care vibra. Volpone îl apucă de păr:

– Te ascult!

Vomînd fiere, Mortimer, care dorea să trăiască, reuși să-și stăpînească spaima și să articuleze cele două silabe ale numelui codului ales de Don Genco:

– Mamma! Mamma!

Dar Italo nu-și dădu seama că-i spusese jumătate din răspunsul așteptat. El crezu că vorbele veniseră din inconștientul lui O'Broin, sub efectul spaimei, că nu erau decît un ultim apel la ajutor...

Totul se clătină în el. Într-o secundă, fața i se acoperi de sudoare, mari dîre albe îi trecură prin fața ochilor aducînd cu ele imagini rapide!... Fratele lui spunîndu-i, după căderea lor cu bicicleta, „Nu te neliniști. Nu mă doare" și Angela, soția lui, căreia parcă îi simți căldura vîrfurilor sînilor, și din nou Genco, viu, mort, piciorul lui...

– Ticălosule! țipă el... Ticălos... uitînd brusc cine era el, de ce venise aici, ce dorea să facă!

Cînd filamentele luminoase își încetară sarabanda, văzu că ținea încă de păr capul lui Mortimer O'Broin. Cu un aer stupid, rătăcit, ridică ochii spre Orlando Baretto și Folco Mori, care își întoarseră privirea cu jenă. Constată că era plin de sînge. Atunci, își dădu seama că nimic nu mai lega capul acela însîngerat pe care-l ținea în mîini de corpul lui Mortimer O'Broin.

O dată cu el, tăiase și ultimul fir care-l mai lega de cele două miliarde de dolari.

Partea a doua
IMPASUL

9

Renata Kloppe o sună pe Manuella pentru micul dejun – cafea tare, suc de grepuri proaspăt, dulceață de fragi, ochiuri cu slănină –, se ridică înăbușindu-și un căscat, deschise ușa unui șifonier și șterse cu vîrful degetelor una din cele trei linii trase cu creta pe partea ei interioară.

– Mai puțin de două zile spuse ea, mai puțin de două...

În ziua în care ea și Kurt fixaseră data căsătoriei, trăsese 125 de linii, cum fac pușcăriașii ca să țină socoteala nopților ce le mai rămîn de petrecut în închisoare. Nu-și dădea nici ea prea bine seama de ce se hotărîse să se căsătorească cu Kurt. Mai ales că era din toate punctele de vedere contrariul a ceea ce o atrăgea de obicei la un bărbat. Îi plăceau tinerii frumoși, frivoli, nepăsători, leneși, cu păr blond.

Kurt era de talie mijlocie, brunet, mereu sub tensiune și Renata respingea în subconștientul ei cuvîntul care i se potrivea cel mai bine, dar pe care ea refuza să-l pronunțe: sărăntoc. Totdeauna în gardă în fața unor pericole imaginare, incapabil să se detașeze de realitatea imediată, să acționeze spontan, va purta pînă la sfîrșitul vieții lui greutatea universului pe umeri, implicîndu-se total în problemele colectivității pentru ca să nu-și analizeze propriile lui probleme.

– Bună dimineața, domnișoară! Ați dormit bine? Nu mai sînt decît două zile!

– Bună dimineața, Manuella! Ai uitat piperul.

– Mă duc să-l caut!

– Manuella!... O întrebare de 1.000 de franci... De ce mă mărit cu Kurt?

– Pentru că îl iubiți!

– Ai pierdut !

– Vă aduc piperul... Trebuie să vă aruncați o privire asupra meniului !

– E aici ?

– Pe tavă !

Izbucni în rîs încă o dată înainte să dispară. Renata luă cu atenție cartonul alb, avînd imprimate cu litere gotice bunătățile ce se vor servi la ospățul ei de nuntă. Nu se putu împiedica să nu surîdă recitind capodopera subversivă redactată atît de pompos de Kurt.

26 APRILIE 1977

GRANDE FINE CHAMPAGNE 1936 ·
CAFE
SORBET DE LA PASSION
CHARLOTTE AU CHOCOLAT
FROMAGES
SELLE D'AGNEAU DE PROVENCE
BAR EN CROUTE. AU COULIS DE TOMATES FRAÎCHES
FOIE GRAS DU LOT
HUÎTRES DE BELON
APERITIFS

DOM PERIGNON 1961
CLIQUOT ROSE 1929

Luis Philippon, marele bucătar francez care sosea a doua zi cu echipa sa completă, n-a făcut nici un comentariu cînd Renata i-a prezentat meniul. Procedeul „totul pe dos" l-a lăsat rece pe acest snob impermeabil la umorul elvețian.

Sub pretextul că ceremonia nupțială precedînd... – Ce anume ? se gîndi ea, dineul sau dejunul ? – va avea loc la ora 3 dimineața, el profitase și ceruse dublul tarifului prevăzut. „Tarif de noapte", precizase el fără ca măcar să surîdă. Renata se întrebase pînă unde putea supralicita, fără a merge însă prea departe. Îl sîcîise pe Kurt, ca să-și cunoască propriile ei limite. El se împotrivise propunerii ei – pe care oricum nu și-ar fi menținut-o – ca el să se îmbrace cu rochia ei de muselină, iar ea în smoking. Se prefăcuse că-l disprețuiește, acuzîndu-l că se eschivează. Se enervase, jurîndu-se în modul cel mai serios din lume că, dacă refuza, nu o făcea pentru că l-ar fi deranjat acest lucru, ci „din cauza elevilor" lui !

În fond, asta era ceea ce o încînta pe Renata : Kurt se lăsa întotdeauna prins în capcana sistemului pe care ea i-l im-

pusese, primindu-i imediat provocările, înspăimîntat de ideea că ar putea să decadă în ochii ei dacă nu îndeplinea ceea ce ea era capabilă să facă.

Bietul Kurt! Inteligența lui speculativă, foamea nesățioasă de cultură, ecranul pe care îl așeza între el și realitate prin cunoștințele sporite mereu în urma unei munci de salahor, toate acestea alcătuiau o pradă pe cinste pentru fiica atît de capricioasă a marelui bancher.

– Piperul, domnișoară...

– Manuella, știu! Știu de ce mă mărit cu el! Am nevoie de un individ pe care să-l pot chinui de-a lungul întregii zile!

– Pînă în ziua cînd o să ajungă să vă chinuiască el pe dumneavoastră, spuse camerista, nu fără malițiozitate. V-am pregătit taiorul bej.

– Îți mulțumesc. Îl voi pune însă pe cel bleu.

– Nu aveți noroc! Și el este pregătit.

Era rîndul Renatei să rîdă. O adora pe Manuella și-i încuraja replica promptă. Cînd era într-adevăr simpatică, și asta i se întîmpla des, îi dădea rochiile pe care nu le mai purta, ceea ce-l făcea pe Kurt nebun de mînie:

– O tratezi ca pe o servitoare!

– Manuella! Logodnicul meu pretinde că te tratez ca pe o servitoare!

– Dar sînt o servitoare, izbucnea Manuella într-un rîs complice.

Se putea vorbi, totuși, despre ceva ce aprecia Renata la Kurt: în pat, era total pasiv. Ea îl întrebuința ca pe un obiect familiar, în stare să se supună oricărei fantezii. În experiențele pe care le avusese de-a lungul numeroaselor ei călătorii, întîlnise falocrați victorioși și siguri de ei, care o lăsaseră totuși nesatisfăcută. Jurîndu-se că nu-și va înșela soțul după căsătorie, ea regreta cîteodată faptul că nu întîlnise violența fizică pe care prietenele ei se lăudau că o domesticiseră.

Erau, oare, sincere?

Îi rămînea, totuși, o mică șansă. Cu riscul de a fi considerată nebună și de a șoca un întreg oraș, trebuia să încerce să și-o valorifice; Renata se jurase, ca o ultimă nebunie înaintea plicticoaselor bucurii ale căsătoriei și ale creșterii copiilor, să-și înmormînteze viața de „celibatară". În după-amiaza dinaintea nopții ceremoniei, va ieși în stradă și-l va alege pe primul bărbat care îi va plăcea. Pentru că se zice că întîmplarea îl poate face pe un individ să ajungă hoț, de ce nu i-ar putea aduce și ei, oare, plăcerea?

Ferăstrăul revenea la intervale regulate, însoțit de vibrația aceea dezagreabilă de fiecare dată cînd îi secționa o bucată din membre. Italo se răsuci pentru a scăpa de mușcătura ferăstrăului, strigă și deschise ochii. Era scăldat în transpirație și lumina intra în valuri prin crăpăturile jaluzelelor. În ajun, nici nu se gîndise să tragă perdelele. Ridică receptorul care continua să-i sfredelească timpanele cu apelul lui insistent. Fără să dorească să știe cu cine avea de-a face, strigă în aparat „Așteaptă", se ridică clătinîndu-se, se duse direct în baie, unde în același timp urină și-și stropi fața cu apă rece: urîtă trezire! Nu dormise decît două ore, petrecîndu-și noaptea dînd pasiențe, care toate se închiseseră. Nici măcar ruleta lui în miniatură nu-i ridicase moralul. Nici unul din numerele alese nu-i ieșise. Se ambiționase de 108 ori consecutiv să mizeze pe zero, fără rezultat. Cînd îl părăsise pentru cifra 11, bila se oprise pe zero, ca din întîmplare, de trei ori la rînd. Nu reușise să se concentreze. În gînd îi revenea, fără încetare, imaginea capului însîngerat al lui O'Broin. De ce-i provocase o moarte atît de blîndă, instantanee? Ar fi trebuit să-l tortureze ore întregi ca să-i plătească asasinarea fratelui lui. După ce l-ar fi făcut să vorbească. Murind atît de ușor, acest nenorocit îi jucase o festă groaznică. Genco mort, O'Broin decapitat, firul era tăiat. Cele două miliarde ale familiilor Volpone și Gabelotti puteau fi restituite proprietarilor lor doar dacă bancherul accepta să facă acest lucru. Iar Italo avusese deja o mostră a bunăvoinței lui.

Apucă receptorul rămas pe pat.

– Alo, strigă el.

– Italo?

Recunoscu vocea lui Moshe și se gîndi că o să-i facă reproșuri.

– Italo? Mă auzi?

– Nu striga așa de tare!

– Ai noutăți despre Genco?

– Nimic.

– E nasol... Ascultă... Treburile nu merg bine! Karl Deutsch a fost să l vadă pe tipul tău de la bancă.

– Și?

– A fost trimis la plimbare.

Volpone avu senzația că o gheară îi strînge gîtlejul: încă o șansă care zburase.

– Nu-i nimic de făcut în direcția asta, adăugă Yudelman. E de rău! E de rău!

– E tot ce ai mai amuzant să-mi spui?

– Nu, Gabelotti m-a convocat de urgență.

– Cum?

– Îți spun că m-a convocat!

– Și te duci? se înăbuși Italo. De cînd îți dă ordine acest hopa-mitică?

– Uiți că sîntem asociați.

– Spune-i să se ducă-n...

– O să mă întrebe în ce stadiu se află operațiunea. Este dreptul lui.

– Să nu te duci la el!

– Crezi că n-avem destule necazuri? Vrei să ți-l ridici și pe el în cap?

– Cîștigă timp! Voi aranja totul la prînz!

– Ți-am spus doar că...

– Taci! Știu ce trebuie să fac!

– Italo! Dacă Genco ar fi încă în viață, ți-ar spune același lucru ca și mine! N-o să rezolvi nimic cu metodele tale obișnuite!

– După cît se pare, nici cele ale lui Karl Deutsch al tău nu sînt mai grozave, îi aruncă Volpone cu răutate.

– Singura noastră șansă, ca să scăpăm onorabil, este să-l găsim pe O'Broin!

– Un moment, nu închide! îl întrerupse Italo.

Brusc, nu îndrăzni să-i spună lui Moshe ce i se întîmplase lui Mortimer. I-ar fi trebuit timp să se gîndească. Evenimentele se succedau însă prea repede. După cîteva secunde, reluă la telefon.

– Un tip mi-a adus o aspirină. Mă doare capul.

– Ce să-i spun lui Ettore? Ce s-a întîmplat cu Genco? Dacă ești de acord, ar fi mai bine să-l informăm. Oricum va afla!

Italo se uită la ceas – 9 și 10. În mai puțin de trei ore își va juca ultima carte cu Kloppe. Necazul era că nu-și putea pune nici una din amenințările lui în aplicare. De-acum înainte viața bancherului îi era foarte prețioasă. Cel mult va încerca să-l înfricoșeze. Să încerce...

– Moshe, dacă nu mă asculți, nu mai faci parte din familie.

– Este dreptul tău. Dar eu am o obligație față de amintirea lui Genco. El nu dorea război! Voi face tot ce voi putea pentru ca ordinele lui să fie respectate. Pentru el și pentru tine, ca să te protejez!

– Du-te dracului!
– Dacă nu izbutesc, atunci vei face ce vrei.
– Mă plictisești la culme!
– Lasă banca, crede-mă! Ai răbdare să-l văd pe Ettore... Trebuie să-i vorbesc, trebuie...

Italo Volpone închise brusc telefonul. Dacă ar fi ascultat în continuare ar fi însemnat să fie de acord cu argumentele lui Yudelman. Dar el le refuza, deși își dădea seama, în sinea lui, că Moshe avea dreptate.

Pînă acum, nimeni, nici măcar fratele lui, nu-l împiedicase să facă așa cum îl ducea capul, oricare ar fi fost urmările.

Îi promisese lui Kloppe că va fi la el la prînz: va fi la timp acolo.

Ieșind din sauna de lîngă baie, Ettore Gabelotti se urcă pe cîntar. Cu o mină dezamăgită, constată că acul indicatorului ajunsese în zona negradată, depășind cele 125 de kilograme... I se întîmpla, totuși, să coboare uneori sub această limită, dincolo de care cîntarul nu mai era bun de nimic. Dar asta, cînd totul mergea bine. Altfel, Ettore își compensa tensiunea nervoasă și neliniștea înghițind orice lichid sau aliment care-i cădea în mînă. Medicul care-l trata în mod obișnuit îi explicase că foamea lui nesățioasă nu corespundea unei necesități reale, ci unei tulburări „psihosomatice" – cuvîntul era așa de extraordinar încît îl reținuse. Bineînțeles că îi căutase semnificația într-un dicționar medical și cînd înțelesese că ar putea fi vorba de o diminuare a potențialului intelectual se aruncase asupra frigiderului din biroul său și înghițise o cutie întreagă de șuncă cu gelatină: dacă ar ajunge într-o ureche cum ar putea să domnească asupra imperiului lui? Își contemplă cu dezgust corpul de uriaș, cu stomacul dilatat, ale cărui straturi de grăsime nu reușeau totuși să-i ascundă fantastica musculatură. Altădată, cînd avea doar 30 de ani, putea să ia doi oameni, cîte unul cu fiecare mînă, și să-i arunce la 3 metri ca pe un pachet gol de alune. Acum, se mulțumea ca treaba să fie făcută de *punks*.

Carmine Crimello și Angelo Barba, cei doi „consilieri", îl așteptau în camera de alături, un mic salon vecin cu camera lui. Își puse o cămașă albă, un costum albastru închis, care-l făcea să arate cu 30 de kilograme mai puțin, își înnodă la gît o cravată neagră și se stropi cu puțină apă de toaletă. Cedase fără voie insistențelor lui Moshe Yudelman, care-l convinsese

să accepte această asociere financiară trecătoare între familia lui Genco Volpone și a sa. Timp de zece ani, ordonînd uciderea unor oameni din familia celuilalt, cei doi Doni își provocaseră pierderi grave. Cînd au înțeles că autoritățile federale trăgeau foloase din luptele lor, au încheiat un pact de neagresiune și și-au împărțit cu minuțiozitate zonele de influență. Dar de aici și pînă la punerea banilor în aceeași oală !... Ettore Gabelotti, care nu avea încredere în nimeni – și cu atît mai puțin în Genco Volpone – avusese presimțirea că Volpone va încerca să-l înșele : ceea ce, iată, se și înfîmplase.

Crimello și Barba se sculară amîndoi din fotoliile lor cînd îl văzură intrînd. Le făcu semn să se așeze. Deschise frigiderul, își turnă într-un pahar bere pe care o stropi cu un deget de coniac, înghiți cîteva felii de șuncă pe care le rulă ca pe clătite. Abia după aceea se uită la cei doi oameni de încredere, cu un aer trist și ironic în același timp :

– Nu este prea plăcut să fii sculat din pat la ora 3 dimineața !

Carmine și Angelo abia schițară un gest de negație.

– Ce vreți, nu pot dormi... Mă plictisesc cînd voi nu sînteți aici... Mă simt pierdut... Ar trebui să fiți flatați, nu ?

Își înghiți dintr-o sorbitură băutura și-și umplu din nou, doar cu coniac, paharul gol.

– Atunci, cum mă plictisesc, meditez... meditez... Nu e prea vesel...

Își turnă pe gît jumătate din paharul cu coniac.

– De fapt, aveți știri de la O'Broin ?

– Trebuia să avem ? întrebă Crimello.

Ettore nu răspunse direct la întrebare.

– Rico Gatto m-a sunat din Elveția. După voi, ce caută Bebe Volpone la Zürich ?

Făcu să se rotească încet restul coniacului pe fundul paharului. Crimello și Barba, care cunoșteau prea bine prefăcuta lui nepăsare, apreciară că timpul evolua spre furtună.

– S-a dus la morgă, îi informă Ettore.

– La morgă ?

– Da, la morgă ! I se poate întîmpla oricui să aibă pofta să se reculeagă acolo !

– În fața cui ? zise Barba.

– A unui picior...

– Piciorul cui ? insistă Angelo, făcîndu-i semn lui Crimello că nu înțelege nimic.

– Dacă aș avea colaboratori competenți, aș ști, spuse Gabelotti cu o voce blîndă. Rico Gatto n-a fost în stare să afle. E comic, nu ?

Crimello și Barba se foiră în fotolii stingheriți. Barba riscă să intre singur în gura lupului.

– Don Ettore, dacă ne-ați spune mai degrabă ce vă preocupă ?

– Sîntem înșelați ! urlă Gabelotti, spărgînd paharul de o măsuță. Și dacă sînt înșelat, asta se întîmplă pentru că sînt înconjurat de tîmpiți ! Nimic nu vă miră pe voi ? Fratele asociatului meu se duce să facă turism la Zürich, la morgă, și în acest timp omul meu de încredere dispare !

– O'Broin ?

– Da, O'Broin... Dacă Volponii i-au atins un singur fir de păr, îi omor !

Carmine Crimello își drese glasul.

– Padrone, pe ce vă bazați cînd...

– Pe nimic ! i-o tăie Gabelotti cu turbare. Nasul meu ! În această clipă, sîntem pe cale de a fi înșelați și stăm aici cu brațele încrucișate ! Ca din întîmplare, Mortimer n-a mai dat un semn de viață de la Nassau. N-a venit la birou, nevasta lui nu l-a mai revăzut și puicuța lui este de negăsit ! Vreți mai clar ? Volponii ne jefuiesc de bani !

– O secundă, interveni Barba, o secundă...

Avea cel mai mare respect pentru Don, dar cei cinci ani de medicină practicată înainte de a intra în serviciul lui îi permiseseră să-i pună un diagnostic de care nu se putea îndoi : paranoia cu predominare interpretativă acompaniată de un delir al persecuției.

– O'Broin a plecat, poate, să petreacă undeva cu puicuța lui...

Gabelotti îl privi cu răutate.

– Cînd știe că două miliarde de dolari sînt în joc ?

– Cred că vă alarmați puțin cam repede, Padrone, spuse Carmine.

– Ah, găsești ? Dacă aceste scîrbe l-au omorît pe O'Broin, ce-i împiedică să fugă cu banii ?

– De ce spuneți așa ceva, Don Ettore, dar dumneavoastră ? se indignă Angelo. Aveți și dumneavoastră numărul contului. Este suficient să telefonați la bancă pentru a retrage fondurile !

– Dacă mai sînt acolo, bombăni Gabelotti.

– Ce-i mai ușor decît să verificați ?

– L-am chemat pe Phillip Diego, recunoscu Ettore, îngrijorat. El îl cunoaște pe bancher. S-a dus la el.

– La ora 3 dimineața, se miră Crimello ?

– La Zürich este ora 9 !

Barba căută o metaforă ca să-i explice lui Don, în termeni cît se poate de respectuoși, că teoria lui era idioată. Nu găsi însă decît ceva asemănător.

– Volponii sînt tot ce vreți, dar nu sînt nebuni ! După o asemenea lovitură, Comisiunea i-ar condamna la moarte !

– Ar trebui, mai întîi, să-i găsească, spuse Gabelotti cu un aer încăpățînat.

– Nu se ascund. Ați spus chiar dumneavoastră că Italo este în Elveția.

– Mă calci pe nervi, tună Gabelotti, ajuns la capătul răbdării și al argumentelor. Cînd îți spun că este o escrocherie, crede-mă pe cuvînt !

Angelo Barba se refugie într-o tăcere prudentă. Nimeni nu-l putea ataca direct pe Gabelotti, mai ales cînd își lăsa instinctul să vorbească în locul logicii. Trebuia să-l scoți din convingerile lui puțin cîte puțin, fără zdruncinături.

– Moshe Yudelman ?... încercă Crimello.

– Nu te-am așteptat pe tine ca să mă gîndesc la asta ! mormăi Ettore cu acreală. Trebuie să soscască dintr-un moment în altul.

– Oare soția lui Italo este în oraș ? insinuă Carmine, fără să aibă aerul că se gîndește la ceva anume.

Gabelotti apucă dintr-o singură îmbucătură o jumătate de pachet de biscuiți. În timp ce mesteca, îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Crezi, poate, că este o monedă de schimb ? Cînd pe masă sînt două miliarde de dolari în joc, ce valoare poate avea o femeie ?

– Dar este aici ? insistă Crimello.

– Da, răspunse Ettore, cu doi oameni ai mei după fundul ei.

Întrevederea a fost remarcabilă prin scurtimea ei. Phillip Diego a fost introdus de Marjorie în biroul lui Homer Kloppe, la 9 și un minut. La 9 și 4 minute ieșea. Mai degrabă uluit că încercarea lui îndrăzneață a fost un eșec. Sută la sută. Phillip Diego nu avea nici 40 de ani. Era, totuși, unul dintre avocații cei mai strălucitori din noua generație specializați în afaceri

bancare. La vîrsta cînd poeții își caută drumul, cînd pictorii se mai îndoiesc de rostul culorii sau al desenului, cînd muzicienii mai fac game, el întrebuința 23 de colaboratori ce ocupau 400 de metri pătrați de birouri într-o clădire ce domina rîul Limmat, situată la doi pași de Rathaus, sediul parlamentului comunal și cantonal, avea un apartament la Paris, o locuință provizorie la Londra, vilă la Gstaad, o proprietate la Saint-Paul-de-Vence și numeroase terenuri în Bahamas. Bărbat ajuns, întrunea avantajele tinereții și ale maturității – farmec personal, experiență, echilibru fizic, spirit, abilitate mergînd pînă la șmecherie și chiar acel grăunte de scepticism ponderat care-i atrage în mod obișnuit pe clienți.

Kloppe îl întîlnise de mai multe ori, cu ocazia unor afaceri la scară internațională, iar din colaborările lor, fiecare dintre ei, încîntat de eficacitatea celuilalt, trăsese un mare profit.

Intrînd în bîrlogul bancherului, Diego încercă să-și pună în valoare calitățile de om direct, caustic și binevoitor.

– Dragă prietene, cunosc prea bine obiceiurile locului ca să mă gîndesc că-mi veți putea răspunde. Totuși, o simplă indicație mi-ar fi foarte prețioasă pentru a-mi liniști unul din clienți, care se întîmplă să fie și al dumneavoastră. M-a sunat de la New York. Își face multe griji. Numele lui este Ettore Gabelotti. Îl cunoașteți ?

În fața lipsei de reacție a lui Homer Kloppe, Phillip Diego adăugă, cu un surîs :

– Pentru o anumită afacere, una singură, dar importantă, și-a unit interesele cu cele ale lui Genco Volpone. Aici povestea devine hazlie... Lui Gabelotti îi e frică de avion, ceea ce îl împiedică, vă dați seama, să meargă să controleze la fața locului bunul mers al afacerilor sale. În ceea ce vă privește, a fost reprezentat în instituția dumneavoastră de către împuternicitul său, Mortimer O'Broin. Dar, asociatul lui, Volpone, nu i-a dat nici un semn de viață de trei zile și nici O'Broin. Clientul meu este neliniștit. Înainte de a transmite ordinele în vederea retragerii sumei pe care o are la dumneavoastră a ținut, în semn de respect pentru asociatul lui, să vă contactez. Vrea să se asigure că nici O'Broin, nici Genco Volpone n-au acționat fără el. Întrebarea mea – a lui de fapt – este deci aceasta : suma depusă este încă în posesia băncii ?

Homer Kloppe își părăsi fotoliul, se duse în fața ferestrei încadrată de o lemnărie deschisă la culoare, își aruncă privirea

spre cerul de un albastru pur, pe care se destrămau doar cîțiva norișori. Spuse cu o voce neutră:

– Ce timp minunat!

Buimăcit, Phillip Diego își mască înfrîngerea printr-un hohot de rîs irezistibil. Pentru oricare altul, dar nu pentru Kloppe.

– Ei bine, nu-i nimica! În orice caz, îi voi spune clientului meu că am încercat...

– Am fost încîntat să vă văd, spuse Homer, cu figura întunecată.

– Și eu, de asemenea! La urma urmelor, Gabelotti este în posesia numărului propriului său cont. Îi voi spune să vină el însuși.

– La revedere, maestre!

Întrevederea luase sfîrșit.

Dacă Moshe Yudelman acceptase să răspundă la ora 3 dimineața la invitația lui Ettore Gabelotti, o făcuse doar pentru ca războiul dintre cele două familii să nu izbucnească imediat. În răstimpul cîtorva ore, situația devenise atît de încordată încît cea mai mică greșeală risca să aprindă butoiul cu pulbere: cînd Don Ettore va afla ceea ce avea Moshe să-i spună, va reacționa într-un mod imprevizibil.

După convorbirea telefonică cu Italo, Yudelman a stat îndelung în cumpănă dacă să-i spună adevărul lui Gabelotti, să încerce să-i adoarmă vigilența, dîndu-i asigurări că totul e în ordine, sau să-i dezvăluie doar anumite detalii, fără să-i spună totul. Un examen rapid al situației îl făcu să aleagă prima soluție. Dacă Gabelotti cerea să-l vadă, însemna că simțise deja că ceva este în neregulă. Mai bine să joace cinstit.

Faptul că Ettore îi dăduse întîlnire la o asemenea oră nu-l intrigase. Dintr-un reflex pe cît de pueril pe atît de inutil, Moshe îi ceruse lui Vittorio Pizzu să-l însoțească. Pizzu era *sotto capo* în familia Volpone de 15 ani. El îi avea în subordine pe cei trei *capiregime*, „locotenenții" lui Genco Volpone: Aldo Amalfi, Vicente Bruttore, Joseph Dotto.

Cei trei „locotenenți" se încăieraseră deseori în trecut cu cei din clanul Gabelotti. Primeau dispozițiile lui Vittorio Pizzu și le transmiteau „soldaților", care aveau fiecare în subordine mai mulți *punks*. Odinioară, cînd se aflau ei înșiși la baza ierarhiei, dăduseră nenumărate dovezi de îndrăzneală și de cre-

dință. Înainte de a-și ocupa înaltele sale funcțiuni, Pizzu nu se dăduse înapoi să îndeplinească și el treburi mărunte, în care cruzimea lui naturală, îmbinată cu absența totală a sensibilității, făcuse minuni. În momentul în care mașina lor se oprea, o întrebare firească îi trecu prin cap lui Yudelman.

– Ești înarmat? îl întrebă pe Vittorio.

– Întotdeauna.

– Lasă-ți arma în mașină.

– De ce?!

– Fă-mi plăcerea asta. Nu sîntem în război.

– Ai chef să mai ieși de aici?

– Vittorio. Nu te copilări. Dacă are ceva cu noi, nu mai are nici o importanță dacă ești sau nu înarmat. Pune-ți pistolul în torpedo.

Pizzu dădu din cap cu o expresie decepționată.

– De ce m-ai luat cu tine?

– Vreau să am un martor și pe cineva care să mă susțină, dacă va fi cazul. Nu cu un pistol.

– Cu Gabelotti nu sînt sigur de nimic. Va fi singur?

– Nu știu. Vittorio!

– Ce?

– Lasă-l acolo! Crede-mă...

În silă, Pizzu își scoase pistolul Smith and Wesson Parabellum 39 din toc. Îl băgă în torpedo, sub hărțile rutiere.

– Asta-i bătaie de joc! se plînse el. Cu asemenea indivizi parcă aș rămîne în pielea goală!

– Vino!

Cei doi bărbați așezați nepăsători în anticameră nu le făcură ofensa de a-i controla. Vittorio Pizzu regretă că-și lăsase arma în mașină. Dar regretul fu și mai mare cînd pătrunse în biroul lui Gabelotti, în urma lui Moshe, și constată, cu o surpriză neplăcută, că Don era înconjurat de trei din oamenii lui: Angelo Barba și Carmine Crimello, cei doi „consilieri", și Carlo Badaletto, omul care trecuse cîndva de la ei în cealaltă tabără. Pizzu îl avusese în subordine. Se bucură în sinea lui cînd se gîndi că fostul său subordonat purta acum o proteză dentară din cauza loviturii de cap pe care i-o administrase Italo Volpone.

Văzîndu-i intrînd, Ettore Gabelotti își înclină capul în chip de salut. Se vedea bine că petrecuse o noapte albă. Pe pielea netedă a feței lui palide erau vizibile cearcănele și cele două pungi grele de sub ochii vioi. Yudelman simți imediat că

ambianța se schimbase. Cu trei zile mai înainte, la Nassau, cu ocazia reuniunii responsabililor celor două clanuri, climatul era aproape euforic. Acum domnea o atmosferă de amenințare și de suspiciune.

– Luați loc! spuse Gabelotti.

Yudelman și Pizzu se instalară pe marginea scaunelor, unul lîngă altul, în fața lui Don, care-i avea la dreapta lui pe Crimello și Barba, iar la stînga pe Carlo Badaletto. Ettore atacă imediat:

– Moshe, ți-am cerut să vii ca să-ți pun anumite întrebări cu privire la banii noștri.

– Vă ascult, spuse Yudelman.

– Cînd Genco ne-a trimis telegrama ce cuprindea un singur cuvînt, „OUT", banii trebuiau să fie scoși a doua zi, să spunem cel mai tîrziu a treia zi, din banca elvețiană. Remarc, în trecere, că tu m-ai lăsat de atunci într-o stare de neliniște. Așteptam de la un prieten ca tine să-mi telefoneze ca să-mi dea vești. N-ai făcut-o. Nici Don Genco n-a făcut-o. Sînt dezamăgit. Atunci, îți pun întrebarea: da sau nu, cele două miliarde ale noastre au fost transferate?

– Încă nu, Don Gabelotti.

– Pot să te întreb de ce?

– Chiar dacă dumneavoastră nu m-ați fi chemat, mă pregăteam să solicit o întîlnire pentru a vă vorbi.

– De ce l-ai adus pe Pizzu cu tine?

Moshe nu îndrăzni să-i răspundă că și el însuși era înconjurat de trei dintre oamenii lui de încredere.

– Ți-a fost teamă că n-o să fii bine primit? îl ironiză Gabelotti.

Yudelman schiță un surîs politicos, în timp ce Badaletto crezu că trebuie să izbucnească în hohote de rîs, sub privirea rece a lui Vittorio Pizzu.

– Pot să plec, spuse Pizzu, aruncînd o privire jur împrejur.

– Nu e cazul! protestă Gabelotti. Ești bine venit, Vittorio! Nu sîntem noi asociați?

Apoi, i se adresă din nou lui Moshe, fără nici o altă legătură:

– Te ascult.

Moshe își concentră gîndurile, își împreună mîinile în față și spuse:

– Există o ușoară întîrziere.

– De ce? îl încurajă pe un ton patern Gabelotti.

– S-a întîmplat o mare nenorocire. (Îl văzu pe Gabelotti schimbînd o privire rapidă cu Crimello și Barba.) Don Genco a murit.

Tensiunea urcă cu mai multe grade, perceptibilă în tăcerea ce se lăsă brusc în cameră.

– Este, într-adevăr, o foarte mare nenorocire, spuse Gabelotti. Ce s-a întîmplat ?

– Don Genco a avut un accident la Zürich. S-a descoperit piciorul lui pe grătarul unei locomotive.

– Piciorul lui ! se miră Ettore cu compasiune. Dar el însuși unde este ?

– Corpul nu i-a fost încă găsit. Fratele lui este acolo.

– Cum a aflat de această nenorocire ?

– Aici, la New York. De la poliție.

– Vrei să-mi spui că poliția a identificat piciorul lui Don Genco ?

– Don Genco se încălța la *Biasca's*. Polițiștii elvețieni au trimis pantoful polițiștilor de aici. Iar Biasca a certificat că este un pantof făcut de el pentru Don Genco... Și, din nenorocire, Italo a confirmat : piciorul găsit este într-adevăr cel al fratelui său.

– Îmi pare foarte rău, Moshe, spuse Ettore, și colaboratorilor mei de asemenea. Don Genco era un om înțelept, un *„uomo di respetto"*. În numele alor mei, în numele întregii familii, îți prezint condoleanțele mele sincere și mîhnite. Unde va avea loc înmormîntarea ?

– Cred că Italo nu va decide nimic înainte de a regăsi corpul fratelui său.

– Dacă mi s-ar fi spus așa ceva acum 3 zile, n-aș fi crezut că este posibil, afirmă Gabelotti. De ce a murit, de fapt, Don Genco ?

Nelăsîndu-se înșelat de vorbele dulcege ale lui Ettore, Yudelman se întrebă o fracțiune de secundă dacă era bine să meargă mai departe. Gabelotti îi simți ezitarea.

– Vorbește, Moshe, vorbește ! Sîntem aici între prieteni, moartea ne pîndește pe toți și trebuie să ne întrajutorăm cînd acest lucru este posibil.

– Don Ettore, pentru moment nimeni nu știe clar ce-i cu toată povestea asta.

– Explică-te, Moshe.

– Cu toată durerea și înainte chiar de a-și începe ancheta, Italo s-a gîndit la interesele noastre comune.

– Adică ?

– S-a dus la banca unde am depus fondurile pentru a fi transferate, cum am convenit.

Gabelotti afișă un aer de nemulțumire.

– Italo ? Ce legătură are el cu asta ? Cineva l-a desemnat, fără ca eu să știu, să mă înlocuiască în propriile mele afaceri ?

– Nu, răspunse prompt Yudelman, nu, Don Ettore ! Italo a vrut pur și simplu să intervină pentru ca noi să nu mai pierdem vremea...

– Scuză-mă, Moshe, dar nu înțeleg bine ce-mi spui... Cine i-a cerut lui Italo să ne facă un asemenea serviciu ? Dacă da, despre ce serviciu este vorba, Moshe ? Și cine i-a cerut-o ?

Cu toată neliniștea care punea stăpînire pe el, Vittorio se sili să rămînă nemișcat : interogatoriul – căci asta era de fapt – lua o întorsătură neplăcută. Dacă Moshe nu l-ar fi constrîns să-și lase arma, ar fi avut o șansă să iasă vii din acest viespar. În mod discret, Vittorio mîngîia cu indexul mîinii sale drepte un trăgaci imaginar. Yudelman își drese, încurcat, glasul.

– Italo a fost foarte afectat de moartea lui Don Genco. Admit c-a acționat poate sub imboldul emoției, cu prea multă grabă, dar el nu s-a gîndit decît să îndeplinească ceea ce ar fi dorit fratele lui. Să accelereze procedura de transfer.

– S-a dus la bancă pentru acest lucru ?

– Da, Don Ettore, pentru a activa operația.

– Fără ca nici unul dintre noi să i-o fi cerut.

– S-a gîndit că...

– Că ce ?

Yudelman își înghiți cu greutate saliva.

– Deoarece Genco este mort, el trebuie să asigure interimatul capului de familie.

– În calitatea ta de consilier al clanului Volpone, ai fost informat asupra acestui proiect ?

– Nu mi-a vorbit decît după ce a acționat.

– Cum s-a prezentat la bancă ?

– Ca frate al lui Don Genco.

– Și asta a fost suficient pentru ca bancherul să deblocheze fondurile ?

– Nu, Don Ettore, acesta l-a refuzat.

În tăcerea grea care a urmat, Gabelotti luă o sticlă de coniac și își turnă un pahar plin, fără să mai servească și pe altcineva. Îl întoarse încet între degete cu privirea pierdută. În această clipă, Pizzu ar fi jurat că auzea distinct tic-tac-ul ceasurilor lor. Gabelotti înghiți coniacul fără să respire, își șterse

mașinal buzele cu dosul mîinii și-și pironi ochii în cei ai lui Yudelman, fixîndu-l timp de cîteva secunde fără un cuvînt.

– Există un lucru care mă deranjează, spuse el, în sfîrșit, cu o voce visătoare. Cum și-a putut permite Italo, care n-a fost niciodată decît fratele fratelui său și care nu reprezintă nimic în afară de propria lui persoană, să mi se substituie mie ? Durerea nu explică totul...

– Ascultați, Don Ettore, trebuie să vă spun... Italo se gîndește că cineva a atentat la viața lui Don Genco.

– Atentat ? Vorbești serios ? Cine ar fi putut să atenteze la viața unui om atît de respectat, care nu avea decît prieteni ?

– Nu știu, spuse Yudelman.

– Vezi bine că nu este vorba de ceva serios. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus-o. La urma urmelor, tu ești responsabil de asocierea între cele două familii ale noastre, dar nu poți să fii în nici un caz vinovat de reacțiile impulsive ale fratelui șefului tău. De fapt, știi că nu am nici un fel de vești de la Mortimer O'Broin ?

– Nu știam, spuse Moshe pe un ton pe care-l dorea perfect neutru.

– Este foarte enervant, urmă Gabelotti. După cîte știi, consilierul meu cunoaște numărul contului. N-ai nici o informație despre el ?

– Eu ? se bîlbîi Yudelman.

– Tu sau Italo...

– De ce aș avea ?

– Da, este adevărat, scuză-mă... Îmi pun întrebări, înțelegi ? Mă anunți că Don Genco este asasinat, mă înștiințezi că fratele lui a acționat pe cont propriu și observ că O'Broin a dispărut. Tu ce gîndești, Moshe ?

– Mă gîndesc că totul este neliniștitor.

– Ah, vezi ! Și eu !

Moshe se agită, refuzînd să lase să-i scape vorbele care-i veneau pe buze. Trebuia, oare, să-i mărturisească lui Gabelotti că singurul om care ar putea profita de moartea lui Genco este Mortimer O'Broin ?

– Voiai să-mi spui ceva ?

– Nu... Nu...

Totuși, ardea de dorința de a vorbi : dacă cineva l-ar fi „ajutat" pe Zu Genco Volpone să moară, acesta nu ar fi putut fi altul decît O'Broin. Cum să formuleze aceasta ? Cum să-i destăinuie unui Don bănuiala că tocmai consilierul lui particular a încercat să-l pungășească ?

– Vorbește, Moshe, vorbește! Este în joc liniștea noastră, a tuturora!

– Ei bine... începu Yudelman, jenat de privirea vigilentă și de copil bun a lui Ettore... Avînd în vedere importanța operațiunii în curs, mă întreb dacă este vorba de o întîmplare că...

– Că?

– Că dintre cele trei persoane ce aveau acces la cont unul este mort, iar celălalt dispărut.

După ce vorbi, Moshe își coborî ochii și-și privi fix unghiile. Gabelotti îl aprobă viguros din cap:

– Moshe, ai perfectă dreptate. Dar spune-mi, Moshe, dacă ai fi în pielea mea, n-ai fi neliniștit? Sînt a treia persoană... Sper că nu mi se va întîmpla nimic!

Carlo Badaletto, în al nouălea cer, își permise un rîs înfundat de plăcere. Ettore se făcu că nu-l aude.

– Ei, Moshe, ce crezi?

Lui Yudelman îi trecu prin cap ideea că Gabelotti era pe cale să distreze asistența cu fleacuri, după ce pusese la cale o mașinație diabolică împotriva familiei Volpone. Cînd Italo avansase această posibilitate, Moshe avusese argumente s-o respingă. Îi păruse chiar absurdă. Dar acum, în fața acestei ironii, cînd grosolană, cînd catifelată, își cîntări șansele de a ieși viu din acest birou: minime. Nu avea ce pierde, așa că îi dădu drumul.

– Este o mare nenorocire, Don Ettore, că n-ați putut să vă duceți la Zürich cu Don Genco...

– Știi foarte bine că nu suport avionul, zise cu părere de rău Gabelotti.

– Știu, Don Ettore, știu. Dar dacă ar fi beneficiat de prezența voastră alături de el, Don Genco ar fi încă printre noi...

– Ce vrei să spui, Moshe?

– Cei doi „capi" și nimeni altul.

– Vrei să spui că Mortimer O'Broin n-a fost la înălțime?

– Nu, nu, Don Ettore. Competența consilierului vostru nu se pune în discuție!

– Atunci, ce?

– Mortimer O'Broin a avut întotdeauna o moralitate ireproșabilă. Dar este bărbat, înțelegeți...! Are slăbiciunile lui...

Gabelotti îl privi cu o mirare perfect jucată. Articulă încet, cu o voce dulceagă:

– Gîndești că Mortimer și-ar fi putut trăda șeful?

– N-am spus asta! protestă repede Yudelman. Cum aș putea aduce fără probe o acuzare atît de gravă? Nu!... Încerc numai să descopăr adevărul...

Ignorîndu-l pe Pizzu, Ettore îi privi unul după altul pe Angelo Barba, Carmine Crimello și Carlo Badaletto. Și dacă Moshe avea dreptate ?

– Spune-mi, Moshe, presupunînd că cel ce a comis o greșeală este consilierul meu, cum vezi tu lucrurile ?

– Nu văd nimic, Don Ettore... Nu-mi permit nici o părere.

– Așteaptă, vreau să te ajut... Să presupunem că Mortimer a înnebunit... căci, sînt sigur că ești de acord cu mine, trebuie să fii nebun ca să îndrăznești ceva așa grandios ! Dar, puțin ne interesează asta ! Să presupunem c-a vrut să pună mîna pe banii noștri...

Ridică spre Yudelman o privire întrebătoare pentru a avea certitudinea că era bine urmărit în raționamentul lui.

– Să presupunem, acceptă Moshe.

– Perfect... După tine, cum s-ar fi petrecut lucrurile ? O'Broin ar fi mers pînă la omor pentru a-și însuși fondurile noastre ?

Yudelman rămase nemișcat și păstră tăcerea.

– Nu uita că este vorba de o supoziție, surîse Gabelotti. Este așa ceva posibil ?

– Este o posibilitate, admise, cu prudență, Yudelman.

– Bine, bine... Cel puțin ești sincer, Moshe. Deci, Mortimer îl asasinează pe Don Genco, ia banii Sindicatului de la bancă și dispare. Așa e, Moshe ?

Yudelman își depărtă mîinile în semn de îndoială.

– Eu nu am fost prezent, Don Ettore. Dumneavoastră o spuneți.

Gabelotti se ridică dintr-o mișcare, în ciuda celor 125 de kilograme, și izbi fotoliul cu putere făcîndu-l să valseze spre celălalt capăt al camerei.

– Ne iei drept tîmpiți ?

Pizzu, înțepenit sub privirea oamenilor lui Don Ettore, se stăpîni să nu-și ridice mîinile de pe masă, să nu facă nici un gest brusc, susceptibil a fi interpretat pripit.

Năucit, Moshe se bîlbîi :

– Don Ettore... nu înțeleg...

– O să mă înțelegi ! urlă Gabelotti, cu fața convulsionată de furie.

Îl luă pe Moshe de umeri și îl scutură ca pe un sac.

– Dacă Genco este într-adevăr mort, probabil că gunoiul lui de frate l-a eliminat ! Și el l-a omorît și pe O'Broin ! I-a smuls cifrul prin tortură ! Și nenorocitul ăsta își imaginează că, în locul lui, va fi acuzat de omor consilierul meu. Ascultă-mă

bine! Dacă lucrurile s-au petrecut așa cum îți spun eu, nu-i dau nici două zile de trăit! Și nu numai lui! Îți jur că toți o veți păți, unul cîte unul, bărbați, femei, copii, voi toți, Volponii!

Yudelman, năuc, deveni palid: mai mult decît amenințările lui Gabelotti, interpretarea delirantă a faptelor îl lăsa fără replică. Incapabil să spună un cuvînt, îl privi cu ochi rotunzi de stupefacție! Simți că Pizzu îl trage discret de mînecă.

– Vino, Moshe, vino!

Yudelman se ridică cu picioarele tremurînd. În jurul mesei, toată lumea făcu la fel.

Cu vinele gîtului umflate de mînie, cu pumnii strînși, Gabelotti scuipă un ultim blestem:

– Spune-i acestui gunoi de Italo că știu tot ce a făcut! Tot! Dacă ridică degetul mic, îl omor! De-acum înainte eu mă ocup de toate! În ceea ce te privește, te aștept aici peste trei ore! Cară-te!

Mai tîrziu, cînd erau în mașina lor, primul lucru pe care-l făcu Vittorio Pizzu a fost să-și recupereze arma din torpedo.

– Voi face orice pentru a evita războiul, spuse Moshe cu o voce tremurîndă. Dar Italo este nebun, și Gabelotti este tot nebun!

Pizzu se închină foarte serios.

– Anunță-l mai întîi pe Italo că Gabelotti i-a lipit o torpilă la spate, la Zürich. Scîrba ne-a spus că este la curent cu tot!

– Am să văd dacă e cazul... am să văd, suspină Moshe.

De aci înainte, fără a da dovadă de un pesimism excesiv, nu avea cum să-și închipuie decît ceea ce putea fi mai rău.

10

După ce l-a trimis la plimbare pe Phillip Diego, Homer simți nevoia unui gest care nu-i era în obicei. Cu toată ora matinală, scoase dopul flaconului de Waterman, își turnă un pahar plin pînă sus și-l înghiți. Avea, în sfîrșit, în posesia lui toate elementele care-i permiteau să reconstituie jocul. Astfel, un al treilea bărbat, acest Gabelotti, la care făcuse aluzie Diego, era în posesia numărului de cont.

Cu toate acuzațiile aduse de Italo, Homer nu și-l putea imagina pe O'Broin organizînd un asasinat pentru a-și însuși fraudulos fondurile. Cu atît mai mult cu cît Gabelotti, patronul lui direct, aparținea probabil aceleiași clase sociale ca Genco Volpone. Ceea ce însemna o execuție rapidă și fără proces în caz de trădare.

Avu intuiția că nu va trece ziua fără ca O'Broin sau Gabelotti să nu intre în contact cu el. Sistemul contului cu cifru este destul de simplu: era suficient să-l comunici bancherului împreună cu numele de împrumut al clientului pentru ca sumele să fie puse imediat la dispoziție.

Kloppe trișase ușor cînd îi refuzase lui O'Broin să transfere cele două miliarde sub pretextul că avea nevoie de semnătura sa. Dacă ar fi respectat litera sau spiritul deontologic, i-ar fi deblocat fondurile pe loc. Dar, ca și preoții, care, în cazurile foarte grave, își pot lua anumite libertăți cu secretul confesiunii, bancherii, pe propria lor răspundere și avînd în vedere interesul suprem al clientului lor, au posibilitatea să interpreteze textele.

Apăsă pe un buton. Unul din panourile de fag alb ce acopereau zidul din fața lui se învîrti. În spatele acestuia apăru

un ecran de televiziune cu circuit închis, putînd, după voie, să fie conectat la toate compartimentele în care se desfășura activitatea bancară. Foarte repede îi reperă în holul central pe cei trei oameni angajați ca să interzică intrarea în instituție a lui Italo Volpone. Ora 9 și 30.

Dacă nebunul venea să-l plictisească, aceasta nu se va întîmpla înainte de amiază, după cum îi promisese. Homer apelase la agenția care asigura în mod obișnuit paza pentru transferurile de fonduri în camion blindat. Cei trei agenți aveau permis de port-armă. În caz de scandal, Volpone nu putea să-și impună punctul de vedere. Kloppe dăduse îngerilor lui păzitori, în amănunt, semnalmentele omului pe care vor trebui, eventual, să-l oprească. Liniștit, o sună pe Marjorie.

– Domnule ?

– Mă duc la dentist. Întîlnirea este fixată la ora 10 ?

Marjorie își consultă agenda în care-și nota totul.

– Da, domnule !

– Voi fi înapoi înainte de prînz. E o simplă consultație de rutină.

– Bine, domnule, vă reamintesc de ședința de la Grossmünster, la orele 15.

– Mulțumesc, n-am să uit.

În fața cîtorva membri privilegiați ai unui colegiu de decani la care se vor alătura membrii delegațiilor adunărilor sinodale, Homer va vorbi timp de aproximativ o oră, chiar în catedrala unde Zwingli[1], în anul 1519, începuse să predice Reforma, despre lupta pe care mișcarea o susținuse împotriva apărătorilor credinței catolice, înainte de a interveni pacea din 1531.

Regretă că studiase subiectul cu mai puțină atenție ca de obicei. Preocupat de căsătoria fiicei sale, care va avea loc poimîine, de cele două miliarde de dolari revendicate de oricine, de necazurile de la mina de diamant din Botswana și de amenințările ce planau asupra lui Continental Motor Cars, nu avusese timp destul pentru a-și pregăti tema în amănunțime. Cei ce-l vor audia știu tot atît de multe despre Zwingli ca și el și nu-i vor ierta nici o greșeală.

Pusese tocmai mîna pe clanța ușii, cînd Marjorie îl anunță :

– Domnule, un telex. L-am primit chiar în clipa asta...

– Nu vreau să întîrzii, Marjorie, îl voi vedea cînd mă întorc.

---

[1] *Ulrich Zwingli* (1484–1531), umanist și reformator elvețian.

– Dar e trimis din Statele Unite. De la C.M.C.

– Adu-mi-l!

Kloppe îl citi și crezu că cerul îi cădea pe cap. Mesajul era clar:

„AL OPTULEA ACCIDENT LA LONDRA. RUPTURA BAREI DE DIRECȚIE. AȘTEPT INSTRUCȚIUNI. MELVIN BOST."

Își dădu seama că Marjorie nu se mișcase din loc și că-l observa cu atenție.

– Ei bine! Ce aștepți! Întoarce-te în birou!

Jignită, secretara dispăru. Kloppe își aduse aminte de convorbirea pe care o avusese cu trei zile înainte cu Melwin Bost.

– Cîte Beauty Ghost P9 sînt în circulație?

– În lume? 482326.

– Sînteți sigur că aceste accidente nu se datorează unei simple întîmplări?

– Șapte accidente, din aceleași motive, nu pot fi rezultatul întîmplării.

Melwin Bost precizase care este verdictul ordinatoarelor: statistic vorbind, 48 de accidente de acest tip erau posibile la totalul mașinilor P9 aflate în circulație. „Înseamnă, adăugase el, că nimic nu dovedește că ele vor avea loc în mod real. Pur și simplu ele pot să survină."

Din cauza acestui „se poate", care nu implica nici o certitudine, Homer, cîntărind pe de o parte riscurile la care se expuneau conducătorii lui Beauty Ghost P9, pe de altă parte cele 150 milioane de dolari care ar fi trebuit să fie cheltuite pentru schimbarea piesei cu probleme, decisese să le lase să circule mai departe... „Am lăsat pericolul să-i amenințe pe alții..." gîndi el cu un pic de remușcare. Dar ce să fi făcut? Să închidă prăvălia, să dea faliment, să constrîngă la șomaj 6.000 de lucrători, 500 de cadre, zeci de ingineri?

Chiar Melwin Bost insistase, împotriva sfatului lui Kloppe, să nu se ia nici o decizie, afară numai dacă nu se va produce un nou accident. Ei bine, acesta se produsese. O sută cincizeci de milioane de dolari! Trade Zürich Bank sărea în aer o dată cu uzina. Numai dacă... Numai dacă... Și dacă nu era vorba decît de ghinioane? De ce să nu aștepte să vadă ce se va întîmpla? Melwin Bost îi jurase că se putea ca nici un alt accident, în ciuda deficiențelor oțelului din care era fabricată bara de direcție, să nu se producă din nou pentru a păta prestigiul firmei.

Cumplit de prost dispus, Homer decise să nu dea nici un răspuns înainte de trei zile. După căsătoria Renatei va vedea mai limpede. O sună pe Marjorie.

– Domnule ?

– Plec la dentist. Înștiințează-l că voi întîrzia cîteva minute, dar că sosesc.

Doctorul August Strohl era foarte ocupat. Și el era ultima persoană din lume pe care Kloppe ar fi dorit s-o facă să-l aștepte.

Aproape în aceeași clipă cînd Italo Volpone era trezit de Moshe Yudelman, Ines se făcu că deschide ochii. De fapt, ea nu dormise toată noaptea, rumegînd neobosită ceea ce refuza să admită : fusese violată !

Două sau trei generații înainte, în tribul său, în Burundi, obiceiul era ca tinerele fete ajunse la pubertate să fie deflorate de către femei bătrîne, care le străpungeau himenul cu ajutorul unei baghete de lemn. În înțelepciunea lor, africanii știau că, în mod inconștient, o fată nu-l iartă niciodată pe primul bărbat care o posedă c-a făcut-o femeie. Pentru același motiv, occidentalii pretind că a doua căsătorie este întotdeauna mai reușită decît prima.

Ines, care cunoscuse atîția bărbați, fie din interes, fie din plăcere, nu avusese niciodată un raport sexual fără consimțămîntul ei. Cînd acest tip gras, oribil și transpirat o aruncase pe mormanul de talaș, zdrobind-o cu toată greutatea lui, se jurase, cu o hotărîre rece, că individul va muri datorită ei. Doar moartea lui putea să-i șteargă din memorie imaginea acelei fețe respingătoare, ale cărui buze, cu lăcomie, le căutau pe ale ei, în timp ce greoaiele lui mîini vulgare îi fortau pulpele. După o scurtă rezistență, zgîrieturi și mușcături, el o ameți cu o lovitură de lat de palmă și o violase pe jumătate inconștientă, cu brutalitatea și bestialitatea unui taur.

Aruncînd o privire în direcția lui Lando, instalat într-un fotoliu, îi întîlni ochii vigilenți și îi întoarse pe ai ei forțîndu-se să dea fetei o expresie de indiferență posomorîtă. Se ridică avînd grijă să-și drapeze o cuvertură în jurul corpului. Îndeplini gesturile mașinale ale sculatului, mușcă dintr-un măr, stoarse un grep într-un pahar, așeză o cană – numai una – pe o tavă și puse apă să fiarbă pentru cafea.

– Aș bea și eu, spuse Lando, întinzîndu-se.

Ines scuipă sîmburii mărului, luă o bucată de zahăr dintr-o cutie de metal, o aruncă în ceașcă și se duse la baie, fără să-i răspundă. Orlando Baretto o dezgusta acum la fel ca Pietro Bellinzona.

Lando bău sucul de grep pe care ea și-l preparase, își trecu dosul mîinii pe obrajii aspri din cauza bărbii nerase și se întrebă cum să se poarte. Știa din experiență că amanta lui nu era o femeie care se lăsa condusă. La ce bun să-i explice că cea mai mică intervenție din partea lui ar fi provocat moartea amîndurora? La fel ca pe Mortimer O'Broin și Zaza Finney, Italo Volpone nu i-ar fi lăsat să iasă vii din cabană. Începuse să regrete timpul cînd era fotbalist profesionist. Dacă n-ar fi fost pornirea lui nenorocită ar fi putut face o frumoasă carieră. Din păcate, fusese exclus din toate cluburile italiene. Cînd partida devenea fierbinte, cînd adversarul îi presa, Lando, nemulțumit să joace numai cu picioarele și cu umerii pentru a se desprinde de adversar, avea tendința să muște. Prima dată cînd o ureche îi rămăsese între dinți jurase că era vorba de un gest reflex.

Fusese să-l vadă pe jucătorul mutilat la spital, nu știa cum să se mai scuze și îi dăduse în chip de despăgubire salariul lui pe două luni. În ceea ce-l privește, conducătorii clubului au considerat că este vorba de un accident, de o surescitare datorată îndîrjirii partidei. A doua oară își înfipsese dinții într-un nas și nici un argument n-a putut să-l mai salveze: a fost exclus definitiv din toate echipele profesioniste. Atunci se îndreptase către activități mai puțin glorioase, dar mai bine remunerate. Intrînd în familia Volpone, începuse o nouă carieră.

Cîteodată i se mai întîmpla să aibă o poftă nebună și nechibzuită de a mușca. Lando era nefericit din această cauză, dar nu putea să-și stăpînească instinctele. Cu două zile înainte, la Ines, cînd a luat acea pasăre în mîini și i-a simțit pe gură căldura dulce a penelor, n-a putut rezista dorinței de a o decapita. Cum pățise și Mortimer O'Broin în ajun... Îl revăzu pe Italo Volpone alb la față ca o rufă, cu hainele murdărite de jetul de sînge, ținînd cu amîndouă mîinile capul avocatului, în timp ce corpul acestuia, cu ultimele zvîcnituri, se răsucea încă pe tablierul metalic al ferăstrăului înainte de a cădea pe pămînt, unde rămăsese nemișcat abia peste cîteva secunde. În acea clipă, își dăduse seama că Volpone putea ajunge la o stare de nebunie sub imperiul mîniei. Cînd Folco Mori îi luase capul din mîini, părea că iese dintr-un coșmar; le-au trebuit apoi trei sferturi de oră pentru a îngropa separat cele două corpuri, cel al blondei și cel al lui O'Broin. Capul, care a beneficiat de un tratament special, dintr-o dorință bizară a lui Italo Volpone, a fost băgat separat într-o gaură adîncă, pe care a săpat-o Lando, sub privirea rătăcită a lui Ines.

Cu coada ochiului, Lando observase șlițul pantalonilor lui Pietro Bellinzona închis prost și se gîndise cu amărăciune că acest colos își utilizase capitalul fără să plătească nici o centimă. Ceea ce a urmat a fost și mai puțin vesel. Volpone a pălmuit-o sălbatic pe Ines și a amenințat-o cu moartea, cu o voce dulceagă: începînd de-acum ea va trebui să-i execute ordinele, oricare ar fi acestea, fără să crîcnească. I-au pus cîteva întrebări asupra lui Homer Kloppe: programul lui de fiecare zi, obiceiurile, maniile lui sexuale.

Ines i-a răspuns mecanic, cu un aer absent, dezvăluindu-i în același timp lui Lando detalii pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată. Kloppe și ea făceau dragoste pe o saltea de obligații și bancnote! Lando știa foarte bine că la Zürich, sub o fațadă liniștită și provincială, se desfășoară o intensă viață de desfrîu, ca și cum monotonia și îndeplinirea fără nici o greșeală a sarcinilor profesionale ar fi cerut, prin compensație, o defulare secretă, care se desfășura între inițiați, în spatele zidurilor închise ale proprietăților somptuoase, ale apartamentelor liniștite. În mai multe rînduri, participase la asemenea petreceri, mîndru de performanțele virile care îi dăduseră posibilitatea să forțeze ușa acestei instituții a sexului.

Opri gazul sub cratița cu apă în clocot care începea să dea pe de lături. Ines reveni, se făcu că nu vede că-i băuse sucul și își pregăti un altul.

– O să rămîi multă vreme mută? o întrebă Lando.

Ea își turnă apa clocotită peste cafeaua pusă într-un filtru de hîrtie. Era acum în pantaloni și cu un pulover pe gît. Văzută din spate, avea alura masculină și suplă a unui campion de baschet.

– Te-am întrebat ceva! insistă Lando.

Își turnă cafeaua în ceașcă, adăugă o bucățică de zahăr, pe care o strivi cu coada unei linguri gravată cu monograma hotelului du Rhône. În momentul cînd își ducea ceașca la gură, Lando i-o izbi puternic cu dosul mîinii: cu toată jena pe care o simțea față de Ines, era bine ca ea să nu uite că el era stăpînul. Ines luă un burete de pe chiuvetă, se așeză în genunchi și începu să șteargă pata făcută de cafea pe mochetă. Lando o apucă de umeri, furios dintr-odată, forțînd-o să se ridice...

– Vrei să te poenesc?

Ea îl privi. El nu putea să-și dea seama dacă expresia feței ei era de dispreț sau de indiferență.

– Pleacă!

Lando izbucni într-un rîs forțat:

– Ar trebui să-mi mulțumești că mai ești în viață, în loc să-mi faci mutre! Dacă prietenii mei nu te-au omorît, mie mi-o datorezi! Știi tu cine este Volpone? Ai auzit vorbindu-se de Sindicat? Pentru ei lucrez! Pot să mă strivească ca pe o musculiță!

Atunci ea pronunță prima frază din ziua aceea: „Ești o musculiță!"

Fără agresivitate, cu o voce stinsă, el continuă:

– Dacă nu faci exact ceea ce ți s-a spus, nu răspund pentru tine! Ei pot totul! Ei știu totul! De ce ești supărată? Pentru că porcul ăla gras te-a îmbrîncit puțin? Și dacă? Nu ești fecioară, nu? Ar trebui, mai curînd, să-mi săruți mîinile pentru că l-am împiedicat pe Volpone să te împuște după cum avea intenția. Fără martori... De-acum înainte nu mai ai de ales... Trebuie să fii alături de noi pînă ce vor obține tot ce vor. Și să uiți apoi totul!

– Am uitat deja, spuse ea.

– Încă n-ai ieșit din încurcătură! îi spuse Lando pe un ton răstit. Știi ce ai de făcut în după-amiaza asta, dacă ți se dă ordin?

– Da.

– Vei face tot ce ți s-a cerut?

– Da.

– Perfect.

Se apropie de ea ca s-o ia în brațe, dar ea se feri.

– Nu mă atinge!

– Cum?

– Voi face ceea ce mi se cere, dar nu mai vreau să mă atingi!

– De acord, rînji el indispus, de acord... Din moment ce asculți... Trebuie să plec... Ar fi o tîmpenie din partea ta să previi poliția sau să încerci să părăsești orașul. În primul rînd, ești supravegheată, apoi, nu le vor trebui nici 24 de ore ca să te găsească și să te taie în bucățele. Sau să-ți stropească fața cu acid. Nu uita nici faptul că tu ești martor și complice la un omor dublu. Tu ești cea care a săpat groapa pentru Zaza. E clar?

– Da.

– Salut.

De îndată ce el închise ușa, Ines își lipi urechea de tăblia acesteia. Îi auzi pașii pierzîndu-se pe scări. Învîrti de două ori cheia, luă telefonul, formă indicativul comunicațiilor internaționale, apoi formă prefixul Statelor Unite...

La Philadelphia, cineva răspunse la apelul ei; Rocky, micul său frate. „Micul frate" nu era decît un eufemism. Rocky măsura 2 metri și 20 și cîntărea, gol, 130 de kilograme.

Înainte de a deveni vedeta baschetului profesionist de pe Coasta de Est, fusese campion universitar la decatlon și învingător în concursul „Mănușa de aur" la toate categoriile. Jucîndu-se. Ca și ceilalți 8 frați ai lui Ines, Rocky era foarte leneș. Numai că, în familie, unul era mai dotat decît celălalt. Nu numai pe planul performanțelor fizice. Rocky era capabil să rezolve pe loc datele oricărei situații, indiferent cît ar fi fost aceasta de spinoasă. Dacă cineva putea s-o răzbune și s-o scoată din viesparul în care o băgase gunoiul ăsta de pește, acesta era Rocky.

– Rocky? Ines! Ascultă-mă binc, Rocky!

Căpitanul Kirpatrick făcu o mutră dezgustată.

– Cum poți să bei așa ceva devreme de dimineața?

– În sănătatea ta! spuse Scott Dempsey cu un surîs amuzat.

Își muie buzele în paharul de Coca-Cola. Kirpatrick își bău paharul de whisky dintr-o înghițitură.

Scott Dempsey era un adevărat personaj care-și purta totdeauna zîmbetul pe buze. Îmbrăcat mereu în tweed, cu cravata mototolită, tîmplele albe, semăna cu unul din veșnicii studenți care frecventau campusurile.

Totuși, el singur îi ținea la respect pe capii celor 5 familii din New York. Era unul dintre puținii reprezentanți ai oficialităților care aveau asupra lor o putere absolută. De 22 de ani, era funcționar la SEC, organismul cel mai de temut, împreună cu fiscul, de către cei ce făceau fraude și de gangsteri. Securities and Exchange Commission avea ca sarcină să controleze atît operațiunile financiare, cît și taxele bursiere ale tuturor societăților americane. Se întîmpla ca Scott Dempsey să nu poată dovedi nimic atunci cînd operațiunile fuseseră organizate cu o deosebită grijă pentru evitarea celui mai mic viciu de formă. Dar nu se lăsa păcălit și aștepta cu o răbdare nemărginită cea mai mică greșeală din partea celor pe care îi reperase. După care vama își băga coada și victimele lui, ruinate de amenzi îngrozitoare, ajungeau la închisoare pentru ani lungi.

– Atunci? întrebă Kirpatrick cu un aer de om grăbit.

– Filiera este cea la care te-ai gîndit. Banii au ieșit pe sub nasul nostru.

– Poți dovedi ceva ?

– Cu ajutorul dumitale. Dacă ei fac o greșeală la Zürich. Ai ceva nou ?

– Încă nu. Am doi oameni acolo, care-l urmăresc pe Volpone ca o umbră.

– Am verificat declarațiile de investiții ale filialelor lor în străinătate, bilanțurile și conturile lor de exploatare. Crede-mă, acest Yudelman este cineva ! Jos pălăria !

Kirpatrick și Dempsey lucrau mînă în mînă de vreo zece ani. Avansarea amîndurora fusese astfel asigurată. Polițistul îl prevenea pe Dempsey despre mișcările membrilor influenți ai Sindicatului, funcționarul îl ajuta să pătrundă mai bine în misterele afacerilor acestora.

– Dacă oamenii mei constată că Italo Volpone se duce la bănci, asta ți-e suficient ?

– Din păcate, nu. Va putea spune întotdeauna că a intrat pentru că a căutat toaleta.

– Și bancherul ?

– Un bancher elvețian nu ciripește. Chiar recentele noastre acorduri îi lasă rece. Ei nu spun nu, dar trenează, ne cer dovezi ! Este un cerc vicios. Fără dovezi ne este imposibil să-i constrîngem să vorbească. Și fără ei, cum să ai dovezi ?

– Este dezgustător ! constată Kirpatrick cu mînie. Toți banii din droguri, furturi, prostituție sau trafic de arme sînt tranzitați prin Geneva sau Zürich !

– Dacă n-ar fi fost prin Elveția, ar fi fost prin altă parte, spuse Dempsey filosofînd. A fost Libanul, vor fi întotdeauna Bermudele, Cipru, Costa Rica, Monaco, Panama, Noile Hebride. Și cînd Hong-Kong-ul va cădea în mîinile comuniștilor, va continua la Cayman, în Liberia, în Antilele olandeze, la Campione d'Italia, în Iordania, la Nauru sau aiurea.

– Pentru Volpone ?

– În mare, probabil. O parte importantă a veniturilor lor aparține unor societăți americane, „Electrical Limited". Fondurile figurează în mod normal în activul bilanțurilor lor și întrebuințarea acestora urmează regulile comerciale obișnuite. În aparență.

– Dacă există o aparență, înseamnă că la mijloc se află o înșelătorie ! exclamă Kirpatrick. Ce te împiedică să-i prinzi ?

– Te ambalezi prea repede. Moshe Yudelman cunoaște muzica. Fondurile lui Electrical sînt investite în operațiuni bursiere pe termen efectuate de către societățile de export-import ale căror mișcări, dacă par reale în dosare, rămîn fictive în materializarea livrărilor de mărfuri.

– În curînd, pentru a fi polițist, mormăi Kirpatrick, va trebui să ai studii universitare în matematică, drept, în științe economice și politice, fără a vorbi de obligația de a ști 50 de limbi străine... Continuă, adăugă el cu un aer plictisit. Ce înseamnă „materializarea livrărilor" ?

– Nu există nici livrări, nici mărfuri. Totul se petrece pe hîrtie. De exemplu, declari că cumperi 1.000 tone de semințe. Desigur, nu ți se livrează într-un coș. Nu le vezi niciodată, deși în declarațiile de import ale societăților străine figurează numele vasului închiriat, portul de origine, portul unde ajunge cantitatea și felul produsului transportat. De fapt, aceste mii de tone nu există. Îmbarcarea și debarcarea lor, fictive, au avut loc, dacă pot spune astfel, întrucît ele n-au fost livrate, de fapt, niciodată, în porturi franco situate în țări unde autoritățile nu sînt obligate să răspundă anchetatorilor noștri. Presupunînd că aceștia sînt lăsați să intre... Astfel, se pretinde că sînt tranzitate milioane de kilograme de cafea, de cacao, de zahăr sau de cereale din care nimeni n-a văzut un grăunte. Mă urmărești ?

– Nu. Blestematele tale de boabe poate nu există, dar banii, sînt sigur că merg undeva ?

– Exact, în pierderi.

– Cum în pierderi ?

– Se pierde mult la bursă. Bineînțeles, trebuie să te căznești puțin, dar crede-mă că pentru aceste sute de milioane de dolari merită să te ruinezi !

– Vrei să mă faci să simt cît sînt de stupid, da ?

– Conducătorii Sindicatului se aranjează astfel ca să fie acoperiți la termen. Ei cumpără aceeași cantitate de marfă pe care au vîndut-o deja la vedere, adică fără s-o aibă, cînd prețul acestei mărfi a scăzut în favoarea lor.

– Știi ce, Dempsey, fii mai clar !

– Bine ! Volpone controlează mai multe cazinouri pe coasta de vest. Nu este singurul, fie spus în treacăt. Să presupunem că obține un miliard de dolari din afacerile sale nedeclarate. Ce are de făcut ca acești bani să poată reapărea la lumină ?

– Cînd te gîndești că sînt căpitan și că am un cîștig de 1500 de dolari pe lună cu care-mi hrănesc familia ! bombăni Kirpatrick.

– Este simplu.

– Așa ți se pare ție !

– Este suficient să declare că acest miliard, suplimentar și orfan, provine din rețetele acestor cazinouri. Apoi, să le inves-

tească într-una din aceste societăți de export-import de care îți vorbeam adineaori. Ca din întîmplare, prin intermediul consiliilor de administrație ce servesc drept paravan, aceste societăți sînt proprietatea aceluiași grup, altfel spus al familiei Volpone. Este suficient, apoi, ca investițiile lui la Bursă să fie catastrofale pentru ca să-și piardă miliardul. La nivelul cazinoului, impactul fiscal va fi nul.

– Dar banii, pentru Dumnezeu! Banii?

– Vor fi vărsați altor societăți de export-import străine. Au zburat! Nu mai au nimic de-a face cu Statele Unite.

– Și crezi că un cazinou poate avea asemenea pierderi, după ce a realizat astfel de cîștiguri?

– Obligatoriu... Cazinourile controlate de Volpone dovedesc că s-au aventurat în asemenea operațiuni asociindu-se cu o societate anonimă care le aparține. Este normal ca societatea de import-export, care a speculat ea însăși asupra evoluției prețului mărfii, să fi recomandat în buletinele pe care le tipărește...

– Tipărește, deci, și așa ceva!

– Ei bine, da... Altfel cum ar putea să stimuleze cumpărarea mărfii promițînd cîștiguri excepționale?

– Cîteodată mă gîndesc că ar fi mai bine să fiu un polițist de la circulație... Numai un cretin de polițist... Bine, și după asta?

– Un simplu joc de copii! Îi este ușor societății de export-import să-și dovedească buna credință făcînd să reiasă pierderea pe care o suportase ea însăși din propriile-i conturi. În același timp antrenează și cazinoul în această pierdere. În definitiv, cazinoul nu ar fi pierdut decît 500 milioane de dolari, iar societatea un miliard. Logic și echilibrat.

– Dempsey! Vrei să-ți spun ceva? Nu înțeleg nimic, dar chiar nimic! Combinațiile tale îmi dau amețeală!

– Trebuie să te căznești ca să faci avere. Și mai mult ca să-ți păstrezi banii. Altfel, dacă toată lumea s-ar îmbogăți... care ar mai fi farmecul?

Kirpatrick se servi cu un pahar plin de whisky, își muie degetele în lichid, își tamponă ușor tîmplele cu ele și bău totul dintr-o dată.

– Ai milă de un biet subdezvoltat intelectual! Voi, capetele mari, vă imaginați întotdeauna că muritorul de rînd poate să vă urmărească fără să riște o congestie cerebrală! Eu ți-am semnalat povestea cu piciorul, Elveția, Volpone, toate astea... Eu am fost clar! Atunci, te rog ca, la rîndul tău, să-mi faci plăce-

rea și să-mi spui dacă am ghicit ce făcea Genco Volpone la Zürich!

– Un transfer de fonduri! Este vorba de spălarea banilor murdari pentru a scăpa de controlul celor de la Securities and Exchange Commission. Cum? Diversificînd geografic investițiile, găsind refugiu în străinătate, conservînd întreaga disponibilitate de bunuri care se găsesc acolo pe numele societăților nedeclarate în S.U.A. De ce Elveția? Pentru că ea este un paradis fiscal, unde găsești oameni competenți și discreți, capabili să gireze holdinguri care obțin în anumite cantoane un impozit de 8,5% asupra beneficiilor, în loc de 33%.

– Nimic nu dovedește, dacă este vorba cu adevărat de un transfer efectuat de Genco Volpone, că fondurile vor rămîne în Elveția.

– Într-adevăr, nimic! Cine poate spune așa ceva? Ceea ce este cert este faptul că aceste fonduri se vor întoarce într-un circuit economic normal, la lumină, fără ca nici tu, nici eu să putem face ceva.

– De ce și-ar sparge capul Volpone cu complicațiile voastre de la cazinouri în loc să închirieze un avion cu care să-și transporte banii?

– Prea riscant! Dacă vama i-ar confisca valorile trecute prin fraudă, Volpone ar merge direct la pușcărie și fără recurs! Fără a mai vorbi de pierderea de 100%, iar după ce și-ar plăti amenzile nu i-ar rămîne nici cu ce să-și cumpere un muc de țigară! Circuitul cazino, import-export, mărfuri fictive este perfect... Nici un control nu este posibil. Prețurile sînt legate de mișcări politice antrenînd variații considerabile... În doi ani, prețul cafelei a crescut de 5 ori... Ca să înregistreze o pierdere serioasă, o societate străină trebuie să vîndă cînd cursurile sînt cele mai scăzute și să-și răscumpere marfa cînd sînt cele mai ridicate, vînzător și cumpărător fiind de fapt aceeași casă mamă. Ai înțeles?

Un inspector în civil intră în birou și îi dădu lui Kirpatrick un telex. Căpitanul aruncă o privire distrată, dar îl reciti imediat cu atenție. Cu tot stufoul de păr roșu, Scott Dempsey văzu limpede cum se retrage sîngele din obrajii rotunzi și șiretici ai prietenului său.

– Un necaz? întrebă el.

Fără să-i răspundă, polițistul își trecu o mînă șovăitoare prin păr și îi întinse mesajul. Scott Demsey citi:

CĂPITANULUI KIRPATRICK
COMISARIATUL CENTRAL SIXTH AVENUE, NEW YORK
„RUGĂM SĂ IA IMEDIAT LEGĂTURA CU LOCOTENENTUL BLESH, POLIȚIA CONTONALĂ DIN ZÜRICH. OBIECTUL: DECESUL INSPECTORULUI DAVE CAVANAUGH."

– Unul din cei doi băieți? întrebă Scott Dempsey.

– Da, răspunse Kirpatrick, ridicînd telefonul. Cel mai tînăr. Avea 3 copii.

Existau la Zürich două locuri unde Homer Kloppe se simțea bine: biroul lui și cabinetul doctorului August Strohl.

August Strohl avea 52 de ani, o oarecare prestanță și o dragoste peste măsură de mare pentru tot ce ținea de problema dentară. De două ori pe an făcea stagii în Statele Unite pentru a se familiariza cu ultimele tehnici. Nici implanturile, nici paradontologia nu aveau pentru el vreun secret cît de mic. Soția lui era o încîntătoare tînără brunetă, de asemenea dentistă, care simțea pentru soțul ei, care, ca vîrstă, ar fi putut foarte bine să-i fie tată, o imensă admirație profesională. De fapt, Strohl fusese profesorul Ingridei înainte de a deveni soțul ei. Nici cei șase ani de căsătorie, nici cei doi băieți pe care îi aveau nu le alteraseră stima și pasiunea reciprocă. Munca lor se finaliza în rezultate de o atît de mare finețe încît cabinetul își selecționa cu grijă clientela. În oraș, toți cei care erau cineva doreau să poarte pe maxilar însemnele lui „Strohl".

August îi spunea deseori lui Homer Kloppe că-și ratase vocația. Bancherul dovedea un interes deosebit pentru lucrările și cercetările doctorului, care îl lăuda:

– Ați fi fost un minunat stomatolog!

Cîteodată îl felicita pe Homer pentru perfecțiunea dentiției pe care o avea.

– Dacă n-aș avea decît clienți ca dumneavostră aș ajunge repede șomer.

Cabinetul era decorat armonios în culori bleu levănțică cu negru, favorabile relaxării. De altfel, de îndată ce te așezai încetișor în fotoliul de piele, iar lămpile se aprindeau și vocea lui Ingrid Strohl murmura: „Destindeți-vă... Destindeți-vă complet..." nu mai aveai decît o dorință: să deschizi gura, să te lași mîngîiat pe gingii de mîinile experte ale lui August Strohl și să te abandonezi muzicii lui Vivaldi, difuzată în cabinet în timpul intervențiilor.

– A trebuit să vă aștept, îl tachină cu gentilețe doctorul cînd Homer intră în vestibul.

– Secretara nu v-a prevenit ? se miră Kloppe.

– Glumeam. N-aveți nici măcar trei minute întîrziere. Cum vă simțiți ?

– Bine,... bine... spuse bancherul cu o voce care-i dezmintea vorbele.

Strohl găsi că pare încordat și preocupat. Ingrid își făcu apariția. O dată în plus Homer fu izbit de frumusețea ei, de linia lungă și suplă a corpului, pe care-l ghicea sub pliurile bluzei albe. Dacă ar fi avut pielea neagră și 15 centimetri în plus, ar fi putut fi Ines. August îi surprinse privirea. Departe de a se formaliza, el se simți mîndru, încîntat că gustul lui este confirmat de admirația pe care i-o arată soției lui întreaga clientelă masculină.

– Destindeți-vă, domnule Kloppe, destindeți-vă, spuse Ingrid.

Homer deschise gura. Doctorul Strohl se aplecă spre el.

– Privește, dragă, privește... S-au mai văzut așa dinți minunați ?

– Nu uita că vin mîine pentru detartrarea mea lunară, spuse Homer.

Chiar deasupra capului zărea prin materialul bluzei reliefu marcat de vîrful sînilor Ingridei.

– Destindeți-vă, murmură ea. Destindeți-vă...

Fără să-i adreseze vreun cuvînt lui Pietro, Italo Volpone trînti portiera Fordului și urcă cu pas apăsat cele trei trepte ale peronului băncii. Era ora 12 fix.

După ce fusese trezit de telefonul lui Moshe, își petrecuse dimineața pregătindu-și acțiunile viitoare. Dacă, din nenorocire, Homer Kloppe nu ceda în fața ultimatumului său, va suferi o serie de represalii savant dozate într-un crescendo subtil. Orlando Baretto, Pietro Bellinzona și Folco Mori cunoșteau cu exactitate ce vor trebui să facă pentru a înfrînge rezistența bancherului.

Italo a chemat-o apoi pe negresă. În ceea ce-o privește era asigurat. Părea a fi complet amorfă, departe de realitate, consimțind în tăcere la ordinele pe care i le comunica, răspunzînd spontan la întrebările de care putea depinde reușita planului său. Pe Italo nu-l interesa în ce mod obținuse Baretto o docilitate atît de perfectă ! În orice caz, fusese domolită.

Tocurile lui Volpone bătură sec pardoseala de marmură a holului central. Se îndreptă spre stînga, trecînd pe lîngă funcționari și clienți indiferenți. În ajun, cînd se prezentase la bancă, trebuise să i se adreseze portarului pentru a ști unde era situat biroul lui Kloppe. Cu încredere, omul îi indicase al treilea etaj, după ce îi ceruse numele. Dar acum nu mai avea să ceară nimic de la nimeni. Știa. Ajunse fără probleme la ușa care permitea accesul spre etaje. Se deschidea spre un coridor ce ducea la ascensoare. Cînd tocmai era gata să treacă de ea, se simți atins discret pe braț:

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Îl împinse pe individ deoparte și trecu. Celălalt făcu repede doi pași și, păstrîndu-și calmul, dar cu fermitate, se așeză de-a curmezișul culoarului.

– Regret, domnule, această parte a clădirii este privată... Ghișeele sînt în hol.

Volpone îi aruncă o privire ucigașă.

– Puțin îmi pasă de ghișeele voastre, am întîlnire cu Kloppe.

– În acest caz vă rog să mă urmați. Ușierul o să vă anunțe.

Italo îi prinse cu bruschețe brațul. Simți sub stofa moale rotunjimea tare și contractată a unui biceps solid. Trase cu putere. Celălalt nu se mișcă însă nici cu un milimetru.

– Te dai la o parte sau îți sparg capul? se răsti Volpone.

– Vă rog, domnule!... Fără scandal...

Deodată, mai apărură alături de ei alți doi tipi la fel de solizi, prinzîndu-l între ei ca într-un clește.

– Necazuri? întrebă unul dintre cei doi.

Cu un gest care pentru oricare, dar nu și pentru Volpone, ar fi putut părea firesc, îi puse mîna pe umăr. Acest simplu contact îl făcu pe Italo să aprecieze că omul cîntărea cam 100 de kilograme și să înțeleagă că și el era aici pentru a-l împiedica să ajungă la etaj.

– Vă spun, domnul Kloppe m-așteaptă!

– Desigur, domnule, îl vom anunța.

– Îi mototolești hainele dumnealui! spuse al treilea.

Sub pretextul că îndreaptă niște pliuri imaginare de pe costumul lui Volpone, îl pipăi rapid pe toate părțile, așa cum fac vameșii în aeroporturi, înaintea îmbarcării pentru un zbor.

Italo nu-și luase nici o armă.

– Vreți să-mi spuneți numele dumneavoastră, domnule?

Modul cum se plasaseră nu-i lăsa lui Italo nici o șansă de a forța barajul. În gînd își promise să-i plătească bancherului acest afront suplimentar. La nevoie, ar fi tolerat să se tragă asupra lui, dar ideea de a fi controlat de niște brațe puternice, ca un hoț ordinar de buzunare, i se părea insuportabilă.

– Iată cartea mea de vizită, spuse.

Își băgă mîna stîngă în buzunarul interior al vestonului. Cel care-i ținuse pînă atunci brațul dădu drumul capturii. Mîna dreaptă a lui Italo se întinse către partea de jos a stomacului acestuia. Prin stofa pantalonului îi simți volumul părților genitale, apucă cu toată mîna și-i strînse testiculele cu forță răsucindu-i-le sălbatic. În aceeași fracțiune de secundă, piciorul lui stîng se ridică și lovi direct sexul celui de-al doilea.

Al treilea evită ca prin miracol mîna lui Italo cu indexul și mijlociul îndepărtate ca ramurile unei furci ce se îndreptau cu viteza unei săgeți spre ochii săi.

Cînd Volpone, neîntîlnind decît aerul, ajunse la capătul mișcării, se găsi în fața țevii unui Mauser de mare calibru.

Pe jos, cei doi paznici se încovoiau convulsiv, gemînd, cu mîinile ținîndu-și partea de jos a burții. Gîfîind, cu inima bătînd, Volpone privi cu ură pe cel care-l amenința.

– Trage, imbecilule! Trage odată! Ce aștepți? Te provoc!

– Ieși, spuse omul. Repede!

„Fără scandal, le precizase Homer Kleppe. Dacă individul se prezintă, vă limitați doar să-l intimidați și să-l dați afară!"

Se uită la camarazii scoși din luptă și se propti cu spatele de ușa ascensorului. Italo îl văzu pe cel pe care-l lovise cu piciorul sculîndu-se în patru labe, scuturîndu-și capul ca un boxer ametit și ridicîndu-se încet pe lîngă perete. La rîndul lui, scoase un Mauser pe care-l ațintì asupra lui Volpone.

– Doare, hai, molîule? îl luă peste picior Italo.

Paznicul care era pe jos vomită. Italo se întoarse și ieși din hol cu capul sus.

În aparență, nimeni din mulțimea care se grăbea nu fusese martor al acestei scene. Își privi ceasul: 12 și 6. Ultimatumul nu fusese auzit. Ostilitățile erau deschise.

11

Locotenentul Fritz Blesh își datora avansarea strălucită și rapidă în poliția cantonală unor calități tipic elveține: supunere, eficacitate, încăpățînare, simțul datoriei.

Orașul Zürich era o placă turnantă mondială unde aveau loc, în 24 de ore, tot atîtea evenimente violente sau hazlii cît în oricare altă capitală europeană.

Cu diferența, însă, că un călător străin avea în permanență impresia că aici nu se întîmplă nimic deosebit. Nu se văzuseră niciodată polițiști cu bastonul în mînă, studenții păreau bucuroși să studieze, muncitorii nu manifestau pe străzi și cînd două mașini intrau în coliziune conducătorii lor coborau din mașină, își cereau reciproc scuze, își schimbau cărțile de asigurări, se duceau să bea un pahar împreună în timp ce mașina de depanare ducea automobilele lovite la atelierul preferat. Mîna de lucru străină nu lupta în favoarea sindicatelor: armata, formată din voluntari, nu era susținută de nici un grup subversiv, iar stînga nu era reprezentată decît de un grup de intelectuali cu mințile înfierbîntate, care se întorceau cuminți în fiecare seară în apartamentul lor confortabil și pe care locuitorii orașului îi considerau cu amabilitate ca pe niște nerozi vorbăreți și inofensivi; te puteai crede, deci, în paradis. Poliția era iubită de către locuitorii orașului. Ea apăra fără deosebire pe bogați și pe cei mai puțin bogați – săraci nu existau – și cînd Fritz Blesh, care avea școală, citise un anumit pasaj din *Jurnalul* lui Gide, reacționase la fel cum ar fi făcut orice cetățean elvețian în locul lui: cu o ridicare din umeri. Textul de care era vorba, care, în trecere fie spus, privea orașul Lucerna și nu Zürich, era datat august 1917 și spunea următoarele:

„Cîtă curățenie pretutindeni! Nu îndrăznești să arunci o țigară în lac. Nu există inscripții, scrijeliri pe zid în pisoare. Elveția are de ce se mîndri; dar cred că tocmai de așa ceva duce lipsă: de gunoi". Ceea ce reținuse atenția lui Fritz Blesh fusese cuvîntul „pisoar". El cunoștea destule despre Gide pentru a ști că acesta se complăcuse toată viața lui să le frecventeze cu asiduitate. Iar în ceea ce privește gunoiul, Dumnezeule, era ca și în alte părți. Numai că nimeni nu ținea să fie aranjat în buchete ornamentale precum cele japoneze și să-l așeze sub nasul turiștilor.

Aici intervenea arta poliției: niciodată nu făceau valuri. Totul era tolerat, în limitele decenței, dacă nu jena ordinea publică. Escrocii erau împinși înapoi cu discreție, asasinii conduși la frontieră, iar soții geloși aveau bunul simț să se ducă să-și comită omorurile lor pasionale la Hamburg, Londra, Roma sau Paris. În Elveția se iubea în 4 limbi; necesarul fiind de mult timp la îndemîna tuturor, numai ce era de prisos devenea indispensabil. În fiecare zi, frontierele se deschideau unor grupuri de necunoscuți ce-și aduceau devizele. Fără nici un rasism, cu amabilitate, tratîndu-i de la egal la egal.

Evident, autoritățile cantonale nu țineau deloc ca străinii să vină să-și rezolve problemele pe pămîntul lor. Tocmai de aceea se afla Fritz Blesh acolo. Sub pretextul că doreau să aibă acces la conturile cifrate ale Mafiei, agenții americani deschiseseră în aparență o spărtură în sistem. Era știut că despre marile escrocherii – traficul cu droguri sau prostituție în lanț – ei dețineau destul de multe informații. Dar de aici pînă la a veni să anchetezi la fața locului, fără să ceri aprobarea autorităților competente...

Bineînțeles că Fritz Blesh făcuse legătura între piciorul secționat pe care-l primise morga locală și polițistul american căzut „accidental" de la fereastră, cu trei zile în urmă, la hotel Sordi. Dar ca să stabilești relația exactă dintre aceste evenimente ar fi trebuit să-i recenzezi pe toți americanii aflați în oraș în momentul cînd s-au petrecut cele două drame. Erau însă atîția! Diplomați, haimanale, politicieni, oameni de afaceri onești sau contrabandiști, Zürich nefiind decît un hîrdău clocotitor de ieșiri și intrări imposibil a fi cunoscute în detaliu. Totodată, o scurtă anchetă îl informase că, după moartea lui Dave Cavanaugh, un alt cetățean american, Patrick Mahonney, sosit de la New York cu același avion ca Dave Cavanaugh, nu reapăruse la hotel! Nota lui rămăsese neplătită. Valiza era păstrată la recepție. Or, acest Mahonney, după verificarea făcută, era și el înscris pe lista oamenilor căpitanului Kirpa-

trick, la Comisariatul central din Sixth Avenue. Era, deci, îndreptățit să creadă că lucra împreună cu Cavanaugh. Cu alte cuvinte, pentru o problemă care-l privea în primul rînd pe el, inspectorii americani ocoleau, pe propriul ei teritoriu, poliția cantonală elvețiană: lui Fritz Blesh așa ceva nu-i plăcea...

Cînd i se anunță că este căutat la telefon de Kirpatrick, se întrebă dacă acesta va fi sincer sau îi va spune doar baliverne. Căpitanul avu curtoazia să-l întrebe pe Fritz dacă vorbea engleza. Da. Cu accent german, dar ce importanță avea?

– Cum s-a întîmplat, domnule locotenent?

– Ancheta n-a determinat pînă acum decît un posibil accident.

– Credeți?

– Pînă la proba contrarie. Vă prezint condoleanțe.

– Mulțumesc.

– Ați putea să mă ajutați, căpitane. Domnul Cavanaugh era în misiune la Zürich?

– Da, dacă putem spune așa. O chestie de rutină.

– Pot să vă cer precizări?

– Supraveghere.

– Ah!... Pe cine supraveghea?

– Un italo-american, bănuit că face parte din Sindicat.

– Cine anume?

– Ascultați, locotenente. David Cavanaugh avea trei copii... Am prevenit-o pe văduva lui... Este îngrozitor... Puteți să-i repatriați corpul?

– De îndată ce autopsia va fi terminată, căpitane...

– Cînd?

– Voi avea raportul medical în seara asta. Mă voi ocupa de tot.

– Mulțumesc.

– Căpitane?

– Da?

– Aveți un singur om la Zürich?

Kirpatrick nu ezită decît o secundă:

– Doi.

– Inspectorul Mahonney?

– Exact.

– A revenit la New York?

– Poftim?

– Vă întreb dacă Patrick Mahonney a revenit la New York?

– Nu cred... Nu știu nimic...

– Ei bine, nici eu, căpitane. Omul dumneavoastră nu s-a întors la hotel.

– Cum ați aflat acest lucru?

– A plecat fără să plătească nota, spuse rece Fritz Blesh.

În Elveția, mai mult ca oriunde, acestea sînt lucruri care se remarcă imediat.

Ieșind de la bancă, Italo Volpone se sui în Ford și-i ordonă lui Pietro Bellinzona, rămas la volan: „Dă-i drumul!".

Era palid de mînie, clocotind de dorința de răzbunare, se simțea frustrat că nu putea să ia cu asalt Trade Zürich Bank pentru a șterge umilința suferită. După ce își va recupera banii, îl va omorî pe bancher. Nu imediat. Îi va lăsa timpul să uite, să se bucure, să continue să trăiască. Și, în ziua cînd se va aștepta mai puțin, va primi un glonte în cap, sau mașina lui va exploda, sau va fi otrăvit într-un restaurant, sau va fi strivit în timp ce traversează șoseaua de un camion...

– Unde mergem? întrebă Bellinzona.

– Gura! La hotel!

Pietro își înghiți vorbele pe care ar fi vrut să le spună. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și observă un Opel gri dezlipindu-se de lîngă bordură. La volan, tipul care încerca să-i urmărească de la sosirea lor în Zürich și pe care Folco Mori îl reperase la aeroport. Bellinzona ezită să spună ceva, Folco îi ceruse să nu-i destăinuie lui Volpone că, în afară de Mortimer O'Broin și Zaza Finney, doi polițiști americani trecuseră, grație grijii lor, într-o lume mai bună.

– Vom avea destul timp atunci cînd va avea mai puține necazuri!... decisese Folco.

Pietro admirase în trecere modestia colegului său. Îi era însă teamă de consecințele unei tăceri prelungite. Reacțiile lui Bebe Volpone erau cîteodată surprinzătoare, dar veșnic ostile. După expresia pierdută pe care-o avusese după ce-l împinsese pe O'Broin sub ferăstrău, Pietro a înțeles că Italo făcuse o prostie. Nu comitea, oare, și el una tăcînd?

– Padrone...

Volpone păru a nu fi auzit nimic. Bellinzona vină brusc ca să evite marșarierul neprevăzut al unei doamne care-și parca mașina.

– Șefule!

– Ce e? se răsti la el Italo.

– Un tip ne filează.

– Unde ?

– Un Opel gri.

– De unde știi ? întrebă Italo, rezistînd dorinței de a se întoarce.

– Folco l-a remarcat cînd am aterizat. Era în același avion cu noi.

– Nerodule, am un polițist pe urme și tu taci !

– Nu e polițist, șefule...

– Ce știi tu ? izbucni Volpone.

– Folco o să vă explice. Erați atît de ocupat... În acest timp n-am stat inactivi.

– Ce vrei să spui ? întrebă Italo, încruntînd sprîncenele.

– Folco o să vă explice... repetă Bellinzona pentru a ieși de pe terenul periculos unde se angajase. Folco crede că este o torpilă pe care Gabelotti ne-a pus-o pe urme. În sfîrșit... Poate.

– Ia-o pe prima stradă la dreapta, ordonă Volpone. Și continuă să rulezi. Trebuie să mă gîndesc.

Se întoarse, se făcu că ia ceva de pe bancheta din spate și zări Opelul.

– Unde este Folco ?

– În urmă. Îl filează pe tip.

– La stînga.

Pietro luă virajul în jurul pieței circulare, sub privirea liniștită a unui agent de poliție.

– Îl vezi în continuare ? întrebă Italo.

– Da, vreți să-l încoltim ?

– Mergi pe chei și taci ! Cînd vei ajunge în fața parcului, ia-o la stînga și mergi pînă la Commodore !

Commodore era un hotel nou construit prin fața căruia trecuse în ajun Volpone.

– Oprești în fața intrării, mă lași și te prefaci că pleci. Parchezi mașina unde poți. Voi rămîne trei minute în hol. Apoi, tot ce-ți rămîne de făcut va fi să-l urmărești pe tip cînd se va lua după mine.

– Aveți vreo idee ?

– Vezi-ți de drum !

Se apropiau de hotelul care depășea cu cele 30 de etaje ale sale masa copacilor înfrunziți ai parcului. Bellinzona frînă încetișor pe pietriș. Un portar deghizat în amiral se repezi să-i deschidă portiera lui Volpone. Bellinzona porni din nou, urmări o succesiune de indicatoare care-l duseră într-o parcare

exterioară. Trebui să aștepte un minut pentru ca o pereche de îndrăgostiți, flirtînd într-un Austin, cu motorul în mers, să binevoiască să-i lase locul. Cînd reuși să parcurgă în fugă cei 200 de metri pînă la intrarea principală a hotelului, îl văzu pe Folco întinzîndu-i o bancnotă „amiralului", deja instalat la volanul Volskwagen-ului crem. Schimbară o privire scurtă. Pătrunseră pe rînd în hotel, ca și cum n-ar fi fost împreună.

Italo Volpone se plimba prin hol, consultîndu-și des ceasul, așa cum face cineva care are o întîlnire. La 20 de metri, „torpila" se prefăcea că se interesează de meniul afișat pe ușa unuia dintre cele trei restaurante ale hotelului. Bellinzona se duse să ia un prospect de voiaj dintr-o grămadă așezată cu grijă pe un birou aflat lîngă intrare. Luă unul la întîmplare, îl ajunse pe Italo și, arătîndu-i o pagină pe care se hlizea un grup de vînători întorși dintr-un safari în Kenya, îi spuse cu jumătate de glas:

– Este tipul care privește meniul în fața restaurantului.

– Cine ți-a spus să mă ajungi din urmă?

– Padrone, a văzut că eu eram cel care conducea. Dacă nu sînt cu dumneata, va crede că-l urmăresc pe el. Folco este și el aici.

– Unde?

– În fața librăriei.

– Du-te să întrebi ceva la recepție.

– Ce? se miră Bellinzona.

– Orice. Vorbești doar cu funcționarul și te întorci avînd aerul că trebuie să-mi spui ceva.

Pietro se îndepărtă cu mersul lui greoi și puternic. Volpone îl văzu vorbind cu un funcționar, care se întoarse rapid pentru a răspunde altor clienți. Cînd Bellinzona reveni, îi spuse lui Italo:

– Este ora 12 și 30.

– Urmează-mă.

Traversară holul. De departe, Rico Gatto, care îi pîndea în oglinda pe care era afișat meniul, deduse că se duc să întîlnească pe cineva. Rico voia să facă să fie uitat eșecul de la morgă. Gabelotti fusese furios că nu putuse să-i spună mai multe despre piciorul anonim. Îi văzu pe Volpone și pe Bellinzona care ridicau o draperie în fundul holului, în spatele unei impozante coloane de marmură. Cînd dispărură, el se îndreptă în aceeași direcție. Imediat, Folco Mori părăsi standul librăriei și o porni cu nonșalanță în urma lor.

În spatele draperiei se afla o ușă largă cu geam, care permitea accesul într-o sală imensă de banchet, cu mese aranjate

și decorate cu buchete de flori. La extremitatea sa cea mai îndepărtată, o mică estradă împodobită și ea cu flori pe care era așezată o masă de pe care nu lipseau nici paharul, nici sticla cu apă. Oratorul va veni mai tîrziu. De asemenea și mulțimea auditorilor. Pentru moment, sala era complet goală. Puțin neliniștit, Rico Gatto se întrebă dacă nu pierduse încă o dată urma lui Volpone. Îi trecu prin cap un gînd: dacă Italo scăpase de el în cunoștință de cauză, însemna că știa, *în mod sigur*, că cineva era pe urmele lui. Un detaliu care schimba totul! Volpone încerca să-l atragă într-o cursă pentru a-l omorî.

Rico atinse ușor cu palma pistolul Beretta cuibărit în tocul lui, în partea stîngă a pieptului. Cu mîna vîrîtă sub vestă, se apropie de estradă, fără a încerca să se ascundă sau să-și mascheze zgomotul pașilor. Cînd fu la 5 metri făcu două sărituri la dreapta, cu arma în mînă: nimeni.

Cu neîncredere, învîrti mînerul ușii pe care n-o văzuse pînă acum din cauza estradei. Deschise larg ușa cu o lovitură de picior și se dădu repede înapoi. În fața lui se deschidea un culoar lung, prost întreținut. Îl parcurse încet. 20 de metri mai încolo, alte două uși... Cu precauție, o deschise pe cea din stînga. Ea dădea pe o scară care-și derula spirala de beton în sus și în jos. Dacă Volpone și Bellinzona o luaseră pe acolo, atunci urmărirea lui se oprea aici. Prea tîrziu să-i ajungă. Exista o altă posibilitate... Rămînînd în expectativă, observă gînditor cealaltă ușă, pe care era scris cu litere roșii cuvîntul „Pericol", avînd desenat deasupra cunoscutul cap de mort cu cele două oase încrucișate. Ușa era din metal, fiind închisă probabil cu cheia. O încercă. Se deschise însă tot atît de ușor ca și celelalte. Scări din fier, foarte abrupte, duceau la o platformă sub care se bănuia o enormă cavitate ale cărei dimensiuni mai mult ca sigur erau egale cu cele ale suprafeței pe care era construit hotelul... Lăsînd să se vadă doar țevăria de la suprafață, mașinăria interioară a hotelului palpita în ritmul autonom al propriei sale vieți fremătătoare, al bătăilor regulate ale motoarelor centralei sale.

Rico schiță un surîs. Terenul îi convenea de minune, deși locul era atît de vast încît un batalion de pușcași marini putea să se ascundă cu ușurință. Dacă Italo și garda lui l-au făcut să vină aici ca să-l împuște, riscau să aibă surprize.

Rămase 30 de secunde nemișcat, ascultînd fiecare zgomot cît de mic, scormonind cu ochii tot ce era vizibil, uitînd complet simpla misiune de informare cu care-l însărcinase Ettore

Gabelotti. Preocupat de vînatul lui, se aruncă brusc în vid, alunecă pe balustradă, ateriză pe o platformă, 5 metri mai jos, făcu un nou salt, se rostogoli pe scări și se ascunse în spatele unui cazan a cărui vibrație surdă umplea parcă tot spațiul.

Rămase la pîndă cu toate simțurile în alertă, stînd pe vine timp de încă două minute. Nu se produse nimic anormal.

Avu deodată senzația că este puțin ridicol: și dacă Volpone și Bellinzona au fugit pe scări? Dacă nu mai era decît el în această sală a mașinilor unde se juca de-a războiul pentru nimic, singur?

Dar, pentru a fi sigur, trebuia să-și pună viața în joc. Trebuia să traverseze un spațiu descoperit de vreo 30 de metri, să treacă o pasarelă lungă de 10 metri și să se pună la adăpost în partea cea mai îndepărtată a sălii, de unde îi parvenea un zgomot sacadat.

La stînga sa, foarte aproape, cineva fluieră primele opt măsuri din *Podul de pe rîul Kwai*. Rico se întoarse. Instinctiv, trase trei gloanțe. În același timp percepu deslușit staccato-ul strîns al mai multor proiectile șuierînd și ricoșînd pe tablierul metalic al scării. Unul din ele lovi cazanul chiar în locul în dreptul căruia capul lui se aflase cu o fracțiune de secundă mai înainte. Un jet de vapori fierbinți țîșni cu forță din tabla găurită, descriind în spațiu o linie perfectă care părea că nu se va mai înclina niciodată.

Tot aplecat, Rico se întoarse spre stînga și trase încă două serii. Constată cu mirare că-i cădea arma din mînă în timp ce simți în umărul drept șocul unei lovituri ca de ciocan. În spatele lui, cineva îi prinse capul și i-l lovi puternic de metal. Își pierdu cunoștința.

Folco Mori se aplecă deasupra corpului lui Rico Gatto și-și retrase cu o smucitură seacă pumnalul înfipt pînă la prăsele în mijlocul bicepsului, pe care i-l perforase dintr-o parte în alta. Îl văzu pe Bellinzona precipitîndu-se spre Italo Volpone, care se apropia clătinîndu-se, cu figura rătăcită.

– Padrone! Ești rănit!

Italo făcu un semn din cap și vru să-l dea la o parte. Cu groază, Pietro văzu atunci mica gaură neagră care-i împodobea haina, chiar în dreptul inimii. Bellinzona îi îndepărtă haina, așteptîndu-se să găsească o rană îngrozitoare: cămașa lui Volpone era imaculată! Nici o picătură de sînge...

Fără ca Italo să se gîndească să reacționeze, Pietro își bagă mîna în buzunarul interior al vestei acestuia. Uluit, scoase pachetul cu cele 52 de cărți de care mezinul Volponilor nu

se despărțea niciodată. Prima carte era un as de cupă, perforat chiar în centru. Ultima carte, pe care o întoarse cu grijă, nu avea nici un semn pe dosul ei!

Vru să strige, să mulțumească cerului, să binecuvînteze, să se extazieze în fața acestui miracol. Spuse însă simplu:

– La dracu!

Această situație îl depășea!

– Cine este? îl întrebă Volpone fără să comenteze cele întîmplate.

Automat, smulse cărțile din mîinile lui Bellinzona și le băgă în buzunar. Deși foarte zdruncinat de impactul glonțului oprit, mai bine zis deturnat de cărți, Italo nu pierdea din vedere motivele prezenței sale în sala mașinilor. Mori îi întinse pașaportul tipului al cărui braț șiroia de sînge prin stofa de culoare închisă a hainei. Citi pe prima pagină:

Enrico Gatto. Agent imobiliar. 256, Washington Avenue. Miami.

Omul deschise ochii... Văzu cele trei siluete ostile și amenințătoare aplecate deasupra lui și știu că va muri.

– Cine te-a trimis? întrebă Volpone.

Rico Gatto își duse mîna la rană și tăcu.

– Ajutați-mă, spuse Italo.

Într-o secundă, Rico fu repus pe picioare. Italo îi făcu un semn lui Bellinzona.

– Împiedică-l să urle!

Cu toate forțele, în timp ce Pietro îi acoperea gura cu labele lui enorme, Volpone îl împinse pe Rico spre cazanul de tablă de unde scăpa jetul de vapori fierbinți. Încordîndu-se pe picioare, îl lipi cu corpul astfel ca rana să-i fie în dreptul jetului fierbinte. Gatto, cu ochii ieșiți din orbite de durere, își încordă disperat mușchii ca să scape de acest sfredel de nesuportat care-i frigea carnea prin îmbrăcăminte și a cărui putere era atît de mare încît contrabalansa greutatea celor trei oameni sprijiniți de el ca niște înaintași la grămadă în jocul de rugby.

– Cine te-a trimis? repetă Volpone.

Rico roti ochii înnebuniți. Italo îl întoarse repede pentru a nu fi atins și el de jetul de vapori.

– Gabelotti, scăpă Gatto, care nu mai avea nimic de pierdut, într-un sughiț de groază.

Volpone îi băgă ambele mîini în gură, îndepărtîndu-i maxilarele. Făcînd un zid din corpul lui, îl împinse din nou spre cazan cu fața înainte și îi menținu capul lipit de metal, jetul

șuierător pătrunzîndu-i în gură. Pielea lui Rico deveni roșie, apoi lividă, ca o carne fiartă. Era mort deja de mult cînd Volpone, tras de Folco și Pietro, abandonă corpul inert, făcînd o săritură îndărăt.

– Dă-mi cuțitul tău, ordonă Italo.

Folco Mori îi întinse pumnalul. Italo se aplecă deasupra corpului lui Rico Gatto, dar poziția lui îi împiedică pe Folco și Bellinzona să vadă ce făcea. Rămase întors cu spatele încă o secundă, bägă ceva într-o batistă și se ridică.

– Plecăm ? întrebă Pietro, aruncînd o privire neliniștită spre suprastructurile de metal, unde se găsea ușa prin care trecuseră pentru a coborî.

– O secundă, spuse Italo. Apucați-l și urmați-mă...

Bellinzona și Mori apucară corpul lui Rico cu indiferență.

– Ai pașaportul lui ? îl întrebă Volpone pe Folco.

– Da.

– Aici, spuse Volpone.

Se găseau în fața unui soi de capac circular de 3 metri diametru al cărui vîrf atingea suprafața pămîntului. În mijlocul capacului se afla un volan pe care Volpone îl deșurubă pînă ce apăru o deschizătură dreptunghiulară.

– Aruncați-l înăuntru !

Bellinzona și Mori înaintară, loviți în față de căldura intensă care se degaja dinăuntru. Repede, aruncară în deschizătură cadavrul lui Rico și Volpone închise chiar el trapa și înșurubă volanul. Rosti atunci în locul rugăciunii funebre a mortului :

– Exact ceea ce i se cuvenea. Este un incinerator de gunoaie.

În ciuda vaporilor care începeau să pătrundă în sala mașinilor, ajunseră la scara de beton care dădea în spatele hotelului fără să fi întîlnit pe nimeni.

Mai tîrziu, cînd ajunseră la propriul lor hotel, Volpone întinse un bilet de 100 de dolari lui Bellinzona care se pregătea să parcheze mașina.

– Cumpără-mi un ceas și adu-mi-l în cameră.

– Ce fel de ceas ?

– Un ceas ! Și hîrtie ca să fac un pachet.

– Bine, spuse Pietro.

Era acum destul de familiarizat cu noul său „Padrone" pentru a ști că era mai bine să nu-i pui întrebări.

Chimène Kloppe suspină. Auzise ea asemenea povești despre exilați, despre evrei și alți învinși ai soartei care trebuiau, de

la o zi la alta, într-o oră chiar, să bage cîteva lucruri într-o boccea și să părăsească tot ceea ce fusese viața lor. De acum înainte, la auzul acestor istorisiri, pe care nu le percepuse decît în mod intelectual, aproape distrată – aceste lucruri nu se întîmplau decît altora –, ea va ști despre ce vorbea povestitorul, va resimți în carnea ei acea neliniște adîncă pe care o resimțiseră victimele!

Pentru a-și menține promisiunea față de Renata, trebuia să-și părăsească propriul ei apartament timp de 48 de ore! Nimeni, nici chiar ea, nu trebuia să știe ce se pregătea în ajunul agapei.

În mai puțin de o oră, o echipă de specialiști vor veni să răstoarne cu fundul în sus aranjamentul fotoliilor Louis XV, al berjerei sale bleu ca cerul, să schimbe locul tablourilor ei: Pissarro, Renoir, Manet. Scoși din casa de bani, cei doi Van Gogh, Gauguin și Da Vinci vor înfrunta lumina puternică a blițurilor, sub paza vigilentă a mai multor gărzi de corp, angajați în acest scop. Ei vor trebui să vegheze noapte și zi în apartament pînă la ceremonia căsătoriei.

– Dar unde o să vă culcați? îl întrebase Chimène pe șeful lor.

– Nu vă neliniștiți doamnă, sîntem obișnuiți. Pe jos.

Îi era teamă ca nu cumva acești oameni să fie neglijenți, ca mirosul lor să nu impregneze zidurile marelui ei salon de lux, ca pașii lor să nu lase urme dubioase pe covorul Savonnerie, etalat pe mocheta bleu deschis.

Dar, mai mult decît de aceste inconveniente domestice, îi era teamă de fanteziile pe care i le impusese fiica ei. Căsătoria Renatei avea să fie ceva necuviincios, șocant. De frica unor represalii, Chimène nu îndrăznise să se opună. Renata moștenise de la tăică-său o voință de oțel: cînd avea o idee în cap, nimeni n-o putea convinge să renunțe!

Pentru a-și îmblînzi mama, pentru a o liniști, ea îi șopti cu o expresie calină:

– Nu-ți cer o țară cum e Peru! Împrumută-mi numai apartamentul! Acesta va fi cadoul meu de la tine.

Un cadou otrăvit, care risca să-i aducă pierderea considerației din partea notabilităților orașului. Deja, cîțiva dintre ei se scuzaseră sub diverse pretexte. Nu vedeau cu ochi buni participarea la o asemenea ceremonie la ora 3 dimineața. Alții aplaudaseră, spunînd: „Ce original! În sfîrșit, orașul Zürich mai mișcă grație ție! Ce idee amuzantă!"

Așteptînd, Chimène va trebui să se retragă ca o proscrisă în apartamentul strîmt și fără fast de 4 camere de la etajul de

deasupra. Vrusese întotdeauna să-l închirieze – de ce oare, Dumnezeule ? – dar nu se decisese niciodată de frică să nu se gîndească cineva că bancherul Kloppe ar avea nevoie de bani.

Verifică în gînd dacă nu uitase ceva din trusa ei de toaletă. Camerista dusese deja „sus" trei cufere. Homer se abținuse de la orice comentariu, dar, de două sau trei ori, privirea lui grea le arătase că-și va bea paharul pînă la fund.

Cineva sună la ușă. Chimène ieși cu geanta de voiaj în mînă. În prag se aflau două namile.

– Aici locuiește domnul Homer Kloppe ?

– Chiar aici...

Cel care studia instrucțiunile notate pe o hîrtie o luase drept o servitoare. Altfel, cum să-i justifice fraza ?

– Bine că plecați, că aici o să fie tărăboi !

Bellinzona, Baretto și Mori îl priveau intrigați pe Bebe Volpone care lega ultimul șnur aurit al pachetului. Un pachet mic, confecționat cu grijă, înfășurat într-o hîrtie bej de ambalaj. Italo îl lovi încet și de mai multe ori cu mîna pentru a-i verifica soliditatea. Satisfăcut, lipi pe hîrtie o etichetă autocolantă, pe care scrisese adresa destinatarului.

– Folco, o să duci asta la aeroport. Vreau să plece la New York cu primul avion. Îl predai în mîini sigure și vei cere să-i fie dat în mînă destinatarului. Ai înțeles ?

– Cui să îl dau ? întrebă Folco. Nu cunosc pe nimeni aici.

– Baretto, i se adresă Volpone lui Lando.

– Du-te la magazia de mărfuri, îi spuse Lando lui Folco Mori. Întreabă de Elisabeta. Se va descurca ea.

– O nimica toată, spuse ironic Italo. O amintire... Un ceas. Un cadou... N-am chef să plătesc taxă pentru el.

– Padrone, protestă Bellinzona, pentru un ceas de 80 de dolari, taxa nu va fi prea mare...

– Taci din gură ! îl puse la punct Volpone.

Și către Folco :

– Să te întorci imediat după ce pachetul va fi expediat. Voi avea să-ți spun două sau trei lucruri.

Mori înălță o sprînceană :

– De acord.

Italo se întoarse spre Pietro Bellinzona :

– Coboară în hol și cumpără-mi două pachete de cărți.

– Mă duc.

Italo se adresă atunci lui Orlando Baretto:

– Te vei duce imediat la o agenție imobiliară și vei închiria un apartament, o casă, în sfîrșit, vezi ce este mai bun... Plătești pe șase luni în avans. Spui că este pentru niște diplomați, orice vrei, puțin îmi pasă. Vreau să dorm acolo în noaptea asta. Ei! N-ai plecat? Ai bani?

– Puțini.

– Puțini nu este destul... ia-i pe ăștia!

Vîrî în mîna lui Lando un teanc de bancnote făcute sul.

– Nu este nevoie să-i numeri. Sînt zece mii de dolari. Acum vorbește-mi despre dama ta.

– A făcut tot, tot.

– Povestește-mi.

– Tocmai am vorbit cu ea la telefon. L-a sunat acasă, așa cum i-ați cerut.

– Cînd?

– Tocmai se așeza la masă.

– Ce i-a spus că vrea?

– Să-l vadă.

– În general, ea este cea care-l cheamă?

– Nu, Kloppe e cel care-i fixează întîlnirile.

– Lui nu i s-a părut asta bizar?

– După părerea lui Ines, nu. A reușit să afle care este programul lui pentru mîine.

– Este gata?

– Da.

– I-ai explicat că nu este decît o amînare?

– O știe.

– Bine, întinde-o!

Lando ezită să pună întrebarea pe care o avea pe buze.

– Ce este? îl încurajă Volpone.

– Mi-ați spus să închiriez pentru șase luni, Padrone?

– Și? Aerul este atît de bun aici!

– Da, Padrone!

Italo așteptă ca ușa să se închidă în urma lui Lando și-și scoase ruleta din sertarul comodei. Decise să-și ofere șase lovituri pentru a-i ieși zero. Lansă bila...

După părerea lui, fusese deja mult prea mult văzut în acest hotel. Era mai bine să-și schimbe adresa. Dacă lucrurile mergeau rău, nu va mai rămîne decît încă trei zile la Zürich. Ținînd cont de mijloacele pe care le va întrebuința ca să înfrîngă rezistența lui Homer Kloppe, era un răgaz suficient.

Ce importanță avea, deci, dacă pierdea 10.000 de dolari pentru o locuință provizorie ? Atinse din întîmplare buzunarul halatului și simți contactul dur al pachetului de cărți care-i salvase viața. Opri bila în plină cursă înainte de a ateriza într-o căsuță. Superstițios, ca toți jucătorii înrăiți, avea impresia că-și bate joc de noroc dacă-l încearcă a doua oară pentru fleacuri. Nu după șansa pe care o avusese !

În timp ce Italo făcea numărul Angelei de la New York, Folco Mori, care se îndrepta cu Volkswagen-ul spre aeroport, trase cu coada ochiului spre pachetul pe care i-l încredințase Volpone : cui, oare, îi trimitea Italo un ceas ?

Numele destinatarului înscris pe etichetă cu litere de tipar îl făcu să tresară : *„Ettore Gabelotti"*.

Erau vreo 20 cei ce-l ascultau. Printre ei, două femei. Desigur, dezbaterea nu avea caracter polemic. Dar, oricine putea să-l întrerupă pe orator într-o problemă care i se părea litigioasă sau care se putea discuta. O dată sau de două ori, Kloppe și-a cerut scuze pentru o greșeală de dată.

Cu greu și-a găsit firul discursului : era prima dată în viață cînd era vorba de Zwingli și mintea lui era în altă parte. Totuși, locul era perfect pentru reculegere și concentrare. Micul grup se afla într-o bibliotecă aflată într-o criptă veche, în aripa vestică a bazilicii. Pentru a ajunge acolo, ca de obicei, Homer traversase naosul imens ale cărui nave laterale erau surmontate de un triforiu. Trecuse de-a lungul frescelor comemorînd legenda martirilor Felix și Regula, aruncase o privire neutră asupra vitraliilor lui Giacometti pe care le considera prea moderne pentru maiestuosul Grossmünster, cel mai vast edificiu religios roman din toată Elveția.

Aici, Zwingli predicase reforma. Dar acum manii lui erau combătuți cu încăpățînare de vocea gravă și senzuală a lui Ines. Ea îl chemase la telefon pe Homer tocmai atunci cînd se așeza la masă pentru ultimul dejun luat în apartamentul său înaintea căsătoriei Renatei. Homer, care avusese inspirația să ridice el receptorul, luînd-o înaintea Chimènei, fusese constrîns să răspundă la întrebările ei sub privirea curioasă a soției. Ines nu-l sunase niciodată la el acasă. Nici în altă parte. El era cel ce-o chema.

– Am chef să te văd...

Îi recunoscuse vocea fără ca ea să își spună numele.

– Nu este imposibil...

– Cînd ?

– Pot să vă chem mai tîrziu ?... (Și, pentru Chimène, lamentabil, el adăugase cu voce tare, acoperind cu palma partea de jos a receptorului) ...la biroul dumneavoastră ?

– Ce faci în după-amiaza asta ?

– Din nenorocire sînt ocupat. Iau parte la o discuție la Grossmünster, la ora 15.

– Îmi lipsești. Și mîine ?

(Ea nu-i spusese niciodată un asemenea lucru : îmi lipsești !...)

– Am o zi foarte încărcată...

– Spune-mi în ce fel, o să mă pot gîndi mai bine la tine...

(Era imposibil ca Chimène să nu vadă roșeața ce se ivea subit pe fața lui.)

– Întîlniri toată dimineața, o conferință la începutul după-amiezii, dentistul la ora 4.

– Și apoi ?

– Am o căsătorie în familie... Preparativele...

– Cînd atunci ? Poimîine ?

(Cînd vorbea aveai senzația că îngîna un blues...)

– Nu !... Nu !... Îmi mărit fata ! (Îi scăpase vorba ! Nu-i suflase niciodată vreo vorbă despre viața lui particulară... Ce idiot !...)

– Păcat... Știi ce fac ascultîndu-ți vocea ?

– Nu.

– Mă mîngîi. Sînt goală, pe pat... Cu pulpele desfăcute...

(De data aceasta devenise stacojiu ! Și Chimène, care nu-l scăpa din ochi, făcîndu-l să înțeleagă prin mimica ei că se răcesc pateurile cu carne... !)

– Ascultați ! Vă rog să mă scuzați !... Sînt la masă... (Se agăță cu disperare de o frază stupidă, știa că este așa, dar nu se putu împiedica s-o pronunțe...) Dumneavoastră nu dejunați la ora asta ?

– Nu cînd mă masturbez, albule mic... Păcat... Ciao !

(Ea închisese !... Se prefăcu că ascultă în continuare...)

– Fie, dacă vreți, dragă prietene... Începînd din 27... Mă veți găsi la birou la ora care o să vă convină... Vă rog ! La revedere.

Cum se disprețuia pentru minciunile lui...

– Vrei să-ți reîncălzesc pateurile ?

– Nu, nu, mulțumesc...

Își vîrî nasul în farfurie.

– Cine era ?
– Un client.
– Nu te simți bine ?
– Ba da !
– Ești roșu la față !
– Într-adevăr ? Am avut o dimineață grea...

Cu trei sferturi de oră mai înainte, asistase în fața ecranului TV din birou la intrarea lui Volpone în Trade Zürich Bank. O defecțiune la butoanele aparatului îl împiedicase să se bucure de înfrîngerea lui completă. Fusese incapabil să branșeze camera din culoarul parterului aflată la nivelul ascensoarelor. Aici se petrecuse buscularea lui Volpone, după cele povestite mai tîrziu de gărzi. În orice caz, fusese martor la ieșirea haimanalei... Un spectacol reconfortant...

– Dacă Jean Calvin a avut posibilitatea să reducă tainele bisericești la botez și la împărtășanie, dacă a vrut ca pastorii să fie aleși de credincioși, dacă a respins penitența și a desființat episcopatul, nu se cade să minimalizăm în această adunare rolul capital al lui Bèze...

– Pardon ? spuse Kloppe cu spaimă.

Furat de gîndurile lui, uitase cu totul de locul sacru unde se găsea, de oamenii care-l înconjurau, dezbătînd la cererea lui o problemă de doctrină. De cît timp gîndurile i-o luaseră razna ?

– Bèze ! repetă interlocutorul său, în timp ce toți ochii se fixau pe Homer. Théodore de Bèze !

Imaginația a fost mai puternică decît voința lui ; a fost prins în capcana fonetică a acestui cuvînt pe care diavolii îl silabisiseră pe loc – „baise" !, „a face dragoste" !

Kloppe fu acaparat de viziunea tulburătoare a lui Ines, îndeplinind, cu picioarele îndepărtate la 160°, ca două drepte nesfîrșite și fără cusur, ceea ce îl anunțase că face. Și, pentru a doua oară în acea zi, auzi aceeași frază, pronunțată de această dată nu de Chimène, ci de un delegat al adunării sinodale :

– Domnule Kloppe, nu vă simțiți bine ?
– Nu... nu prea bine... bolborosi el.

Auditorii lui erau așezați cu spatele la ușa de la intrare a bibliotecii. Dar Homer era cu fața spre ea și pe deasupra umerilor lor vedea foarte bine cum această ușă se deschidea încet și în cadrul ei apărea silueta fantastică a lui Ines, mai grandioasă parcă din cauza unuia din vizoanele ce-i plăceau și care o acoperea pînă la glezne. Cu privirea fixă, împietrit, ban-

cherul își frecă ochii : nu putea fi vorba decît de un vis, nu era posibil, se va deștepta... Unul cîte unul capetele se întoarseră în direcția unde se fixase definitiv privirea lui Kloppe. Cîțiva își dreseră glasul, alții se agitară nervos pe scaun, cele două femei făcură o mutră înțepată și toți, fără excepție, îl observară cu jenă și mirare, ca și cum ar fi așteptat de la el un sfat asupra conduitei pe care trebuie s-o adopte într-o împrejurare atît de nemaivăzută.

Totuși, nu văzuseră încă mai nimic ! Zăpăcit de șoc, Kloppe încercă să-și revină, să facă față. Se ridică și bolborosi – dar era oare posibil ca această voce răgușită să fie a lui ? – cîteva cuvinte :

– Vă rog să mă scuzați... Această doamnă este o prietenă... Revin... Continuați fără mine...

Ines era la 10 metri de el, suverană surîzătoare, inaccesibilă ca un coșmar. Făcu trei pași nesiguri în direcția ei, dar ea îl opri cu un gest impregnat de o autoritate grațioasă.

Atunci, în fața tuturor, ea își depărtă încet faldurile blănii : sub haină era absolut goală și Homer, cu toată absurditatea situației, nu se putu împiedica să nu fie fascinat, o secundă, de culoarea ciocolatiu închis a pielii pe care se detașa, negru ca noaptea, strălucitor, vastul triunghi al pubisului.

Împietriți, dar nepierzînd o fărîmă din spectacol, cu toată demnitatea expresiei lor, martorii păstrau o tăcere mormîntală. Nici măcar în Evanghelii nu era descrisă o astfel de creatură ! Bine înțepenită pe picioare, surîzînd, cu corpul dezgolit oferit privirilor, Ines deschise gura :

– Sînt dezolată, Homer... Am crezut c-ai terminat cu prietenii tăi... Continuă... O să te aștept în camera noastră...

Le întoarse spatele cu maiestatea unei regine, făcînd să se rotească cu aceeași mișcare alunecată vizonul... Apărură atunci fesele ei minunate, cambrate într-un unghi extravagant. Timp de trei sau patru secunde, ondulară sub ritmul suplu al mersului ei lent. Nu se mai auzea decît zgomotul tocurilor ei înalte lovind piatra dalelor seculare ale criptei și respirația precipitată a participanților la adunare. O adiere din parfumul său pluti în aer, senzuală, amestecînd efluviile ei subtile cu mirosul prăfuit al vechilor cărți și cu duhoarea ca de mort a pietrei reci.

Ușa se închise scîrțîind : viziunea dispăruse.

12

Angelo Barba se ghemui în fotoliu. De cîte ori Gabelotti trecea pe lîngă el, simțea net deplasarea aerului pe care o provoca masa celor 125 de kilograme. Don spumega. Măsura salonul în lung și în lat, aruncînd priviri furibunde consilierilor săi. Nici Carmine Crimello nu se simțea prea bine. Puțin mai la o parte, într-un colț, Carlo Badaletto aștepta ca furtuna să se potolească.

Furia părea să-i mărească lui Don Ettore pofta de mîncare. Un platou enorm, cu mici sandviciuri cu unt și mezeluri, se golea puțin cîte puțin, bucățile fiind înghițite de Gabelotti care le înhăța distrat de fiecare dată cînd trecea prin dreptul lui.

Cu o oră mai devreme, Phillip Diego îl informase despre eșecul tentativei sale pe lîngă Homer Kloppe. Don Ettore se înfuriase atît de tare încît îl insultase pe avocat, tratîndu-l ca pe un incapabil, acuzîndu-l de lipsă de diplomație.

– De ce nu-i telefonați dumneavoastră să-i dați direct ordinele, sugerase cu răceală Phillip Diego.

– Este un sfat ?

– Nu. Este mai bine să nu tratați anumite afaceri prin telefon.

– Atunci ce vrei ? De vreme ce nu ești capabil să mă informezi ?

Exista, totuși, o soluție care le venea în minte. Dar nici unul din ei nu suflă nici o vorbă. Gabelotti pentru că refuza să-i împărtășească secretul, chiar dacă era vorba de unul din avocații lui cei mai serioși – și dacă Volpone îi rezerva aceeași soartă ca lui Mortimer O'Broin ?... Phillip Diego, de frică să

nu primească un refuz din partea lui Gabelotti. Dacă acesta ar fi fost acolo, i-ar fi fost totuși mai ușor, dacă Don Ettore i-ar fi comunicat numărul de cont, să ceară să fie primit imediat și să-i ordone lui Kloppe să efectueze transferul: în caz că Volpone nu-l făcuse deja în favoarea lui.

– De ce nu scrieți?

– Pentru că este o soluție idioată!

Diego o știa. Evaziunea și frauda fiscală erau gogorița guvernului american. Pentru Securities and Exchange Commission, fisc și FBI, orice corespondență adresată în Elveția sau în oricare alt paradis fiscal devenea în mod sistematic suspectă și ajungea să fie periculoasă pentru expeditor: scrisorile se rătăceau. Corespondența aducea, deci, un risc enorm.

– Ce păcat că nu puteți veni, îndrăzni avocatul.

Un cuvînt nenorocit: Gabelotti închisese telefonul cu o înjurătură. O dată în plus, frica lui de avion îl împiedica să se ducă acolo unde ar fi trebuit să-și rezolve afacerile. Era mai tare ca el, nu putea zbura! În mod logic, era stupid! Dar, visceral, toate fibrele corpului său strigau că va muri de frică chiar înainte de a decola, de îndată ce ușa avionului se va închide după el.

Era prea de tot: nu putea nici să scrie, nici să telefoneze, nici să încredințeze cuiva numărul de cont comunicat de O'Broin. Și mai puțin să se ducă el însuși la Zürich. Numai dacă s-ar duce în Europa cu vaporul, ceea ce i-ar lua cel puțin 5 sau 6 zile, timp în care cele două miliarde de dolari ar avea de o sută de ori timp să-și schimbe domiciliul.

La capătul nervilor și al răbdării, nemaiputînd rezista să nu știe nimic, se hotărî să se supună unui risc calculat: să-l cheme pe Kloppe, să-și spună numele și să-i dea numărul contului. Din nenorocire, cînd fu în legătură cu Trade Zürich Bank la New York era ora 9, adică ora 15 în Elveția: în acel moment Homer Kloppe intra la Grossmünster, unde avea loc conferința.

– Cînd se va întoarce?

– Abia mîine dimineață, domnule...

– Există vreun număr unde-l pot găsi? insistă Gabelotti, care nu dorea să vorbească decît cu bancherul.

– Nu, domnule. Doriți să vă fac legătura cu directorul adjunct, domnul Garnheim?

Gabelotti închisese brusc telefonul... Înhață ultimele sandviciuri de pe platou și le bagă în gură, practic înghițindu-le fără să le mestece.

– Dacă cel puțin ar suna Rico Gatto, spuse Crimello.

Ettore dădu cu putere din umeri.

– Ascultați, Don Ettore, cred că pierdem din vedere esențialul, spuse Barba. Vă înțeleg temerile și le împărtășesc. Există, totuși, un lucru care ar trebui să ne liniștească: Bebe Volpone este în Elveția, nu? Credeți că dacă ar fi încercat ceva, n-ar fi plecat deja aiurea?

– Există ceva la mijloc! tună Gabelotti, cu un aer încăpățînat. Nu cred un cuvînt din ce povestește Yudelman! Caută să ne amețească! Nu am vești de nicăieri!

– Cînd trebuie să revină Moshe?

– Îl aștept! Dacă n-are nimic nou să-mi spună, intrăm în ei!

Louis Philippon îi privi pe rînd pe cei zece oameni ai lui care vor participa la călătorie. Scena se derula în curtea de onoare a restaurantului „Bon Bec", restaurant care-i adusese celebritatea. Clasat „3 stele" timp de 11 ani consecutivi în Michelin, „Bon Bec" era unul din cele mai importante puncte de reper pentru gastronomia franceză. Vechea clădire ruinată de la început, izolată pe malul rîului Durance, se extinsese de-a lungul anilor printr-un fenomen firesc de îmbobocire. Toate veniturile lui Louis și ale Ginettei Philippon, soția lui, fuseseră investite în lucrări de extindere, de renovare și înfrumusețare. Zi după zi, atunci cînd nu trona la casă, unde făcea grații clienților, Ginette alerga la toate fermele vechi din regiune, cumpăra pe nimic mobilele rustice, pendulele bunicilor, candelabrele de bronz, ligheanele de aramă, mesele patinate, făcute cu două secole înainte de către tîmplarii localnici, fanatici ai perfecțiunii și perenității.

Azi, nici un personaj important ce pornea de la Paris ca să ajungă pe Riviera nu s-ar fi gîndit să rateze popasul, să nu părăsească autostrada și să nu se angajeze pe drumul mărginit de grozamă ce atrăgea către „Bon Bec" clientela compusă din celebrități internaționale.

Philipponii ajunseseră la a opta carte de aur plină de semnăturile cele mai celebre, de laude ditirambice despre calitatea bucătăriei, perfecțiunea serviciului, rafinamentul pivniței, căldura primirii. Snobismul se amestecase și el. În saloanele cele mai de vază ale Parisului, se considera că este de „bon ton" ca Philipponii să fie primiți ca niște staruri. O dată pe an, de la jumătatea lui octombrie pînă la finele lui noiembrie,

perechea își lua vacanță. Obrazul subțire cu cheltuială se ține : Louis Philippon nu pleca oriunde. El vîna animale mari în Kenya, pescuia peștele-sabie în Bermude, împușca ursul în Polonia sau participa cîteodată la o licitație la Londra, la Christie's, cînd clienți bine informați, funcționari însărcinați cu vinderea obiectelor sau critici de artă îi recomandau vreun obiect rar sau vreo pictură originală.

Ginette Philippon, care era mai degrabă plinuță, se îmbrăca în toalete de la Saint-Laurent. Louis își făcea costumele la Roma sau pe malurile Tamisei. În garaj aveau un Bentley decapotabil și un Ferrari. Dintr-un fel de scrupul, Louis, pentru a nu-i înjosi pe unii dintre clienții săi, se abținuse să cumpere Rolls-ul la care visa Ginette, argumentînd că mașinăria era în principiu aceeași și că o diferență în ce privește capacitatea motorului nu adaugă mare lucru la clasa automobilului. Cum Ginette se încăpățîna, el găsise argumentul cel mai potrivit ca s-o dezarmeze :

– Un Rolls !... Un Rolls !... Dar toată lumea are așa ceva ! Nu crezi că este prea banal ?

Ginette, îmblînzită de un asemenea argument, își înghițise fără a mai spune nimic pilulele diuretice. Își petrecea viața încercînd să piardă cele 12 kilograme în plus care o urmăreau de la pubertate. În această luptă surdă de fiecare moment, punctată de cure de slăbire periodice, de masaje, de saune, de regimuri diverse, kilogramele învingeau întotdeauna.

Cînd cele mai mari nume ale Franței nu precupețeau nici un efort pentru a-i primi pe Philipponi, aceștia se întreceau care mai de care să facă mutre la sublimele feluri de mîncare care li se serveau. Louis nu aprecia prea mult bucătăria aleasă. Cu atît mai mult cu cît se îmbolnăvise de ulcer chiar în anul cînd se apucase de golf și speculații bancare. Din operațiune în operațiune – după un ospăț la el chiar bancherii deveneau vorbăreți și protectori – se trezise cu un portofel burdușit al cărui conținut i-l administra Trade Zürich Bank. Cînd Chimène și Homer Kloppe erau pe coastă, nu uitau niciodată să facă o deplasare la „Bon Bec". Louis o cunoscuse pe mica Renata cînd avea abia 12 ani. Plăcerea ei cea mai mare era să mănînce un porumb copt.

Pe atunci, Louis tocmai își deschisese restaurantul. Începuse ca spălător de vase într-un mare restaurant din Marseille. Apoi, încetul cu încetul, s-a interesat de bucătărie, chiar dacă șefii îi dezvăluiau cu zgîrcenie secretele rețetelor lor. Au fost unanimi în a recunoaște însă în el un elev talentat. Prea fantezist poate, dar înzestrat. Tînărul Philippon avea tendința să

amelioreze ceea ce era deja perfect, încercînd amestecuri care se împotriveau tuturor principiilor, busculînd obiceiurile, răsturnînd regulile creației culinare: incapabil să imite, era obligat să inventeze.

La el nu erai niciodată sigur că guști de două ori din același fel. Între timp, Louis, apucat de un fel de nebunie creatoare, prelucra, adăuga, suprima. Nu rareori ucenicii sau tinerii stagiari îi spuneau „meștere". Departe de a se supăra, Louis îi lăsa să-i spună astfel, flatat în mod secret de acest omagiu spontan adus geniului lui.

Ziariștii scriau de acum despre reușitele lui, îi comentau cuvintele, povesteau despre călătoriile lui. Louis, care știa ce înseamnă să trăiești, nu avea niciodată mojicia să le prezinte nota cînd veneau la el la masă. Vesel în raporturile lui sociale, Louis era cu totul altul în bucătărie. Apucat de draci, el bruftuluia, se răstea la cei din jur, călca în picioare omleta cu trufe pe care un ajutor de bucătar neîndemînatic n-o făcuse suficient de moale, da afară bucătari care se încăpățînau asupra unui anumit punct din rețetă, le cicălea pe cele șase femei care spălau vasele cînd o farfurie nu i se părea destul de strălucitoare.

Notele sale de plată erau celebre, dar peștele lui în coajă cu sos de roșii proaspete, mielul lui cu aromate din Provence, „salata lui smintită" – pateu de ficat, raci, trufe, miezuri de anghinare și fetică – lăsau o amintire așa de vie în cerul gurii clienților ca și gaura enormă făcută în contul lor bancar. Bineînțeles că Louis nu se deplasa niciodată ca să-și pună talentele culinare în slujba organizatorilor vreunei agape. Lumea întreagă venea la el, după ce avusese grijă să-și rețină din timp o masă. El nu abdicase de la acest principiu de bază decît din prietenie pentru Homer Kloppe, care, la începuturile activității, îi pusese în mînă cheile cu care ajunsese la clientela bogată elvețiană.

– Jean?

– Meștere?

– Ce este aia pe care o ai în jurul gîtului?

Ucenicul se înroși puternic.

– O cravată...

– Eu o numesc o sfoară! Vrei să te faci de rîs la Zürich? În ceea ce vă privește... (Își privi cu un ochi sever colaboratorii.) Sosieri, rotisori, cofetari, ajutori de bucătari, chelari, vă cer să nu uitați ceea ce este excepțional în deplasarea noastră. Nu merg pînă acolo încît să spun că sîntem

ambasadori francezi, dar este vorba, totuși, cam de așa ceva! Trebuie să arătăm Elveției ceea ce niște specialiști inspirați pot face dintr-un meniu la comandă! Fără declarații presei locale înainte de prestația noastră... Contez pe voi! La drum!

Spunînd acestea, o îmbrățișă pe Ginette și-și împinse trupa într-un minicar Volkswagen a cărui ușă o închise chiar el. Apoi sări în propriul său Ferrari. Direcția Marignane. Fără ca el să fi cerut acest lucru ¬ dar gestul ei dovedea clasa viitoarei mirese – Renata închiriase pentru ei un întreg compartiment de clasa I la zborul Marseille–Zürich. Puțin interesat să călătorească cu angajații săi, Louis decisese să facă drumul la clasa turist; era destul de celebru pentru ca să-și permită acest gest fără a da naștere la nici un fel de comentarii.

Numai celor mari nu le pasă de cheltuieli.

Pentru a ajunge la Sonnenberg, merseră de-a lungul unui teren de golf, o luară o dată la stînga pe Sonnenbergstrasse și încă o dată la stînga pe Aurorastrasse.

– N-ai ales un cartier murdar, aprobă Volpone.

– Doreați ceva bun, se mîndri Lando.

De ambele părți ale străzii, vile minunate, protejate de ziduri înalte.

– Se numește și „Strada bancherilor", adăugă Lando.

– De ce?

Baretto avu un gest larg pentru a arăta vederea superbă asupra orașului, rînduirea peluzelor presărate cu flori întrezărite printre grilajele negre din fier forjat. Era ora 4 după-amiaza, temperatura era blîndă și, cu toată tensiunea care-i comprima tîmplele, Italo nu se putu împiedica să nu respire mirosul primăverii.

– Ai avut destui bani?

– Mi-a mai rămas o mie de dolari. A trebuit să plătesc 9.000 de dolari. Nu pentru șase luni, ci pentru trei.

Aruncă o privire pe furiș lui Volpone ca să vadă dacă e supărat.

– Nu te plictisești la Zürich! izbucni în hohote de rîs Italo.

Ușurat, Lando mîngîie cu piciorul acceleratorul lui Beauty Ghost P9. Asta era într-adevăr o mașină! Pînă în prezent nu putuse decît s-o gîdile, dar își promise ca, de îndată ce va reveni calmul, să se ducă s-o pună serios la încercare pe autostradă. Avu un gînd de recunoștință pentru Don Genco Vol-

pone care-i făcuse acest dar regesc. Ce clasă! Italo avea o fire mai puțin agreabilă decît fratele lui; era agresiv, îi sărea iute țandăra, se mînia pentru nimica toată. Dar ce șef! Cînd Lando i-a dat raportul asupra misiunii lui Ines, i se păruse că citise în ochii lui felicitări mute. L-a pus să repete povestea de două ori, cerîndu-i să precizeze anumite puncte care îl amuzaseră:

– Ce figură a făcut încuiatul ăla cînd ea i-a arătat păsărica ?

– Părea că-i ies ochii din cap!

– Și ceilalți, cînd le-a pus fundul sub nas ?

– Înmărmuriți!

Italo dăduse din cap cu un aer satisfăcut. Desigur, Lando exagerase puțin. În definitiv, el nu asistase la scenă. Iar Ines, cînd îi pusese cam aceleași întrebări, se mulțumise să-i spună :

– Am făcut ce mi-ai spus. Dă-mi pace!

Era obligat s-o creadă pe cuvînt...

– Aici este, Padrone...

Îndreptă P9 prin poarta grea de bronz pe care o lăsase deschisă cînd vizitase casa cu femeia de la agenție. Îi fusese destul de greu să se debaraseze de ea, simțindu-se stingherit în rolul de gentleman. Dacă n-ar fi trebuit să se respecte în pielea personajului pe care-l juca, ar fi trimis-o imediat la plimbare. Ea dorea să-i dovedească că inventarul argintăriei era exact, numărîndu-i unul cîte unul cuțitele și furculițele, să-l facă să remarce că nici o măturică nu lipsește de la toaletă, că apa funcționează, că becurile sînt intacte. Ea repeta, cu încăpățînarea unui papagal:

– Sînt dezolată că vă răpesc timpul, dar doamna Davis este o persoană atît de pretențioasă!...

Exasperat, Lando a fost nevoit să-i suporte trăncănelile timp de 30 de minute.

– Există lucruri și mai rele, îi spusese în cele din urmă Lando, aruncînd o privire de proprietar spre vilă.

Avea alura unui mic castel cu 2 etaje și cu camere mansardate ale căror ferestre se deschideau spre acoperișul în pantă din țiglă gri. Fațada era albă ca și voleurile care protejau ferestrele. Se ajungea la intrare pe o scară dublă, cu șase sau șapte trepte, formînd un peron în fața unei uși negre, cu ciocănel lucrat în bronz aurit.

– Vă conduc să vizitați casa, spuse Lando.

În timp ce el scotea cheia din buzunar, Italo aruncă o privire asupra parcului. Iarba era tot așa de verde ca o masă

de ruletă. Narcisele începuseră să înflorească la piciorul mai multor cedri giganți. Se gîndi la Angela. Iată genul de loc care i-ar place. Ea îi spunea deseori că n-avea nevoie de nimic altceva, pentru a fi fericită, decît de o ladă cu cărți, de puțină verdeață și de mult timp pentru ea.

– Și eu, atunci? Eu nu fac parte din programul tău?

Ca răspuns ea surîdea, se strîngea lîngă el și îi mîngîia lobul urechii. De îndată ce va ieși din acest rahat, va trebui s-o ducă, în vacanță, în Sicilia.

– După dumneavoastră, spuse Lando.

Volpone pătrunse într-un hol de recepție cu mai multe candelabre, împodobit cu tablouri din acelea pe care nimeni nu le privea și care reprezentau portrete de strămoși în uniforme sau vaste scene de bătălie! Angela îi promisese că-i va explica într-o zi de ce erau frumoase aceste vechi mîzgăluri. Împinse ușa salonului de recepție ale cărei ferestre dădeau spre peluză.

– Cîte camere?

– Nu mai știu, spuse Lando, 13 sau 14.

Volpone încruntă sprîncenele.

– 13?

– Poate mai multe, poate mai puține.

– Du-te să le numeri și revino! Telefonul merge?

– Da.

– Unde-i?

Lando i-l arătă pe un bufet vechi.

– Mai există un alt aparat în camera dumneavoastră.

– Camera mea? Alegi tu pentru mine acum?

– Este cea mai frumoasă, spuse Lando, cu sinceritate.

Italo făcu un gest de enervare și-l concedie. Desigur, Baretto se arăta ascultător și eficace, dar el nu-l putea suferi pentru că era un pește, deși un asemenea motiv nu putea fi luat în serios. Mai ales că prostituția era și ea una din sursele averii Volponiilor. Dar pe o scară industrială, abstractă, unde femeile se numărau precum capetele de vite. Între exploatatorii en gros și exploatate, nu există nici un contact. Nici măcar un număr, ci doar statisticile impersonale ale legii marilor grupuri.

În orice caz, grație negresei lui Lando, Homer Kloppe își pierduse prestigiul în domeniul la care ținea probabil cel mai mult: demnitatea lui socială.

Nu era vorba aici decît de un început. Volpone prevăzuse un asalt în trei etape pentru a înfrînge rezistența bancherului. Primul obiectiv – prestigiul de care se bucura. Al doilea – propria lui persoană. Al treilea – familia.

Italo se uită la telefon cu plictiseală. Trebuia să-l informeze pe Yudelman despre ceea ce îi ascunsese pînă acum: moartea lui O'Broin. De multe ori, cînd Italo avusese neînțelegeri cu Genco, Moshe aranjase lucrurile și adusese împăcarea. Consilierul simțea pentru mezinul familiei Volpone o afecțiune aproape părintească. Italo știa acest lucru. Era motivul pentru care suporta din partea lui ceea ce n-ar fi tolerat de la nimeni altcineva. Moshe, care nu ignora toate astea, nu se purta cu mănuși pentru a-i spune ce avea pe inimă sau pentru a-l mustra aspru. Cînd va afla că Italo, executîndu-l pe Mortimer, distrusese prosteşte singura lor șansă, va avea un atac...

Cu regret, formă numărul lui Yudelman; telefonul nu sună decît o dată.

– Eu sînt, spuse Italo.

– Dumnezeule, strigă Moshe, cu o voce ascuțită. Încerc să te prind de cîteva ore! Unde ești?

– Tot în același loc...

– Renunță, Italo! Renunță! Merge rău, foarte rău. Întoarce-te!

– Este tot ce ai să-mi spui?

– Ascultă-mă, Italo, mi-e frică! S-au făcut deja destule prostii. Un pas în plus și totul se strică! Ești supravegheat!

– Nu mai sînt. S-a aranjat.

– Aranjat?

– Ți-am spus că s-a aranjat! se înfurie Volpone. Este clar, nu?

– Chemi de la hotel? întrebă Moshe, cu neîncredere.

– Nu, poți vorbi, nu-i nici un pericol.

– Gabelotti a înnebunit. Spune că încercăm să-l înșelăm!

– Te lași influențat de acest porc? Te cobori...

– Acest porc o să ne împuște pe toți!

– Chiar așa? îl luă peste picior Volpone.

– Nu mai știe ce spune! El crede că tu ești acela care ai dispus omorîrea lui O'Broin!

– Nu este adevărat.

– O știu! Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Italo respiră adînc și-i dădu calm drumul:

– Nu am dat dispoziție să fie omorît acest individ corupt, l-am omorît eu însumi.

O lungă tăcere pe fir. Apoi vocea lui Moshe, surescitată:

– Dar ești nebun!... Nebun!...

– Un accident! L-am interogat și și-a bătut joc de mine!

– Oh, nu... gemu Yudelman, pe un ton disperat. Nu! Ce nenorocire! N-ai înțeles nimic!...

– Mă calci pe nervi!

– Nu mai e nimic de făcut! De-acum Gabelotti poate face orice! Comisiunea îi va da dreptate!

– Ai grăunțe în cap? răcni Volpone. Du-te mai bine și întreabă-l pe Gabelotti ce căuta O'Broin la bancă atunci cînd a fost prins? Du-te! Ce zici de asta?

– Italo, l-am văzut pe Gabelotti!... Nu știu ce se întîmplă...

– Eu știu! Acest gunoi l-a omorît pe fratele meu ca să ne fure banii! Și acum, cînd te-ai dus să-i faci mărturisiri, își imaginează că sîntem chit și că mă va putea scuipa în obraz încă multă vreme!

– Italo!

– Gura! Pentru că ești așa prieten cu el, să-ți explice de ce l-a trimis pe dragul și micul lui consilier la Kloppe!

– Italo!... Și dacă O'Broin a încercat să acționeze pe contul lui?

– Sărmanul de el! scrîșni Volpone, cu dispreț. Te crezi la cinema!

– Uiți un lucru! Că Gabelotti are numărul de cont din prima zi! N-are decît să spună un cuvînt!

– Cine-ți spune că n-a și făcut-o? se înăbuși parcă Volpone. De ce crezi tu că l-a trimis pe acest gunoi de O'Broin? Ei? Explică-mi!

– Italo, îți voi vorbi pe șleau... Nu știu ce să-ți spun. Sînt prea multe puncte care nu sînt clare... Să ne batem între noi nu duce la nimic. Avem toți de pierdut!

– Nu eu! Fratele meu e mort și banii lui, probabil, au zburat! Eu nu mai am nimic de pierdut, nimic!

– Lasă-mi o ultimă șansă...

– Nu te mai amesteca!

– Întoarce-te la New York! Să ne explicăm cu Don Ettore! Cu cărțile pe masă!

– Mă întreb de ce te-a păstrat Genco lîngă el atîta timp! Ești prea idiot!

– Atunci, mă voi duce singur, vorbi Moshe, cu resemnare. În interesul familiei.

– Familia sînt eu, urlă Volpone.

– Italo, îți cer pentru ultima dată: întoarce-te la New York.

– Mă plictisești!

– Te vor omorî! spuse Moshe cu o voce joasă și rece. Dar nu-ți voi permite să pui în pericol viața Francescăi, viața fetelor ei, viața Angelei...

Italo deschise ochii mari.

– Angela? spuse cu o voce răgușită.

– Dacă nu te întorci în cîteva ore, Dumnezeu să ne păzească! spuse Moshe Yudelman și închise telefonul.

Aiurit, Volpone nu se gîndi nici măcar să pună receptorul în furcă. O clipă, tot sîngele i se urcă parcă la cap, în timp ce zgomotul obsedant al legăturii întrerupte îi răsuna în urechi. Moshe avea dreptate: Angela!... Trebuia s-o prevină imediat, s-o pună la adăpost!

– Este amuzant! izbucni în hohote de rîs Renata. Vor trebui să stea culcați ca să aibă impresia că sînt în picioare!

– Uimitor, spuse Kurt. Numai cei care nu vor fi beți vor avea senzația că sînt beți...

Se lungiseră pe spate în ceea ce fusese, doar cu două ore mai înainte, bogatul salon tradițional al unei case de mari burghezi din Zürich. Dar, deși trecuse așa puțin timp, Chimène nu și-ar fi recunoscut luxoasa ei cameră. Lucrătorii începuseră prin a da jos picturile de pe pereți, pe care le agățaseră apoi cu susul în jos.

– Priviți!... exclamă Oswald Hepbräuer, extaziat. Cînd picturile sînt capodopere, ele sînt tot atît de frumoase dacă le pui invers!

La Zürich, Oswald reprezenta autoritatea absolută în materie de decorație. Terminase Belle-artele în 1968, luase cu asalt Sorbonna, ocupase Odeonul și pregătise „bombele" de culoare pentru ca amicii lui revoluționari să poată acoperi zidurile Parisului cu desenele lor răzbunătoare. În Elveția, faptele de arme au importanță în ochii intelectualității bogate. Oswald beneficia de dubla aureolă a omului de acțiune și a celui marginalizat. Profesiunea lui de credință fiind anticonformismul, a fost entuziasmat de ideea Renatei Kloppe: o căsătorie „pe dos"! Avusese nevoie de trei săptămîni ca să-și elaboreze proiectul. Acum proiectul începea să prindă formă. Lucrătorii lui fixaseră pe toată suprafața plafonului o pînză pictată „en trompe l'œil", reprezentînd o podea. Pentru a da și mai mult senzația de realitate, agățaseră sub ea scaune adevărate de bistro.

– Se poate prinde și un fotoliu Ludovic XV ? întrebă Renata.

– Prea greu, răspunse sentențios Oswald. În schimb, masa va merge foarte bine... Paul ! Masa !

– Imediat !... Imediat !...

– De ce să nu punem și niște gunoaie ? exageră Kurt, care nu vroia să se lase mai prejos în absurd.

– Banal... spuse Oswald... Prea banal !... Trebuie să folosim rahatul cu zgîrcenie... Numai asta găsești peste tot... Asta plictisește...

– Oswald, interveni Renata... Haine ?... Ca și cînd cineva și-ar fi aruncat hainele pe podea ?

– Să nu ne ambalăm ! Întîi liniile mari ! Detaliile vor veni după aceea. Dar uitați-vă la acest Pissarro !... Acest cer în jos... Este colosal !...

Se așeză alături de Renata și Kurt pe podea, se răsuci comic, cu fundul în sus, cu capul printre picioare.

– Ce va fi cu Leonardo da Vinci ! Vă dați seama ? Un Leonardo cu susu-n jos ? N-am văzut asta niciodată ! Paul, masa ?...

Veniseră la zece. Ca să nu-și înnebunească părinții, Renata ținuse ca lucrările de întoarcere cu fundul în sus a întregii case să fie făcute în timpul cel mai scurt.

– Ai mînă liberă ! i-a spus lui Oswald. Iei toți oamenii de care ai nevoie, lucrați zi și noapte. După serbare, strîngeți tot bordelul cît mai repede posibil.

Hepbräuer, care nu se dădea înapoi de la nimic, în special în fața unui cec, acceptase cu bucurie. Toate ziarele vor scrie despre asta. Cum număra destui prieteni în redacțiile locale, evenimentul avea să-i aducă o publicitate personală enormă.

– Și asta, asta, nu-i frumos ?... întrebă el, arătînd spre un lucrător care aducea o lampă ai cărei ciucuri de cristal fals fuseseră inversați, menținuți cu ajutorul unor puncte de clei invizibile într-o poziție ce sfida legile gravitației.

– Tija va pleca din podea... Vreau să spun din plafon ! se corectă el, pufnind în rîs. O să pun 3 sau 4 lămpi de acest fel în cameră. Trebuie să vedem... Hubert ! Acolo sus, la stînga, masa joasă și sticlele ! Este gata ?

– Iată...

Sticle de alcool din toate mărcile fuseseră așezate prin același procedeu ca lustrele pe suprafața netedă a unei mese de sticlă cu picioare scurte de oțel cromat.

– Adaugă și un buchet de flori !... Atenție, acolo sus ! Greutatea trebuie așezată pe aplice !

Se întoarse spre cei doi logodnici și le făcu cu ochiul cu un aer complice.

– Ah! copii! Ce muncă! Dar ce reușită perfectă. Si cît se va vorbi de căsătoria voastră!

Kurt luă mîna Renatei. Pe măsură ce ideea lor nebună devenea realitate, nu se putea împiedica să nu simtă o anumită teamă. Fondul lui vechi mic-burghez se revolta împotriva acestui ilogism care îl seducea atîta vreme cît nu se exersa decît la nivelul dialecticii. Însă, mașinăria fusese pornită. Era prea tîrziu și nu mai avea altă soluție decît să dea impresia că este de acord cu totul. Pentru a ieși din starea de tulburare, se decise să mai adauge:

– Oswald, plafonul tău cînd îl lipești de podea?

– Mai tîrziu, mai tîrziu!... Copiii mei, nu vreau să vă gonesc, dar aș vrea să avansez cu lucrul!... Puteți să veniți la fiecare două ore... Veți remarca ușor progresele! Acum, trebuie să terminăm podeaua pe plafon!...

Îndată ce a simțit atingerea mîinii lui Kurt, Renata și-a retras-o pe a ei fără să se gîndească. Lucrurile păreau să fie acționate de o forță în afara propriei ei voințe. Din sfidare, pusese totul în mișcare. Acum, cînd zidurile închisorii se ridicau în jurul ei, va rămîne prinsă în capcană.

– Vii?

– Să mergem, acceptă Kurt.

– Renata! spuse Oswald, deși te-ai gîndit la toate, îți rezerv totuși cîteva surprize! Veți vedea, copii!... Veți vedea!...

Moshe Yudelman pătrunse în biroul lui Don Ettore ca și cum ar fi intrat într-un abator. Cu asprime, Carmine Crimello, Angelo Barba și Carlo Badaletto îl priviră într-o tăcere ostilă. Dar Moshe nu-i privi. Făcu doi pași către Gabelotti și-i ceru cu o voce fermă și cumpănită:

– Don Ettore, pot să vă vorbesc între patru ochi?

– Ieșiți, spuse Gabelotti făcîndu-le oamenilor săi un semn cu mîna.

– O secundă, Padrone, interveni Badaletto.

Îl pipăi repede pe Yudelman, care-l lăsă s-o facă cu o expresie vag disprețuitoare.

– Afară! repetă don Ettore către Badaletto.

Carlo închise ușa după el. Gabelotti ridică o sprînceană către Moshe.

– Te ascult...

Ducîndu-se la Don, după dialogul fără ieșire cu Volpone, socotea că prezența lui constituia ea singură o garanție a bunei sale credințe. În ceea ce-l privea. Dar dacă se înșela asupra jocului lui Gabelotti, dacă Italo avusese dreptate, atunci, cu atît mai rău pentru el: nu va mai ieși viu din imobil.

– Don Ettore, începu el, mi-ați cerut să revin, am revenit de bunăvoie. Am încredere în judecata și în înțelepciunea voastră. Nu aparțin familiei dumneavoastră, dar toți sîntem copiii aceleiași familii, Sindicatul. Am trudit destul, și unii și alții, pentru ca gloanțele să n-o ia înaintea rațiunii.

Gabelotti îl asculta cu atenție, rontăind fistic. Faptul că Yudelman se întorsese și se vîrîse în labele lui era mai degrabă un semn bun. Oamenii lui, după mai multe tentative infructuoase, au reușit să descopere numărul telefonului personal al lui Homer Kloppe. Din nefericire, Ettore nu avusese mai mult noroc ca la bancă. O voce feminină îi răspunsese că bancherul nu era acasă, și-l rugase să-și spună numele. În fața refuzului lui, telefonul se închisese sec. Pentru moment, nu avea altceva de făcut decît să aștepte și să se roage ca Volpone să nu-i fi golit contul. Dacă Yudelman era aici, faptul acesta părea să confirme contrariul.

– La drept vorbind, să știți că sînt aici împotriva părerii lui Italo Volpone.

– Ai reușit să vorbești cu el? întrebă Ettore, încercînd să-și mascheze curiozitatea avidă.

– Da.

– Este încă la Zürich?

– Da.

Gabelotti înghiți un pumn de fistic. Întinse cutia lui Yudelman, care-i mulțumi cu un semn din cap.

– Ți-a explicat ce face acolo?

– I-a fost asasinat fratele, îi reaminti Yudelman cu blîndețe.

– El este cel care spune asta!

– Permiteți-mi, Don Ettore. Această afacere ne exasperează pe toți. Fiecare dintre noi riscă să spună cuvinte care-i depășesc gîndurile, cuvinte inspirate de mînie. Cu puțin timp în urmă, ați lansat contra lui Italo acuzații foarte grave. Eu n-am fost de acord cu ele. Italo, în ceea ce-l privește, acuză și el. Nici cu el nu sînt de acord. Ceea ce vreau este să restabilesc adevărul și să punem capăt unei neînțelegeri care poate aduce mari prejudicii întreprinderii noastre.

– Deoarece șeful tău e mort, în numele cui vorbești?

– În numele meu propriu, în numele dreptății și al interesului nostru al tuturor. Adaug totodată că, după moartea lui Don Genco, fratele lui mai mic este în drept, pentru moment, să-i urmeze la conducerea familiei.

– Italo este un iresponsabil!

– Nu, Don Ettore. Italo este un om care n-a avut pînă acum răspunderi. Din nefericire, Italo este sub șocul durerii lui. Este impulsiv, încăpățînat. Este convins că numai consilierul dumneavoastră a putut să acționeze în spatele nostru pe propriul lui cont.

Moshe susținu privirea veninoasă a lui Gabelotti cu toate că o sudoare rece i se prelingea de-a lungul șirei spinării. Dacă acest colos ar afla acum că Mortimer nu mai este în viață, că Italo l-a omorît cu propria lui mînă, ar începe un război fără milă, pînă ce ultimul om ar rămîne în viață. În acest caz, primul epitaf ar fi pentru Moshe.

– Este și părerea ta? întrebă Gabelotti pe un ton perfect neutru.

– Toți oamenii sînt slabi, Don Ettore. Chiar Mortimer O'Broin nu scapă regulii. Italo crede că fratele lui n-a murit din întîmplare.

– Sînt convins! lansă Ettore cu o voce plină de subînțelesuri. Vrei să știi ce gîndesc eu despre toate astea? Atîta vreme cît O'Broin nu va fi în carne și oase în fața mea ca să mi-o spună singur, nimeni nu mă va convinge că m-a trădat! Este foarte ușor să arunci vina în spinarea cuiva care nu-i de față ca să se apere! Prea ușor! Nu e nevoie să fii prea șmecher ca să vezi cui folosește acest lucru!... Italo Volpone!

– Există un mijloc absolut pentru a ne asigura, Don Ettore. Și în același timp să ne facă să ieșim din impas. Trei persoane aveau numărul de cont: Don Genco, Mortimer O'Broin și dumneavoastră. Este suficient să dați un telefon la Zürich pentru ca totul să reintre în normal.

– Dacă n-am făcut-o pînă acum, minți Gabelotti, este din respect pentru prietenul meu Genco! Eram doi!

– Dacă Bebe Volpone a comis greșeala să se ducă la bancă fără să vă prevină, minți la rîndul lui Moshe Yudelman, este pentru că moartea fratelui lui l-a împins să creadă că consilierul vostru se pregătea să vă joace o festă. Acum, el însuși vă cere prin mine să sunați la Zürich imediat și să dați ordinul de transfer!

Gabelotti se prefăcu că intră în jocul lui. Își privi ceasul.

– Prea tîrziu. Este aproape ora 18 în Europa. Banca este închisă.

– Atunci mîine, Don Ettore, la deschidere! Avem o încredere totală în dumneavoastră.

Gabelotti se gîndi.

– De fapt, știi unde să-l găsești pe Volpone?

– Desigur.

Cu bruschețe, Ettore împinse telefonul către Yudelman:

– Cheamă-l! Vreau să-i vorbesc.

– Bine, spuse Moshe.

Mascîndu-și insuccesul, apucă aparatul. Pînă acum sperase că jucase destul de delicat pentru a ieși din joc, pentru a evita conflictul, a recupera cele două miliarde și a cruța vieți omenești. Se dorise mediatorul între două cantități de exploziv care, dacă ar intra în contact, explozia s-ar produce instantaneu. Din nou aceeași sudoare rece între omoplați. Avu un mic surîs amical pentru Gabelotti, care nu-l părăsea din privire.

– Hotelul Sordi? Aș dori să vorbesc cu domnul Volpone.

– Rămîneți la aparat.

Spre stupoarea lui, își dădu seama că răspunsul care îi fusese dat de centralista de la Zürich umpluse biroul! Gabelotti dăduse drumul la amplificator. Moshe făcu o rugăciune mută pentru ca Italo să nu fie la hotel.

– Apartamentul domnului Volpone nu răspunde.

– Dă-mi recepția... Recepția?

– Da, domnule.

– Cheia domnului Volpone este pe tablou?

– Domnul Volpone nu mai este la noi, domnule.

– Poftim?

– Domnul Volpone a cerut nota de plată acum o oră sau două. Nu mai este în hotel.

Yudelman avu senzația că este cu totul aerian.

– A lăsat vreun mesaj?

– Nici unul, domnule.

Moshe închise fără să îndrăznească să înfrunte privirea lui Don Ettore. De-acum încolo nu mai era de găsit, era fără control, gata să comită toate tîmpeniile. Nu se moare decît o dată! Moshe dădu din umeri resemnat.

– Iată, Don Ettore, știți tot atît cît și mine...

Trebuia să-i spună că-l rugase pe Italo să revină la New York, să nu se mai ocupe de nimic, în timp ce el va căuta să aranjeze lucrurile. Se simți brusc obosit. Spuse cu o ezitare în glas:

– Este poate în drum spre New York. O să sune oare la mine?...

Se ridică încet.

– Unde te duci? întrebă Gabelotti.

– Mă duc acasă. Iau legătura cu dumneavoastră îndată ce-mi dă un semn.

– Moshe, spuse Gabelotti cu cordialitate, ai un aer deprimat...

Înconjură biroul și-i puse pe umeri o mînă tot atît de groasă cît un jambon.

– Aș vrea să-mi faci plăcerea să accepți ospitalitatea mea. Și, apoi, s-ar putea să am nevoie de tine cînd voi chema banca. La urma urmelor, sîntem asociați. Odihnește-te. Simeone o să-ți arate camera ta... Simeone!

Simeone Ferro apăru imediat, ca și cînd ar fi avut urechea lipită de ușă.

– Padrone?

– Vreau să-l însoțești pe asociatul meu Yudelman în camera pentru prieteni. Veghează să nu-i lipsească nimic!

– Bine, Padrone.

Moshe, cu inima strînsă, avu un mic surîs trist.

– Aveți dreptate, Don Ettore. Mă duc să mă odihnesc puțin. Credeți-mă că vă mulțumesc pentru ospitalitate.

– Mă flatezi acceptînd-o, spuse Gabelotti.

De îndată ce Moshe și Simeone părăsiră biroul, apăsă pe un interfon. Spuse cu o voce rapidă:

– Puneți mîna pe Angéla Volpone.

13

Așezați, cei doi negri nu aveau nimic deosebit pentru a atrage atenția, în afara frumuseții lor remarcabile. Unul din ei, cu pielea ceva mai deschisă decît celălalt, era îmbrăcat cu acea neglijență căutată preferată de „universitarii" americani. Purta un tee-shirt pe care era înscrisă cifra 11, un bluzon mototolit cu guler de blană, blue-jeans și bascheți albaștri ca cerul. Celălalt purta un pulover vișiniu pe gît, o haină de tweed, un pantalon de flanelă muștar și pantofi sport maro închis.

Amîndoi erau frați de sînge, aveau dreptul la titlul de prinți, fiind descendenți în linie dreaptă din ramura regală a neamului Kibondo. Primul, Amadou Tézé, mai cunoscut în Statele Unite sub numele de „Rocky", era unul din cei cinci jucători de baschet cel mai bine plătiți din lume. Kouakou Touamé, mai mic decît el cu un an, se afla de trei săptămîni la Sarclay, nu departe de Paris, fiind invitatul cercetătorilor de la Comisariatul pentru Energia Atomică. În ciuda celor 22 de ani, Kouakou, una din cele mai mari speranțe ale generației lui în fizică nucleară, ținea o serie de conferințe asupra acceleratorilor de particule.

Rocky și Kouakou mai aveau încă 6 frați. Cel mai înalt măsura 2,28 metri, cel mai scund 2,03. In familie îl supranumiseră în mod tandru „Piticul". Kouakou și Rocky se mențineau într-o medie onestă: 2,16 pentru primul, 2,20 pentru al doilea. La Bujumbura, unde se născuseră, aceste talii erau cît se poate de normale. Rocky făcuse tot posibilul ca să-și atragă fratele spre baschet, unde calitățile lui fizice i-ar fi permis să facă avere în puțin timp. Dar Kouakou nu era interesat de bani. Ceea ce îi plăcea era cercetarea. Pentru ca

să-și dezmorțească mușchii se îmbrăca uneori cu un trening vechi, intra pe stadion și-i umplea de invidie pe atleți întrecîndu-i prin dibăcie, forță, practicînd orice disciplină: alergare, săritură, tir, aruncarea greutății. Apoi, făcea un duș și dispărea așa cum venise.

Rocky îi telefonase din New York.

– Vin să te iau de la Paris peste 8 ore. Să fii liber.

– Cît timp?

– O zi sau două.

– Unde mergem?

– La Zürich. Îți voi explica. Afacere de familie.

De generații, cuvîntul „familie" era sfînt pentru Kibondo. Să insulți pe unul din ei echivala cu a-ți face dușman tot tribul. Acest feroce spirit de clan permisese viței lor să se perpetueze de două secole, deși în Burundi cultura tribală se transmite oral și nimeni, de aproximativ un sfert de secol, nu fusese capabil să precizeze nici cea mai mică dată. În orice caz, cît își aminteau contemporanii, tribul Kibondo supraviețuise tuturor atacurilor îndreptate împotriva teritoriului lor, indiferent că acestea veneau dinspre Uganda, Tanzania, Congo sau Kenya.

Vremurile se schimbaseră. Cinci din cei opt frați mergeau la Universitate, doi, între care și Rocky, erau sportivi profesioniști, ultimul, Mango, mai puțin isteț, rămăsese în țară, pe lîngă rege, tatăl lor.

În ordinea succesiunii, Ines, sora lor, se situa pe ultima poziție, după toți bărbații, punîndu-l la socoteală și pe Mango. Cei 8 băieți aveau pentru ea o admirație nesfîrșită. Ea călătorise mult în Europa, rămăsese pentru un timp la Roma, la Londra și la Paris, unde, datorită frumuseții ei, apăruse pe copertile revistelor de modă.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebase Kouakou pe Rocky.

– Un tip, la Zürich, nu a respectat-o.

Pentru amîndoi, deși aparțineau elitei profesiunilor lor, deși își făcuseră studiile în Statele Unite, deși erau primiți în saloanele cele mai înalte, deși le înnebuneau aproape pe toate femeile albe întîlnite în drumul lor, expresia „lipsă de respect" făcea să dispară instantaneu actuala lor apartenență socială și să apară atavismul tribal al familiei Kibondo. Ca sora lor să fie victima cuiva, li se părea de neconceput. Ines era în măsură să țină piept oricui.

– A fost victima unor răufăcători? se îngrijoră Kouakou.

– Nu mi-a spus. Mi-a cerut pur și simplu să-i vin în ajutor. M-am gîndit că ți-ar plăcea să participi.

– Mulțumesc, spuse simplu Kouakou. Bănuiesc că-l vom găsi ușor pe tip.

– După cîte am înțeles, tipii. Am fost o dată la Zürich pentru o întîlnire demonstrativă cu Harlemul. Este un oraș mic. Dacă n-au fugit, terminăm repede cu ei!

Cînd avionul a atins solul și cînd se ridicară să-și ia gențile de voiaj din plasă, Rocky și Kouakou deveniră punctul de atracție al pasagerilor care îi priveau cu o stupoare admirativă.

În același moment, pe o altă pistă a aeroportului, numărul 8, ateriza cursa Marseille–Zürich. La bordul avionului se afla Louis Phillipon și brigada sa gastronomică.

Angelei Volpone îi era rușine de reacția ei din ajun. În loc s-o susțină pe Francesca în momentul cînd a fost cuprinsă de o criză de disperare, ea se întorsese acasă, incapabilă să înfrunte durerea cumnatei ei. După șase luni de căsătorie, își dădea seama că nu intrase cu adevărat în familia Volpone.

Trecutul ei de independență, la Universitate, studiile pe care le făcuse, gusturile ei, modul ei de a trăi, totul o separa de un clan închis în el însuși, în care femeile nu trăiau decît în așteptare și resemnare. Astfel trăiau femeile siciliene din timpuri imemoriale. Dar Angela nu era siciliană. Nu-i plăcea tristețea.

I se întîmplase un lucru teribil: se îndrăgostise nebunește de un bărbat de care totul o separa. Ceva animalic, definitiv, pe care-l resimțise ca o lovitură de pumnal la Londra, cînd Italo intrase în bibliotecă și cînd privirile lor se încrucișaseră pentru prima oară...

– Ce fel de carte căutați?

– Există vreun manual care să-mi dea rețete cum să mă debarasez de doi tipi plictisitori?

Nu va uita niciodată aceste două fraze care le pecetluiseră destinul comun. Seara, el revenise s-o ia. Își termina lucrul la ora 19 și închidea ea singură localul. Cele 15 livre pe care le primea pe săptămînă nu-i ajungeau să trăiască, dar tatăl ei, care avea o prăvălie de parîme la Amalfi, îi trimitea bani la fiecare sfîrșit de lună.

Avea 23 de ani și, după cîte știa, era singura fecioară la această vîrstă canonică. Nu se lăuda cu asta. Cîteva din colegele ei de facultate avuseseră experiențe sexuale de la vîrsta de 15 ani. Cînd i se întîmpla să accepte invitația unui băiat

de vîrsta ei, lucrurile nu mergeau niciodată prea departe. Tatăl ei nu-i făcuse nici o recomandare specială asupra acestui subiect, nici mama ei. Erau lucruri de care nu se vorbea în familia sa.

Totuși, Angela era frumoasă. Avea ochi cenușii imenși, păr foarte negru și buze dulci, cărnoase, buze de adolescentă, într-o față de un oval perfect, al cărui contur pur era acela al unei femei. Desigur, i se adresau declarațiile cele mai măgulitoare. Dar, contrar tinerelor fete din generația ei, era de părere că dragostea fizică nu va trebui să aibă loc decît în clipa cînd „altceva" se va declanșa.

În anumite seri de primăvară simțea ceva urcînd în ea ca o sevă avidă, o dorință brutală de a da tot ce păstra în rezervă. În acele seri era cuprinsă de îndoială, vag conștientă de faptul că pierdea poate ceva prețios, trecător și fragil ca timpul...

Italo o dusese într-un mic restaurant italian, pierdut într-un cartier fără farmec, Edgware. Ea îl privise mîncînd, incapabilă să înghită o bucățică, hipnotizată de figura lui palidă, care era marcată de o privire de o intensitate tulburătoare, de un negru absolut profund, în același timp insondabil și fără adîncime.

– Nu ți-e foame ?

– Da.

– Nu te-ai atins de farfurie. Ce vîrstă ai ?

– 23.

Izbucnise în rîs, înghițind *scampii*.

– 23 ? Este adevărat ?

– Da. De ce ? E ceva comic în asta ?

Era atît de sigură că va termina seara împreună cu el încît își ascunsese în fundul genții o periuță de dinți. El va fi în astă seară. Nici un altul. Așteptase așa de mult...

– Ești american ?

– Pe pașaport. Am sînge sicilian.

– Și eu sînt italiancă.

– De unde ?

– Amalfi. Ai reușit să scapi de tipii aceia plictisitori ?

– Da. Ce vrei ca desert ?

– O cafea.

Mai tîrziu, părăsiseră restaurantul. Îi deschisese portiera mașinii, se instalase la volan și-și aprinsese o țigară.

– Ce ți-ar plăcea să faci ?

– Cînd ?

– Acum.

Ea răspunsese fără ezitare.

– Ceea ce dorești tu.

– Ceva calm, agitat, plicticos, poetic, ce anume?

– Ce dorești tu.

– Ai puțin timp?

– Da.

Pentru el va avea tot timpul, cînd o va dori. Așa ajunsese într-un loc unde nu mai pusese niciodată piciorul: un club specializat în jocuri de noroc, din Mayfair.

– Ai noroc! Acum cîțiva ani mama dumitale n-ar fi putut intra aici!

Jucase timp de două ore, uitînd de ea cu totul, cu ochii ațintiți pe cărțile distribuite de crupier. Se părea că e cunoscut. Sumele pe care le punea în joc pe masă la fiecare distribuire a cărților i-ar fi permis Angelei să trăiască un an. Banco !... Banco !... Banco !...

– Am cîștigat 11.000 livre. Îmi porți noroc. Tu și cu mine, juma-juma!

– Dar ești nebun!

– Nu sînt decît bani! Ia!

El încercă să-i bage cu forța în geantă un enorm pachet de bancnote, pe care le împărțise după ochi.

– Ce de mofturi pentru nimica toată! Dacă pierdeam, n-aș fi ezitat să-ți cer împrumut bani pentru benzina mașinii. Văd lucrurile mai simplu decît tine! Atunci, da sau nu?

Erau din nou pe stradă, în fața intrării clubului. Ea se uită la el să vadă dacă nu-și bătea joc de ea. Avea doar un aer iritat.

– Chiar nu-i vrei?

– Nu.

– Este partea ta. Ești sigură?

– Da.

– Atunci cu atît mai rău. Hei!

Un zdrențăros care cerșea la cîțiva metri mai încolo veni spre ei. Cu inima strînsă, Angela îl văzu pe Italo dîndu-i fără nici o ezitare teancul de bancnote. Cerșetorul, cu gura căscată de mirare, se depărtă de-a-ndărătelea, cu pălăria ferfeniță plină ochi de această adevărată mană cerească. Angela se urcă în mașină, cu picioarele tremurînde...

– Cînd am hotărît să dau ceva, nu-i mai iau înapoi.

Era prea agitată ca să poată răspunde ceva. Ea păstra sticle goale de Coca-Cola în cameră. Cînd avea un stoc suficient, le ducea la băcan și cu banii luați pe ele își cumpăra țigări.

Îl detestă pentru gestul vrednic de dispreț, își deschise geanta în întuneric și-și vîrî periuța de dinți mai adînc.

– Ești supărată ?

– Da, i-ai insultat mizeria !

Avu un rîs proaspăt, spontan, amuzat.

– Ar fi trebuit, poate, să ceri avizul celui în cauză înainte de a judeca atît de categoric !

– Condu-mă acasă !

– Bine... Îți atrag atenția că ai dreptul la jumătate din ce am cîștigat. Îi vrei ?

– Nu, spuse ea, strîngînd din dinți.

– Cum vrei... Numai o secundă...

Făcu două părți din pachetul care îi rămăsese, puse unul pe scaun, îl luă pe celălalt în mînă și se dădu jos din mașină. Îngrețoșată, Angela îl văzu dînd bani unei florărese care tocmai intra în club, încărcată de buchete de trandafiri. Italo reveni cu un trandafir roșu în mînă.

– O să accepți măcar o floare ?

Ea păstră o tăcere încăpățînată.

– Jumătate ? întrebă cu gentilețe Italo. Delicat, rupse o parte din petale și îi întinse tulpina cu celelalte petale rămase în corolă. Ea se prefăcu că nu o vede. El i-o puse pe genunchi și demară.

– De fapt, spuse el, cu un ton glumeț, am aici niște bani cîștigați la club. După cum știi, jumătate îți aparțin. Îi vrei ?

– Te crezi nostim ?

El făcu două noi pachete, îi întinse unul.

– Da sau nu ?

Ea dădu din umeri și întoarse capul. El apăsă pe butonul ce acționa deschiderea automată a geamului. Dădu drumul biletelor care zburară în voia vîntului și a vitezei.

– Dacă nu m-aș gîndi că te plictisesc, Angela, mi-aș permite să-ți aduc aminte că-ți datorez 50% din cîștigul meu. Accepți ?

Corpul i se încordă și se uită drept înainte. Bancnotele pe care i le oferi din nou luară același drum ca precedentele. Cînd ajunseră în fața casei, Italo nu mai avea în mînă decît două bancnote de o liră. Îi arătă una.

– Este partea ta. O vrei ?

Ea căută mînerul portierei. El dădu foc bancnotei și-și aprinse o țigară. Angela nu deschisese gura de la începutul drumului, sugrumată de sentimente ambigue, violent contradictorii, țesute din mînie, mîndrie, umilință și dintr-o dorință pu-

ternică pe care și-o refula cu furie, dar care făcea să-i bată inima.

– Poți să mă ajuți ? întrebă ea cu o voce glacială, aș vrea să ies.

– Imediat !... Angela... A rămas o singură bancnotă. Vrei jumătatea ta ?

Rupse bancnota în două.

– Te rog să-mi deschizi portiera.

Făcu două mingiuțe de hîrtie din unicul supraviețuitor al celor 11 000 de livre și le aruncă pe fereastră.

– În mod cert nu vrei să împarți nimic...

Făcu înconjurul mașinii și o ajută să coboare.

– Bună seara.

– Bună seara...

Timp de o secundă totul ar fi fost încă posibil. Erau amîndoi în picioare, față în față, nu-și puteau desprinde privirile unul de altul. Ea fu prima care-i întoarse spatele. El nu făcu nici un gest s-o rețină. Urcă cu un pas sec și decis primele trepte ale peronului pensiunii ei de familie, încetini, încetini mai mult, se opri și se întoarse încet.

Italo Volpone se sprijinea de caroseria mașinii, nemișcat, cu țigara arzîndă în colțul buzelor, cu fața serioasă și gînditoare. Cînd o văzu coborînd scările parcă cu părere de rău, nu făcu nici un gest spre ea. O lăsă să vină.

– Ți-ai uitat cheile ?

– Nu.

– Poți să-mi faci un serviciu ?

– Spune...

– Nu mai am nici o lețcaie, spuse el surîzînd. Risc să mă închidă pentru vagabondaj. Poți să-mi împrumuți 50 de cenți ?

– Nici nu-i am măcar, răspunse ea.

Se treziră unul în brațele celuilalt, fără ca nici unul din ei să știe cine le-a deschis mai întîi. N-a fost nici un sărut, doar un fel de apropiere gravă, în care fiecare cîntărea prezența celuilalt, căci totul era spus fără ca nimic să fie pronunțat. Îi mîngîie părul cu un rîs mic, răgușit.

– Deoarece nu ai vrut bani, ce vrei ?

– Pe tine.

În apartamentul pe care Italo îl închiria cu anul la Dorchester, Angela a ezitat să-l prevină. Pentru prima dată în viața ei era goală într-un pat alături de un bărbat. Dar ea tăcuse. Prietenele ei îi repetaseră deseori că bărbații erau speriați de fecioare. Ea strînse dinții în timp ce el o făcea femeie, cuprinsă de un val de suferință și de plăcere atît de intensă

încît nu s-ar fi gîndit c-ar putea exista ceva pe lume atît de violent și de plăcut totodată.

Își pierduse cunoștința...

– Nu voiam să-ți spun.

– De ce ?... De ce ?...

– Mi-era frică să nu te răzgîndești.

– Oh !

– Italo, te doream atîta !

A doua zi nu s-a dus la cursuri. După-amiază nu s-a dus la bibliotecă. Cînd a sosit seara, era încă în pat. Și el lîngă ea, neobosit. Din cînd în cînd, un valet le lăsa în salon o tavă încărcată de mîncăruri alese, vinuri fine, transparente ca apa și reci ca gheața. În cursul nopții următoare dormiseră două ore, îmbrățișați. Dimineața făceau în continuare dragoste. La amiază, fără să se consulte, hotărîră să nu iasă. În după-amiaza celei de a treia zi, Angela, care revenea de la duș, îi spuse lui Italo :

– Nu mai știu dacă e zi sau noapte. Nu mai știu cum mă cheamă...

Epuizată, căzu drăgăstos pe pieptul lui. El îi trecu un braț pe după umeri și îi ridică bărbia cu tandrețe.

– Îți spun eu cum te cheamă... Te cheamă Angela... Angela Volpone.

58 de zile mai tîrziu se căsătoreau la New York. Genco, fratele lui Italo, îi oferea Angelei o brățară de diamante de o valoare inestimabilă. Sărbătorirea avusese loc la Hotelul Pierre. Sute de oameni le trecuseră prin față.

La privirile întrebătoare ale Angelei, Italo răspundea cu mici ocheade nostime. Și cînd au intrat în somptuosul apartament din Park Avenue, Angela nu se putu împiedica să strige :

– Doamne ! Dar de unde iei banii ca să ne oferim un asemenea palat ?

– Genco și cu mine facem fel de fel... Fructe și legume en gros... Ne descurcăm bine...

Cîteodată aveau loc partide de poker la ei, organizate de Italo și prietenii lui. Toți manifestau un mare respect față de Angela. Puțin cîte puțin, se instalase în capul ei o idee atît de bizară încît n-a îndrăznit multă vreme s-o formuleze. Într-o seară, nemairăbdînd, îi pusese întrebarea pe jumătate ironică, pe jumătate serioasă :

– Italo, spune-mi, ești un gangster ?

El luă un aer tragic, căzu pe o canapea și se făcu că trage focuri în aer.

– Nenorocire, de trei ori nenorocire! A aflat! Da, recunosc! Sînt unul teribil! Tai băieţeii în rondele şi-i mănînc cruzi cu castraveţi şi muştar! Nu mă denunţa, te implor!

Au rîs împreună. Dar, în ajun, cînd Francesca se prăbuşise în lacrimi urlîndu-şi durerea aflînd de moartea soţului ei, ea pronunţase această frază teribilă: „Ştiam c-o să mi-l omoare! Şi acum îl vor omorî pe al tău!"

Angela tremura... Acel strigăt îi rămăsese în urechi. Se simţi deodată singură şi pierdută în imensul apartament. Se auzi soneria de la uşă. O trimisese pe Fiorentina, servitoarea ei, să cumpere ziare. Nervoasă, părăsi divanul pe care era întinsă ca să-i deschidă uşa. În aceeaşi clipă sună telefonul. Inima îi tresări... Italo!... Ridică receptorul.

– Angela!

– Italo!...

Din nou soneria răsună în holul de la intrare. Agasată, Angela spuse repede:

– Nu închide, dragostea mea! Fiorentina sună la uşă! Vin imediat!

Lăsă receptorul şi, în timp ce se grăbea spre uşă, i se păru că Italo strigă ceva... Deschise brusc. Fără să privească spre Fiorentina, se întoarse pentru a reveni mai repede la telefon. Îşi simţi pe neaşteptate pumnul încleştat într-o menghină de fier. Cu ochii măriţi de groază, văzu doi tipi asemănători cu cei care veneau cîteodată să joace cărţi la ei. Doar că figurile lor îi erau cu totul necunoscute.

– Doamna Volpone? se informă curtenitor cel care îi ţinea braţul. Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuie să mă urmaţi. Cineva doreşte să vă vadă.

Angela, încercînd să-şi stăpînească frica, vru să-şi degajeze braţul cu un gest ferm. Zadarnică osteneală. Era blocat ca într-un cleşte.

Cînd vru să urle, cel care nu spusese încă nimic îi puse mîna pe gură. În aceeaşi clipă simţi ţeava unui pistol în spate.

– Nu faceţi fasoane, doamnă Volpone... Nu vă vrem răul. Vă veţi întoarce repede acasă.

Un gust ca de metal oxidat îi umplea gura. Sub efectul şocului, vederea i se tulbură, picioarele i se înmuiară. Leşină.

În timp ce unul din cei doi bărbaţi o susţinea, celălalt puse la loc receptorul cu delicateţe.

După încercarea pe care o suportase, Homer Kloppe ar fi vrut să intre sub pămînt. Uitînd că venise cu maşina, părăsise

Grossmünster pe jos, mergînd pe marginea trotuarelor la întîmplare, neștiind precis spre ce se îndrepta, neîndrăznind să privească pe nimeni, încercînd zadarnic să ascundă cît mai adînc în sine scena de coșmar pe care tocmai o trăise. Avea nevoie să fie singur, să reflecteze, să-și dea seama unde se află, să înțeleagă ce-o împinsese pe Ines să vină să se expună în fața acestei adunări respectabile. Cu curaj, Homer făcuse față, simțindu-se ca într-un fel de ceață și le explicase celor prezenți, într-un stil confuz, că această negresă uriașă – „o relație a fiicei mele pe care am întîlnit-o numai o dată în viața mea !"... – merita indulgența pe care e cazul s-o acorzi actelor neprevăzute de nebunie. Toți au fost de acord, cu jenă, poate cu prea multă convingere. Una din cele două reprezentante ale sexului slab propusese, în mod perfid, să cheme poliția ca să dirijeze „bolnava" – ea insistase asupra cuvîntului – către cel mai apropiat spital psihiatric, agresiunea pe care o comisese asupra lor risca să se repete în stradă, în fața femeilor însărcinate sau a copiilor care vor fi traumatizați pentru restul zilelor lor. „Nu atît ca mine !"... se gîndise Homer, care nu știa unde să se mai așeze.

Bolborosindu-și scuzele, îi rugase să continue ședința fără el, în interesul general și, mai ales, al creaturii suferinde, el ducîndu-se să prevină autoritățile. L-au crezut oare ?

S-au făcut că reiau discuția ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar privirile lor bănuitoare nu-l părăsiseră pe Homer pînă cînd nu a trecut de ușa criptei.

Ridică încet capul și-și dădu seama că se îndrepta în mod instinctiv către casă. Era și momentul ! Năvălitorii angajați de fiica lor desfigurau probabil apartamentul pe care li-l încredințase pentru ceremonie.

O luă la dreapta ca să se ducă la bancă. Avea senzația că trecătorii îl priveau, citind în ochii lui că era vinovat. Și el citea într-ai lor, bănuind o condamnare fără apel. Apartamentul lui îi era interzis, strada îi era ostilă, nu avea pe nimeni căruia să i se destăinuie în așteptarea scandalului, biroul lui era ultimul refugiu unde putea să se ascundă pentru a-și cloci confuzia.

Deși pătrunsese prin intrarea particulară, nu putu scăpa vigilenței lui Marjorie.

– Sînteți căutat de peste tot, domnule !

Se uită la ea plictisit.

– Nu sînt aici.

– Domnule !...

– Nimeni și nimic. Ieși !

Avu o grimasă care-i era familiară, aceea a demnității rănite, tăcerea marilor neînțeleși.

– Cu atît mai rău, domnule, dacă nu doriți să vorbiți, dar se insistă! Chestiune de viață sau de moarte pentru dumneavoastră!... Linia a treia... Un domn... Mi-a spus că vă caută din partea lui Ines, că veți înțelege... În orice caz, vă dau legătura.

Și dispăru țuguindu-și buzele, fîțîindu-se ca o pasăre speriată: știa și ea deja oare?... Tremurînd puțin, Homer apăsă butonul cu numărul 3.

– Da, spuse el, pipăindu-și nodul de la cravată.

– Ceea ce vi s-a întîmplat cu Ines este un prim avertisment. Prietenesc. Supărător, totuși, pentru un bărbat cu poziția dumneavoastră. Gîndiți-vă că asta se va comenta în oraș.

Homer se crispă recunoscînd vocea lui Italo Volpone. Primul său gest fu să întrerupă. Se abținu. Avea nevoie să știe mai mult.

– Ines este un pic nebună, știți... Este capabilă să se laude pretutindeni... Abia am reușit s-o împiedic să nu se ducă să povestească întîmplarea soției dumneavoastră.

– Ce dorești? întrebă Kloppe, cu o voce metalică.

Aceea a lui Volpone, mai degrabă ironică și dulceagă pînă acum, își regăsi instantaneu tonul agresiv.

– Am vorbit deja despre asta. Dacă chestiunea nu este rezolvată mîine la prima oră, necazurile dumneavoastră abia vor începe!

Kloppe inspiră, își înghiți saliva și-i aruncă sec:

– Du-te dracului!

Sub efectul emoției, folosea pentru prima oară în viața sa un asemenea limbaj.

După ce-a inspectat bucătăria, Louis Philippon făcu mutre. Mormăi pentru el însuși:

– Este mai mult un salon de expoziție de ustensile electrocasnice decît o bucătărie... Sînt fericit că există măcar o mașină de gătit!

Își aruncă un ochi de stăpîn peste brigada sa.

– La război ca la război! O să lucrăm cu ce avem. Deschideți lăzile!

Philippon nu se lansase într-o astfel de aventură fără să fi prevăzut totul. Trei lăzi grele de material îl precedaseră la Zürich. Doi ucenici desfăcură capacele cu ajutorul unor clești.

– Da, domnule !
– Haideți ! Check-up ! Cuțite pentru dezosat ?
– Prezente.
– Tăietor pentru slănină.
– Aici !
– Spatule pentru pește ?
– Iată-le.
– Cuțite pentru pește ?
– Da.
– Cuțite pentru bucătărie ?
– Da !
– Linguri pentru amestecat ?

Se auzi doar sunetul metalic al materialelor scoase din lăzi : nici un răspuns.

– Repet ! spuse Phillipon cu nerăbdare. Linguri pentru amestecat ?
– Le am !
– Furculițe pentru bucătărie ?
– Acolo !
– Ac pentru cusut păsările ?
– Da !
– Satîre !
– Prezent !
– Etamină ?
– Aici !
– Strecurătoare ?
– Da !
– Bătător ?
– Iată-le aici !
– Polonic, spatulă de lucru, mixer ?
– Prezente !
– Bine, bine, spuse Phillipon, Cyrille ?
– Meștere ?
– Scoate materialele din lada cu numărul 2 și enumeră-le pe măsură ce le scoți.
– Bine, meștere !

Ucenicul cotrobăi în ladă și scoase obiectele unul cîte unul, numindu-le în treacăt : sită, tigaie, planșetă de tăiat carne, mandolină...

Phillipon îl întrerupse pentru a-i adresa o întrebare lui Valentin, ultimul sosit în brigadă.

– Valentin !

– Meștere ?

– Întrucît ție îți place muzica, explică-ne ce este o mandolină ?

Băiatul, care avea cel mult vreo 14 ani, roși de plăcere, fericit că putea să-și arate cunoștințele. Recită ca pe o litanie :

– Mandolina este un cuțit robot înzestrat cu o lamă reglabilă.

– Care servește la ce ?

– Să mărunțească, meștere !

– Ce anume ?

– Legumele pentru ciorbă, cartofii chips...

– Ajunge ! Ajunge !

– Cyrille, continuă !

– Cratițe, placă pentru fript, formă de tuci, Chinezul.

– Valentin !

– Meștere ?

– Chinezul ?

– Chinezul este o sită pentru strecurat sosul. E făcut dintr-o țesătură metalică fină... Pentru sosuri, fierturi...

– Perfect ! Dacă ai să continui tot așa, voi face din tine un bun specialist în sosuri !

Cei din echipă aprobară servil, prin surîsuri, gluma lui Phillipon.

– Luc ! Ierburile !

– Nu lipsește nici una, patroane ! Mărar, cimbrișor, rozmarin, salvie, mentă, dafin, tarhon, hasmațuchi...

Louis Philippon îl opri cu un mic gest al mîinii, acel gest al șefilor cînd doresc să ia cuvîntul în fața trupelor, în ajunul bătăliei.

– Cîțiva dintre voi se întreabă poate ce facem aici, la Zürich... Le voi răspunde... Sînteți aici pentru a munci peste măsură ! Nu vă voi trece nimic cu vederea ! Nu voi tolera nimic ! Sînteți pe pămînt străin ca ambasadori ai bucătăriei franceze... Ne vor judeca, critica, diseca... Deși acest dineu este cu totul pe dos, vreau ca el să fie perfect. Faceți-mi această onoare, faceți cinste doamnei Philippon, care, din păcate, a trebuit să vegheze asupra casei-mamă. Fiți demni de „Bon Bec". Și acum, toți la muncă !

Fiecare și-a ocupat locul la postul lui, într-un mare avînt de cratițe, de polonice și de tocătoare. Micul Valentin dădu o lovitură de cot pe furiș lui Cyrille... Arătînd cu admirație pe meștер îi șopti :

– Este sîcîitor, dar ce bine vorbește !...

Oricare ar fi fost întorsătura luată de evenimente, războiul era acum inevitabil între Gabelotti și mezinul fraților Volpone. Sechestrîndu-l pe Moshe Yudelman și dînd dispoziție s-o ridice pe soția lui Italo, Ettore tăiase definitiv punțile. În orice caz, conflictul ar fi izbucnit mai devreme sau mai tîrziu. Succesiunea lui Genco va pune o problemă spinoasă și celorlalte mari familii din New York.

După Moshe, Italo se decretase el însuși noul șef al clanului Volpone. Cum putea el să se mențină cu trecutul lui de jucător înrăit, ceea ce-i atrăgea de la început antipatia celor din *Commissione*? Presupunînd că-l vor revedea. Dispariția lui subită din hotel nu-i spunea nimic bun lui Gabelotti; erau două posibilități: ori înțelesese că banca îi rămînea închisă și se întorcea în America, cu coada între picioare, ori reușise să pună mîna pe cele două miliarde ale Sindicatului. În care caz, atît omul, cît și banii vor fi greu de recuperat.

Ceea ce era exasperant pentru Ettore era faptul că va trebui să aștepte ore lungi înainte de a vedea clar care este situația. Din cauza decalajului orar, la New York va fi 3 dimineața cînd se vor deschide băncile la Zürich. Ce-i va răspunde Kloppe cînd îi va da numărul de cont?

De nervi, deschise minirăcitorul camuflat în zid în spatele unui panou de lemn, scoase cîteva sticle cu bere, pîine tăiată în felii și un pachet de unt. Își unse mașinal cîteva tartine, înghițindu-le pe măsură ce le făcea. Fără a-i fi sete, dar cu lăcomie, atacă a treia sticlă de bere. Să aștepte, fără să știe nimic, îl aducea într-o stare de profundă furie depresivă.

Evenimentele își urmau drumul lor fără ca el să le poată devia cursul. Măsurile preventive luate împotriva lui Volpone nu vor fi prea eficace, dacă această pușlama fugise cu banii. Ce importanță avea viața unui consilier și a unei soții legitime cînd erau în joc două miliarde de dolari?

Puțin mai devreme, Thomas Merta și Frankie Sabatini l-au chemat pentru a-l anunța că Angela Volpone îi urmase fără a face scandal. Le recomandase celor doi oameni să nu-i facă nici un rău tinerei femei. În ceea ce-l privea pe Yudelman, Ettore împinsese bunătatea pînă la a-l ruga pe Simeone Ferro, gardianul lui, să-l distreze făcîndu-i conversație și să vegheze ca cele mai mici dorințe să-i fie îndeplinite. Ettore îl stima pe consilierul familiei Volpone. Dar pentru că își manifestase intenția de a rămîne credincios lui Italo, Moshe își semnase sentința la moarte. Mizase pe o mîrțoagă.

Ca să-și potolească spasmele abdominale, cauzate de neliniște și nemulțumiri, Gabelotti mai înghiți două sticle de bere.

Fără succes. Stomacul nu-i dădea pace sîcîindu-l cu dureri sporadice, un gust acru i se urca în gură și își înăbuși cîteva rîgîieli. Ca să le facă să înceteze, puse pe o felie de pîine un sfert din pachetul de unt.

În ce fel sperau că-l vor face să creadă că Mortimer O'Broin avusese destul curaj ca să-l trădeze ? Tăie cu o mușcătură tartina și înghiți jumătatea aproape fără s-o mestece. Lui O'Broin îi era frică de toate. Dar și mai mult de el, de Gabelotti. Cînd Ettore își încrunta o sprînceană, se bucura să-l vadă pe O'Broin, și așa destul de prăpădit, chircindu-se și mai tare. Înghiți prost ultima bucată de pîine cu unt, fu cuprins de o tuse violentă, se înroși și se propti de zidul camerei ca să-și recapete respirația și să expectoreze. Își lăsase consilierii în birou, incapabil să mai suporte multă vreme tăcerea jenată a oamenilor săi. Încovoiat, destupase o nouă sticlă de bere. Cineva bătu la ușă.

– Da, strigă el cu o voce furibundă.

Angelo Barba își strecură capul prin deschizătură, cu prudență.

– Nu vă simțiți bine, Don Ettore ?

Gabelotti, tușind în continuare, făcu semne cu mîna să-i spună ce dorea.

– Un pachet pentru dumneavoastră. Se pare că vine din Elveția...

Tusea lui Gabelotti se opri brusc. Cu ochii înlăcrimați îl privi pe Angelo.

– Cine l-a adus ?

– Un curier de la aeroport.

– Dă-mi-l !

Cu neîncredere, luă în mînă pachetul frumos ambalat într-o hîrtie bej. Eticheta de deasupra menționa adresa și numele său. Nici o indicație asupra expeditorului. Nici timbru, nici ștampila poștei.

– De unde știi că vine din Elveția ?

– A sosit acum cu avionul de la Zürich. Curierul mi-a spus.

Gabelotti cîntări pachetul în mînă. Părea prea ușor pentru a conține o capcană. Totuși, Ettore i-l întinse lui Angelo Barba cu un gest indiferent.

– Deschide-l... Am înghițit prost.

Se întoarse și se depărtă la o distanță rezonabilă pînă la frigiderul plasat la capul patului. Îngenunche pentru a căuta mai bine berea ce se afla totuși la vedere, neignorînd faptul

că în cazul unei explozii patul îl va proteja de țăndări. Căutînd parcă ceva printre sticlele de pe raftul metalic, spuse cu o voce neglijentă:

– Desigur, un truc al lui Rico Gatto...

Auzi zgomotul hîrtiei rupte de Angelo Barba. Din instinct, se înghesui mai mult în frigider atît cît îi permitea burta lui mare.

– Ei, ce este? spuse fără să se întoarcă și fără să-și schimbe poziția.

– Rahat! făcu Angelo.

– Ce?

– Veniți să vedeți, Don Ettore...

Gabelotti se ridică, în sfîrșit, cu o sticlă în mînă. Dacă ceva ar fi trebuit să explodeze, ar fi explodat deja.

– Ai deschis?

Angelo se apropie și îi întinse pachetul desfăcut. Fără să-l ia, Gabelotti se uită surprins la ceasul care înconjura un alt mic pachet avînd forma și volumul unui ou. Barba duse mașinal pachetul la ureche.

– Merge... spuse el cu mirare.

De brățara ceasului era agățat un mesaj caligrafiat cu litere de tipar: *Amintire din Zürich.*

Angelo îl scoase din ambalajul confecționat dintr-o hîrtie albăstruie șifonată și acoperită cu inscripții de mînă, semnături și ștampile. Mistuit de curiozitate, Ettore îl luă din mîinile lui Angelo, îl desfăcu, scoțînd o cutie de chibrituri pe care o puse cu precauție pe un scaun.

Pe hîrtie, fixată în centrul acesteia, fotografia lui Rico Gatto: era vorba de prima pagină din pașaportul său. Gabelotti citi: ENRICO GATTO, AGENT IMOBILIAR, 256, WASHINGTON AVENUE, MIAMI.

În tăcere, Barba și el schimbară o privire rapidă din care se vedea că nu înțeleg nimic. Uitînd orice prudență, Ettore luă cutia de chibrituri care purta marca unei firme foarte cunoscute, cu sediul la Zürich. O deschise cu un gest hotărît.

În interior, așezată pe o bucată subțire de vată murdărită de pete închise, o mică bucată de carne sîngerîndă, ale cărui cheaguri de sînge negru, lipite de carne, degajau un miros dulceag.

Depășindu-și scîrba, Gabelotti privi mai de-aproape. Recunoscu atunci o limbă de om. Era limba lui Rico Gatto.

14

În dimineața celei de a treia zi, pe 26 aprilie 1977, Italo Volpone se trezi cînd soarele abia se ridica. Ca întotdeauna cînd nu dormise destul, se întrebă unde era, nerecunoscînd această cameră mare, tapetată cu catifea bleu închis, acest pat cu coloane, acoperit de un baldachin, aceste mobile grele și întunecate, despre care nu avea nici o amintire. Prin fereastra întredeschisă se auzea un concert de ciripit de păsări. Voleurile filtrau o lumină aurită care se așeza în linii paralele pe mocheta de lînă bej. Se întinse, căscă, se scărpină în cap și-și privi ceasul: ora șase și jumătate. Atunci, totul îi reveni în minte.

Figura i se înăspri, sări din pat și merse să urineze în lavaboul sălii de baie, placată cu ceramică neagră.

În ajun, cînd vorbise cu Angela la telefon, cînd ea i-a spus că se duce să deschidă ușa Fiorentinei, el îi strigase să lase ușa închisă. Dar Angela se îndepărtase deja. Și nu mai revenise la telefon. Peste cîteva momente, timp în care, în continuare, Italo strigase pînă la răgușeală, legătura fusese întreruptă. Italo formase din nou numărul și soneria sunase interminabil, fără ca Fiorentina sau Angela să răspundă. Nebun de grijă, el îl chemase pe Moshe Yudelman. Nici un răspuns. Nici Yudelman nu era acasă. Cu febrilitate, Italo încercase atunci la credinciosul Pizzu, *sotto-capo* al lui Genco, al cărui destin se confunda de 20 de ani cu cel al familiei Volpone. Dar apartamentul de pe *Eighth Avenue* unde locuia Vittorio rămase și el mut. Oare toți cei care îi erau atașați dispăruseră în același timp din oraș? În timp ce forma fără încetare aceste trei numere, Italo îi contactă succesiv pe cei

trei *capiregime* ai lui Genco – Aldo Amalfi, Vicente Bruttore, Joseph Dotto.

Spre marea lui surpriză, nici unul nu era la curent cu moartea șefului lor. Blestemîndu-l pe Yudelman care nu-i respectase instrucțiunile, Italo îi informă pe scurt că moartea fratelui lui nu schimba cu nimic derularea afacerilor familiei. Îi anunță că preia șefia clanului și le dădu ordin să-i mobilizeze pe toți „soldații" disponibili pentru a-i regăsi pe Angela și pe Moshe Yudelman.

După care făcu încă o dată numărul propriului lui domiciliu : Fiorentina se întorsese. Stăpîna ei o trimisese să caute ziare, dar cînd s-a întors apartamentul era gol. Italo, răgușit de frică, se rugă ca soția lui să se fi dus la Francesca, văduva lui Genco. Francesca îi răspunse cu o voce absentă și plictisită că n-o revăzuse pe Angela din ajun. Schimbînd brusc tonul liniștit, îi ceru strident explicații asupra morții soțului ei. Jenat în mod vizibil, Italo nu știu ce să-i răspundă. Îi era imposibil să-i destăinuie tot adevărul. Încă nu... Francesca plîngea cu disperare cerîndu-i să-i spună unde este corpul lui Genco în fața căruia voia să se reculeagă pentru ultima oară, înainte de a-l băga sub pămînt. Italo se bîlbîi în mod penibil, promițîndu-i că o va rechema, că se va ocupa de toate.

Închizînd, avu senzația că era un individ abject și fu cuprins de un sentiment confuz de vinovăție, împotriva căruia se revoltă : nu era cu nimic responsabil de ce se petrecuse în trecut. În schimb, numai pe el se va pune bază în viitor. Kloppe va învăța pe spinarea lui că nu poți să te joci nepedepsit cu nenorocirea altora ! Dar răspunsul bancherului la amenințările lui îl uimise, îl adusese într-o stare de furie prea mare pentru a putea fi reținută multă vreme.

Întredeschise jaluzelele, clipi din ochi pentru a evita lumina prea tare a soarelui care îi cădea direct pe figură. În parcul vilei, totul era pur și plăcut ca în prima dimineață a lumii. Nici o urmă de viață omenească pe peluzele smălțuite cu flori unde ciuguleau mierle. Tufele de liliac mov și alb plasate de-a lungul grilajului de fier forjat se legănau imperceptibil sub mîngîierea unui vînt ușor, care făcea să tremure cele mai înalte ramuri ale cedrilor, să se curbeze tulpinile fragile și suple ale narciselor în jurul cărora veneau să se joace fluturi albi.

Era nedrept ca un astfel de spectacol să fie posibil, ca seva nestăvilită a vieții să continue să palpite în timp ce corpul fratelui său putrezea undeva...

Se smulse în mod brutal din contemplarea moleșitoare a acestei frumuseți, a acestei promisiuni tulburătoare de viață.

aflată în plin proces de regenerare în acest luminos sfîrșit de aprilie. Avea nevoie să păstreze neștirbită în el puterea propriei sale uri. Se întoarse cu spatele spre soare, reveni în sala de baie, se așeză sub duș, deschise robinetul cu apă rece și numără pînă la o sută, în timp ce jetul îi mușca parcă pielea.

Se îmbrăcă cu lenjerie curată, își puse unul din costumele lui negre și coborî la bucătărie. Toți din casă dormeau încă. Găsi o cutie de cafea, își făcu o ceașcă, își aprinse prima țigară și se pregătea să facă primii pași în parc cînd avu deodată senzația unei prezențe alături de el, deși nu auzise nici cel mai mic zgomot.

– Speram să vă fac eu însumi cafeaua, îi spuse Folco Mori.

– Trebuie să-ți vorbesc.

– Și eu.

– Te ascult.

– Iată despre ce e vorba. Cred că este timpul să știți... Totul s-a petrecut prea repede de la venirea noastră la Zürich. Ați avut multe de făcut și nenorocirea care v-a lovit, care ne lovește pe toți, v-a împiedicat probabil să vedeți ce se întîmplă în spatele vostru...

Folco se exprima cu o voce așezată, foarte calmă. Bebe Volpone îl observa cu intensitate, ascunzîndu-și parcă ochii în spatele pleoapelor pe jumătate închise. Mori îl intrigase întotdeauna prin modul cum se purtase, prin rezerva și tăcerile lui. Un simț evident al distanței.

– Ce s-a petrecut în spatele meu ? întrebă el trăgînd din țigară.

– Am omorît doi oameni, răspunse Folco fără să clipească.

– Cînd ?

– De cînd am debarcat aici.

– De ce ?

– Vă urmăreau de la New York. Erau în același avion cu noi.

– Gabelotti ?

– Nu. Cînd l-am omorît pe primul nu aveam de unde s-o știu. Trebuie să vă anunț că era un polițist. Un polițist american.

Italo își reținu o tresărire.

– Cum l-ai omorît ?

– A căzut de la etajul 8 al hotelului Sordi. O cădere accidentală...

– Accidentală ?

– Nimeni nu va putea să probeze vreodată contrariul. Împreună cu Bellinzona și cu mine, sînteți singurul care mai cunoaște adevărul.

– Al doilea... un alt polițist ?

– Da. Aceeași brigadă. Comisariatul central de pe *Sixth Avenue*. Oamenii lui Kirpatrick. Cînd ați plecat la munte cu O'Broin, blonda și negresa, el vă urmărea.

– Tu unde erai ?

– În spate. A fost mai greu decît cu primul. Era gata să mă omoare. Am avut noroc.

– Corpul ?

– Cu 500 de metri înainte de ferăstrău. Aruncat într-o prăpastie.

Volpone își întoarse ochii și-și contemplă fix vîrful țigării. Spuse încet :

– Aștepți poate felicitări ?

– Nu aștept nimic. Vă pun la curent. Asta-i tot.

– Știai, totuși, că și ăla era un polițist.

– Dacă nu acționam astfel, am fi fost deja închiși pentru uciderea blondei și a lui Mortimer O'Broin.

Italo aruncă mucul de țigară cu un bobîrnac. Căzu pe o margaretă, căreia îi arse pistilul. Italo se întoarse cu un suspin spre Folco :

– Ai făcut bine, Folco. Nu aveai de ales. Îți mulțumesc.

Îl bătu prietenește pe umăr. Folco fu pe cale să spună ceva, dar Pietro Bellinzona apăru, mirat să-i vadă acolo. Își pusese un halat găsit într-un șifonier. Era violet cu motive verzi și era strîmt la subsuori, la nivelul umerilor în special, unde stătea să crape.

– Și eu care credeam că sînt primul sculat...

Își înăbuși un căscat. Mutra lui grosolană și bucălată era albăstruie din cauza bărbii nerase. Și-o ridică ca pe o ofrandă spre soarele care urca pe cer și spuse :

– Mi-e foame.

Volpone îi aruncă o privire arțăgoasă.

– Primul și ultimul avertisment. Dacă în viitor ridici chiar și degetul cel mic fără să mă informezi, te dau afară din familie !

Luat pe neașteptate, colosul deschise ochii rotunzi.

– Ce-am făcut ?

– L-ai ajutat pe Folco să ucidă doi polițiști. N-am știut nimic.

Bellinzona se uită la Mori cu o expresie de reproș. Dacă nu-i spusese nimic lui Italo, era datorită recomandării lui exprese.

– Mă gîndeam... se bîlbîi el.

– Nu trebuie să gîndești pentru mine! Eu sînt cel care dau ordinele!

– Pietro nu-i de vină... interveni Folco cu blîndețe.

– Ție nu ți-am cerut părerea! îl certă Volpone. Ți-am spus deja ce gîndesc. Trebuia să-mi vorbiți! Vreau să știu tot! E clar?

Îi privi cu un aer sever. Nici Bellinzona, nici Mori nu mișcară. Păsările din parc, tulburate un moment de zgomotul vocilor lor, își reluară ciripitul. Italo arătă cu un deget în direcția lui Bellinzona.

– Peste două ore te vor durea dinții.

Neliniștit de această prezicere, Pietro pîndi o reacție pe fața lui Folco Mori, care n-avu însă nici una.

– Folco!

– Padrone?

– Tu știi de ce-am venit la Zürich?

– În mare, da, spuse Mori fără să ezite.

– Un mic rahat de bancher blochează banii care i-au fost încredințați de fratele meu. Nu vreau să moară. Încă nu... Vreau să-l distrug. Dacă, din nenorocire, moare, adio banii! Vreau să vorbească!... Mă înțelegi?

– Da.

– Orașul ăsta începe să pută pentru noi. Trebuie să terminăm repede! Pietro!

– Da.

– Cum ai reacționa tu dacă ai fi în pielea lui Gabelotti și ți-ar fi omorît unul din oameni?

Bellinzona își frecă maxilarele. Barba îi scîrțîi între degete.

– M-aș pune în fruntea unui comando și aș veni să-mi fac dreptate.

– Exact! Și tu Folco, dacă ai fi Kirpatrick și dacă doi din polițiștii tăi ar dispărea?

– Același lucru. I-aș preveni pe colegii mei elvețieni.

Volpone aprobă dînd din cap.

– Așa e cum ați spus! Asta înseamnă că nu peste mult timp vom avea ceva lume pe urmele noastre. Un motiv în plus să ne mișcăm repede și să terminăm! Totul depinde de bancher. Are capul tare. Dar mai puțin decît al meu! Vreau să-l aduc la realitate! Avertismentul de ieri n-a fost suficient. Acum îl vom sfărîma!

Folco avu o expresie sceptică.

– Dacă se va gîndi că trebuie să-l menajăm, va fi greu să-l intimidăm.

Italo avu un surîs răutăcios.

– Vom vorbi peste două ore!... Sînt gata să pariez că va înțelege... Ascultă-mă bine... La ora 9 și jumătate vreau să-l duci pe Bellinzona în strada Zweier, la nr. 9. Veți urca la etajul 3. Veți suna la ușa unui dentist care se numește Strohl. Profesor August Strohl. O să vă deschidă soția lui, Ingrid. O să vă spună că nu aveți fixată o oră. Bellinzona se va ține de maxilar. Vei spune că suferă îngrozitor de la o măsea de minte.

Pietro, care începea să se trezească, scoase un oftat de ușurare.

– M-ați speriat adineauri, Padrone... Și cînd vom fi în cabinet, ce vom face?

O mică lucire crudă în ochii lui Volpone:

– Îți voi spune...

– De ce să așteptăm, Don Ettore? Nu numai că Volpone ne înșală, dar ne ia drept proști!

Pentru a suta oară de la începutul lungii așteptări, Gabelotti își consultă ceasul. Era aproape ora 3 dimineața. Membrii influenți ai familiei, grupați în jurul lui, discutaseră îndelung asupra felului în care să acționeze. Carmine Crimello și Angelo Barba erau de părere să aștepte deschiderea băncii Trade Zürich pentru a se lămuri definitiv asupra soartei celor două miliarde de dolari. După care, dacă situația se impunea, se va trece la represalii imediate. În schimb, Carlo Badaletto nu încetase să ceară cu înverșunare capetele lui Moshe Yudelman și Angela Volpone. În ochii lui, primirea limbii lui Rico Gatto era o probă a trădării lui Italo Volpone și în același timp un insuportabil afront.

– Vă spun că Volpone este nebun! Dacă simte la noi cea mai mică slăbiciune, vom fi doborîți unul după altul!

Ca să-și calmeze enervarea, Gabelotti ceruse să i se aducă o cutie mare de caviar. Știindu-i pasiunea morbidă pentru hrană, oamenii lui, cu toate invitațiile repetate, de-abia se serviră, de frică să nu-l irite. Totuși, nu rămăseseră decît cîteva boabe, pe care Don le pescui de pe fundul cutiei și le întinse pe o felie de pîine de secară unsă cu unt. O mestecă mecanic, înghiți imediat un pahar de vodcă, urmat de o sticlă de bere.

Vodca îi făcea sete. Pînă acum se mulțumise să-și asculte consilierii și locotenentul, fără să ia partea unora sau altora, ridicînd doar din umeri cînd Badaletto devenea prea virulent.

De fapt, îl găsea, în secret, prea fricos. Puțin îi păsa de viața lui Moshe sau a Angelei. Dacă Volpone îl trădase cu adevărat, va plăti toată familia lui, de la cel mai umil soldat pînă la Italo însuși, iar el își va consacra viața să-l regăsească pentru a-l omorî cu mîna lui. Își va consacra tot timpul necesar, va plăti prețul care va trebui, dar îl va avea în mînă! Numai că afacerile trebuiau să treacă înaintea răzbunării.

– Carmine, cît e ceasul?

– Ora 3 și un minut.

Ceasul lui Gabelotti nu marca decît 2,59. Dar își ținea în frîu furia distrugătoare de atîta timp încît nu putu să se abțină să nu ridice imediat receptorul telefonului: la Zürich era ora 9 dimineața. Banca își deschidea porțile. I se răspunse aproape imediat.

– Chem de foarte departe. Vreau să vorbesc cu Homer Kloppe. Sînt un client. Este urgent, foarte important și personal!

Toată lumea înțepeni într-o tăcere s-o tai cu cuțitul: în sfîrșit, vor afla!

La ora 9,30 foarte precis, la etajul 3 al clădirii cu nr. 9 din Zweierstrasse, un bărbat slab, îmbrăcat în negru, sună la ușa profesorului August Strohl. Ținea de braț un colos care-și strîngea maxilarul cu o expresie de vie suferință.

Înaltă, hieratică, superbă și fiind conștientă de acest lucru, Ingrid Strohl veni în persoană să deschidă.

– Domnii?

Folco Mori îl arătă pe Pietro Bellinzona.

– L-a apucat acum o oră. Suferă ca un martir.

– Aveți oră fixată? întrebă Ingrid, strîmbînd din nas.

– Sîntem în trecere. Probabil că vi s-a telefonat de la hotelul nostru, Continental.

– Deloc.

– Nu-l pot lăsa pe prietenul meu în această stare.

Pentru a certifica parcă această afirmație, Pietro scoase un mormăit de durere.

– Regret, spuse Ingrid. Lista noastră de vizite este închisă pentru astăzi. Pot să vă indic numele unui confrate?

– Nu, nu, protestă Folco. Prietenul eu nu vrea să fie îngrijit decît aici. Ni s-a spus la hotel că p fesorul Strohl este cel mai bun specialist din Zürich.

Ingrid nu ezită decît o secundă.

– Așezați-vă un minut. Profesorul este într-o consultație. Să văd...

Le întoarse spatele. Pentru o clipă Pietro și Folco îi admirară cambrura spatelui. Se aflau într-o sală de așteptare care evoca mai mult un salon particular decît o anticameră a suferinței. Pe o măsuță rotundă, reviste de stomatologie în patru limbi: germană, franceză, engleză și italiană. Canapele din piele roșcată, covoare, pereții tapisați cu o țesătură de culoare ocru, cîteva gravuri vechi reprezentînd felceri din Evul Mediu în piața publică.

– N-ar trebui să atîrne tîmpenii de astea, spuse Bellinzona. Așa ceva descurajează clienții. Te-au durut vreodată dinții?

– Nu.

– Nici pe mine. Și știi de ce? Cînd eram copil am primit o lovitură cu un bătător de bass-ball în plină mutră. Rădăcinile sînt ale mele, dar restul...

Își ridică buzele într-un rictus care descoperi un șir dublu de dinți de aur la nivelul molarilor.

– Asta îți dă aspect de bogătan, nu?

– Gura! îi spuse Mori din colțul gurii.

Ingrid reveni. Bellinzona își acoperi maxilarul cu amîndouă mîinile și coborî capul cu o grimasă.

– Profesorul așteaptă pe cineva la ora 10. Dacă există o pauză între cei doi clienți, vă va examina. Dar este exclus să vă lucreze ceva acum. Îi întinse un pahar cu apă și o pastilă albă lui Pietro.

– Luați această pilulă. Vă va ușura durerea. Bellinzona mirosi paharul cu neîncredere.

– Bea, ordonă Folco.

Pietro își puse pilula sub limbă și bău apa cu scîrbă. De îndată ce Ingrid dispăru, scoase pilula din gură și-o băgă într-un buzunar.

La 10 fără 5 Ingrid reveni.

– Dacă vreți să mă urmați...

Îi introduse într-un cabinet în care îți luau ochii obiectele din crom strălucitoare; ele făceau ca încăperea să semene cu o sală de operații și cu o centrală electrică în același timp. O muzică dulce plutea prin aer.

– Nu pot decît să vă examinez, spuse August Strohl lui Bellinzona. Luați loc...

– Este soția dumneavoastră ? întrebă Folco Mori arătînd-o pe Ingrid.

Strohl ridică sprîncenele și schimbă o privire rapidă cu soția lui.

– Pardon ?

– Are un fund frumos, spuse Folco ridicîndu-i fustele lui Ingrid.

Cu aceeași mișcare îi aplică cu mîna dreaptă un brici pe gît, în timp ce Bellinzona pironea un Walther PP în plexul stomatologului.

– Mai arată-mi, insistă Pietro.

Folco menținu ridicate cutele fustei.

– Dar n-are chiloți, putoarea asta ! exclamă Pietro.

Sub barba grizonată, sîngele se retrăsese din obrajii lui August Strohl și părea că se urcă în cei ai lui Ingrid. Folco profită de acest moment de șovăială ca să-și plaseze discursul.

– Nu avem nimic cu voi, ceea ce nu mă va împiedica să-i tai gîtul dacă nu execuți exact ordinele pe care ți le voi da !

– Că doar n-ai vrea să-i tăiem gîtul putoriștei tale de soții ? insistă Bellinzona, fals compătimitor. Ei, știi de ce nu poartă chiloți ? Probabil că fac dragoste în picioare între două extracții...

– N-ai înțeles nimic, spuse Folco. În timp ce el operează, ea își desface pulpele. Clientul uită că-l doare.

Bellinzona izbucni în rîs. Unul din motivele afecțiunii lui pentru Folco era acest magistral simț al umorului, pe care nu și-l pierdea nici în situațiile cele mai delicate.

Cu tot tremuratul care-l cuprinsese, gîtul sec și picioarele moi, August Strohl reuși să articuleze penibil :

– Spuneți-mi cît vreți și plecați...

– N-o să te coste nimic, spuse Folco, trăgînd-o pe Ingrid în fundul camerei.

Ridică o perdea și dădu de-o nișă de 3 metri pe 2 metri unde erau etalate, pe etajere, amprente de maxilare. Înspăimîntată, Ingrid se lăsă împinsă, moale ca o păpușă de cîrpe. Mori se întoarse spre Pietro și-i făcu un semn de aprobare.

– O să meargă ? întrebă Bellinzona.

– Da, vom rămîne aici cu ea.

– Ascultați, interveni profesorul cu o voce tremurătoare... Într-un minut unul din clienții mei va sosi...

– Tocmai, spuse Mori pe un ton glacial. Din cauza lui sîntem aici. În timp ce tu o să fii ocupat, nu uita că vom fi aici să te observăm.

– Dar, în sfîrșit, ce vreți ?...

Bellinzona nu-și putu reține un hohot înfundat, amuzat. El își trecu delicat latul mîinii pe carotida lui August Strohl într-un gest fără echivoc.

– Ți se va spune... Și dacă n-o vei face... soția ta se va duce !

– Fără a mai vorbi de glonțul în burtă pe care-l vei primi în primul rînd tu, adăugă Folco, cu o expresie plictisită.

Începu atunci să-i explice fără grabă ce aștepta de la el. Strohl făcea cu disperare semne de refuz, cu ochii holbați de indignare.

– Dacă preferi s-o vezi pe nevastă-ta crăpînd înainte de a crăpa tu însuți și clientul tău, ești liber s-o faci, conchise Folco, cu o înălțare de umeri fatalistă.

Cineva sună la ușă : Homer Kloppe sosise.

– Du-te să deschizi, îi spuse Mori calm.

Bellinzona îl eliberă pe dentist care se clătina și se duse lîngă Folco, care avea briciul în continuare pe gîtul lui Ingrid.

– Nu uita că te supraveghem. La cel mai mic cuvînt, la cea mai mică privire, la cea mai mică mișcare greșită, începe măcelul.

Ținînd-o strîns pe Ingrid, dispărură în spatele perdelei.

– Vă repet că este imposibil !... protestă o ultimă dată profesorul. Va ști !...

Un strigăt înăbușit al lui Ingrid îi răspunse ca un ecou. Speriat, August se grăbi spre ușă. Cînd o deschise pentru a-l lăsa să treacă pe bancher, era ora 10 și 32 secunde.

Traversînd holul propriei lui bănci, Homer Kloppe avusese senzația că salutul funcționarilor lui, oricît ar fi fost de politicos, era încărcat de ironie. Imposibil să nu fi fost cu toții puși la curent cu scandalul din ajun. În mod fatal, cele două scorpii trăncăniseră. Un eveniment de o asemenea amploare nu putea rămîne secret într-un oraș ca Zürich. De la fondarea așezămîntului, în epoca carolingiană, să fie mai mult de o mie de ani de atunci, zidurile venerabile de la Grossmünster nu fuseseră niciodată martore ale unui asemenea uluitor spectacol cum fusese acela al uriașei negrese, exhibîndu-se cu lipsă de pudoare în fața unei reuniuni de teologi ! Ca și cînd Dumne-

zeu n-ar fi așteptat atîtea secole decît ca să poată pedepsi mai bine un bancher pentru păcatele lui.

Homer își petrecuse o parte din noapte făcîndu-și bilanțul, strivit de un sentiment de vinovăție insurmontabilă. Chimène va ști, fiica lui va ști, tot orașul, toată țara va ști... Cu rigoare, luînd ca bază a meditației lui titlul uneia dintre cele mai frumoase tablouri ale lui Gauguin – „Cine sîntem ? De unde venim ? Unde mergem ?" – el își făcuse un examen de conștiință complet : nu era strălucit... Toate micile falii între ceea ce credea că este și ceea ce era în realitate le observase mărite peste măsură prin lupa remușcărilor. Cîți ani îi mai rămîneau de trăit ? Ce făcuse el ca să-și merite mîntuirea ? Îi dăduse el unicei lui fiice educația necesară ? Dacă da, de ce era posibilă această căsătorie ? Și Chimène, pe care a răsplătit-o așa de rău pentru devotamentul ei permanent, înșelînd-o cu o prostituată, cum va reacționa cînd va fi stropită de noroiul scandalului ?

Predicase virtutea, dar făcuse răul. Judecase, iar acum el era cel condamnat. Pedepsit în ceea ce avea mai sensibil, personajul pe care-l întruchipa în plan social. Nu-i rămînea decît să plătească. De mîine, cînd Renata va deveni doamna Kurt Heinz – căsătorie la ora 3 dimineața, ce inepție ! – nu va mai acționa decît conform conștiinței sale, oricare vor fi consecințele asupra afacerilor lui.

Întrevederea lui cu Melwin Bost îi lăsase un fel de amărăciune în gură. Din slăbiciune sau interes, refuzase să facă față situației de la Continental Motor Cars. Era monstruos ca oameni nevinovați să moară din cauza unor interese pur economice. Homer nu va mai permite așa ceva. Oricît l-ar costa, îi va da ordin lui Bost ca toți concesionarii mărcii să schimbe piesa periculoasă a automobilelor Beauty Ghost P9 aflate în circulație. Apoi, n-are decît să se prăbușească firma, dacă așa era voința Domnului !

Kloppe își acordase trei ani pentru a-și regla afacerile. Nu avea nici un fiu ca să-i preia succesiunea. Renata nu se interesa de finanțe, iar bietul Kurt nu era în stare să facă să meargă mașinăria. La ce bun să lucreze mult timp ? De ce să strîngă un capital care nu mai era un mijloc, ci un sfîrșit în sine ? Homer și Chimène erau la adăpost de nevoi pentru tot restul zilelor lor. Chiar făcînd nebunii, nu vor ajunge să cheltuiască nici a suta parte din ceea ce aveau...

Marjorie îl aștepta în fața ușii biroului cu un aer ursuz. Știa oare ?...

– Urgent, foarte important și personal. Persoana este pe fir.

Kloppe privi ceasul: 9 și un minut.

– Da, spuse el distrat, luînd receptorul.

– Domnul Homer Kloppe?

– Da.

– Nu mă cunoașteți, dar am un cont la banca dumneavoastră.

– Vă ascult.

– L-ați întîlnit pe împuternicitul meu, Mortimer O'Broin.

Mica lampă roșie se aprinse în capul lui Kloppe. Bărbatul care-l chema nu putea fi altul decît clientul lui Phillip Diego, asociatul lui Genco Volpone: Ettore Gabelotti. Instantaneu, numărul de cont dansă în fața ochilor bancherului, 828384, ca și numele ales de către depunători, „Mamma". Începînd de la 2 sau 3 milioane de dolari în sus, memoria își joacă rolul din plin, singură, fără a fi solicitată.

– Vă voi da mai întîi numărul. Apoi vă voi ruga să executați anumite dispoziții.

– Vă ascult.

– 21877. Înregistrat sub numele de GOD.

Kloppe simți parcă un șoc și-și încruntă sprîncenele. Bănuielile lui în privința lui Mortimer O'Broin erau întemeiate... Micul om necinstit dăduse un număr fals patronului lui... Fu adînc mîhnit că o ființă omenească se poate coborî la o asemenea mîrșăvie. Din nenorocire, nu-l putea ajuta pe Gabelotti, nici pe Volpone.

Își compuse o voce neutră, impersonală.

– Sînt dezolat. Nu știu despre ce vorbiți.

– Pardon, se înăbuși interlocutorul lui.

– Informațiile pe care mi le dați nu corespund cu nici un cont existent în instituția noastră.

– Ce îndrugați acolo? Ce spuneți?

– Regret, domnule. Faceți o greșeală. La revedere, domnule.

Închise și o chemă pe Marjorie.

– Dacă, din întîmplare, aceeași persoană mai sună, spune-i că sînt absent.

– Bine, domnule.

Ieși bățoasă. Nu-i rămîneau decît trei sferturi de oră înainte de a se duce la dentist. Împins de forța obișnuinței, zmîngăli cifre pe o bucată de hîrtie.

Trecuseră deja 5 zile de cînd Genco Volpone depusese cele două miliarde de dolari la Trade Zürich. Homer le replasase imediat la Schaan, la Eugène Scheelbling, „bancherul ban-

cherilor". Ținînd cont de dobînzile pe care Kloppe va trebui – poate... – să le verse ulterior celui care îi va da adevăratul număr de cont, acest joc de scripte, perfect legal și banal, îi lăsa un beneficiu zilnic net de 109 588 dolari. Fie, multiplicați cu 5 547 940 dolari.

În starea de spirit în care se găsea, nu putu goni fraza care-i venea în minte: „Cine profită de pe urma crimei?" Desigur, întrebarea nu-l privea pe el și, dacă n-ar fi fost remușcările care îl chinuiau pentru alte motive, n-ar fi formulat-o niciodată.

Fu în stare, totuși, să constate că, pentru moment, dacă fusese o crimă, ea îi aducea profit bancherului.

Trei sunete scurte, apoi două lungi; Orlando Baretto întredeschise ușa. Italo Volpone se strecură în apartament.

– Unde este?

– Închisă în camera ei.

Volpone se îndreptă într-acolo. Ines era pe jumătate alungită pe o grămadă de perne sprijinite de calorifer. Citea o revistă de modă, ținînd-o cu mîna dreaptă. Încheietura mîinii stîngi era prinsă cu o cătușă fixată cu un lanț de calorifer. Puse jos revista și-i aruncă lui Italo o privire inexpresivă.

– Știi să scrii? întrebă Italo.

Lando îi aruncă o privire mirată. Cum puteai să pui o asemenea întrebare unei fete care făcuse trei ani de universitate? Lando nu dormise prea mult. Conform ordinelor patronului lui, se resemnase s-o lege pe Ines, care nu-i adresase de la episodul cu ferăstrăul nici măcar o privire, nici o vorbă. Ea păstrase o tăcere încăpățînată, ostilă, disprețuitoare, indiferentă și supusă. Conveniseră ca Lando să-i dea receptorul de cîte ori va suna telefonul. Lanțul care o lega de calorifer era prea scurt pentru ea ca să-l poată lua singură. Așa hotărîse Volpone. Credea că e necesar ca uriașa să răspundă pentru a nu trezi bănuielile vreunuia din clienți. Bineînțeles că Orlando ridicase receptorul de cîte ori fusese chemată, descoperind astfel secrete ale vieții amantei lui pe care nu le bănuise. O chemaseră fete, manechine, povestindu-i cu hohote de rîs stridente scandaluri petrecute în cabină. De asemenea, doi bărbați, un neamț și un italian, primul impresar, al doilea fotograf de modă. Ines refuzase cu gentilețe oferta celui din urmă ca să pozeze pentru coperta revistei *Bazaar's*, cu bijuterii în valoare de trei miliarde, înfășurate în jurul corpului. Fuseseră, de asemenea, cîteva cuvinte schimbate în dialect african.

– Doi dintre verii mei, spusese Ines. Sînt în trecere prin oraș. Diplomați. Vor veni să mă vadă.

Lando se enervase.

– Trebuia să le spui că nu vei fi acasă!

– Nu m-au văzut de doi ani. Au cadouri. Nu le deschide dacă nu-ți convine.

– Dacă mai pronunți încă un cuvînt în limba ta păsărească, îți sparg capul!

O dorea nebunește, tocmai de aceea și forța nota în registrul acesta al iritării. De fapt, în lumina ultimelor întîmplări, se simțea îndrăgostit de ea și era furios din cauza slăbiciunii lui.

– Scrie ce-ți dictez, îi ordonă Volpone, întinzîndu-i o foaie de hîrtie și un stilou.

Ea îi arătă cătușa.

– Nu pot cu asta.

– Mîna ta dreaptă este liberă!

– Dar eu sînt stîngace.

– Dezleag-o!

Lando întoarse cheița în broasca cătușei. Ines își frecă încheietura mîinii și se întinse cu nepăsarea unei feline. Vru să apuce blocul de hîrtie și stiloul.

– O secundă, spuse Volpone. Vreau o fotografie de-a ta. În pielea goală.

Se duse și cotrobăi într-un sertar al comodei, scoase un album pe care-l frunzări și de unde scoase o fotografie. Italo îi aruncă o privire rapidă și o puse fără comentariu în buzunar. Ines se lungi pe burtă, pe pat, luă stiloul cu mîna stîngă și puse blocul de hîrtie în fața ei.

– Vă ascult, îi spuse ea lui Volpone, fără să binevoiască să-l privească.

În alte împrejurări, Homer Kloppe ar fi fost frapat de aerul abătut al profesorului August Strohl, de strînsoarea mîinii lui moale și grăbită. Dar era așa de preocupat de gîndurile lui încît nu remarcă nimic.

– Doamna Strohl nu este aici? întrebă din pură politețe.

– Va reveni, spuse Strohl cu o voce înceată, avînd grijă să se întoarcă cu spatele spre bancher pentru ca acesta să nu-i vadă privirea care l-ar fi trădat.

– Luați loc, vă rog... Sînt al dumneavoastră...

Se prefăcu că pipăie instrumentele pe o tavă metalică. Kloppe căzu greoi pe fotoliul de piele neagră, care putea deveni masă de operație dacă era înclinat. Pierdut în gîndurile lui mohorîte, se lăsă purtat un moment de sunetele limpezi ale muzicii lui Vivaldi, cu ochii în vid, continuîndu-și introspecția cu melancolie, concepînd mental telexul pe care-l va adresa lui Eric Mortaeld, directorul de la Wassenaar's Consolidated. Ca și în cazul mașinilor Beauty Ghost P9 ieșite de pe banda de montaj de la C.M.C. Nu dorea ca lucrătorii minei de diamante să riște. O să trimită, fără proteste, sumele cerute pentru îmbunătățirea securității șantierului. Abia atunci s-ar putea trece la noi săpături.

Fu brusc orbit de puternicul proiector pe care i-l aprinsese Strohl în plină figură. Văzu mîinile profesorului intrînd albe și lungi în cîmpul luminos. Se agitară, fără ca nimic să pară a le lega de brațele sau corpul dentistului, rămas în umbră. Kloppe, înmărmurit, nu putea nici măcar să-i distingă conturul siluetei. Închise ochii pentru a nu mai vedea miii de sori fragmentați explodîndu-i pe retină. Simți că Strohl îi lega un șervet în jurul gîtului. Se miră de tăcerea lui. În mod obișnuit, profesorul nu înceta să povestească istorii de care rîdea el singur, înlănțuindu-le într-un ritm îndrăcit al cărui debit și a cărei scandare sfîrșeau prin a avea un efect hipnotic asupra pacientului.

– Vă simțiți bine? îndrăzni Homer.

– Da, da... Vom face un mic bilanț de ansamblu...

August Strohl ar fi vrut să-i strige să fugă. Ca să se convingă că nu trăia un coșmar, aruncă o privire neliniștită în direcția perdelei, în dosul căreia soția lui, cu un brici pe gît, era ținută de doi oameni care o agresaseră. Perdeaua se îndepărtă încetișor. Herculele de circ îi adresă un surîs blînd, încurajator. Lîngă el, Ingrid, cu ochii măriți de spaimă, strînsă în brațele celuilalt bărbat, care cu o mînă îi ridica ușor capul, în timp ce apăsa cu cealaltă partea tăioasă a lamei pe carotidă.

Pentru a nu înnebuni, August Strohl se lansă într-un monolog profesional. Trebuia să fie și coerent pentru a nu trezi atenția lui Kloppe. În teorie, bancherul, maniac al științei dentare, știa tot atît cît și profesorul.

– Am răspunsul la întrebarea pe care mi-ați pus-o ieri... Înclinați ușor capul la stînga... Da... Mulțumesc... Știți, în legătură cu descompunerea structurii organice a emailului... Este absolut improbabilă înaintea distrugerii cristalului de fosfat de calciu natural.

– Ah ! spuse Kloppe.

– Țineți gura bine deschisă... Elementele organice sînt pietrificate în țesutul mineral. De altfel, după cum bine știți, bacteriile cariogene nu sînt proteolitice în general.

Homer Kloppe ridică un deget ca și cînd ar fi vrut să ceară cuvîntul. Simți mîinile lui Strohl părăsindu-i maxilarul.

– Există o altă posibilitate : dizolvarea simultană a structurii organice și minerale a smaltului.

Cu fața inundată de sudoare, profesorul nu putu rezista dorinței violente de a arunca o nouă privire în direcția perdelei. Colosul îi făcu un semn de nerăbdare. Răspunse mecanic la întrebarea lui Kloppe.

– Puțin probabil, dragă prietene... puțin probabil. Toate substanțele constituind esențialul smaltului sînt solubile. La pH 7 în apă distilată, 1,2% numai smaltul omului este dizolvat în 5 săptămîni...

N-o să meargă niciodată... Kloppe o să simtă imediat ceva în neregulă, de îndată ce va încerca să-l anestezieze... Va dori să știe pentru ce... Ce să-i spună ? Știa că dinții lui erau perfecți. Dar dacă n-o făcea, cei din spatele perdelei... Ingrid... Strohl n-avea posibilitatea să aleagă, nici timpul necesar să acționeze altfel. Împins de groaza care-i comprima plexul, lansă cu un surîs fals și mizerabil...

– O să vă propun ceva nou... strașnic... suedez... Țineți gura închisă ! Va trebui să vă ridic ușor gingia la nivelul premolarului, al patrulea... Un pic de inflamație... Vreau să văd asta mai de-aproape...

Homer ridică o sprînceană în semn de mirare.

– Destindeți-vă... Destindeți-vă... Poate un agent iritant acționînd la nivelul paradontului marginal ?... Frecvent...

În timp ce vorbea, Strohl manipula masca legată de un tub de cauciuc la minibutelia de protoxid de azot.

– Inspirați adînc de 2 sau de 3 ori...

Kloppe se încordă. Chiar ieri Strohl îl examinase. Această iritare n-a putut surveni într-o noapte. Era gata să facă un semn ca să vorbească, cînd simți că profesorul îi aplică o mască pe față.

– Nu mișcați... Inspirați. Destindeți-vă...

Neînțelegînd de ce Strohl acționează astfel, Homer schiță o mișcare pentru a se ridica. Din reflex, inpiră adînc. Simți imediat o bizară impresie de moliciune. Ridică mîna ca să protesteze, apucă brațul lui August Strohl, pe care-l prinse cu o mînă nesigură, simți deodată nevoie de aer și inspiră încă o

dată. Masca se îngreună pe față, mîna profesorului care apăsa pe frunte deveni grea ca un enorm bloc de metal, proiectorul se aprinse într-o iluminare de țăndări înghețate și cristaline.

Își pierdu cunoștința. Timp de cîteva secunde încă, profesorul, ale cărui mîini tremurau, îi menținu masca pe figură. Cînd fu sigur că bancherul era în întregime sub efectul anesteziei, se întoarse spre cei doi călăi cu un aer rugător, cu lacrimi în ochi.

– Nu pot, gemu el. Nu pot...

Își șterse sudoarea care-i tulbura privirea și de astă dată strigă :

– Nu pot !

Burduhănosul făcu patru pași spre el și-l pălmui cu putere :

– Lucrează, imbecilule. Vrei să-ți omorîm soția ?

August, cu tîmplele parcă vibrînd, o privi pierdut pe Ingrid. Era albă ca o moartă. Pe figura ei palidă, numai ochii exprimau groaza. Pe gîtul ei, lama apăsa în continuare.

Atunci înțelese că ea va muri dacă el nu va acționa imediat. Luptînd împotriva unei îngrozitoare senzații de vomă, luă un clește, depărtă maxilarele lui Homer Kloppe și căută cel mai bun unghi pentru atac. Prinse un incisiv superior într-un clește și forță. Capul inert al bancherului urmă mișcarea. Strohl îl înțepeni apăsînd cotul stîng pe fruntea bancherului. Luxă incisivul, mișcîndu-l succesiv pe verticală și pe orizontală. Apoi, cu un fel de bisturiu, străpunse carnea gingiei, desprinzînd dintele de maxilar. Luă din nou cleștele, forță încă o dată... Ceva se rupse. Sub ochiul interesat și neutru al lui Bellinzona, Strohl lăsă dintele muiat în sînge pe tava metalică. Atacă apoi un alt incisiv.

Cînd partea din față a maxilarelor lui Kloppe fu complet lipsită de dinți, Strohl, livid, acoperit de o sudoare înghețată, aruncă o privire rugătoare spre Bellinzona. Nu citi nici un fel de milă, ci numai ordinul impecabil de a continua.

Molarii, cu rădăcinile divergente, îi dădură de furcă. Trecînd peste senzația de greață, trebui să întrebuințeze un elevator, pe care-l băgă între os și rădăcina dinților, pentru a scoate molarii din alveolă.

– Mai repede, mormăi Bellinzona, pe care spectacolul începea să-l plictisească.

Opt minute mai tîrziu, totul era terminat, Homer Kloppe nu mai avea nici un dinte în gură. Privirea lui Strohl căzu din întîmplare pe tava unde zăceau, pătați de sînge, dinții pe care

îi smulsese. Ochii lui deveniră sticloși, nările se subțiară. Se prăbuși încet.

Bellinzona avu o vagă expresie de dispreț. Depărtă cu duritate maxilarele bancherului, introducîndu-și indexul în gura acestuia și verificîndu-i într-o lunecare circulară rapidă gingiile : lucrul fusese corect executat. Satisfăcut, își șterse degetul mînjit de haina lui Kloppe.

Folco Mori îi dădu drumul lui Ingrid și își puse briciul în buzunar. Femeia se clătină pe picioare. Trecînd pe lîngă ea, Bellinzona îi adresă un surîs amabil. Mîna sa enormă deschisă se întinse deodată la orizontală și lovi cu podul palmei, cu un pocnet surd, fruntea Ingridei.

Ea se lăsă moale pe pămînt. Folco deschise ușa din spatele nișei unde erau așezate protezele. Dădea pe o scară de serviciu pe care o coborîră cu un pas liniștit, după ce Pietro închise cu grijă ușa după ei.

Trecură cîteva minute. În cabinetul devastat nu mișca nimic. Banda magnetică continua să se învîrtească, depănînd muzica lui Vivaldi. Telefonul sună de zece ori, apoi tăcu.

Homer Kloppe se mișcă încet: Deschise ochii rătăciți, duse instinctiv mîna la buze și constată că erau pline de sînge.

Aplecînd capul observă corpul nemișcat al lui August Strohl. Cu greu făcu cu privirea ocolul camerei și o văzu pe Ingrid Strohl cu halatul ridicat pe pulpele-i lungi, rotunde, întinsă de-a curmezișul ușii din fund.

Renunțînd pentru moment să înțeleagă ce se. întîmplase, se ridică clătinîndu-se, se sprijini cu mîinile pe marginea fotoliului și făcu cîțiva pași șovăitori pînă la o oglindă în ramă de bronz. Fără a-l recunoaște, îl contemplă îndelung pe bărbatul din fața lui într-o impresionantă imagine inversată. Fața îi era mînjită de sînge, ca și șervetul murdar de roșu care-i înconjura gîtul. Văzu, de asemenea, curgîndu-i sînge din gură, două șuvițe vișinii ce-i maculau maxilarul inferior. Îi curgeau bale de sînge. Cu inima bătîndu-i ca un ciocan pe o nicovală își adună tot curajul ce-i mai rămăsese, pentru a avea confirmarea a ceea ce știa deja... Deschise gura.

Gingiile lui sîngerînde nu mai erau decît o masă roșie fără relief. Un secol mai devreme, cînd se așezase în acest fotoliu, avea dinții cei mai perfecți din oraș. Acum, acolo, nu mai era nimic. Lacrimi îi căzdeau pe obraji. Năuc, se smulse din contemplarea iremediabilului dezastru.

Ingrid era așezată pe covor și-l privea în tăcere, cu ochii dilatați de oroare. Telefonul sună. Cu gesturi de automat, cu ochii ficși și absenți, Ingrid, neglijîndu-și bărbatul care gemea

încet, ridică receptorul. Ascultă fără ca expresia ei stranie să se schimbe, ca și cum nu auzea nimic. Totuși, îi întinse receptorul lui Homer Kloppe, care îl luă mașinal; gesturile amîndurora păreau vătuite, ca efectuate cu încetinitorul.

Deși foarte șocat, bancherul identifică pe loc vocea pe care n-o va uita niciodată, vocea lui Italo Volpone.

– Al doilea și ultimul avertisment... Dacă fondurile nu sînt deblocate pînă într-o oră, nu mai răspund nici de viața ta, nici de cea a familiei tale.

Kloppe nu avu forța să scuipe cheagul de sînge care i se formase în cerul gurii. Îl deplasă cu vîrful limbii, încercă să-și stăpînească respirația sacadată și articulă încet, cu o voce deformată de absența dinților și care abia se auzi:

– Crapă!

15

Ceea ce i se întîmpla depășea înțelegerea ei. De aproape 16 ore era închisă într-o cameră luxoasă, burdușită cu cărți, așezate pe etajere, de-a lungul unui perete, avînd la dispoziția ei un radio stereo, un televizor, tot felul de băuturi și mai ales o sonerie care aducea în fugă o femeie grasă, simpatică, gata să-i satisfacă cea mai neînsemnată dintre dorințe. În afară de cea esențială: să știe de ce era acolo, la cine și pînă cînd.

Angela încercase s-o facă să vorbească. Dar femeia nu răspundea decît prin surîsuri, cu totul mută, mulțumindu-se să-i satisfacă cererile în legătură cu confortul, în special cu obiectele de toaletă sau de hrană.

Cei doi bărbați care o răpiseră nu fuseseră mai vorbăreți. După cele două sau trei fraze pronunțate mai înainte ca Angela să leșine, nu mai deschiseseră gura.

În mod neclar, simțea că această răpire era legată într-un fel sau altul de soțul ei. Regreta că nu l-a întrebat mai precis despre afacerile lui. Toată ziua se învîrtise în acest palat-închisoare în miniatură, constatînd că ușa de acces nu avea mîner și nici fereastra vreun sistem de deschidere. Geamurile de sticlă mată lăsau să treacă lumina, dar nu-i permiteau să observe nimic altceva.

În afară de femeia grasă, nimeni nu intrase. Cînd, în fine, s-a produs ceva deosebit trebuie să fi fost ora 3 și jumătate dimineața. După ce bătuse la ușă, a intrat un bărbat de dimensiuni impresionante.

– Am venit să vă prezint scuzele mele pentru felul puțin agreabil în care v-au adus aici colaboratorii mei. Aveți tot ce vă trebuie?

– Cine sînteți ?

– Un prieten al soțului dumneavoastră. Mai mult decît un prieten. Italo și cu mine sîntem asociați. Mă cheamă Ettore Gabelotti. Dar probabil că v-am trezit ?

– Vreau să plec !

– Permiteți-mi mai întîi să vă pun în gardă. Abia acum am sosit. Instrucțiunile mele au fost prost transmise. Cerusem în mod expres să vi se explice motivele invitației mele.

Cuvîntul ar fi putut fi nostim în alte împrejurări. Angela accentuă acest cuvînt.

– Invitație ? Am fost adusă cu forța, cu o armă înfiptă în stomac.

– Acei oameni au fost pedepsiți. Încercați să mă înțelegeți... Italo este la Zürich, știți, pentru o afacere comună. A avut nenorocirea să-și piardă fratele, pentru care noi toți aveam o mare stimă. Or, este posibil ca moartea lui Genco să nu fie naturală. Italo era neliniștit. Așa că atunci cînd am auzit că anumite persoane, care-l urăsc pe soțul dumneavoastră și pe mine însumi, v-au amenințat, am socotit că e mai bine să cer să fiți condusă aici ca să fiți în afară de orice pericol.

– Aș vrea să plec...

– Puteți, dacă doriți, dar vă implor să n-o faceți. Mai tîrziu îmi veți mulțumi. Dumneavoastră sînteți italiancă ?

– Sînt, dar...

– De unde ?

– Ascultați-mă, domnule, am fost răpită ieri la începutul după-amiezii. Va fi curînd ora 4 dimineața, n-aș vrea să abuzez de bunăvoința dumneavoastră. Credeți-mă că-l voi informa pe Italo despre ospitalitatea cu care am fost tratată sub acoperișul dumneavoastră. Acum, vă rog să dați ordin să fiu condusă acasă !

– Observ că-mi purtați pică, dar am prea multă prietenie pentru Italo ca să vă las să riscați. Insist o dată în plus să-mi acordați favoarea de a rămîne în această noapte aici !

Angela simți cum îi dau lacrimile. Își mușcă buzele pentru a nu plînge. Italo era arborele care îi ascundea pădurea. Ea nu-l vedea decît pe el. Prietenii ei erau fie în Italia, fie în Anglia. Din New York nu cunoștea decît cîteva restaurante, două sau trei muzee. Patul lor conjugal era centrul lumii. Tot ce era în jur nu conta. Dar Italo nu era aici și ea se simțea exasperant de singură și vulnerabilă în fața unei situații de neînțeles, înspăimîntătoare. În spatele aerului ademenitor și fals curtenitor al acestui obez, simțea foarte bine o putere și o hotărîre fără milă. De asemenea și pericolul, care, paradoxal,

emana din el cînd surîdea. Ea nu era o femeie care să facă crize de nervi pentru orice. Se hotărî să se resemneze pentru moment în fața fatalității. Cum îi era frică, și tocmai pentru că îi era frică, lansă cu ironie:

– Mă scol la ora 9, îmi beau cafeaua fără zahăr și-mi place ca slăninuța cu ouă să fie foarte prăjită.

Gabelotti se înclină atît cît îi permitea stomacul.

– Vă sînt recunoscător că acceptați. Totul va fi cum doriți. Vă reînnoiesc scuzele mele.

Angela se sui din nou în pat. Cu aerul lui de elefant bonom, tipul îi produsese o spaimă de necrezut. Spuse cu voce înceată:

– Italo... Italo, unde ești?

Se făcuse de acum ora 5 dimineața. Stinse lumina.

În familia Volpone toată lumea îl iubea pe Moshe Yudelman. Vittorio Pizzu ținea la el ca și toți ceilalți. Dar în ochii lui *sotto-capo*, consilierul suferea de o boală gravă: era poet. Yudelman era într-adevăr, de părere, că vorba bună și negocierile bine conduse sînt suficiente pentru rezolvarea situațiilor celor mai încîlcite. Din experiență, Vittorio știa însă că nu este așa. Sosea întotdeauna clipa cînd era necesar să pui mîna pe arme pentru ca să-ți impui punctul tău de vedere și să-ți faci respectate interesele. Astfel, cînd Moshe i-a anunțat intenția de a se vîrî din nou în ghearele lui Gabelotti, Vittorio încercase să-l facă să renunțe, expunîndu-i în amănunt motivele pentru care se temea. Dar Yudelman n-a vrut să cedeze:

– Nu vom rezolva nimic eschivîndu-ne.

– Dacă ești destul de nebun ca să te duci din nou, n-o să te mai întorci!

– Mă voi duce. Singur. Și voi reveni! Nu te amesteca, Vittorio!

Pizzu s-a făcut că este de acord. El îl însărcinase pe Vicente Bruttore să-i găsească doi oameni ca să-l urmărească discret pe consilier. Vito Francini și Quinto Favara, blue-jeans, păr lung și cască de motociclist pe cap, încălecaseră pe o Honda de mare capacitate, pe care au băgat-o în „pană", după ce au notat cu grijă ora la care Moshe Yudelman intrase la Ettore Gabelotti.

După care, Vittorio cercetase tot New York-ul, cu toți oamenii disponibili conduși de cei 3 *capiregime*, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore și Joseph Dotto. În fiecare post de poliție al orașului, cel puțin un polițist era în solda lui Volpone. Dar

Vittorio preferase să nu recurgă pentru moment la această filieră pe care n-o va utiliza decît în cazul disperat că Angela Volpone, despre care nimic nu dovedea că ar fi fost răpită, nu va reveni singură acasă. Vittorio avea propria lui idee asupra acestei probleme... Existau două posibilități. Prima nu avea importanță. Printre membrii familiei, dragostea nebună a Angelei și a lui Italo era obiectul constant al unor glume afectuoase. Înainte de a o întîlni pe Angela, Bebe Volpone jurase că nu se va însura niciodată. Urmărit de ciorchini de femei, obsesia burghezilor căsătoriți, el nu vedea de ce, putînd să le aibă pe toate, să-și piardă vremea cu una singură. A fost suficient ca Angela să-și oprească ochii pe el, pentru ca 6 sau 7 săptămîni mai tîrziu să se căsătorească cu ea. De atunci, nu existase aproape nici o zi fără să fie împreună. Transformat, Italo venea seara acasă în loc să cutreiere tripourile pînă dimineața, înainte de a-și sfîrși noaptea cu ultima tîrîtură întîlnită pe drumul spre casă. În ceea ce o privea pe Angela, ea dorea să-l aibă în permanență la îndemînă pentru o sărutare. În aceste condiții, nu era imposibil, ignorînd adevărata natură a activităților soțului ei, să se fi dus să-l întîlnească în Elveția, fără să-l prevină.

A doua posibilitate, pe care, din nenorocire, Vittorio o bănuia ca fiind cea adevărată, va face să izbucnească conflictul mai repede decît era prevăzut.

Don Ettore, luînd inițiativa, a putut foarte bine să pună mîna pe Angela pentru a o întrebuința ca o eventuală monedă de schimb. Dacă lucrurile se petrecuseră astfel, Italo n-ar fi iertat niciodată afrontul adus de Gabelotti și războiul lor, în mod fatal, nu se va sfîrși decît cu moartea unuia din ei.

Vittorio își privi ceasul: îndoiala nu mai era posibilă. Moshe Yudelman intrase la Gabelotti în ajun la prînz. La ora 5, a doua zi, nu reapăruse încă. Sau Don Ettore îl ținea ca ostatec, sau îl omorîse într-un acces de mînie. În afara celor 3 ore cît dormise, frînt de oboseală, Vittorio primise în mod regulat apelurile lui Vito Francini și Quinto Favara, care se schimbau la fiecare 30 de minute și care-i confirmaseră că Yudelman era încă în interiorul clădirii.

Cu o strîmbătură, ridică receptorul ca să formeze din nou numărul lui Italo la Zürich, pe care i-l transmisese Vicente Bruttore. Era timpul să acționeze, dar Vittorio nu și-ar fi permis să ridice nici degetul mic fără voia lui Volpone. Avu norocul să-i poată vorbi imediat la telefon.

– Vittorio la aparat...

– Unde erai, prostule! Te-am căutat pretutindeni! Angela! Unde este Angela?

– Am cercetat tot New York-ul. N-am încă veşti, Padrone... Continuăm.

Deşi era separat de el de mii de kilometri, Pizzu tresări în faţa exploziei de mînie a lui Volpone.

– Îmi vreau nevasta, mă auzi! Îmi vreau nevasta!

– Da, Padrone.

Cu o voce vibrînd de furie, Volpone urlă:

– Vă voi omorî pe toţi dacă i-au făcut ceva rău! Pe toţi! Inclusiv pe tine! Răspunzi cu capul de ea!

Pizzu înghiţi cu greu.

– Mă gîndisem... încercă el.

– Nu te gîndi! Găseşte-o!

– Da, Padrone, o s-o găsesc. Dar m-am întrebat. Angela nu poate sta fără dumneata. Poate a încercat să vină să vă întîlnească!

– Mi-ar fi spus! Angela îmi spune totul, întotdeauna! Pentru că te lauzi că gîndeşti, la Gabelotti te-ai gîndit?

– Da...

– Atunci, ce aştepţi ca să intri în ei? Unde este Moshe?

– La Gabelotti.

– Prostul! De cînd?

– De ieri de la prînz.

– Dar eşti nebun! Sînteţi toţi nebuni! Vrei să-ţi explic? *Porco Dio di merda!* În timp ce eu îmi sparg capul aici...

– Aşteptam ordinele dumneavoastră, Padrone...

– Nu eşti acolo cînd vreau să ţi le dau. Ia-i pe Amalfi, Bruttore, Dotto. Adu-mi-l pe Yudelman!

– De acord.

Şi ca să-i arate lui Italo că de aci înainte nu mai exista nici un echivoc asupra ierarhiei, Vittorio Pizzu adăugă:

– De acord, Don Volpone!

Problema care-l tulbura pe locotenentul Blesh, meloman subtil, era de acelaşi fel ca şi în muzică, acea a „notei rezolutorii", acel faimos „ut" care încheie gama în do cînd este dezvoltată şi pe care urechea omenească n-o poate exclude, fără dificultate. Spiritul uman este astfel făcut încît are nevoie de o cădere, de o ultimă za care formează bucla într-o melodie, un tablou sau în logica pură. Or, întrebările pe care şi le punea Blesh rămîneau fără răspuns: un picior servea drept trofeu

unei locomotive, fără a se descoperi corpul proprietarului său, un polițist american dispărea în natură, fără să-și plătească nota la hotel, iar colegul lui – ale cărui probe de sînge efectuate la autopsie dovediseră că nu băuse nimic – se strivea pe terasa hotelului Sordi, după o cădere de 8 etaje. Toate acestea în plin Zürich și numai în 5 zile.

De la ultima lor convorbire, căpitanul Kirpatriek nu-l mai chemase și Fritz Blesh se străduia să descopere în fapte diverse, fără vreo legătură aparentă între ele, raporturile de la cauză la efect, singurele capabile să-l facă să-și regăsească confortul intelectual. După părerea lui, era vorba de o «afacere» de droguri ai cărei protagoniști, polițiști străini și membri ai Mafiei, aleseseră teritoriul elvețian pentru a se desfășura». Și asta nu era totul. În ajun, unul din inspectori îl prevenise că o încăierare cu arme de foc se petrecuse în sala cazanelor de la hotelul Commodore. Salariați ai hotelului fuseseră alertați de un nor de vapori provenind din subsol. Într-unul din cazanele găurite s-au găsit multe gloanțe ce se aflau acum la laboratorul serviciilor municipale ale poliției, unde se analiza proveniența lor. Alte urme de gloanțe se găseau peste tot în sala cazanelor. În hotel, nimeni nu auzise nimic. Sîngele murdărise cazanul și unele porțiuni ale unui zid și ale podelei. Totuși, nici răniți, nici cadavre...

Blesh, care n-avea încredere decît în el însuși, se hotărî să se ducă la fața locului pentru a face o anchetă suplimentară. În așteptare, era necesar să se ocupe de ce era mai urgent. Verifică pe carnetul lui numărul de telefon al directorului serviciilor de vamă. De acum înainte, nici un cetățean american al cărui nume ar avea o rezonanță italiană nu va putea intra în Elveția fără ca el să nu fie înștiințat. Iar în ceea ce-i privește pe cei care ar dori să iasă din țară, vor fi reținuți la frontieră sub un pretext oarecare, timp în care se va verifica dacă au venit să facă turism.

•

Lui Mauro Zullino atenția îi fu atrasă nu atît de motocicletă, cît de cei doi tipi cu cască și încălțați cu cizme de piele care făceau un du-te-vino permanent între mașina lor și un bar deschis noaptea, situat la 50 de metri mai departe.

Mauro Zullino era un *punk* al familiei Gabelotti. El execuța ordinele primite de la oricare dintre cei trei *capiregime* ai lui Don Ettore, Carlo Badaletto, Frankie Sabatini, Simeone Ferro sau, în ocazii deosebite, de la Thomas Merta însuși, ca-

re-i comanda pe toți. Apartamentul particular al lui Don Ettore se întindea pe 500 de metri pătrați, la etajul 8. La etajele de dedesubt, aceeași suprafață era rezervată primirii vizitatorilor, birourilor și unui corp de gardă, unde vegheau zi și noapte soldați însărcinați să asigure securitatea lui Don. Nu se putea ajunge la etajul 8 decît cu un lift privat a cărui intrare era permanent supravegheată de „soldați". Nimeni nu-l putea lua fără să fie controlat, în afara cîtorva personaje simandicoase, avocați, oameni de afaceri sau politicieni ce aveau raporturi profesionale strînse cu Sindicatul.

Imobilul în întregime aparținea unei societăți imobiliare controlate de Don Ettore. Thomas Merta ținuse ca o cameră de la primul etaj să fie folosită pentru supravegherea permanentă a intrării principale. Astfel că bîrlogul era apărat ca un castel. Nimic din ceea ce se petrecea în stradă nu putea scăpa supraveghetorului de la primul etaj, care transmitea orice mișcare suspectă „soldaților" de la etajul șapte.

Poate pentru a șasea oară în cele 4 ore de la începutul gărzii sale Mauro Zullino îl văzu pe unul din motocicliști ieșind din bar și adresînd cîteva cuvinte celui care meșterea la cutia de viteze a Hondei. Omul se ridică și se îndreptă spre bar. Zullino, intrigat de manevrele lor, oarecum anormale la ora 5 dimineața, hotărî să-l prevină pe omul de gardă de la șapte. Dacă n-o făcuse pînă acum era pentru faptul că mai întîi privise niște filme western la televizor, bînd bere, dar mai ales de frică să nu fie certat dacă i-ar deranja degeaba pe cei de la etajul „nobil". Ridică interfonul și povesti istoria: fusese înjurat.

Nu pentru că menționase incidentul, ci pentru că nu-l semnalase mai devreme.

– Manuella...

– Domnișoară Renata?

– De ce mă mărit cu el?

Manuella așeză pufnind tava cu micul dejun pe patul Renatei.

– Mă întrebați asta în fiecare dimineață. Și vă dau mereu același răspuns.

– Nu-i bun, spuse Renata, înfoindu-și părul. Nu-l iubesc. Ai primit vreo scrisoare de la Julio al tău?

– Încă nu, poate după-masă.

– Ai uitat piperul.

– Îl uit în fiecare dimineață.
– Ești dată afară! Manuella...
– Domnișoară?
– Ce vă povestiți în scrisorile voastre?
Manuella se gîndi o secundă.
– Păi... Îi spun că-mi lipsește...
Renata se întreba dacă ea ar fi putut să formuleze o asemenea frază în privința lui Kurt? Nu, nu era posibil. Ea n-ar putea să facă niciodată o asemenea afirmație.
– Și el ce-ți scrie?
– Același lucru, spuse Manuella rîzînd.
Renata ar fi vrut să înțeleagă esența legăturii care unea două ființe atunci cînd se iubeau. Asta era oare dragostea, să poți repeta la infinit aceleași cuvinte folosite, murdărite de prea multe guri, dar percepute de urechea celuilalt ca și cînd ar fi fost noi?
– Trebuie să fie monoton.
– Ah, nu, domnișoară, este așa de bine să știi, să fii sigură. Și Julio e ca mine. Are nevoie să-i vorbesc. Dacă ați ști ce frumoasă e rochia dumneavoastră! Astăzi este ziua, știți...
– Da, astăzi.
– Ce căsătorie fantastică!
– Da, spuse Renata. Îmi aduci piperul?

– Nu sînt polițiști, spuse Thomas Merta, sînt oameni de-ai lui Volpone. După cele ce i-au făcut lui Rico Gatto, o să-i cotonogim.
După apelul lui Mauro Zullino, Giuliano Matarella și Nitto Crisafulli, cei doi oameni de gardă la etajul 7, nici n-au avut nevoie să-l anunțe pe *sotto-capo*. În timp ce Don Ettore și Angelo Barba se duceau să se odihnească, Thomas Merta veghease împreună cu Frankie Sabatini, Simeone Ferro și Carlo Badaletto. Cu două ore și jumătate mai devreme, la ora 3 dimineața, asistaseră cu capul plecat la cea mai fantastică criză de furie ce-o avusese vreodată Ettore Gabelotti.
– Un număr fals! urla Don. Acest nenorocit, acest rahat de O'Broin mi-a dat mie un număr fals. El! Mie!
Înlemniți, cei trei *capiregime*, cei doi consilieri ai săi și chiar Thomas se rugaseră ca furtuna să treacă rapid. În cazurile extreme, Gabelotti era în stare de orice, chiar să se repeadă pe nedrept la propriii lui oameni. Carlo Badaletto servise acum drept țap ispășitor.

– Voiai să-l omori pe Yudelman! Voiai s-o împuşc pe Angela Volpone! Prăpăditule! Sînt trădat din interior, de nemernici pe care-i hrănesc! Ştiam eu că Italo este prea prost ca să ne înşele! Dacă te-aş fi ascultat, ar fi trebuit să suprim toată familia Volpone! Sînteţi nişte incapabili! Acum se va crede obligat să ne facă să plătim pentru răpirea nevestei lui şi a lui Yudelman! Şi în acest timp două miliarde de dolari mai dorm încă în Elveţia, unde un nemernic oarecare de la Securities and Exchange Commission va reuşi să le dea de urmă. În timp ce voi faceţi pe vitejii şi vă jucaţi de-a războiul!

Carlo Badaletto avu nesansa să facă o remarcă:

– Don Ettore, dacă Italo este aşa de nevinovat cum spuneţi, îmi permit să vă pun din nou întrebarea: Ce face la Zürich?

Gabelotti îl fulgeră cu o privire plină de ură:

– Închide-ţi gura ta mare şi murdară de cretin!

Cu fălcile tremurînde, se duse şi se propti în faţa lui Badaletto:

– Mai ai ceva de spus? Mă auzi? Vorbeşte!

Carlo înţelese că-l va ucide dacă va deschide gura. Dădu umil din cap, îşi puse mîinile la spate şi se duse să contemple, fără să-l vadă, un tablou reprezentînd docheri ce descărcau citrice, aşteptîndu-se în fiecare clipă să primească un glonte în ceafă.

În urmă cu patru ani, Don Ettore trăsese asupra unui *punk* care-şi permisese să spună o glumă ironică în momentul în care era certat straşnic pentru că nu-i îndeplinise ordinele. Cu umărul zdrobit de glonte, individul avusese puterea să se aşeze în genunchi ca să prezinte scuze şi să sărute mîna lui Gabelotti, înainte de a-şi pierde cunoştinţa şi de a fi dus de camarazii lui la medicul familiei. Numai gestul lui de căinţă îi salvase viaţa.

– Mă duc s-o văd pe Angela ca să încerc să repar imbecilităţile voastre!

Gabelotti ieşi rapid, cu ochii injectaţi de sînge, atît datorită lipsei de somn, cît şi din cauza mîniei. „Locotenenţii" lui schimbară o privire jenată: Don Ettore era oare atît de naiv ca să-şi imagineze că afrontul putea să fie spălat cu cîteva cuvinte frumoase?

– Frankie, scoţi Buick-ul din garaj, spuse Thomas. Treci prin faţa lor fără să-i priveşti şi îi dai drumul. De îndată ce eşti în afara razei lor vizuale, te întorci şi parchezi pe o stradă laterală, fără să opreşti motorul. Din momentul cînd ai ieşit

de aici, numeri 7 minute. Simeone, peste 6 minute și jumătate te așezi la volanul Pontiacului, ieși încet în stradă, le pui farurile aprinse în față, ca să te vadă, și mergi drept spre ei; accelerînd. Vor sări pe motocicleta lor blestemată și o s-o șteargă. Frankie, cînd o să-i vezi venind, pornești și-i strivești.

Își privi ceasul.

– Gata? Frankie, e rîndul tău!

Quinto Favara veni de la bar grăbind pasul, jenat în mersul lui de ținuta de motociclist. Cînd fu aproape de Vito Francini îi spuse:

– Tocmai am primit un ordin din partea lui Vicente! Plecăm!

Își coborî viziera căștii cu un gest ferm și încălecă pe motocicletă. Vito Francini nu-și pierdu timpul cerîndu-i explicații. Acționă pedala Hondei, al cărei motor începu imediat să toarcă. Debraie ușor, băgă în prima viteză, eliberă furca de susținere și demară. Simți cum Quinto îl bătea pe umăr și se întoarse. Din spatele lor, o limuzină neagră se apropia accelerînd cu putere, cu toate farurile aprinse. Vito, cu un surîs, accelera; nici o mașină din lume, chiar de formula unu, n-ar fi putut să fie acum mai rapidă decît motocicleta. La plecare, lăsa literalmente orice mașină parcă pe loc, pînă ce aceasta putea să atingă 200 km/oră. Atunci abia, distanța se stabiliza și mașina începea să recupereze...

Vito forță Honda într-o accelerare sălbatică, care-l obligă pe Quinto să se lipească de spatele lui, cu brațele strînse în jurul pieptului acestuia. În șase secunde, acul indicatorului arăta cifra 160 și strada defila în urma lor ca și cînd ar fi coborît pe un tobogan nebun. Nu se va face ziuă mai înainte de o oră. Nici un fel de circulație. Vito trecu în viteza a patra. Atunci, la 80 de metri în fața lui, la colțul primei intersecții, Francini văzu cu groază capota unei alte mașini, desprinzîndu-se încet din umbră ca să-i taie drumul.

Prea tîrziu pentru a frîna, trebuia să treacă. Mașina, un Buick, rămînea pe loc, închizînd aproximativ un sfert din șosea. Francini înțelese manevra: de îndată ce Honda ar fi vrut să se bage în spațiul lăsat de mașină, șoferului nu-i rămînea decît să înainteze pentru ca motocicleta să se lovească de aceasta.

Într-o zecime de secundă, Vito decise că singura șansă de a scăpa era să-l fenteze. Se îndreptă spre stînga pentru a-i da impresia că va cădea în cursă. Cum era de prevăzut, Pontiacul

avansă cu 5 metri pentru a închide trecerea încă liberă. Ceea ce și aștepta Vito. Trecu din nou în a treia. Blocă maneta gazului pentru a se propulsa cu mai multă putere și-și îndreptă motocicleta spre dreapta. Credea c-a reușit să se strecoare, cînd capătul furcii atinse vîrful barei de protecție din spate a Pontiacului. Francini se cabră, pentru a restabili echilibrul. Puțin a lipsit... Roata din față a Hondei lovi trotuarul din dreapta sa. Motocicleta se dezechilibră și zbură cu cei aproape 180 km/oră spre fațada de beton a blocului care păru că explodează în fața lui Francini și a lui Quinto.

Chimène n-a vrut să-i spună lui Homer, dar cu cît se apropia ora căsătoriei neliniștea ei se mărea. Cînd Renata îi povestise rîzînd felul în care va părăsi cu Kurt ceremonia, ea îi ținuse isonul. Pentru a nu avea senzația că se simte depășită, se prefăcea că aprobă fără rezerve ideile cele mai extravagante ale fiicei ei. Chimène se temea înainte de toate să nu rămînă în urmă, să pară demodată.

Apoi, în cursul nopții avusese un coșmar: elicopterul ridica nacela din care tinerii căsătoriți, radioși, făceau semne de adio mulțimii invitaților rămași pe terasă și pe acoperiș. Aparatul se ridica încet, în timp ce aplauzele mulțimii răsunau atît de tare încît acopereau zgomotul motorului.

Și, deodată, un strigăt imens de teroare: odgonul subțire se rupea! Curios, nacela rămînea în echilibru între cer și pămînt, apoi, punîndu-se în mișcare, se apropia de pămînt într-o balansare ezitantă, ca a unei frunze moarte. La bordul ei, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, Renata și Kurt continuau să salute cu mîna. Atunci, nacela se înălță din nou spre cer, de unde recădea ca o piatră și se zdrobea de acoperișul lui Trade Zürich Bank.

Chimène se întrebă cine ar putea să-i explice sensul acestui vis: un pastor, un psihiatru sau o ghicitoare?

După ce i-a vorbit Angelei, Gabelotti s-a retras în camera lui: dacă continua să nu doarmă avea să ajungă la o criză de isterie. Hotărîrile pe care ar trebui să le ia la ziuă, avînd în vedere trădarea lui O'Broin, nu admiteau nici un fel de improvizații. Era necesar să fie calm și odihnit. Din nenorocire, somnul nu veni. La ora 5 și jumătate, fără să fi reușit să închidă ochii, trecu în halat din pat direct în salon, mahmur, cu un umor feroce și ucigător: nu era însă momentul! Era

mai bine să-l îmblînzească pe Yudelman, ca să aducă astfel pacea între cele două familii – în orice caz măcar pînă cînd operațiunea OUT va lua sfîrșit. Cu toate pretențiile la putere ale lui Bebe Volpone, Yudelman, și numai el, rămînea creierul familiei. Italo nu avea nici experiența, nici sîngele rece necesar pentru a se menține multă vreme în fruntea clanului său. După părerea lui Gabelotti, nu era nimeni capabil să asigure succesiunea. Ceea ce deschidea perspective frumoase în ziua cînd Comisiunea se va reuni pentru a statua asupra sorții lui Volpone, ale cărui „responsabilități" de „capo" reprezentau un pericol pentru întreg Sindicatul.

– Du-te și adu-mi-l pe Moshe, spuse Gabelotti cu un aer plictisit.

Thomas Merta îi oferi o ceașcă de cafea și un maldăr de tartine unse de Carlo Badaletto, dornic să reintre în grațiile lui Don. Ettore înghiți mașinal cîteva pe care le muiase în cafea. Badaletto reveni în compania lui Yudelman. Aparent, consilierul nu dormise mai mult ca ceilalți. Avea tenul plumburiu, privirea ștearsă, pungi sub ochi. Felul lui de a se mișca exprima descurajare și înfrîngere.

Don Ettore îi dădu o palmă prietenească pe umăr.

– Moshe, iartă-mă că te-am trezit așa devreme. Vrei să-mi faci plăcerea să mai bei o ceașcă de cafea în compania mea?

Gabelotti i-o servi el însuși și împinse spre Yudelman platoul cu tartine.

– Este timpul să-ți dau cîteva explicații. Ți le datorez, Moshe. Îți cer să crezi pe cuvînt ceea ce îți voi spune în fața martorilor.

Carlo Badaletto și Thomas Merta schimbară o privire scurtă de surpriză.

– Sîntem asociați, Moshe. Ceea ce se întîmplă unuia dintre noi îi privește pe toți ceilalți, oricare ar fi familia căreia îi aparținem. Această afacere ne-a dus pe toți la exasperare. Privește-mă, n-am dormit deloc. De ce? Pentru că am gîndit. Sînt lucruri pe care tu nu le cunoști și pe care nu doream să ți le încredințez înainte de a fi reglementat afacerea noastră. Și, de asemenea, ca să nu te neliniștesc. Ieri am fost prevenit de doi din oamenii noștri că se va încerca o răpire a Angelei Volpone. Îți închipui de ce. Cine ar fi fost vinovat în ochii soțului ei? Eu! Don Ettore! Cineva caută să ne dezbine, Moshe! Au fost trădări! Mulți oameni au interes ca familiile noastre să fie în război...

Gabelotti îi aruncă o privire mînioasă lui Badaletto.

– Hei! Și tartinele? Vezi bine că nu mai sînt!

Carlo se eclipsă imediat.

– Moartea lui Don Genco, urmă Gabelotti, a trezit cupiditatea unora. Astfel, cînd am auzit de intenția acestei răpiri, îți mărturisesc că mi-a fost frică! N-am avut decît o idee în cap! S-o protejez pe nevasta lui Italo! Am trimis imediat doi dintre oamenii mei la ea pentru a o pune la adăpost sub propriul meu acoperiș. Mă aprobi?

Pentru a nu se sufoca, Yudelman își băgă nasul în ceașca de cafea. Cînd crezu că și-a revenit suficient, spuse cu gravitate:

– Nu se putea acționa mai bine, Don Ettore. Vă felicit pentru prudență și vă mulțumesc în numele lui Italo.

– Acest gen de servicii este cu totul firesc între noi! protestă Gabelotti, fără să se miște. În noaptea asta i-am explicat Angelei sensul demersului meu. Desigur, și eu o înțeleg, ar fi preferat să se întoarcă la ea acasă. Este tînără, impulsivă și, apoi, ea nu mă cunoaște. Este adevărat! Ce sînt eu pentru ea decît un *rifardu*, un străin? Am insistat să-mi facă plăcerea să sfîrșească noaptea sub acoperișul meu. A acceptat. O s-o vezi mai tîrziu, cînd se va trezi.

Yudelman ar fi putut să-l întrebe pe Don Ettore de ce o sechestrase el însuși? Dar se abținu. Intervenise un nou element, care-l împingea pe Gabelotti să facă pace.

– În timp ce dormeam, Don Ettore, ați reușit să luați legătura cu banca?

– Am încercat, Moshe. Am încercat, minți Don, privindu-l în ochi. Kloppe nu era acolo. N-am vrut să las numărul meu unui subaltern. Îl voi rechema imediat.

Gabelotti se ridică și făcu cîțiva pași spre fereastră. Aruncă o privire distrată în stradă, opt etaje mai jos. Văzu polițiști în uniformă trăgînd urme cu creta pe trotuar, unde zăceau două forme omenești, sub lințoliul improvizat al unei cuverturi. Se întoarse spre Thomas Merta:

– Ce-i cu polițiștii aceia, jos?

Merta dădu din umeri, în semn de fatalitate.

– Un accident de motocicletă, Don Ettore. Tinerii conduc azi ca nebunii...

Un murmur de admirație, lingușitor și discret, îl întîmpină pe Louis Philippon cînd acesta își făcu intrarea în bucătărie. Colaboratorii și discipolii lui se opriră un moment din lucru fas-

cinați de blazerul de cașmir negru, cravata club cu dungi galbene, dunga perfectă a pantalonilor din flanelă, culoarea antracitului, bleu-ul gingaș al cămășii însuflețit de o batistă de mătase violetă, ieșind ușor din buzunar. Philippon susținea că bucătăria este o artă care se practică în smoking, ca muzica de cameră. În focul acțiunii, el apărea impecabil și îndepărtat, evoluînd între cratițe în costumele lui de mare creator, fără ca untul, mirosurile diverse sau fumul să-i fi deranjat ținuta perfectă a îmbrăcămintei. În timp ce, în jurul lui, ajutoarele, pătate de grăsime, transpirate, se sufocau în fața cuptoarelor.

– Ei bine? întrebă el, prefăcîndu-se că nu înțelege de ce elevii lui îl priveau cu insistență.

Luă cîțiva creveți gri deja decorticați și-i tăie în bucățele mici ca bobul de orez. Puse unt cît o nucă și cîteva frunze de hașmă într-o tigaie mică și băgă un ou în apa clocotită, după ce se convinse că nu e crăpat. Peste 3 minute scoase oul, îi tăie vîrful și înlocui albușul, scos cu ajutorul unei linguriță, cu fragmente de creveți. Așeză oul într-un suport și pe deasupra răsturnă cu un gest sigur partea umplută cu creveți. Tăie apoi dintr-o franzelă lungă două bucățele subțiri și lungi, își puse un șervet curat pe colțul unei mese și se așeză la masă pentru a-și gusta oul.

Louis Philippon nu concepea să prepare felurile pentru ceilalți fără să mănînce și el ceva delicat.

Vittorio Pizzu își prevenise „locotenenții":

– Este o treabă pentru noi, nu pentru oamenii noștri. Italo ține la asta și eu de asemenea. Este vorba de o chestiune de onoare. Nimeni nu poate să se atingă de un membru al familiei fără să-și riște propria lui piele..

Aldo Amalfi, Vicente Bruttore și Joseph Dotto aprobaseră fără rezerve. Funcțiile lor atît de invidiate de *capi* erau închinate mai mult unor sarcini de administrare a morții decît morții propriu-zise. Violența și moartea fuseseră partea lor în timpul anilor de ucenicie. Acum le lipseau.

– Ei îl țin prizonier pe Moshe. Este probabil că tot ei s-o fi răpit și pe Angela Volpone.

– Îl omorîm și pe Gabelotti? întrebă Amalfi.

– Omorîm tot ce ni se spune. Vicente, trimite 4 „soldați" acolo. Îmbracă-i în gunoieri. Se vor instala pe o benă de gunoaie și se vor face că mătură trotuarul. Să ia mitraliere și grenade.

Bruttore aprobă. Procurarea benei nu punea nici o problemă. Pe fiecare treaptă a administrației locale, familia Volpone întreținea cu mari sume plătite pe tot anul oameni gata să-i facă servicii fără să pună nici un fel de întrebare. Administratorul depozitului central de vehicule de la primăria New York-ului era unul din acești oameni.

– Mă duc să-i previn, spuse Bruttore.

Au ținut apoi o ședință rapidă pentru a-și împărți sarcinile. Acum parcurgeau pe jos ultimii metri care îi despărțeau de imobilul lui Don Ettore. Mașina care-i adusese fusese parcată puțin mai sus, cu un șofer la volan, care avea consemnul să avanseze încet pînă la intrarea imobilului ca să-i recupereze de îndată ce operațiunea era terminată.

Vittorio îi văzu pe măturători dînd cu mătura neglijent prin fața intrării. Erau 4 și se făceau că nu-i observă pe Pizzu, Bruttore, Dotto și Amalfi, care avansaseră spre ei; lîngă trotuar o benă de adunat gunoi, avînd culorile municipalității. Pizzu făcu aprobator cu ochiul lui Vicente Bruttore. Nu se putu împiedica să nu tresară la vederea mașinii polițiștilor. Ziua nu se ivise încă și giroscopul de pe capotă trimitea cu intermitență scurte străluciri de lumină crudă.

Vittorio aruncă o privire întrebătoare unuia dintre gunoieri.

– Accident de motocicletă, spuse el printre dinți, fără a înceta să dea cu mătura. Puteți merge...

Vittorio își încruntă sprîncenele.

– Le-ai spus lui Francini și Favara să se întoarcă? îl întrebă pe Bruttore.

– Da, de ce?

– Pentru nimic... Să mergem!

Fără ca să știe acest lucru, beneficiau în acest moment de o mare șansă. Din instinct, merseseră pe lîngă zid pentru a ajunge la imobil. Or, în biroul de la primul etaj, Mauro Zullino, care-i semnalase pe cei doi motocicliști lui Giuliano Matarelle și lui Nitto Crisafulli, gărzile de la 7, stătea în continuare la pîndă la fereastra lui. Dar atenția îi slăbise. Fusese martorul plin de admirație al modului magistral în care oamenii lui Don Ettore se debarasaseră de motocicliști. În momentul acela își închisese televizorul; realitatea era cu totul alta! Contempla vag activitatea polițiștilor care băgaseră corpurile într-o ambulanță și se pregăteau să părăsească locul. Totul era calm în stradă. Sub fereastră, cîțiva tipi în salopetă roșie și cu mănuși de cauciuc galbene goleau cutiile cu gunoi și măturau trotuarul. Cînd Pizzu și cei trei locotenenți ai lui se strecurară

prin ușa de la intrare, Mauro Zullino avea privirea îndreptată în cealaltă direcție și nu-i văzu.

În liftul care-i ducea la etajul 7, Amalfi, Bruttore, Dotto și Pizzu nu schimbară nici un cuvînt. Știau că ușa liftului dădea direct în anticamera unde trebuiau să vegheze cel puțin doi „soldați". De reflexele acestor oameni depindea succesul expediției lor...

Liftul se opri cu un zgomot ușor. Al doilea noroc. Matarella și Crisafulli deschiseră ușa cu încredere, convinși că era vorba de șefii lor, Frankie Sabatini și Simeone Ferro, reîntorși din expediția lor de pedepsire a motocicliștilor.

Abia se întredeschise ușa că Vittorio Pizzu, care ieși primul, le trase cîte un glonte în cap fiecăruia. Căzură, cu fața plină de sînge, în timp ce Dotto, Bruttore și Amalfi îl depășeau pe Pizzu intrînd în forță în salon, cu un revolver în mîna dreaptă și cu o grenadă în stînga. Instantaneu, avură o imagine de ansamblu a ceea ce se petrecea aici. Deși zgomotul împușcăturilor precedase irupția lor în cameră cu o secundă, Gabelotti, care mesteca o tartină, n-avusese timpul s-o înghită. Carlo Badaletto, cu picioarele îndoite pe jumătate, băgase mîna sub veston, ca și Thomas Merta, a cărui armă aproape că se vedea. Dar, la apariția lui Pizzu și a oamenilor lui, își întrerupseseră instantaneu gesturile și înțepeniseră ca niște statui. Așezat în fața lui Don Ettore, Moshe, livid, se sculă deodată ca propulsat de un arc și urlă:

– Nu trageți!

– Este în regulă, Moshe? întrebă Vittorio, fără ca țeava pistolului Smith and Wesson Parabellum 39 să devieze cu un milimetru de la ținta către care era îndreptată, inima lui Gabelotti.

Moshe dădu afirmativ din cap, Don Ettore se întoarse spre el și îi spuse cu o expresie mîhnită:

– Moshe, prietenii tăi au un fel ciudat de a pătrunde în casa mea. Tu ești cel care i-a invitat?

Se reașeză cu răceală și bău o înghițitură de cafea.

– Este o neînțelegere, spuse Moshe.

– Unde este Angela Volpone? întrebă Pizzu cu o privire rea.

– Doarme, dacă totuși n-ați trezit-o voi. Moshe, explică-le tu.

– Așa e, confirmă Yudelman.

– Mergeți s-o căutați! ordonă Pizzu.

– Carlo!... spuse Gabelotti.

– Mă duc, Padrone!

– Nu mișca! spuse Pizzu. Aldo, du-te cu el!

Amalfi își înfipse pistolul în spatele lui Badaletto și-l împinse spre ieșire.

Ettore Gabelotti, care presimțea mirosul morții, știa bine că în acest moment pielea lui nu valora nici doi cenți. Își luă totuși un aer arogant, cu toată groaza care făcea să-i tremure picioarele.

– Acum, domnilor, vă cer explicații pentru atitudinea voastră dușmănoasă!

– Am făcut pace! lansă Moshe repede. Băgați-vă armele la loc!

Nimeni nu mișcă.

– Posibil, spuse Pizzu. Și adresîndu-se lui Gabelotti:

– Cei doi tipi de la intrare au vrut să tragă asupra noastră fără motiv. Au murit.

Don Ettore ridică ochii spre cer și-i spuse lui Moshe pe un ton de reproș:

– Nu au avut noroc nici ei, nici noi. Giuliano Matarella și Nitto Crisafulli erau tocmai oamenii care ne-ar fi putut spune numele ticăloșilor care voiau s-o răpească pe Angela Volpone!

După ce dictase scrisoarea, Italo Volpone o imobiliză din nou pe Ines lîngă calorifer. Orlando și el trecură în salon.

– Dacă blestemații ăia de veri vin, totuși, ce să fac? întrebă Lando.

– O descătușezi. Te așezi într-un colț. Dacă ceva ți se pare suspect, tragi imediat prin buzunar. Negresa ta este ușor de recunoscut. O păstrez în rezervă cîteva ore încă, dar ce vrei să facem cu ea? Nu este de-a noastră. Va vorbi.

Orlando își mușcă buzele. Nu putea să se opună eventualei execuții a amantei lui, dar pentru nimic în lume n-ar fi ajutat la asta cu nimic!

– Am planuri pentru tine, continuase Volpone. Bellinzona va veni să te înlocuiască dintr-un minut într-altul. Termină un lucru pe care i l-am încredințat. Tu să te întorci acasă, să te razi, să te schimbi și să te faci frumos. Trebuie să fii în plină formă. Am nevoie să seduci pe cineva.

– Pe cine, Padrone?

– Pe fata bancherului, pe Renata Kloppe.

Cu tot respectul pe care i-l purta lui Italo, Lando îl privi ca pe un martian.

– Dar, Padrone, se mărită în noaptea asta. Tot orașul vorbește!

– Un motiv în plus ca să-mi arăți de ce ești în stare!

– În ajunul căsătoriei? Sincer, Padrone, ce importanță are pentru noi dacă fac sau nu dragoste cu ea?

– Nu discut, replicase Volpone, cu un aer sever. Fă-i plăcerea mai întîi, mă ocup eu apoi de rest.

– Bine, Padrone...

Se duse să se uite în oglindă. Nu mai fusese acasă din ajun și arăta mai rău ca omul pădurilor, cu fața nerasă și cămașa mototolită. Să facă dragoste. Ușor de spus... Nu știa nici măcar a ce aducea această tipă. Afară de asta, nu-i era capul la acest fel de exerciții, îl neliniștea soarta lui Ines.

Se gîndea la cel mai potrivit mod de a se îmbrăca pentru a se pune în valoare; cineva sună la ușă: trei sunete scurte, două mai lungi, după codul convenit între membrii familiei. Intrînd în cameră, Pietro Bellinzona îi adresă un surîs parșiv.

– Unde-ți este frumoasa? Aș reîncepe...

– În camera ei, legată. Italo nu vrea să fie atinsă.

La timbrul rece al vocii lui, Pietro păru surprins.

– Îmi porți pică pentru că ți-am regulat-o?

– Nu.

– Serviciu comandat! N-am stricat-o, știi doar... Fără să vreau să te jignesc, fiindcă este curva ta, după cîte sule a cunoscut, una în plus, una în minus, ce mai contează...

Lando ridică din umeri.

– De acord, las-o baltă... S-ar putea ca doi din verii ei să vină să-i facă o vizită.

Bellinzona se uită la el buimăcit.

– Aici?. Nu, că ești nebun!

– Volpone este la curent.

– Ți-a permis să-i lași pe tipii ăia să intre aici?

– Da, dacă apar, o dezlegi și ești cu ochii pe ea.

– Sînt...

– Diplomați.

– Diplomați, pe dracu! Negri! Ce-a spus exact Italo, ce trebuie să fac?

Lando ezită o secundă. Cu regret, îi spuse adevărul:

– Dacă ți se pare ceva suspect, tragi la grămadă.

– Dacă treaba asta continuă, vom avea toți polițiștii acestei țări pe urmele noastre! Fără să mai vorbim de americani. Nu trebuia să accepte ca maimuțele astea să vină.

Lando se postă în fața lui, plin de furie.

– Încetează să-mi spui ce trebuie și ce nu trebuie să fac ! Nu mi-au cerut părerea ! Ea a vorbit la telefon, nu eu !

– Dar ia spune, îl ironiză Pietro, ești îndrăgostit lulea !

– Ciao ! spuse Lando, luîndu-și haina de pe spătarul unui scaun.

– O secundă, interveni Bellinzona. Arată-mi-o mai întîi.

Iritat, Lando deschise ușa camerei.

– Bonjur, păpușă, spuse Pietro.

– Dacă este chemată la telefon, o lași să vorbească. Iei celălalt receptor. Ordinul lui Italo.

– Și dacă vrea să facă pipi, face pe jos ?

Lando îi întinse cheia de la cătușe. Atunci se auziră lovituri puternice în ușă, acompaniate de rîsete și de strigăte vesele.

– Pe dracu, iată-i ! spuse Lando, băgîndu-și mîna în buzunar.

Bellinzona îl imită. Înainte ca ei să reacționeze, Ines urlă pe un ton de veselie și surpriză :

– Ei, băieți ! Vin imediat !

Bellinzona îi aruncă o privire furibundă.

– Spune-le că ești ocupată ! Îți las cinci minute ca să-i dai afară. După aceea o fac eu.

Ca să dea mai multă greutate discursului lui, își scoase pistolul Walther PP din buzunar.

Lando îngenunche ca să deblocheze cătușa. Din două salturi, Bellinzona se așeză într-un fotoliu lîngă intrare cu mîna dreaptă în buzunar și cu o revistă pe genunchi. Lando, remorcînd-o pe Ines în urma lui, se instală pe o canapea și o împinse înainte.

– Du-te să deschizi !

Fără să se grăbească, Ines dădu la o parte lanțul de securitate. În ușă nu fu vizibil pentru o secundă decît un imens buchet de liliac. Apoi doi tipi extraordinari coborîră capetele pentru a trece pragul. Aiurit, Bellinzona le privi picioarele ca să vadă dacă nu erau pe picioroange. Din nou un șoc. Era vorba, într-adevăr de picioarele lor și cei doi negri purtau 52 sau 53. Ca să se convingă că nu visa, Bellinzona se sculă : pentru prima dată cei 1,88 metri ai săi îi părură derizorii, iar cele 98 de kilograme insignifiante. Schimbă cu Lando o privire de stupefacție. În picioare, creasta părului lui Baretto de abia ajungea la înălțimea nodului cravatei celui mic, îmbrăcat cu o haină de tweed mustar, cămașă albă și pantaloni de flanelă. Celălalt era în blue-jeans, bascheți, bluzon și tee-shirt. Lăsară

să cadă pe jos liliacul, o luară pe Ines în brațe și, pe rînd, făcură cîțiva pași de vals cu ea strigînd, rîzînd și dîndu-i palme amicale pe umeri.

– Negri ticăloși!... izbucnea în rîs Ines, făcîndu-se că-i love-ște. Vreți să mă omorîți!

Brusc, cei doi uriași rămaseră nemișcați: băgaseră de seamă că alte două persoane erau în cameră. Cel cu pantalonul de flanelă tuși.

– Scuzați! spuse cel care purta bluzonul. Pantalonul de flanelă dădu din cap politicos și Bellinzona, uluit de aceste două exemplare în afara seriei, se întrebă dacă nu vor atinge plafonul cu capul. Curios, el care se considera printre cei înalți, înțelegea subit mentalitatea celor mici, simțind urcînd în el unde de agresivitate, care probabil îi agitau pe aceștia în momentul cînd își dădeau seama că sînt depășiți cu un cap.

Văzînd nedumerirea oaspeților ei, Ines, foarte spontan, veni în ajutorul lor. Întorcîndu-se către Pietro și Lando, ea le spuse cu o voce veselă:

– Pot să vi-i prezint pe verii mei? Kouakou... Rocky...

Cei doi negri avură un surîs strălucitor. Cu o perfectă naturalețe, făcură un pas către Pietro și Lando cu mîna întinsă, larg deschisă. Atunci, oamenii lui Volpone, cu toată neîncrederea lor congenitală, mereu sub șocul realității celor două fenomene omenești, comiseră o imprudență fatală: avură prostul reflex să-și scoată mîna dreaptă din buzunar, părăsind în același timp arma care era băgată acolo. Ceea ce se petrecu apoi fu atît de rapid încît și o cobră s-ar fi lăsat înșelată.

Simultan, Bellinzona și Baretto, ușori deodată ca niște baloane, se ridicară în aer pentru a descrie un arc de cerc fulgerător. Înainte chiar de a atinge pămîntul, unul fu atins cu o lovitură de dos de palmă în ceafă, celălalt cu o lovitură de picior în plex. Căzură la pămînt cu un zgomot care făcu să vibreze apartamentul. Instantaneu, cele 120 de kilograme ale lui Rocky și cele ale lui Kouakou îi striviră pe fiecare ca un concasor. Într-o clipă, armele lor trecură în mîinile uriașilor. Rocky se ridică.

– El este? întrebă arătîndu-l pe Baretto.

– Nu, spuse Ines, cel mare.

– Și ăsta? insistă Rocky.

Ea aruncă o privire disprețuitoare în direcția lui Lando, rămas amețit.

– Nimic... Un pitic...

– Du-te și fă-ți valiza și rămîi în camera ta. O să te chemăm cînd vom termina, spuse Kouakou.

Ines se întoarse fără a arunca o privire înapoi. Se auzi trîntindu-se ușa camerei ei. Acum, Rocky și Kouakou nu mai rîdeau.

Bellinzona mîrîi, strănută și deschise un ochi.

– Negri împuțiți!

Nici unul, nici celălalt nu se sinchisiră să răspundă. Discutară un moment cu voce guturală, fără a-i ținti măcar cu armele confiscate pe cei doi oameni ai lui Volpone, căzuți pe covor. În timp ce Lando își revenea, Bellinzona îl văzu pe Kouakou aruncînd în aer o monedă.

– Cap, spuse Kouakou.

Rocky se aplecă în același timp cu el pentru a controla.

– Ai pierdut! E pajura!

Pietro rînji.

– Ce jucați, negrilor? Fesele voastre?

– Ale tale, spuse Kouakou cu răceală.

– Tîmpiți de negri, spuse Bellinzona.

Kouakou îl privi cu mirare.

– Ei, Rocky, cred că această mare scroafă îți vorbește...

– Mie? Nu...

– Încurluiți de negri împuțiți! aruncă Bellinzona.

Fără ca el să înțeleagă de ce, Rocky și Kouakou izbucniră într-un rîs proaspăt și tînăr. Pietro se ridică cu greu pe picioare. Uriașii îl lăsară, privindu-l cu coada ochiului. La rîndul lui, Rocky scoase o monedă.

– Cap sau pajură?

– Rămîn la cap, spuse Kouakou.

Rocky făcu să zboare francul lui elvețian.

– Drace, ai cîștigat, se lamentă el.

Kouakou aruncă arma pe un divan și veni să se așeze în fața lui Bellinzona.

Lui Pietro, crescut cu duritate în viermuiala nemiloasă a docurilor din New York, nu-i fusese niciodată frică de cineva. La 13 ani el domnea deja prin teroare asupra bandelor de adolescenți din cartierul lui. Dar toți cei din casta străzilor aveau un punct comun: nu-i sufereau pe negri. Se întîmplase ca Sindicatul să-i întrebuințeze cîteodată pentru treburi mărunte pe care alții refuzau să le facă: să colecteze pariurile de la loteria cu numere, să revîndă în detaliu mici cantități de droguri, dar niciodată ceva mai important. Cel mult erau priviți ca ceva ce se situa între maimuță și cîinele domestic. Oricum, mai puțin decît oamenii...

– Sora mea pretinde că nu te-ai purtat respectuos cu ea, spuse Kouakou cu o mare blîndețe.

– Această femelă este sora ta? hohoti Pietro. Am regulat-o și puțea!

Deși era în gardă și gata de luptă, n-avu timp să vadă. Nici măcar să-și ridice mîinile ca să se apere. Trei lovituri succesive porniră din trei unghiuri diferite, cu o viteză uimitoare, atingîndu-l la ficat, la maxilar și la inimă, cu violența și precizia unui piston hidraulic. Bellinzona își vîrî gîtul lui de taur între umeri și se aruncă cu corpul înainte, cu toată greutatea celor 98 de kilograme, într-un atac orb care nu lăsase niciodată nici o șansă adversarilor săi. Craniul lui Pietro era dur ca granitul. La 18 ani, putea să-și epateze tovarășii de călătorie sfărîmînd cu lovituri de cap pereții de lemn ai compartimentelor vagoanelor de tren. Se avîntă. Kouakou făcu o simplă rotație a trunchiului. Cînd Pietro îl atinse, întinse piciorul. Bellinzona se lungi cu toată masa lui greoaie. Sub impactul căderii, o măsuță se făcu țăndări. În același timp, Lando se arunca cu sălbăticie spre Kouakou care era întors cu spatele. În mînă avea gîtul unei veioze pe care o spărsese.

– Pui de cățea, spuse calm Rocky.

Fără să se ridice din fotoliul din care nici nu găsise de cuviință să se miște, întinse o mînă imensă și prinse pumnul lui Lando pe care-l dezarmă dintr-o mișcare, lovindu-l în burtă cu piciorul. Apoi se ridică. Nici unul din cei doi frați nu gîfîiau cîtuși de puțin. Numai ochii lor străluceau de ură și dispreț. Kouakou îl ridică pe Bellinzona cu o singură mînă, ca pe un pachet de rufe murdare. Deschise centura colosului și îi coborî pantalonii. Bellinzona se trezi din leșin în momentul cînd Kouakou îi smulsese chiloții cu furie, rupîndu-i ca pe o zdreanță veche de mătase putredă.

Pietro își roti ochii înnebuniți și vru să se desprindă. Kouakou îl balansă înainte și-l lovi cu capul de trei ori de soclul de piatră al unei sculpturi abstracte. Căzut la picioarele lui Rocky, Lando, apucat de spasme, vomita fiere.

Kouakou se aplecă la urechea lui Bellinzona și îi murmură ceva la ureche. Pietro, care-l vedea ca printr-o ceață roșie, dădu din cap protestînd. Rocky se așezase într-un colț, cu spatele la ceilalți, dedîndu-se la niște mișcări bizare, ca și cînd urina, indiferent la ceea ce se întîmpla în spatele lui.

Kouakou, ale cărui degete puteau apuca cu ușurință o minge de baschet, strînse cu dezgust capul lui Bellinzona.

– Ascultă-mă bine, spuse el fără să ridice tonul. Vei suferi ceea ce ai făcut-o să îndure pe sora noastră. Nu negrii sînt cei încurluiți. Tu vei fi acela!

Bellinzona își dădu seama cu disperare că era dezarmat și că nu mai avea putere nici cît un copil. Din nou dădu din cap. Corpul lui enorm, pe jumătate dezgolit, se întindea pe mochetă, bucile lui groase și pulpele lui monstruoase evocînd partea din spate a unui porc ajunsă pe butucul măcelarului. Ochii lui se împăienjeniră de lacrimi de neputință.

– Nu faceți asta, fraților! Nu faceți asta!...

Fără să-l asculte, Kouakou i se adresă lui Orlando, care avea fața verzulie, șiroind de sudoare.

– Tu nu vei păți nimic acum. Vrem pur și simplu să-l vezi pe camaradul tău cum este regulat. Și știi de ce? Pentru că nu-ți va ierta niciodată faptul c-ai fost martor. Îi va fi frică să n-o spui și altora.

Îl fixă o secundă în tăcere și trase concluzia:

– Te va omorî!

– Nu faceți asta! gemu Bellinzona. Mai bine omorîți-mă, dar nu faceți asta!

– Gura, porcule! Rocky?

– Gata! spuse Rocky.

Capetele se întoarseră spre el. Era în fața lor acum și ceea ce văzură Bellinzona și Orlando îi înspăimîntă. Din șlițul deschis al pantalonului lui Rocky izbucnea un falus de proporții neomenești, umflat, întins la verticală cu o astfel de forță încît părea că nimic nu-l va face să se încline. Kouakou îngenunche rapid, îl întoarse pe Bellinzona ca pe o clătită, îl strivi cu toată greutatea la înălțimea omoplaților și-i puse pe ceafă propriul lui revolver.

– Trage scîrbă, trage! strigă Bellinzona.

Kouakou îl apucă de o ureche și-l apăsă cu fruntea de pămînt. Năucit, Lando vru să închidă ochii, dar îi redeschise numaidecît, fascinat de oroarea spectacolului. Îl văzu pe Rocky întinzîndu-se peste Bellinzona, care plîngea ca un copil, zgîriind podeaua cu unghiile.

– Nu asta!... Nu asta!...

– Bastardule! mormăi Rocky, încălecîndu-l.

Un minut, șoldurile lui ondulară cu ezitare, în timp ce degetele sale musculoase se înfigeau în carnea moale și albicioasă a lui Pietro, pentru ca să-și facă mai bine loc. În această cameră delicată și feminină din centrul orașului Zürich, se revenea brusc la sălbăticia popoarelor primitive.

Cei doi frați nu mai aveau nimic din specialistul în fizică nucleară și din campionul profesionist : două animale cu ochi nebuni, gîfîind și răcnind. Două animale aplicînd legea talionului.

Cu toate zvîcniturile disperate ale victimei sale, Rocky reuși să-și proiecteze șoldurile înainte într-o mișcare irezistibilă : forță trecerea.

Urletului de durere al lui Bellinzona îi răspunse ca un ecou strigătul victorios venit din străfundurile timpurilor.

16

– Ce ți s-a întîmplat ? întrebă Chimène Kloppe. Ai un aer ciudat.

Lăsă rochia pe care tocmai o examina și veni să pună mîna cu îngrijorare pe umărul soțului ei.

– Din cauza Renatei ? adăugă ea.

Homer îi mîngîie încet mîna, dar privirea îi rămase îndepărtată și absentă.

– Vrei ceai ?

Făcu un semn din cap că nu dorea.

– Nu te neliniști. Știu că este o încercare grea pentru un tată... Un moment greu de trecut... Uită-te la mine o secundă...

Îi luă bărbia între degete și i-o ridică.

– Surîde-mi...

În mod mecanic, buzele lui Kloppe se întredeschiseră lăsînd să se vadă o dantură perfectă.

– Îmi place cînd surîzi, spuse Chimène.

Cu 4 ore mai înainte, Homer zăcea încă în cabinetul doctorului August Strohl. Era singurul care suferise o agresiune fizică. Totuși, el a fost cel care l-a ajutat pe dentist să-și revină, în timp ce Ingrid abia se ținea pe picioare. Profesorul trecea printr-o criză nervoasă în care lacrimile se amestecau cu protestele.

– M-au obligat, domnule Kloppe ! Nu voiam ! Este groaznic ! Ingrid avea un brici pe gît. N-o să mi-o iert niciodată, niciodată !

Contrar tuturor așteptărilor, prăbușirea nervoasă a celor doi susținuse moralul bancherului. Inconștientul nu se înșală

niciodată: ca din întîmplare, îi veni în gînd o frază care rezuma situația: „Strînge dinții!"

La enunțarea ei înțelesese ceea ce era de rîs: nu mai avea ce strînge! Gustul scîrbos al sîngelui îi umplu gura, un cheag de sînge prins de gingia de sus îl făcu să simtă o senzație de greață. În mod instinctiv, smulse cu vîrful degetelor acest ghem moale care îi era străin, dar care emana totuși din substanța lui vitală. Imediat hemoragia reîncepu cu forța unui gaizer în miniatură.

– Îngrijește-mă, idiotule, în loc să te scîncești atît!

Îl zgîlțîi pe Strohl cu furie. Profesorul păru că iese dintr-un vis urît.

– Așezați-vă, aveți dreptate... am să vă îngrijesc... vă voi îngriji... Ingrid! Comprese... coagulant...

Își regăsise reflexele profesionale, eliberat parcă dintr-o dată datorită bravurii bancherului, exaltat de hotărîrea acestuia.

Va repara... Cu efort și pricepere putea să reconstituie ceea ce fusese constrîns să distrugă. Mai tîrziu...

– Fata mea se mărită în noaptea asta, spuse Kloppe. Vreau să-mi primesc eu însumi musafirii, și pe dumneavoastră între ei. Cu toți dinții mei.

Cu tot șuieratul groaznic al vocii lui, Ingrid și August înțeleseră sensul cuvintelor pronunțate. Schimbară o privire îngrijorată; pe viu, pe aceste gingii mutilate, era oare posibil să pui o proteză provizorie?

– La lucru! îi încurajă Kloppe cu o ridicare a buzelor care se vroia un surîs, dar care nu reuși decît să descopere rănile deschise ce-i mutilau gura.

Operația durase 3 ore. Profesorul și soția lui se întrecuseră pe sine. Avînd motive diferite, nici unul din ei nu făcuse vreo aluzie la agresiunea ce avusese loc. Kloppe pentru că știa motivul, Ingrid și August pentru că se aflau într-o stare de șoc. Cînd bancherul s-a uitat din nou în oglindă, își regăsise aproape intact aspectul obișnuit: maxilarele erau împodobite de cele două rînduri de dinți. Numai un mic detaliu mai trebuia precizat: nu erau dinții lui.

– Mă voi duce imediat să fac o plîngere, spuse Strohl.

Homer îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Făceți-o, dacă doriți, este dreptul vostru. Dar, pentru moment, vă interzic să-mi pomeniți numele în această afacere.

– Dar de ce? De ce?

Kloppe era gata să-i răspundă: „Secret bancar", dar se abținu in extremis; își luă cașetele, dezinfectantele și cicatrizantele pe care i le întinsese Ingrid și îi salută dînd din cap.

– Ne vom revedea diseară. Vă felicit. Ați făcut o treabă bună.

Fraza era așa de ambiguă că o dată în plus Strohl simți cum îi dau lacrimile. Apucă timid mîna bancherului.

– Domnule Kloppe...

– Știu... Știu... Pe diseară...

Prea excitat de ideea luptei pe care trebuia s-o susțină pentru a-și păstra mintea clară în ciuda analgezicelor și a calmantelor înghițite, Kloppe se întorsese curajos la bancă, ca să execute pe loc ceea ce proiectase să îndeplinească după căsătoria fiicei lui. Trimise două telexuri: unul lui Melwin Bost, la Detroit, pentru a-i da ordinul de a preveni pe proprietarii lui Beauty Ghost P9 de riscurile conducerii mașinii. Celălalt, în Africa de Sud, lui Eric Mortaeldt, directorul lui Wassenaar's Consolidated: „DE ACORD CU FINANȚAREA LUCRĂRILOR DE SECURITATE ALE ȘANTIERULUI. TRIMITEM IMEDIAT FONDURI".

Puțin îi mai păsa de-acum înainte că se sfărîmă în pulbere imperiul lui bancar. Esențialul era să fie în pace cu conștiința lui. Definitiv.

Decisese, de asemenea, să-și deschidă inima lui Chimène, să-i destăinuie greșelile lui, să nu-i ascundă nimic. Reîntors acasă, amînase clipa cînd avea să-i vorbească, întrebîndu-se dacă inițierea soției lui în tainele universului său atît de brutal în ultimele 48 de ore nu o va traumatiza grav. Avea el, oare, dreptul să o expună la loviturile pe care el le primise? Chimène trăia pe norul ei roz. Era ea făcută pentru asemenea încercări?

– Chimène...

– Homer?

În picioare, în fața oglinzii, ea rîdea de plăcere, drapîndu-se cu rochia mov, pe care o va purta în aceeași seară. Ceremonia ceaiului... Cumpărăturile... Trăncănelile... Culoarea unei fețe de masă...

– Trebuie să-ți spun,... începu Homer.

– Îți place?... Poftim? Ce vrei să-mi spui?

Kloppe renunță. Durerea i se părea din ce în ce mai greu de suportat.

– Nimic, spuse el... Nimic...

Fraza îl frapase. O păstrase într-un colț al memoriei. Fusese scrisă de un autor francez, un oarecare Coctail sau Cacot sau

Cocteau, nu mai știa bine. Acesta spusese: deoarece misterele ne depășesc, să ne prefacem că sîntem organizatorii lor... În mod curios, groaza îi revenea în minte, acum, dar Gabelotti nu s-ar fi gîndit niciodată c-ar putea-o aplica în practică, căci i se părea a fi caracteristică pentru un om neputincios. Grupați în jurul lui, cu figura sumbră și preocupată, Carmine Crimello, Angelo Barba, Thomas Merta, Carlo Badaletto, Frankie Sabatini și Simeone Ferro. Faptul că șeful nu reacționase imediat după ce membrii unei familii rivale le suprimaseră doi *punk*, sub propriii lui ochi, îi aruncase într-o stare de stupefacție. Marea forță a Sindicatului consta în aceea de a nu lăsa niciodată să treacă nepedepsit nici cel mai mic afront.

Tocmai pentru că toată lumea cunoștea aceasta, trebuia să fii foarte atent înainte de a călca legile pe care le decreta. Ori Don Ettore se ramolea, ori îi era frică de Volpone, ori ținea în rezervă o lovitură secretă. Ceea ce spera fiecare. Corpurile celor doi oameni asasinați de Vittorio Pizzu fuseseră cu discreție evacuate din imobil.

Fuseseră puse în ascensorul care le dusese direct la subsolul unde se situau garajele. Acolo fuseseră încărcate într-o furgonetă. Familia Gabelotti cumpărase într-un mic cimitir de la periferia New York-ului vreo 30 de sicrie de familie. Cînd survenea un deces, datorită armelor de foc în majoritatea cazurilor, defunctul era adăpostit fără să mai fie necesare formalitățile administrative obișnuite – morgă, autopsie, poliție. Paznicii concesiunii erau oameni siguri, plătiți gras: înmormîntarea unui anonim în timpul nopții nu jena cu nimic existența lor calmă și confortabilă, departe de zgomotele orașului, în murmurul chiparoșilor. Ca un bun sicilian ce era, Don Ettore știa că cel mai rău dintre asasinii lui prefera să fie înmormîntat în pămînt creștinesc decît să fie înțepenit într-o dală de beton balansată în mare. Prin delicatețea și tactul acestui gest, el își consolida printre trupele sale respectul cuvenit.

Avu un surîs misterios pentru statul său major.

– Cunoașteți situația, începu el, Mortimer O'Broin a vrut să ne dubleze. Nu știm dacă este mort sau în viață, nici unde se găsește. După părerea mea, asociatul nostru – se întrerupse pentru a-și drege glasul – asociatul nostru, Volpone, i-a făcut felul. A greșit. Pentru că în mîinile mele gunoiul de O'Broin ar fi mărturisit, vă garantez! Or, banii noștri sînt în continuare blocați la bancă. Nici Italo Volpone, nici eu însumi nu sîntem în posesia numărului de cont. Bebe Volpone este plin de bunăvoință. Asta nu este suficient. În consecință, pentru a

reglementa această afacere care începe să se degradeze, am decis să mă duc eu însumi la Zürich.

Oamenii se priviră cu mirare: lui Don Gabelotti îi era scîrbă să se deplaseze. Lumea venea la el. De ce ar inversa el ordinea lucrurilor? În afară de asta, fobia lui pentru avion era unul din subiectele de glumă în diferitele familii ale Sindicatului.

– Cum vreți să călătoriți? îndrăzni Crimello.

Făcu greșeala să adauge, fără a se gîndi la ceva rău:

– Cu vaporul?

– Repetă, spuse Ettore cu o voce în care se simțea amenințarea.

Carmine Crimello, înțelegînd c-a făcut o greșeală, îi privi pe ceilalți. Dar nimeni nu-i veni în ajutor. Ostentativ, își întoarseră privirea de la ei. Carmine, lăsat singur, trebui să facă față.

– N-am spus nimic rău, Padrone. Știu că nu vă place avionul. Asta-i tot! (Cu lașitate, adăugă): Nu sînteți singurul. Nici mie nu-mi place avionul...

– În viitor, păstrează-ți consolările pentru tine! Avionul, o să-l iei mîine!

Capetele se îndreptară.

– Și eu, adăugă Don Ettore, cu un aer de fermitate sălbatică. Bineînțeles că nu putem ajunge la Zürich toți odată. Angelo, Thomas și Carlo veți ateriza la Lyon. De acolo veți lua trenul pentru Elveția. Frankie și Simeone vor merge la Milano și vor ajunge la Zürich cu aceleași mijloace. Tu, Carmine, fiindcă ți-e frică să zbori, vei veni cu mine direct la Zürich. (Îi aruncă o privire apăsătoare.) Te voi lua în brațe ca să te liniștesc.

Se auziră cîteva rîsete, repede curmate.

– Acolo îi veți întîlni pe oamenii lui Volpone. Acela dintre voi care va face cea mai mică aluzie la evenimentele recente va fi trimis imediat înapoi în America. Atîta vreme cît nu vom recupera banii, vreau pace! Cer o armonie perfectă!

– Și după aceea? se interesă Angelo Barba foarte serios.

– După ce anume?

– Cînd vom avea banii?

– Va mai fi destul timp pentru a discuta cu Don Italo Volpone, spuse Gabelotti.

Pronunțase cuvîntul „Don" ca și cînd ar fi vrut să se debaraseze de un scuipat.

Totul îi scăpa! Angela nu fusese încă găsită, Gabelotti îi punea bețe în roate și-l păstra pe Yudelman ca ostatic. Vittorio Pizzu nu era în stare să ia o inițiativă, Homer Kloppe nu mărturisea. O dată în plus Italo se blestemă pentru lipsa lui de control: avusese șansa să-l aibă în mînă pe Mortimer O'Broin; o pierduse. Avocatul nu era din specia bancherului. Cu un pic de răbdare s-ar fi prăbușit și i-ar fi spus numărul care cauzase deja atîtea morți violente. Italo nu avea decît o dorință, să se întoarcă în Statele Unite, să treacă New York-ul prin foc și sînge ca să-și regăsească nevasta. Dar își jurase să nu plece din Zürich înainte de a recupera banii operațiunii OUT cu propriile lui mijloace. Era vorba de viața lui, de viitorul lui, de onoarea lui. Știa exact ceea ce se spunea despre el în spatele lui, cînd era comparat cu Genco: comediant, frivol, violent. Era ceva adevărat în toate acestea. Dar de ce nu înțelegeau că el era așa tocmai pentru că Genco se născuse înaintea lui? Genco fusese cel care, mai mult decît propriul lui tată, îl crescuse, îl protejase, îl răsfățase, îl ferise de orice grijă, luînd deciziile în numele lui, vorbind în locul lui. De-a lungul anilor, pe cînd puterea fratelui mai mare nu înceta să crească, Italo luase obiceiul să se bazeze pe el, să trăiască în umbra lui. De ce să cucerească, dacă-i era suficient să ceară? De ce să se bată, dacă Genco o făcea pentru el? Genco era cel care-i dăduse drăgăstoasa poreclă de „Bebe" și Italo, care-și adora și admira fratele, ajunsese să se identifice cu el, să considere victoriile lui Genco ca pe ale lui.

Nu începuse să ia cunoștință de adevărata sa identitate decît după ce o întîlnise pe Angela. Lîngă ea simțise deodată că este înzestrat cu propria lui personalitate. Nu mai era micul frate al cuiva, ci un om întreg, gata la orice pentru a-și păstra soția. Încercase să-i explice această metamorfoză fratelui mai mare, reproșîndu-i cu gentilețe că l-a ferit de prea multe ori de răspunderi. De-acum înainte dorea să joace un rol activ într-unul din posturile de comandă ale familiei. Genco îl ascultase în tăcere, cu multă atenție.

– Nu-ți reproșez nimic, Genco, dar poate că tu mi-ai dat prea multă dragoste. Am impresia că asta mă sufocă. Tu ești prea mare pentru mine, dar exist. Aș vrea să zbor cu propriile mele aripi.

Genco îl înțelesese oare? Îi zburlise părul surîzînd, ca atunci cînd erau copii.

– Ai dreptate, Bebe, dar nu trebuie să fii supărat pe mine, poate nu te-am văzut crescînd.

– Am 38 de ani.

Genco nu avea decît 46. Dar cînd Italo nu era decît un copil de 10 ani, Genco domnea deja peste vreo zece adulți, foarte duri, din lumea interlopă, pe care nu ezitase să-i înfrunte cu pumnii sau cu cuțitul. Îi domina în special prin perspicacitate, inteligență, simțul măsurii. Nu avea nici 20 de ani cînd personaje sus-puse veneau să-i ceară sfat și protecție. Acești 8 ani diferență duseseră la aceste raporturi ca de la tată la fiu, de la profesor la elev. Pentru Genco, Italo va avea întotdeauna 10 ani. Dar, de-acum înainte și pentru totdeauna, Genco nu va mai avea pentru Italo decît 46 de ani, vîrsta morții lui.

După apelul lui Pizzu, s-a întors la morgă. Funcționarul a deschis din nou cutia în care zăcea piciorul fratelui său. Italo s-a recules mult timp în fața acestei derizorii rămășițe, lăsînd să-i curgă lacrimile amare și dulci, în timp ce-l cuprindea o formidabilă voință de revanșă.

După aceea revenise la vilă. Folco Mori conducea. Nu schimbaseră nici o vorbă. Italo Volpone știa acum că el va continua opera fratelui său, singurul mod de a aduce un omagiu memoriei lui, ca recunoștință a binefecerilór și a dragostei primite de la el. Își jură cu tărie să fie demn de greaua coroană care îi revenea. Nenorocire celor care ar dori să i-o ia ! Dar ca să se impună în fața celor de la Sindicat, trebuia să termine mai întîi ceea ce moartea lui Genco întrerupsese : să-l constrîngă pe Kloppe să efectueze transferul.

Pătrunzînd în salonul vilei, îi găsi pe Pietro Bellinzona și Orlando Baretto așezați pe marginea unei canapele. Își dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Lando ar fi trebuit să vină singur.

– Parcă-ți ordonasem să păzești negresa ! îi spuse pe un ton răstit lui Bellinzona.

Constată că fața colosului era acoperită de hematoame. Pietro plecă capul cu descurajare.

– Am fost trași pe sfoară... A șters-o !

Italo simți cum îi fuge sîngele din obraji. Ines avea de jucat încă un rol important în proiectele sale.

– Ne-au căzut în spate frații ei, adăugă imediat Lando.

– Gura ! Îi vorbesc lui Bellinzona.

Folco Mori se adînci cu totul în contemplarea jaluzelelor... Bellinzona, incapabil să vorbească, își îndepărtă mîinile în semn de neputință.

– Atunci ? urlă Volpone.

– Erau doi... începu Bellinzona cu o voce aspră și voalată. (În mod vizibil cuvintele îi făceau rău.) Nu i-am pierdut din ochi cînd au intrat... Aveam degetul pe trăgaci... Și ei... atunci...

– Atunci ce?

Bellinzona fixă vîrful pantofilor.

– Nu înțeleg, Padrone...

Își lăsă fraza neterminată, vru să continue, dar nu putu decît să repete, strivit de rușine:

– Ne-am lăsat duși...

– Un uriaș cu un glonte în cap nu mai este un uriaș: este un rahat! izbucni Volpone. Și voi amîndoi sînteți niște rahați! Doi tîmpiți! Am nevoie de această negresă! Unde este?

Lando și Bellinzona nu îndrăzniră nici măcar să schimbe o privire. Lando era groaznic de neliniștit. Ar fi dat orice pentru a nu fi fost martor la sodomizarea lui Bellinzona. Cel mai mic dintre cei doi negri, cel care avea doar 2,20 metri, îl prevenise: „Nu e nevoie să te atingem! Camaradul tău o va face în locul nostru: te va omorî!" De cînd părăsiseră apartamentul lui Ines, această amenințare îl obseda. Revenind la vilă, Bellinzona și el s-au ferit să facă vreo aluzie la cele întîmplate.

– V-am întrebat ceva! tună Volpone. Unde este?

Tăcură.

– Lando, întinde-o! Ai o treabă de făcut! În locul tău aș reuși...

– Da, Padrone.

În starea de prostrație în care se afla, ce șansă mai avea s-o seducă pe fata unui bancher? Să presupunem că o va întîlni, că va reuși să-și șteargă de pe față expresia rătăcită. Să presupunem că-l remarcă și că-l place. Și? Trebuie să ai spiritul liber pentru performanțe sexuale. De cînd l-a văzut în acțiune pe fratele lui Ines, certitudinile asupra virilității sale primiseră o lovitură serioasă. Știa, totuși, că Volpone nu va admite un al doilea eșec.

– Folco, du-te la aeroport, scormonește acrogara. Pot fi reperați ușor cei trei uriași! Pietro, întovărășește-l! Dispari sau îți rup gura!

Bellinzona se ridică cu greu. Toată viața lui va trebui să trăiască cu această umilință. Doar dacă-i va omorî el însuși pe cei care îl făcuseră s-o îndure. Aproape că regretă că Volpone, purtat de furie, nu-l omorîse ca să-l pedepsească pentru nereușita lui. Se luă după Folco Mori care avea destul tact pentru a nu-i pune nici o întrebare...

Exasperat de această nouă lovitură, Volpone se precipitase în cameră ca să cheme New York-ul; trebuia să știe ceva despre soarta Angelei, neliniștea îl sufoca...

Primele cuvinte pe care le auzi din gura lui Vittorio Pizzu îi dădură o senzație plăcută de ușurare:

– Soția dumneavoastră este acasă, Padrone, se simte foarte bine... Vi-l pasez pe Moshe, vă va explica totul!...

Ieșind de la Gabelotti cu Angela Volpone, Vittorio Pizzu și cei trei *capiregime* ai lui, Yudelman s-a gîndit îndelung cum va trebui să se comporte. Era tot atît de periculos să-i spui adevărul lui Italo, cît și să i-l ascunzi. Moshe nu crezuse un cuvînt din pioasa minciună a lui Gabelotti: cu toate amenințările imaginare invocate pentru a justifica răpirea, Don Ettore îi sechestrase. Nu ca să-i apere, cum afirmase cu mîna pe inimă, ci ca să-i păstreze ca ostateci pentru a-i tăia aripile lui Volpone. Lipsa lui de reacție față de asasinarea celor doi oameni nu dovedea deloc că ar avea intenția să șteargă totul cu buretele. Moshe știa că Gabelotti nu uită niciodată și nu iertă nimic. Don pusese miza arzătoare a celor două miliarde de dolari înaintea satisfacției represaliilor imediate: socotelile se vor reglementa mai tîrziu.

Adevăratul pericol era Volpone. Teama de a nu fi luat în serios se adăuga la amorul lui propriu bănuitor. Era încă prea fraged, nu destul de sigur pe el pentru a ști să încaseze fără să crîcnească și să lovească cu folos. Yudelman va trebui să-l conducă cu atîtea precauții ca și cînd ar trebui să dezamorseze o bombă. Nehotărîndu-se încă pentru nici o tactică, adresă o rugăminte mută zeilor improvizației și luă receptorul pe care i-l întindea Vittorio Pizzu.

– Totul merge bine, Italo, totul s-a aranjat! spuse confecționîndu-și o voce calmă, așezată.

– Unde era Angela?

– Îți voi spune tot, Italo. Îi sîntem foarte îndatorați lui Don Ettore! Fără el...

– Ce? Ce-mi tot îndrugi? i-o tăie Volpone...

– Gabelotti ne-a scăpat dintr-o porcărie... El a aflat că sîntem amenințați. Din respect pentru tine, ne-a ascuns la el.

– Ce?

– Da, Italo, ne-a oferit ospitalitate...

– Cui?

– Angelei și mie...

– Nevasta mea s-a dus la porcul ăla gras? A atins-o? Vorbește!

Yudelman simți cum o parte din siguranța lui îl părăsește.

– La mijloc este o neînțelegere, Italo!

– Și Genco este tot o neînțelegere? Și O'Broin? Faci grații unui sac de grăsime cînd nici nu știu dacă nu ne-a furat banii?

– Lasă-mă să-ți vorbesc, Italo...

– Gura! Nu știi nimic! A primit limba mea?

– Limba ta?

– Limba șmecherului care ne fila încă de la New York pentru a da socoteală noului tău prieten! Limba lui Rico! I-am trimis-o împachetată în pașaportul lui! Unde este Angela?

– La tine acasă.

– Cine o păzește?

– Patru oameni sub ordinele lui Vicente: Giannini, Calo, Pici și Chifalo.

– Mai pune patru în plus! Dacă a speriat-o numai, te voi ucide cu mîna mea, Moshe!

– De acord, o să mă omori! Pot să spun și eu un cuvînt?

– Nu! Nu știi nici că oamenii mei au trebuit să lichideze doi polițiști!

– Elvețieni? se sufocă Yudelman.

– Americani. Tipi de-ai lui Kirpatrick. Asta schimbă ceva?

– Ah! Pe dracu... Nu!

– Ba da! Bancherul refuză cu încăpățînare să mărturisească unde sînt banii. Pe aici mișună polițiștii și turnătorii. Eu îmi dau toată osteneala și în timpul ăsta omul meu de încredere pactizează cu putoarea care mi-a răpit nevasta, după ce mi-a asasinat fratele!

– Nu-i adevărat! se răzvrăti Yudelman. Te înșeli! Dacă Gabelotti ar fi fost vinovat, nu ne-ar fi dat drumul niciodată!

Moshe își mușcă tare buzele, dar prea tîrziu: îi scăpase! Volpone explodă:

– Nenorocit de porc, de mincinos murdar! Înțelegi ce mi-ai spus?

Dezastru... De acum înainte nici o alianță nu mai era posibilă.

– O.K.... O.K.... spuse Yudelman, cu o voce înceată. Deoarece vrei adevărul, iată-l. M-am reîntors la Gabelotti. Nu m-a mai lăsat să plec. Din cauza ta, Italo. Mi-a cerut să te chem. Tu părăsiseși hotelul. I-a țîțîit inima de frică. Și tu ai fi procedat la fel în locul lui. A trimis doi *punks* la tine ca s-o ia pe Angela...

– Nemernicul!

– În dimineața asta, la ora 5, mi-a spus că sîntem liberi. S-a scuzat și mi-a explicat de ce acționase în felul ăsta. După el, se pare că cineva voia să-ți răpească nevasta...

– Cine?

– Nu știu. El a vrut să ne protejeze. Spune că sîntem asociați, că avem interese comune...

– Și tu ai crezut toate astea!

– De ce nu! Mai ales după cele ce mi-ai spus tu despre limbă. Ar fi putut să ne omoare! Atunci a sosit Pizzu, conform ordinelor tale, cu Aldo, Vicente și Joseph. Au omorît cele două gărzi de la intrare, ceea ce complica și mai mult lucrurile...

– Crezi, poate, că mi-aș fi lăsat nevasta prizonieră fără să intervin?

– Nu mai interveni, Italo, te implor! Mă scurtcircuitezi... Înțelege că Gabelotti fierbe în aceeași oală cu noi. Nici el nu poate pune mîna pe bani.

Volpone tăcu un moment. Moshe înțelese că ultimul argument îl convinsese.

– Dar de ce? De ce? Întrucît are numărul contului.

– Nu. Pentru un motiv pe care nu-l cunosc, nu-l are. Banii ar fi fost departe!... Italo, ascultă-mă... Genco a murit și tu vei deveni capul familiei. Vei fi un Don. Asta enervează destui oameni. Ești contestat de cei din *Commissione*, ei nu te vor, sînt porniți datorită trecutului tău, îi jenezi. La cea mai mică greșeală te lichidează! Nu vreau să te lichideze, Italo... Dacă mă asculți, avem o șansă...

– Nu mai insista, ipocritule! Gabelotti n-ar fi îndrăznit niciodată s-o răpească pe soția lui Genco!

– Exact! Dar fratele tău nu i-ar fi agitat niciodată o cîrpă roșie pe sub nas! El i-ar fi dat asigurări în loc să-l bage în răcori cum ai făcut tu! Știi tu cine profită de prostiile noastre? Bancherul! Dușmanul tău nu este Gabelotti, ci Kloppe! Nu cunoști încă rasa asta, Italo. Sînt haimanale „cinstite", mai răi decît cîinii! Și puternici, tenaci, șmecheri, vicioși! Și mult mai duri ca noi... Au distrus guverne, au cîștigat războaie, au trimis la moarte mulți șefi de stat! Sînt mai periculoși decît zece armate, înnebunesc pămîntul întreg, ei domnesc, au banii! Dacă nu li se dă acest blestemat număr de cont, nu vom vedea niciodată culoarea celor două miliarde ale noastre! Trebuie să ne unim cu Gabelotti, Italo, să ne punem toate forțele în comun!

– Ce poate să facă acest vițel mai mult decît mine, dacă n-are cifrul codului ? întrebă Volpone pe un ton agresiv.

– Vei vedea asta acolo cu el.

– Cum ?

– Don Ettore va sosi mîine la Zürich, vine să te întîlnească.

Există un mic bar în strada Colisée, în cartierul Champs-Elysées. Femeile care fac curățenie nu au acces decît la ora 9 dimineața, cînd ultimii clienți îndrăznesc să înfrunte lumina zilei și cînd muzicanții își strîng instrumentele. Domnește în permanență mirosul de tutun rece, amestecat cîteodată cu emanații acre de marijuana, pe care fanaticii jazzului se duc s o fumeze pe ascuns la toaletă, strecurîndu-se între ritmul alert al instrumentelor de percuție și suspinul saxofonului. De obicei, clubul nu reîncepe să trăiască decît la sosirea barmanului, către ora 6 după-amiază. Dar acum, la ora 4, în noaptea artificială a luminilor tamizate, în timp ce strada vibra de ambuteiaje și de rumoarea unei mulțimi anonime, grăbindu-se orbește ca furnicile către treburile cotidiene, barul răsuna deja de sunetul limpede precum cristalul al arpegiilor înșirate cu nonșalanță de către un muzicant somnoros, de acordurile la care răspundeau notele surde ale unui bas.

Muzicanții au fost nevoiți să vină la ora 3 ca să repete cu o nouă cîntăreață, al cărui debut va avea loc astă seară. În afară de barman și de basist, un bărbos lung și subțire cu privirea încețoșată de vaporii nopții precedente, toți erau negri.

– O.K., băieți, spuse cîntăreața. Încă o dată.

Bău o înghițitură de suc de portocale și atacă cu o voce joasă și aspră fraza muzicală a *Laurei* pe care o întrerupsese ca să-i indice chitaristului locul exact unde trebuia să-și înceapă acordul.

Muzicanții i-au întîmpinat cu bucurie pe cei trei prieteni în trecere prin Paris, dintre care cel puțin doi erau celebri în țara lor, Statele Unite.

Datorită prezenței lor începeau să se încălzească, fericiți că le pot oferi muzica lor, știind că ei o trăiau cu tot atîta intensitate ca și cînd ar fi folosit el înșiși instrumentele. Cei doi băieți și fata, toți frumoși ca niște zei, erau instalați cu ochii pe jumătate închiși, alungiți cu picioarele sub o masă, cu capul ușor răsturnat pe spate, ritmînd dialogul melodic al cîntărețeî și al instrumentelor prin pocnituri de degete și printr-o ondulație imperceptibilă a corpurilor.

– Vino, Ines, o încurajă cîntăreața, vino și cîntă cu mine !...

Rocky și Kouakou aprobară cu un surîs. Ines se ridică, cu o țigară în mînă, cu paharul în cealaltă, se apropie de estrada în miniatură și începu să fredoneze în contratimp, decalînd măsurile, depărtîndu-se de acompaniament cu siguranța unei profesioniste.

Zürich era departe. Sosiseră la Paris cu o oră mai înainte. În seara asta, Kouakou se întorcea la Saclay, Rocky va lua avionul pentru New York, iar Ines va pleca la Londra, unde avea mulți prieteni. Faptul că frații ei alergaseră de la capătul lumii la apelul ei o umpluse de o bucurie orgolioasă. Prezența lor o spălase de murdăria ultimelor trei zile din Elveția, ca și cînd nimic nu s-ar fi petrecut. Chiar și scrisoarea pe care Volpone i-o dictase sub constrîngere o făcea să surîdă : aceste lucruri n-o mai priveau. O dată în plus trăgea o linie peste ceea ce fusese viața ei. Puțin îi păsa acum de trecut, ca și de viitor. Ceea ce o interesa era prezentul imediat.

Le aruncă o ocheadă complice lui Rocky și lui Kouakou, și, cu voluptate, senzual, le dovedi că propria ei voce nu era cu nimic mai prejos decît cea a viitoarei vedete a localului.

Ce ținută să adopte pentru a-și înmormînta viața de celibatară ? Renata mîngîie cu degetele zecile de rochii și ansambluri de care dulapurile ei erau arhipline. Unele nu fuseseră purtate niciodată. Îi era suficient să știe că le are. Cînd o cuprindea plictiseala, intra într-un magazin și cumpăra un nimic de Dior sau Cardin, cum alții intră într-o patiserie ca să se ghiftuiască cu prăjituri. După care îl uita într-un dulap, îl regăsea șase luni mai tîrziu și îl dădea Manuellei, care era camerista cea mai bine înzestrată cu articole de modă de tot felul. În ceea ce o privea pe Renata, ea avea de toate, așa că-și putea permite să poarte aceiași blue-jeans de trei ani.

Se opri asupra unui taior de flanelă bleu-lavandă cu o croială masculină. Îl îmbrăcă, se admiră în oglindă și se strîmbă. În momentul cînd trebuia să-și țină cuvîntul pe care și-l dăduse singură, nu prea mai avea chef. Ideea care o încîntase atunci cînd o formulase i se părea acum idioată. De ce să agațe un necunoscut doar cu cîteva ore înaintea propriei sale căsătorii ?

Dorea să afle motivul ce o împingea la această ultimă provocare. Îl găsi : acest gest aparent gratuit va compensa cre-

dința absolută pe care își jurase să i-o păstreze lui Kurt atîta timp cît va dura legătura lor.

Doamna Heinz... Schimba un cal chior pe unul orb. Nu-i plăcuse niciodată numele de Kloppe, pe care părinții ei avuseseră buna idee să-l asocieze cu un prenume cu consonanțe dulci, Renata... Heinz era mai groaznic decît Kloppe: Renata Heinz... Ridică din umeri, aprinse o țigară, puse în combina stereo un disc vechi al celor patru Beatles, *Yellow Submarine*, se așeză pe jos cu spatele la perete și se gîndi. Manuella intră. Avu un ușor fluierat de admirație.

– Vă vine atît de bine acest bleu... E nou?

– Vechi ca și mizeria.

– O să-i placeți domnului Kurt...

– Nu pentru el l-am pus.

– Ah! Pentru cine atunci?

– Nu știu încă. Primul care mă va dori.

Manuella aranjă un vraf de prosoape pe un raft și avu un surîs în același timp politicos și jenat.

– Nu prea ai aerul să mă crezi, spuse Renata. Voi face lucrul cel mai absurd din viața mea, în afară, bineînțeles, de căsătorie. Da, Manuella, îmi înmormîntez viața de celibatară.

– Fac așa ceva și fetele?

– De unde să știu? Inaugurez...

Manuella îi aruncă o privire pe ascuns. Cu stăpîna ei nu știa niciodată ce să creadă. De aceea, ca să nu greșească, avea abilitatea să răspundă pe departe la toate întrebările care nu priveau serviciul ei.

– O să-mi povestiți?

– Sigur că nu! Va fi vorba de ultimul meu secret de fată. Ai noutăți de la Julio?

– Da, am primit o scrisoare adineauri.

– Îi merge bine?

– Nu prea grozav... Se pare că vor să închidă șantierul.

– De ce?

– Din motive de siguranță.

– Probabil că este necăjit.

– El da. Foarte. Cîștiga bine.

– Și tu?

– Eu sînt nebună de bucurie! De cînd a plecat îl rog să revină. Mi-e frică.

Nici Renata, nici Manuella și nici Julio nu știau că Wassenaar's Consolidated, mina de diamant de la Botswana, unde

era angajat Julio pe post de șef de echipă, aparținea de fapt lui Homer Kloppe, acționarul principal al societății.

– Asta nu este totul, adăugă Manuella.

Își luă inima în dinți ca să-i mărturisească ceea ce ar fi trebuit să păstreze pentru ea încă cîtva timp.

– O să am un copil.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Renata.

– Sînt însărcinată în 4 luni. Seara, la culcare, îl simt cum mișcă.

– Este formidabil! Dar nu trebuie să mai lucrezi!

– Am încă timp! protestă Manuella, care se temuse că Renata îi va face reproșuri. Pot să-mi continui serviciul pînă cu o lună înaintea nașterii.

– Nici gînd!

– Veți avea nevoie de mine. O pereche tînără...

– Te voi înlocui și-ți voi păstra locul, Manuella!

– Domnișoară?

– Vrei să-mi faci o mare plăcere? Aș vrea să fiu nașa copilului tău.

Manuella o privea cu ochii plini de recunoștință.

– Mulțumesc, domnișoară.

– Și nu te neliniști dacă Julio își pierde serviciul. Îi vom găsi ceva în Elveția. Rochia pentru ceremonie e călcată?

– Nu încă. Mă duc să termin.

Renata își strivi mucul de țigară într-o scrumieră. Ce simplé păreau lucrurile pentru alții... Se ridică, făcu o grimasă în oglindă și izbucni în rîs la ideea amuzantă care îi trecea prin minte: planul pe care-l concepuse ca să-și îngroape viața de celibatară. Ea va ieși pe stradă și va agăța sau se va lăsa agățată de primul tip care nu-i va displăcea prea mult și pe care-l va întreba cu vocea ei cea mai fermecătoare: „Vrei să te culci cu mine?" Pînă aici totul era perfect. Dar dacă tipul nu îi va răspunde? Sînt neghiobi pretutindeni, chiar și la Zürich. Rîzînd singură, își luă geanta și ieși pe Bellerive Strasse pentru întîlnirea cu ultima ei aventură. Nu avu mult de mers: el era aici și fu primul pe care-l văzu. Era înalt, subțire, un tip pronunțat de latin, îmbrăcat ireproșabil cu un blazer închis minunat croit. Cravata era de stofă bleu pe o cămașă albă cu dungulițe fine. Se sprijinea de o mașină decapotabilă strălucitoare, gri metalizată, o Beauty Ghost P9. Și o privea venind ca și cum ar fi așteptat-o dintotdeauna, ca și cînd era la curent cu întîlnirea lor, pe care singură Renata și-o imaginase. Făcu cîțiva pași în direcția lui, cu inima bătîndu-i mai tare,

întrebîndu-se dacă va avea curajul să-și pună planul în aplicare.

Cînd fu lîngă el se opri. Văzut de aproape, tipul era foarte frumos, cu fața osoasă și regulată, puțin palid, cu privirea încordată. Ea îi privi în special mîinile, fine și puternice, îngrijite, crispate ușor pe caroseria mașinii.

– Cum vă cheamă ? îl întrebă.

Gura lui aspră se întredeschise într-un surîs.

– Orlando... îi răspunse.

– Eu sînt Renata. Mi-ar place să fac dragoste cu dumneata.

– Și mie, spuse el.

Îi deschise portiera mașinii.

17

– Căraţi-vă, urlă Philippon.

Cînd lucra, o bucătărie trebuia să semene cu un sanctuar. Nimeni nu trebuia să se grăbească, nici să comenteze, nici să aibă aerul că este depăşit. Adesea, intervenţiile sale gastronomice erau preparate în sunetul unui disc a cărui alegere modifica pe drum compunerea felurilor de mîncare. Louis Philippon asocia gustul sării cu muzica clasică. Deserturile se confecţionau pe muzică de jazz, cocktailurile se compuneau pe cîntece tipic sud-americane.

Dar aici, la Kloppe, unde se blestema că acceptase să vină, totul se petrecea în dezordine şi agitaţie. În mai multe reprize, în plin proces de elaborare a sosului de roşii pentru peştele în aluat, Oswald Hepbräuer avu pretenţia să traverseze bucătăria. Decoratorul era tot aşa de nebun ca Louis Philippon, dar într-un fel agitat. Se temea că n-o să-şi termine amenajările înaintea miezului nopţii şi era deja ora 18. Nu i se livraseră la timp toate obiectele de care avea nevoie. Pierdea minute preţioase trecînd dintr-o cameră în alta pentru a evita bucătăria, cînd ar fi fost aşa de simplu s-o traverseze. Ceruse politicos autorizaţia lui Louis Philippon, care-i răspunsese cu răceală :

– Aş prefera să vă abţineţi.

Ceea ce şi făcuse Oswald timp de o jumătate de oră. Apoi, nemairezistînd, ghidase printre maşinile de gătit o armată de lucrători purtînd fotolii Louis XV. Trupele lui şi ale lui Philippon s-au înfruntat, schimbînd cuvinte grele, pînă ce chiar şefii lor ajunseră faţă în faţă.

– Trec cînd vreau şi pe unde vreau ! strigă pe un ton strident Oswald Hepbräuer.

– Eu sînt stăpîn la mine, îi răspundea Phillipon. Căraţi-vă !

– Personaj grobian !

– Afară !

În salonul cel mare era şi mai rău. Agenţii însărcinaţi cu protecţia maeştrilor nu-i priveau cu ochi buni pe tipii în salopetă care-şi făceau loc fără blîndeţe. Oswald reuşise aşa de bine să monteze decorul încît nervii celor mai fragili cedau deja. Acest apartament cu josul în sus le dădea senzaţia de greaţă, deşi majoritatea bărbaţilor nu prea ajunseră să mănînce. Mese atîrnau din plafon, cu scaune alături, totul pe dos ; atunci cînd mergeai aveai halucinanta impresie că evoluezi cu capul în jos, aflîndu-te cu faţa la înălţimea cristalelor lustrelor inversate. Un pian cu coadă fusese golit în interior şi prins pe plafon, iar alături de el un taburet şi mese goale încărcate de sticle de alcool şi de pahare. Numai mesele pe care va avea loc ospăţul de nuntă stăteau normal pe picioarele lor, aşa cum bunul Dumnezeu a vrut să stea toate sub acţiunea gravitaţiei.

Unul din agenţii care veghea asupra pînzei lui Leonardo da Vinci, pe dos şi el, a făcut greşeala să se uite prea îndelung la plafon. Colegul lui, care tocmai certa un lucrător pentru că-i murdărise costumul cu lipici, în trecere, îl văzu cum devine palid.

– Nu te simţi bine ?

– Nu.

– Ce ai ?

Agentul îmbrăţişă cu o privire circulară camera asta nebună şi ştergîndu-şi cu dosul mîinii sudoarea care îi inunda fruntea, bîlbîi cu o voce albă, arătînd decorul delirant :

– Asta !

Cu ochii ieşiţi din orbite, Renata se ruga :

– Nu... nu... nu... nu...

– Urcă !

– Nu mai pot !

– Urcă !

Urcă o treaptă. Era incapabilă să spună dacă urcuşul acestei scări era o tortură, o plăcere de nespus, sau ambele în acelaşi timp. Fiecare treaptă marcase drumul crucii. Crucificata era ea. Cînd plecaseră din Bellerive Strasse, Lando o condusese direct în apartamentul lui. Tulburată mai mult decît ar fi

dorit – esențialul unei experiențe este să distilezi fiecare componentă păstrîndu-ți capul limpede – ea renunțase să-i pună orice fel de întrebări pe drum. Lando păstra o tăcere încăpățînată.

Cînd coborîră din liftul care-i lăsase la etajul 3, în timp ce el deschidea ușa, avu senzația că era o prostituată, făcînd socoteala sumei pe care i-o va cere necunoscutului.

Lando, care cunoștea bine femeile, socotea că metoda cea mai bună pentru a le subjuga era tocmai să nu spună nimic, ci să acționeze. Nu pierdu nici un minut ca să-i propună un pahar sau un disc, greșeala fatală a ucenicilor seducători care pierd bătălia pentru că au lăsat inamicului timpul să gîndească. Închise ușa cu o lovitură de picior, trase zăvorul, se lăsă cu toată greutatea peste Renata, rezemată de ușă, îi ridică fără să ezite fusta taiorului de culoarea lavandei și, fără s-o sărute, fără o mîngîiere, fără un cuvînt, îi lăsă în jos colantul ușor și o pătrunse cu forța.

Nimeni n-o tratase pe Renata în felul acesta. Cînd i se întîmplase să se abandoneze, partenerii ei fuseseră constrînși să susțină un lung asediu, să îndure o exasperantă încetineală a etapelor plictisitoare, unde abandonul progresiv era scandat de discursuri înflăcărate, de gesturi pe furiș respinse, de sărutări furate pe o gură care se sustrăgea, care nu spunea nu, dar nu spunea nici da.

Lunga experiență profesională a lui Lando îl învățase să disprețuiască formalitățile: fără preliminarii. Da sau nu, imediat. Lipită de ușă, Renata, șocată și fascinată, își simțea corpul trezindu-se foarte repede la atacul violent al lui Lando.

De obicei, ea făcea dragoste cu Kurt cînd și cum voia. Dar acum nu era posibil să ia nici cea mai mică inițiativă. Cu totul în stăpînirea lui Lando, ea accepta acest rol nou pentru ea: pasivitatea.

– Du-mă pe pat! gemu ea.

Nu se sinchisi să-i răspundă și-și continua munca de ocnaș, făcînd să alterneze momentele de apropiere lungi de cele scurte, respectîndu-i cîteodată imobilitatea rigidă, cînd o simțea la capătul unui spasm.

– Te rog... patul...

Această plăcere care rămînea suspendată tocmai în momentul cînd ajunsese în pragul ei o înnebunea. Se jucă cu ea timp de trei sferturi de oră în picioare, neobosit, vîrît în ea, controlîndu-și cu sînge rece ritmul corpului. Cînd simțea că el însuși era gata să se lase doborît de epuizare, era suficient

să-și evoce imaginea amenințătoare a lui Pietro Bellinzona pentru ca orice veleitate să-l părăsească. Acum, Renata, cu ochii sticloși, îl implora:

– Vino! ...Vino! ...

Dar Lando își bătea joc de rugămințile ei. Știa exact cum să procedeze ca s-o aducă la punctul de unde nu se mai putea întoarce, unde dorea de fapt s-o aducă. În această sărbătoare a simțurilor pe care o provoca, el nu era decît instrumentul... Executa perfect instrucțiunile lui Volpone, asta era totul.

– Lando!... Lando!... Te implor!...

Încă o dată rămase imobil în momentul cînd ea era gata să ajungă la capătul drumului. O fracțiune de secundă prea tîrziu: Renata scăpă voinței lui, departe deja în imperiul misterios al plăcerii. Contrariat, el nu putu decît s-o urmeze, cu bazinul lipit de al ei, într-o serie de șocuri grele și puternice, care zguduiau ușa. Renata, tulburată, cu gura pe jumătate deschisă, cu respirația oprită, albă ca ceara, ca moartă. Încet, unul cîte unul, mușchii ei se destinseră. Lando trebui s-o susțină pentru ca să nu cadă pe covor.

Pentru prima dată în viața ei trecuse frontiera subtilă care separă plăcerea de plăcerea simțurilor. Se considerase întotdeauna o expertă în treburile amoroase. Era fals, nu știa nimic. Cuvintele pe care le întrebuința pentru a închide acest nimic, dîndu-i un nume, nu erau decît o probă suplimentară a ignoranței ei. Amețită, inertă, ridică spre Lando ochii rătăciți și bolborosi cu o voce abia auzită:

– Mulțumesc... Mulțumesc...

Ea nu era decît la începutul surprizelor. Normal, el ar fi trebuit să-și aprindă o țigară, să se ducă la baie, să se întindă, să surîdă. În loc de asta, căzu în genunchi în fața ei, făcînd să alunece în jurul corpului inelul format din cele două brațe care o strîngeau. Foarte delicat, începu să-i lingă partea dinăuntru a pulpelor, în locul unde sînt tot atît de gingașe și călduțe ca dedesubtul unei aripi de turturică. Cînd limba lui se plimbă în jurul triunghiului pe care bazinul lui îl părăsise, Renata, epuizată, vru să-l respingă.

– Nu, Lando, nu... Așteaptă... Așteaptă!

El o ținu puternic lîngă el și-și apropie capul de pubisul Renatei, neținînd seama de protestele ei. După 15 minute, ea atinsese o nouă culme. Începu să bîlbîie într-o lungă litanie, întretăiată de gemete:

- Patul!... Patul!... Du-mă pe pat!...

Lando accentuă mecanic mișcarea limbii, gîndindu-se la mii de lucruri, întrebîndu-se unde era Ines; dacă pneurile

mașinii erau suficient de umflate, dacă Italo Volpone o să-i recunoască meritele în caz de succes. Această idee îl făcu să-și recapete energia. Își aminti ceea ce făcea, de ce o făcea și ce risca în caz că nu-i reușea. Cu frenezie, își accentuă mîngîierile, în timp ce mîinile lui, părînd că se multiplică prin repeziciunea mișcărilor lor, explorau pe toate părțile corpul Renatei, întîrziind asupra punctelor sensibile...

Cînd mușchii cerului gurii îi deveniră dureroși, își permise s-o lase să explodeze pentru a doua oară.

Renata se prăbuși ca un sac, cu nările strînse, scuturată de frisoane și convulsii spasmodice. Cu o disperare amestecată de stupoare, văzu că forța virilă a lui Lando nu se știrbise cu nimic. Fără s-o privească, aproape distrat, o reașeză în picioare și-i murmură la ureche:

– Ne vom lungi în pat. Tu ai vrut-o, o vom face.

O împinse de spate, cu brațele mereu înnodate în jurul corpului ei. Renata avansă clătinîndu-se către o mică scară interioară, conducînd la o loggie care adăpostea dormitorul. Cînd fu pe prima treaptă, o pătrunse cu brutalitate. Cu toată epuizarea ei intensă, ea simți o undă de căldură plecînd din vîrful degetelor picioarelor pînă la pubis, din vîrful sînilor la rădăcina părului. Înțelese că o va bloca pe această treaptă, pînă nu va ceda din nou flăcării. Se clătină, cu capul atîrnînd moale, cu corpul pustiit de loviturile lui, pe jumătate îndoită înainte, proptindu-se cu podul palmelor pe treaptă, chemînd acum această dislocare a gîndirii și a corpului ei, înflăcărate simultan într-o jerbă de vid roșu, fără timp, fără spațiu, fără vorbire, ajutîndu-i creșterea viguroasă și sigură printr-o crispare nebună a mușchilor, fiecare milimetru al pielii participînd la incendiu, fiecare fibră a cărnii luînd parte la sforțare, la capătul căreia, foarte departe, dincolo de plăcere, zonă senină în inima ciclonului, abstracție pură, plăcerea își deschidea porțile ei stacojii. Muri pentru a treia oară.

Detașat, hieratic, inaccesibil, Lando o așeză pe a doua treaptă, îi îndepărtă pulpele cu blîndețe și fermitate și își adînci fața în ele. Renata încercă în zadar să-l respingă, nemaiștiind dacă va înnebuni sau dacă era deja moartă, clătinînd slab capul pentru a refuza suferința voluptuoasă resimțită de zona tandră a mucoasei ca arsura unui fier roșu. Dar Lando se lipea cu sălbăticie de ea.

– O să mă omori!... O să mă omori!...

Se gîndi că el era cel care va muri de mîna lui Volpone dacă nu obținea de la ea ceea ce Italo dorea. Nu renunță decît

atunci cînd ea se cabră cu forța unui cal, cu un urlet de agonie.

Atunci, fără să-i lase timpul să-și revină, o ridică, o întoarse și o instală în picioare cu spatele la el, pe a treia treaptă. Ca într-o fulgerare, o pătrunse din nou.

– Milă, nu mai pot... Nu, nu!

Cu cruzime, îi mușcă ceafa, șoptindu-i:

– Vei avea patul tău... Este suficient să mai urci 5 trepte...

– Eu sînt! spuse Volpone, încercînd să-și stăpînească timbrul vocii.

– Italo!... Italo!... murmură Angela.

Volpone fu fericit că soția lui nu putea să-l vadă cît era de agitat auzind-o. Își strînse maxilarele și scrîșni din dinți pentru a rezista mai bine lacrimilor stupide care începeau să-i încețoșeze ochii. Teama de a o fi pierdut pe Angela îl făcuse să sufere.

– Angela, spune-mi ce s-a petrecut? Ți-a făcut cineva vreun rău?

Moshe Yudelman, care pînă acum nu-i adresase Angelei decît cuvinte anodine, o sfătuise timp îndelung.

– Angela, jucăm o partidă mare. Nu pot să-ți explic totul acum. Să știi doar că, dacă te plîngi lui Italo, totul este ratat.

– Tot ce?

– Soțul tău este foarte nervos. Moartea fratelui său îi pune probleme enorme. El este cel care trebuie să încheie o afacere începută de Genco... O afacere grea. Italo te iubește mai mult decît orice pe lume... Este departe de noi. Riscă să interpreteze greșit invitația lui Gabelotti. Italo nu-l iubește pe Gabelotti. Dar n-are dreptate. Gabelotti n-a acționat decît pentru binele tău, ca să te protejeze...

– Dar de ce? s-a mirat Angela.

– Nu-mi pune întrebări, Angela. Sînt prietenul tău. Nu-mi îngreuna situația.

De aceea, se străduia să adopte un ton vesel.

– Nu, dragostea mea, nu, nimeni nu mi-a făcut nici un rău. Îmi lipsești...

– Și tu, Angela, dacă ai ști...

– Vrei să vin?

– Nu, nu! Nu mai rămîn decît o zi sau două...

– Pot să te ajut cu ceva?

– Da, spune-mi că mă iubești!

– *Ti amo*, Italo...

– Îndată ce termin ce am de făcut, te duc în Sicilia.

– *Vero*?

– *Si!* Vei vedea!... După aceea vom merge în Italia ca să le faci o vizită alor tăi. Gabelotti ți-a vorbit?

– Da, desigur, minți Angela. Foarte amabil.

– De ce n-ai spus că te duci la el?

– Totul s-a petrecut foarte repede... Cînd eram în legătură cu tine, a trebuit să mă duc să-i deschid Florentinei. Am luat din nou receptorul, legătura era întreruptă.

– Ai fost bine tratată?

– Da, Italo, te asigur...

– Bine, bine, eram îngrijorat, înțelegi... Să te știu singură acolo... cu acei... cei... Prietenii mei sînt cu tine în apartament?

– Da.

– Cîți sînt?

– Patru.

– Bine.

– Italo...

– *Si.*

– Nu sînt curioasă, Italo, dar tu ești soțul meu. Poate într-o zi vei avea chef să-mi vorbești... Mă înțelegi?

– *Si.* Nu-ți face griji... Ai văzut-o pe Francesca?

– A fost oribil...

Era gata să-i spună ceea ce îi prezisese văduva lui Genco: „Îl vor omorî și pe Italo!"

Își reținu fraza pe marginea buzelor, nemaidorind să toarne gaz pe foc. Avea încredere în Moshe. Știa că este omul de încredere al lui Genco Volpone de mulți ani. Ghicise, în mare, pentru ce fel de afaceri. În caz că mai avea iluzii, prezența în fața ușii ei a celor 4 oameni înarmați – la subratul unuia dintre ei zărise mînerul unui pistol atunci cînd se aplecase să-și adune chibriturile – i le risipise.

– Angela?

– *Si.*

– N-ai nevoie de nimic?

– De tine.

– *Anche io, mio amore.* Moshe a venit să te vadă?

– A fost aici acum o oră. A plecat să-și pregătească valiza.

– Valiza ?. Ce să facă ?

– Italo, știi bine...

– Nu ! se sufocă Volpone.

Îl apucă un acces de furie la gîndul că acest consilier, care nu făcea decît ce-l tăia capul, acționa pentru el și-i discuta ordinele.

– Vine la tine, la Zürich, cu primul avion, spuse Angela.

Kurt aruncă pe ascuns o privire în direcția părinților săi. Stăteau unul lîngă altul, temători, retrași, neștiind ce atitudine să adopte, împinși de invitații care de zece minute se perindau în valuri vesele, extaziindu-se cu voce tare în fața originalității decorației pentru ca să se retragă apoi într-un cerc de cunoștințe unde s-o poată critica în voie, dar cu o voce mai slabă. Era trecut puțin de miezul nopții : Renata încă nu apăruse.

Simțindu-se prost în costumul lui de catifea neagră și cu cămașa cu jaboul brodat, Kurt scruta cu disperare pe noii veniți, așteptîndu-se în fiecare secundă să vadă strălucind minunata rochie de culoare roz a logodnicei lui. Era destul de sensibil ca să-și dea seama că totul începea prost. Kloppe, crispat mai mult ca de obicei, făcuse un efort vizibil ca să-i surîdă și să schimbe trei cuvinte cu el. Chimène fusese mai amabilă, aplaudînd mai tare ca ceilalți, exclamînd, luînd ca martori invitații.

– Tinerii aceștia sînt nebuni ! Priviți în ce hal mi-au adus apartamentul, rîdea ea, luîndu-și prietenele la braț ca să le facă să aprecieze dezastrul casei ei devastate.

Kurt se gîndea cu o strîngere de inimă că trebuia să mai suporte trei ore pînă se va putea elibera de acest circ. Pastorul, care nu sosise încă, trebuia să-i căsătorească imediat după ospăț. Elicopterul nu ateriza pe acoperiș decît către ora 3 dimineața ca să-i ducă la aeroport, unde Renata va lua comanda propriului ei aparat. Direcția : Portofino, în Italia. Un iaht îi aștepta pentru o croazieră de 8 zile în Mediterana. Un echipaj de 8 oameni, un comandant, un secund, un ofițer mecanic, un barman, 3 stewarzi și 2 bucătari doar pentru ei. Se auzi rîsete : un industriaș german, strîns într-un smoching, stătea în cap pentru a contempla mai bine tabloul lui da Vinci. Soția lui îl trase discret de picior. În acel moment, privirea lui Kurt o întîlni pe aceea a mamei sale. Utte nu avusese timp să-și schimbe expresia. Avea un aer dezolat. Țeapănă în rochia ei hidoasă, verde, mai înaltă decît soțul ei, semăna cu un turn

singuratic și melancolic. Kurt își întoarse privirea pentru a nu mai fi obligat să remarce sentimentele ce se puteau citi în ochii ei și nici în cei ai lui Josef, tatăl său.

Lîngă ușă se produse o busculadă, acompaniată de strigăte și fraze lansate cu o voce tare. Kurt se gîndi că sosea Renata. După ușurarea pe care o simți, își dădu seama cît de mare era neliniștea pe care i-o provoca absența ei.

Dar nu. Nu era ea. Era doar un grup de colegi de la Universitate care se năpustiră asupra lui ca să-l felicite.

– Logodnica ta te-a părăsit deja? Ce va fi după căsătorie?

– Hei, Kurt, unde o ascunzi pe Renata?

Kurt le ținu isonul. Renata ar fi trebuit să fie aici de acum o oră. Prost dispus, trebui să răspundă la noi glume. O veche prietenă se înălță pe vîrfurile picioarelor și îi șopti la ureche:

– Dacă ea nu vine, gîndește-te la mine... Sînt întotdeauna aici pentru a o înlocui.

Chimène își croi drum prin mulțimea din ce în ce mai densă, care se arunca cu lăcomie asupra primelor cupe de șampanie servite de chelneri în alb, evoluînd cu delicatețe printre lustrele plantate pe podeaua devenită plafon.

– Știi cumva unde este Renata? îl întrebă ea cu o neliniște pe care voia s-o ascundă.

Kurt îi adresă un surîs senin.

– Pe legea mea... Probabil... termină să se îmbrace. Ați văzut-o?

– A plecat de acasă pe la ora 4 după-amiază... Trebuia să se ducă la coafor.

– N-ați mai văzut-o de atunci?

– Nu... Sînt neliniștită!...

– Unde-ți este logodnica? strigă un invitat ridicînd paharul.

– Sosește!... Sosește! spuse Chimène care credea mereu că trebuie să justifice nu numai acțiunile sale, dar și pe cele ale altora. (Și adăugă:) Doamne, iată-l pe pastor! Kurt, te rog, fă ceva...

Se grăbi să-l întîmpine pe cleric, vechi prieten al familiei, care acceptase în silă să celebreze această căsătorie în condiții atît de absurde. Chimène îi risipise scrupulele, făcîndu-i un dar considerabil pentru „săracii parohiei lui". Ceea ce la Zürich nu era decît un pios eufemism. Cei mai puțin bogați din oraș nu erau elvețieni, ci italieni sau portughezi.

Kurt, între două lovituri amicale primite pe umăr, își privi pe furiș ceasul: trecuse mai bine de-o jumătate de oră după miezul nopții. Normal, supeul trebuia să fie servit la o oră precisă. Din ce în ce mai îngrijorat, el decise să se eschiveze 10 minute pentru a pleca în căutarea Renatei.

Își aprinse o țigară, dădu drumul unor lungi rotocoale de fum și urmări profilul lui Lando cu vîrful indexului. Acest gest mărunt o făcu să simtă greutatea enormă a oboselii ei. Nu mai avea trup și, în același timp, corpul ei cîntărea tone. De-acum înainte nu-i va ajunge viața întreagă pentru a-și reaminti senzațiile nemaipomenite care o distruseseră – de fericire – în cîteva ore. Trecuse pentru totdeauna o frontieră, plutind în dimensiunea plăcerii. Tot astfel poți vorbi despre moarte. Dar chiar moartea nu putea fi așa de intensă. Totuși, ea nu știa nimic despre el decît numele: Lando. Iar el nu știa despre ea decît cele șase litere care îl compuneau pe al ei, Renata. El era pentru ea Dumnezeu, nimeni pe lume nu-l va putea egala. Trebuia să-l părăsească.

– Lando, cît e ceasul?

El îi mîngîie sfîrcul unui sîn.

– N-am idee... Miezul nopții... ora unu... două... Ce importanță are?

Ea surîse, plină de amărăciune.

– Trebuie să plec.

– Acum?

– Dau o serbare.

– În plină noapte?

– Da... O căsătorie. A mea. Mă mărit într-o oră.

Lando, epuizat de prestația lui erotică, găsi totuși curajul să simuleze mirarea.

– Te măriți la ora 3 dimineața?

– Da, spuse ea, vîrîndu-i capătul țigării între buze. El trase un fum.

– Îți bați joc de mine?

– Nu. Este adevărat.

Sperase că ea va uita ora, dar, aparent, ceea ce îi făcuse nu fusese suficient. Însuflețit de teama pe care i-o inspirase Volpone, își adună ultimele forțe pentru o ultimă repriză destinată s-o determine să rămînă la el. Limba îi era dureroasă, grea și uscată ca o bucată de cîlți. Imposibil s-o utilizeze. Iar în rest... Italo Volpone îi ceruse cît se poate de ferm: „Vreau dezordine la Kloppe, un scandal imens!"

– Nu-i brutaliza fata, dar drogheaz-o sexual pînă ce va uita să se ducă la propria ei căsătorie!

Lando se întoarse către Renata, îi mușcă încet și des lobul urechii. Ea se cabră la amintirea dinților lui care se înfipseseră în carnea delicată a cefei, cînd urla de plăcere și de durere.

– Nu te cred, spuse el.

Ea avu forța să surîdă.

– Vrei să te invit?

– De ce te măriți?

Se gîndi timp de cîteva secunde.

– La drept vorbind, nu știu. Care este numele tău de familie?

El ezită un moment, dar spuse:

– Baretto.

„Renata Baretto"... se gîndi fugitiv Renata.

– Îți place?

– Nu.

– Atunci, de ce te măriți cu el?

– Sincer, nu știu de ce. Este prea tîrziu, Lando... Angrenajul.

El dădu din umeri.

– Nu sînt singură. Tot orașul este la curent cu evenimentul... Invitații au început, probabil, să sosească. Nu-i pot face asta tatălui meu.

– Cu ce se ocupă tatăl tău?

– Bancher.

– La Zürich?

– Da. Și tu ce faci?

– Sînt pensionar.

Ea izbucni în rîs.

– Eram fotbalist profesionist. Girez un lanț de spălătorii automate: Elveția, Franța, Italia... Etapa următoare: Austria.

– N-am văzut niciodată o căsătorie așa de tîmpită. Și este, totuși, a mea!

Ea schiță o mișcare ca să se ridice din pat.

– Trebuie să mă duc.

El o reținu împotriva voinței ei și o strînse în brațe.

– Știi, ceea ce a fost între noi, pentru mine, este un lucru rar...

– Și pentru mine, de asemenea, spuse ea cu gravitate.

– De ce nu vii cu mine?

– Unde ?

– Unde vei dori.

– Nu acum, Lando, este imposibil.

– Mașina e jos, o ștergem !

Ea îl privi gînditoare și inima îi bătu mai tare în piept. El observă tulburarea ei, ezitarea.

– Te pregătești să faci o prostie. Te simți bine cu mine ?

Ea se vîrî în el într-o mișcare spontană.

– Atunci ? insistă Lando.

Fără să-l privească, ea murmură încet.

– Ce mi-ai dat tu... nu, n-ai putea să înțelegi !

Renata se desprinse. Creierul lui, în fierbere, căuta cu disperare mijlocul de a o mai reține. Dacă ar fi putut s-o omoare, ce simplu ar fi fost totul !

O urmări cum își pune colantul și fusta ansamblului ei bleu.

– Nu mă țin pe picioare, spuse ea.

Trebui să se reașeze pe pat din cauza picioarelor care-i fuseseră cuprinse de un ușor tremur. El nu făcu nici un gest. Renata lăsă să-i cadă capul pe umărul lui musculos și puternic, mîngîindu-i cu timiditate pieptul.

– Lando...

– Nu te duce !

Poate că n-ar mai fi găsit curajul să se scoale dacă el ar fi tăcut. Dar cuvintele lui o biciuiră. Se ridică cu greu în picioare, își încheie sutienul și murmură :

– Este o nebunie ce mi se întîmplă... Nebunie... Nebunie !...

Se privi într-o oglindă și tresări.

– Dumnezeule ! Parcă am o sută de ani ! Ce mi-ai făcut, Lando ?

– Nimic. Altfel n-ai pleca...

– Încearcă să mă înțelegi...

– Nu.

Îi dădură lacrimile.

– Lando, mîine ! Dacă vrei ! Îți jur că divorțez !

El îi întinse pantofii.

– Vei fi în întîrziere. Este ora unu și jumătate.

Partida era pierdută : instinctul lui îi spunea că n-o va putea face să cedeze.

– N-am nici măcar timp să mă duc să mă schimb, este îngrozitor !

– Te conduc!

Mai tîrziu, cînd fură în mașină, îi spuse:

– Mi-ar place să am o fotografie de-a ta. Ai una la tine?

– Nu.

– Tu vrei una de-a mea?

Era ora 2 fără 10. Mergeau încet pe Strampfenbachstrasse pustie, cu vitrinele luminate pentru nimeni.

– Oprește! îi ceru Renata.

Lando frînă. Ea se dădu jos și traversă repede strada. Între două magazine de cadouri de lux, o mică gheretă de foto automat. Renata intră, trase perdeaua în spatele ei. Lando îi observă în mod vag picioarele, pe care spațiul cuprins între pămînt și marginea perdelei îi permitea să le vadă pînă la genunchi.

Cele 4 fulgere ale flashului electronic izbucniră în noapte. Din nou Renata se află în mașină.

– Repede! spuse ea.

Fără să-l privească, îi întinse cele 4 fotografii încă umede. Își aruncă o privire, se strîmbă, se aplecă spre ea și îi șopti ceva la ureche. Renata avu un aer surprins.

– Nu, făcu ea, nu... Altă dată...

Lando murmură alte cuvinte. Renata ezită, ieși din mașină și se reîntoarse în cabină. După ce a tras perdeaua, Lando constată că picioarele Renatei dispărură unul după altul din cîmpul său vizual. Alte 4 flashuri îl orbiră... Lando porni motorul și contemplă, cu un surîs, clișeele pe care ea i le oferi. De data aceasta ele nu-i mai înfățișau fața, ci altceva, în unghiuri ușor diferite: pubisul.

Satisfăcut, le băgă în buzunar și porni.

– Renata, dacă-ți schimbi părerea... Îți las mașina. Cheile vor fi pe tabloul de bord. Te voi aștepta în apartament atît cît va trebui...

Ea nu răspunse nimic, dar îi luă mîna, o strînse puternic și o duse la buze.

Către ora 1 dimineața, invitații mai vîrstnici se așezară, după afinități, în jurul meselor. Nici unul dintre ei nu avea obiceiul să vegheze, în plină noapte. Chimène, care simțea venind dezastrul, își frînse mîinile și se năpusti spre viitorul ei ginere care reapăruse:

– Kurt! Ai găsit-o?

– Nu, doamnă, nu, nu știu nimic... Nu este nicăieri...

– Dumnezeule! Ce-o să-i spun pastorului?

– Nu pastorul mă neliniștește, ci Renata, spuse Kurt pe un ton agresiv. Toată lumea este aici, numai ea nu! Ea este cea care se mărită! În sfîrșit, v-a spus ceva?

– Nu!

– Dumneavoastră ați văzut-o ultima!

– Eu credeam că tu ai văzut-o ultimul.

– Nu. Ne-am despărțit la prînz.

– Ce trebuie făcut, Doamne, ce trebuie făcut?

– Unde este soțul dumneavoastră?

– Homer? Nu știu... Mai adineauri era aici...

– Nu mi se pare normal! S-ar putea ca Renata să fie bolnavă.

– Dar unde? Unde?

– Am să anunț poliția!

– Dar... dar... toată această lume!

– Să se așeze la masă... Sînt deja...

– Mă duc să cer sfatul pastorului!

– Ascultați-mă, doamnă, el n-o ține ascunsă pe fiica dumneavoastră în buzunar!

Kurt se întoarse și fu înghițit de un grup de tineri.

– Hei? Unde este soția ta? Nouă ni s-a făcut foame!

– Mîncați!

Plecă în căutarea lui Kloppe, pe care-l zări la capătul salonului, în conversație cu doi bărbați mai în vîrstă. Abia scuzîndu-se, îl trase pe bancher de braț.

– Nu știu ce se întîmplă. Renata nu este încă aici.

– Ai fost la tine acasă?

– Da. Nici acolo nu este.

– Ce spune Manuella?

– N-a văzut-o de la ora 4 după-amiază.

Kloppe simțea groaznice junghiuri în maxilar. Se gîndi instantaneu că Volpone aranjase un nou atentat.

– Trebuie chemată poliția, spuse el.

Atît timp cît se legase de persoana lui sau de onoarea lui, el se ținuse tare, displăcîndu-i să amestece polițiștii în dramele personale care nu erau decît o prelungire a afacerilor lui bancare. Dar Volpone mergea prea departe: scandalul nu avea nici o importanță. Homer întîrziase chiar prea mult ca să-l împiedice să facă rău.

– Telefonează imediat la direcția poliției cantonale. Îl cauți pe locotenentul Fritz Blesh. Ceri din partea mea să efectueze imediat cercetări!

Chimène se năpustise spre ei, înainte ca Kurt să plece. Fața ei reflecta teama, dar, printr-un reflex mecanic, găsi forța să surîdă și să trimită sărutări acelora dintre invitații săi care-i făceau semne afectuoase.

– Ce se întîmplă ? Unde este Renata ? Ce-ați hotărît ?

– Calmează-te, spuse Homer. Kurt va anunța poliția.

– Dar Homer... acești oameni ?...

Ea arătă spre cei 200 de invitați în haine de seară, cu paharul în mînă, reuniți în grupuri de unde începea să se ridice o rumoare care aducea a nerăbdare.

– Aveți necazuri ? se interesă politicos Josef Heinz, tatăl lui Kurt. La 10 centimetri în spate, lipită de el ca o umbră, Utte.

– Nu, tată, nimic. Totul este bine. Condu-o pe mama să se așeze la masă.

Întîlni privirea mamei sale plină de reproș, ca și cînd el era de vină de întîrzierea logodnicei lui !

– Fiul dumneavoastră are dreptate, doamnă Heinz. Așezați-vă la masă ! Le voi cere să înceapă să servească !

– N-am avut încă plăcerea s-o văd pe Renata, spuse Josef Heinz.

– Ascultă, tată, ca să nu-ți ascund nimic, nici eu n-am văzut-o ! Nu este însă momentul să-ți dau explicații ! Du-te de te așază !

– Logodnica ta nu a sosit încă ? întrebă Utte, cu o expresie dureroasă și resemnată.

Kurt urî dintr-o dată rochia ei verde. Chimène chemă un chelner.

– Începeți să serviți imediat dineul !

Cîțiva glumeți, care pretindeau că decorul le făcuse rău la inimă, se culcaseră pe spate după cîteva cupe de șampanie, zăcînd pe plafonul-podea, în mijlocul lustrelor răsturnate, cu capul întors spre mobilele atîrnînd de bolta concavă. Un clopoțel sună pentru a anunța masa. Porniră în goană spre mese, unde cartonașele indicau fiecăruia locul ce îi era rezervat. Primii care citiră meniul izbucniră în rîs, gîndind că tipograful se încurcase transcriind ordinea felurilor de mîncare : lista era redactată pe dos ! Dar, deja, chelnerii cu mănuși aduceau platouri încărcate cu cești de cafea fumegîndă și sticle de șampa-

Fu un moment de ezitare : cum ar fi trebuit să interpreteze acest ultragiu adus convenienței ?

– Nostim ! strigă cineva. Vom avea stridii la desert.

Fraza se răspîndi printre cei ce păreau a fi înghițit o umbrelă, prieteni ai lui Kloppe în majoritate. Cafeaua fu băută într-o bună dispoziție datorată în parte numeroaselor pahare de alcool deja absorbite. În timp ce se prezentau „les Sorbets de la Passion", Chimène se întreba cum vor primi invitații sosirea șarlotei cu ciocolată, după care vor urma platourile cu brînzeturi. Chiar și tablourile agățate pe dos păreau să braveze viziunea asupra vieții de familie pe care și-o făurise în 30 de ani de coabitare pașnică: totul era delirant, de coșmar, ireal... Era sfîșiată între teroarea absenței prelungite a Renatei, neliniștea de a nu i se fi întîmplat ceva și îngrozitoarea panică pe care i-o provoca perspectiva vorbelor pe care le vor răspîndi în tot orașul invitații în plină noapte la o ceremonie care nu se putea desfășura din lipsă de mireasă!

– Kurt, unde te duci?

El se învîrtea printre mese, neputînd evita mîinile care se întindeau spre el, căutînd să salveze aparențele, să facă față glumelor care țîșneau din toate părțile.

Bătînd un amic pe umăr, făcîndu-i ironic cu ochiul altuia, se prefăcea că știe totul și că deține cheia evenimentelor în curs de desfășurare.

La început, în învălmășeala sosirii invitaților, absența Renatei rămăsese aproape neobservată. Dar acum rumoarea trecea de la masă la masă, se puneau întrebări pline de subînțelesuri.

În momentul cînd ajunse la scara ce conducea în hol, Kurt văzu că drumul îi era barat de pastorul Lustz.

– Profesore Heinz!

– Domnule Pastor?

– Unde este viitoarea ta soție?

– Sosește. Mă duc s-o aduc!

Îl îndepărtă ușor, coborî scările și ridică receptorul.

– Alo!... Poliția?...

Aplecă mașinal capul pentru a privi dincolo de grămada de mantouri, către ușa de la intrare. Cele trei garderobiere în rochii negre cu gulere albe îl priviră curioase.

– Vreau să vorbesc cu locotenentul Blesh! Este urgent!

Văzu ușa deschizîndu-se: apăru Renata! Kurt agăță cu grijă receptorul.

– Sînteți invitată? se interesă una din garderobiere.

Kurt fu frapat de aerul absent al logodnicei lui. Fața îi era palidă, trasă, coafura neglijentă. Nu arbora fastuoasa rochie roz-somon făcută pentru ceremonie, ci taiorul de după-amiază bleu-lavandă destul de mototolit. Era oare machiată?

– Renata!

Frica de a nu o mai vedea, prin reacție, se preschimbă pe loc în furie.

– De unde vii? Toată lumea te așteaptă. Părinții tăi sînt neliniștiți. Eram gata să anunț poliția.

Văzu că cele trei femei erau numai ochi și urechi.

– Vedeți-vă de hainele voastre!

O luă pe Renata de braț și o trase într-un colț. Ea îl privi ca și cînd nu l-ar fi văzut niciodată.

– Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat? Nu ești nici îmbrăcată! Renata, cu tine vorbesc!

Ea observă cu un aer absent fața lui lucind de transpirație, crispată de enervare: tipul ăsta era un străin pentru ea. Se va căsători cu el, desigur, dar a doua zi va depune o cerere de divorț. El o scutură violent.

– Ești drogată sau ce? Renata! De unde vii?

Ea se degajă cu un aer absent.

– Kurt, ții să mă căsătoresc cu tine?

– Cum? bîlbîi el.

– Atunci, lasă-mă în pace! Nu-mi pune întrebări!

Uluit, făcu un pas înapoi.

– Dar nu poți... Ținuta asta...

– Dacă nu urci imediat cu mine, plec din nou!

Ea începu să urce scara, el o urmă, ajungînd-o pe palier. Nu avu decît timpul s-o ia de braț cu un aer cuceritor în momentul cînd ea trecea pragul marelui salon.

– Iat-o! strigă un invitat.

Renata găsi puterea să surîdă, în timp ce aplauzele îi salutau intrarea. Femeile șoptiră la trecerea ei, întrebîndu-se ce era cu acest taior bleu lavande la ora 2 dimineața, cu ocazia unei ceremonii nupțiale. Dar, după toate cele văzute, poate că asta îi era intenția? Tot ceea ce se petrecuse după miezul nopții fusese atît de bizar... Zürich nu mai era Zürich.

Renata se așeză la masa viitorilor ei socri.

– Necazuri? îi murmură Josef Heinz.

– O să vă povestesc... spuse Renata.

Un chelner zelos își făcu o datorie din a-i aduce în bloc tot ceea ce se servise de la începutul agapei: șampanie fină, cafea, „les Sorbets de la Passion", șarlotă cu ciocolată, brînzeturi și o felie de costiță de miel. Se aplecă spre ea și-i șopti cu delicatețe:

– Ar trebui să începeți cu cafeaua... Grăbiți-vă, peștele în aluat este pe drum!

- Ia de aici toate astea, se răsti la el Renata.

Nu ți-e foame? întrebă Josef.

- Renata! Renata! modulă Chimène cu reproș.

Își părăsise masa pentru a veni să afle noutăți. Vederea taiorului bleu fu ca o lovitură de pumn în stomac:

– Dar... rochia ta?

Renata o luă ușurel pe mama sa de gît și-i șopti:

– Mamă, dacă nu te întorci la masa ta imediat, părăsesc sala.

Chimène plecă, șocată și necăjită.

Imediat după desert, stridii de Belon și, în timp ce se serveau aperitivele, se propagă o informație care avu darul să-i înveselească pe invitați: un bancher italian, care se dusese la toaletă, căutase în zadar pisoarul. Nu-l găsise decît ridicînd capul, suspendat în plafon. Se înghesuiră din toate părțile pentru a admira minunea.

La ora 2 și jumătate pastorul Lustz făcu un semn discret logodnicilor, martorilor și familiei. Împreună pătrunseseră într-o cameră care rămăsese cu grijă închisă invitaților. De obicei, ea servea drept birou. În această noapte, prin harul pastorului, ea va deveni capelă.

Pastorul citi textele rituale. În scurta predică pe care o pronunță, făcu cu umor o ușoară aluzie la punctualitate, care îi înveseli pe cei de față, cu excepția Renatei și a lui Kurt. După care, spuse:

– Kurt Heinz, vrei s-o iei de soție pe Renata Kloppe?

– Da, spuse Kurt.

Chimène își mușcă buzele pentru a-și reține lacrimile.

– Renata Kloppe, vrei să-l iei de bărbat pe Kurt Heinz?

– Da, spuse Renata, fără a ridica capul.

– Vă declar uniți prin legăturile căsătoriei, conchise pastorul.

Ușa se deschise brusc și invitații avură acces în încăpere ca să-i înăbușe pe noii căsătoriți cu îmbrățișările lor. În aceeași clipă, zgomotul felicitărilor încrucișate fu acoperit de vacarmul unui motor: sosea elicopterul.

Ieșiră în grabă din cameră și se năpustiră pe scara ce ducea la imensul acoperiș amenajat ca terasă. Sub presiunea celor care îi urmăreau, primii ajunși fură împinși în rafalele vîntului care îi învălui cu aripa lui cea rece. Cîteva femei, în rochii de seară, se plînseră de frig, strîngîndu-se lîngă cavalerii lor, care întredeschiseră haina smochingului într-un gest de protecție derizorie. Dar nimeni nu mai putu să coboare; scara

era totalmente blocată de către cei care dădeau mereu din coate ca să ajungă pe terasă și să se bucure de spectacol.

O lumină razantă acoperea parcă terasa luminînd picioarele, dar lăsînd în umbră partea de sus a corpurilor și figurile. Mai multe proiectoare erau îndreptate spre elicopter, închizîndu-l în fascicolul lor crud și aspru. Pilotul își menținea aparatul ce vîjîia la 15 metri altitudine deasupra terasei. Așezată pe acoperiș, o nacelă solidă din răchită, acoperită în întregime de crini și trandafiri, era legată de elicopter cu un cablu de oțel, șerpuind în spațiu pentru a se pierde în obscuritatea nopții.

– Lăsați-i pe căsătoriți să treacă! strigară cîteva voci.

Se înghesuiră ceva mai mult pe scară pentru a-i face loc Renatei, împinsă cu energie de la spate de Kurt. Cînd ajunse pe acoperiș, era lividă. Părul îi zbură în vînt și privi cu stupefacție punerea în scenă pe care ea singură o ceruse, neputînd crede c-a putut concepe ceva atît de absurd și de provocator. Simțind ezitarea ei, Kurt o trase de mînecă și se angajă prin culoarul uman de unde se auzeau strigăte de „bravo". Acum, că era încolțit, și el găsea acest circ absurd. Strînse dinții dorind să se termine mai repede totul, anticipînd ameteala care-l va cuprinde îndată ce nacela se va ridica în frig și noapte. Esențialul era să-i inducă în eroare pe toți acești notabili care pîndeau probabil cea mai mică slăbiciune a fiului casierului Heinz, care lua în căsătorie o moștenitoare...

– Renata! Renata!

Strigînd tare ca să se facă auzită cu tot zgomotul motoarelor, Chimène se agață de brațul Renatei, lăsîndu-se să atîrne cu toată greutatea pentru a încetini mersul fetei ei. Hohote de rîs izbucniră din mulțime.

– Nu vrea să-i părăsească în timpul nopții de nuntă!

– Las-o să urce!

– Chimène cu ei! Chimène cu ei!

Fraza era scandată acum aproape de toți invitații, majoritatea avînd o sticlă sub braț, din care sugeau înghițituri mari...

– Renata, nu te duce! Nu urca! Renunță! Am avut un vis urît!

Kurt o respinse pe soacră-sa brutal și o aruncă în brațele spectatorilor din primul rînd, care o reținură cu glume grosolane. Cu curaj, Kurt sări în nacelă și fu îngrozit de dimensiunile ei foarte mici. N-avea alte șanse decît să se culce în fundul ei, evitînd în special să privească în jos ca să nu i se facă rău și să nu vomite.

Două evenimente se desfășurară aproape simultan producînd o confuzie îngrozitoare. Chimène se degajă și o înhăță pe Renata care era pe punctul să urce în nacela tapisată de flori. Într-un colț îndepărtat al acoperișului se afla un bărbat însărcinat să aprindă un proiector cu lumina roșie, semnalul convenit pentru ca elicopterul să se depărteze îndată ce „încărcătura" va fi fost instalată la locul ei. Unul din invitați, un financiar olandez, aproape beat, ajunsese lîngă bărbatul acela cu o sticlă de whisky în mînă.

– Bea o înghițitură, bătrîne! Bea o înghițitură! Am fost prezentați jos?

Tehnicianul surîse. Deoarece îi era frig, luă sticla și bău din ea.

– Ce este chestia asta, întrebă olandezul, apăsînd pe manetă.

O săgeată roșie străpunse noaptea. Sus, pilotului îi era greu să păstreze aparatul imobil din cauza violenței rafalelor de vînt. Pe jumătate orbit de celelalte proiectoare ce luminau elicopterul, văzu cu ușurare semnalul roșu. După instrucțiunile primite, înălță ușor aparatul cu vreo zece metri. Nacela se desprinse de acoperiș, și se ridică în spațiu: la bord nu era decît Kurt.

Un urlet colectiv îl acoperi pe al lui. Dar pilotul nu-l auzi. Jenat de lumini, orbit, el făcu să pivoteze aparatul, își luă direcția și se îndepărtă, nacela legănîndu-se la nivelul acoperișurilor orașului. „Șoțul zboară", strigă cineva. Năucită, cu Chimène agățată de ea, Renata îl văzu pe Kurt agitînd brațele asemeni celor ale unui minisemafor, atîrnat între cer și pămînt în nacela înflorită care se pierdu curînd în noapte. Nimeni din cei de pe terasă nu știa ce e de făcut. Treziți din beție din cauza frigului, invitații își îndreptau acum privirile spre Renata. Ea se desprinse din brațele mamei sale, îl respinse pe tatăl său care dorea s-o rețină și-și croi drum printre invitați. Surdă la vocile lor, se precipită pe scară.

– Cum vi s-a părut supeul? întrebă Louis Phillipon, văzînd-o apărînd în coșmarul suprarealist în care se transformase salonul.

Venise la Zürich oarecum împotriva voinței lui, furios pe acest meniu imbecil care-i fusese impus talentului lui și care apărea ca o sfidare a normelor elementare chiar și pentru cei mai necioplîți. Nu din cauza ordinii inversate, ci din cauza alegerii felurilor, rafinate dacă le luai separat, dar constituind o erezie în ansamblul lor – pateu de ficat, stridii și pește în aluat! ?... S-a consolat însă repede în fața numărului mare de

ziariști care năvăliseră în bucătăria sa, pentru a-l fotografia și a-i lua un interviu. Cînd s-a terminat bătălia, s-a simțit aproape fericit, dornic de cîteva complimente, de un pic de glorie suplimentară. Fără să înțeleagă prea bine ceea ce se întîmplă, o văzu pe Renata fugind pe sub nasul lui, fără să-i răspundă un cuvînt, fără chiar să-l audă...

Renata ajunse în strada aproape pustie și căută din ochi un taxi. Dorea să ajungă la aeroport în același timp cu Kurt. Fusese crescută într-un fel prea riguros pentru ca disprețul subit pe care-l simțea pentru el să aibă drept consecință o renunțare din partea ei. Își aminti de mașina lui Lando.

– Renata!

Homer Kloppe era în pragul ușii. Silueta lui scundă se detașa în lumină. Ea rămăsese nemișcată o secundă.

– Ascultă-mă, Renata! strigă bancherul făcînd un pas către ea.

– Mai tîrziu, tată! Mai tîrziu!...

Alergă pînă la colțul imobilului, intră în Beauty Ghost P9 : cheile erau pe tabloul de bord, Lando nu i le lăsase totuși ca să-l întîlnească pe soțul ei... Motorul porni imediat. Renatei îi era frig. Căută butonul care închidea capota mașinii, dar nu-l găsi, dădu căldura la maximum, efectuă o întoarcere și demară apoi, cu roțile scrîșnind, pe Bellerive Strasse. Merse un timp de-a lungul cheiului Limmatului, viră scurt în Rami Strasse, traversă în goană piața Kunsthaus și o luă la dreapta pe Zürichberg Strasse. De îndată ce stopurile se răriră, acceleră, părul său lung fluturîndu-i în vînt.

Îi va vorbi lui Kurt imediat. Făcuseră o greșeală, nici ea, nici el nu erau răspunzători... El va înțelege...

La ieșirea din viraj, atunci cînd rula cu 120 la oră, auzi un fel de zgomot sec în bara de direcție. Resimți în mîini vibrația volanului care n-o mai asculta. N-avu timp să-i fie frică. Se gîndi doar: „Voi fi în întîrziere"... Scăpînd de sub control, mașina o luă la stînga și se angajă de-a curmezișul drumului cu viteza unui obuz. Renata, agățată de volanul care se învîrtea în gol, puse o frînă violentă. Pneurile urlară. Mașina lovi cu roțile din față un obstacol invizibil acoperit de iarba talazului și se dădu peste cap. Proiectată din mașină, Renata căzu pe pămînt, culcată pe spate. Cu ochii mari deschiși, văzu cele două tone ale lui P9 rotindu-se aproape cu încetineală deasupra capului ei. Apoi, oțelul o strivi. Firma Continental Motor Cars va trebui să înregistreze cel de-al nouălea accident mecanic survenit la o Beauty Ghost P9 ieșită din uzinele ei. În serie, al cincilea accident mortal.

Partea a treia
\OUT

18

Nimeni nu putea scăpa. La sfîrșitul zilei de lucru, bărbații, în șir indian, albi sau negri, trebuiau să se supună controlului. Erau pipăiți pe toate părțile. Ceea ce, prin miracol, ar fi putut scăpa mîinilor gardienilor nu avea nici o șansă să treacă neobservat la aparatul de radiologie. Doi specialiști examinau stomacul lucrătorilor să vadă dacă nu cumva vreun diamant fusese înghițit de către cei din mină. Julio auzise istorii stranii. Un alb de origine germană reușise, se pare, să scoată mai multe diamante din incintă. Trucul lui: le băga în chewing-gum pe care îl învelea într-o poleială cu care se învelea ciocolata. De fapt, nimeni nu-l cunoscuse pe acest alb, dar fiecare auzise istoria lui. Greu de aflat adevărul... În orice caz, Julio nu era unul din cei ce-ar încerca s-o facă pe șmecherul. Disciplina era teribilă. Tabăra era înconjurată de un gard de sîrmă ghimpată prin care trecea un curent de 250 de volți. Cîteodată, dimineața, se găseau animale sălbatice curentate de-a lungul gardului. La prînz, erau deja putrezite. La ora 5, uscate. A doua zi, dimineață, nu se mai găsea nici o urmă. Alți prădători le mîncaseră.

Paza taberei era asigurată de către arieni cu fruntea joasă, colosali și mărginiți, mari ca niște munți și cu totul lipsiți de umor. La rîndul lor, aveau în subordine echipe de negri îmbrăcați în uniforme, purtînd căști provenind din disponibilitățile armatei americane. Ca și cu paznicii de culoare, compania minieră semnase cu ei un contract pe patruzeci de ani. Astfel, erau legați pînă la moarte de bunul plac al conducătorilor acesteia. În schimb, Eric Mortaeldt, directorul de la Wassenaar's Consolidated, putea să dea afară, pentru cel mai mic capriciu, pe oricare dintre ei. În afara îmbrăcămintei lor mili-

tare, gărzile de culoare se distingeau de mineri prin dinții lor pe care cochetăria din Botswana îi obliga să-i ascută, așa cum sînt cei ai lui Simba, leul, zeul lor.

Unii oameni erau cazați în tabără, în barăci. Alții, cu familie, aveau autorizația să se ducă de două ori pe săptămînă la ei acasă. Nu făceau decît să treacă dintr-un cîmp de concentrare în altul. Aparthaidul era riguros. Negrii locuiau într-un fel de ghetto, de unde era interzis să ieși ca să te duci în oraș. Dacă o femeie neagră avea raporturi sexuale cu un alb și dacă era prinsă, era pedepsită cu 101 de lovituri de baston și un an de închisoare. În ceea ce-l privea pe alb, disprețuit de tovarășii lui din cauza acestui act degradant, trebuia să plătească o amendă de 500 de dolari și să stea o vreme în carantină în spitalul local, unde i se făceau zeci de examene și de analize. Negrii, este bine cunoscut, au toți boli venerice și puțin interesa că albii erau cei ce le transmiseseră! Cînd cădea seara, în clubul lor, notabilii din Chukudu se îmbătau cu bere, impecabili în costumele lor crem. Ca să meargă la cinema – săptămîna trecută fusese proiectat *Doctor Jivago* – se îmbrăcau toți în smoching. Orice negru găsit în stradă după ora de închidere era pasibil de închisoare și bineînțeles că încasa ca aperitiv o cotonogeală zdravănă.

O dată sau de două ori, Julio se dusese în oraș. Acest lucru îl deprimase. Oricît de alb ar fi – dar în Botswana un portughez nu este chiar un alb – simțise, în barurile în care intrase, că era servit în silă și că locul lui nu era acolo, ci la șantier, cu negrii. Se întorsese fără să regrete: aerul era mai curat, camionul cu prostituate venea o dată pe săptămînă, scrisorile Manuellei îi ridicau moralul.

– Ce ai în mînă? îl întrebă omul de gardă.

– O scrisoare, răspunse Julio.

– Arată-mi-o...

– Nu știi să citești!

– Dă-mi-o!

Luînd-o în mîna lui uriașă, gardianul o șifonă.

– E-n regulă, întinde-o!

Julio n-o mai avea decît pe Manuella, ca era de acum întreaga lui familie: mama lui, complet senilă, fusese internată la Albufeira, într-o casă de sănătate. Julio plătea în fiecare lună pensiunea bătrînei, dar cu ocazia ultimei lui vizite în Portugalia, cu 2 ani în urmă, ea nici măcar nu-l recunoscuse.

De aceea era flatat și reconfortat de faptul că Manuella se îngrijea de el. Primise scrisoarea de dimineață. Putea să recite de acum pe dinafară pasaje întregi: „Nu știam că munca

ta este atît de periculoasă, de aceea îți cer s-o părăsești!" Ultimul cuvînt era subliniat de două ori. „Întoarce-te, Julio, mai scria Manuella... Vom rămîne încă un an sau doi la Zürich, stăpîna mea îți va găsi o muncă liniștită..." În Elveția, Julio fusese șofer de casă mare, dar portul unei uniforme și al unei caschete îl plictisiseră. Micul anunț din *La Suisse* preciza că în Botswana, dacă va fi angajat, va cîștiga 400 de dolari pe săptămînă!... Manuella mai scria: „Ne vom duce la Albufeira. Dacă ne vom pune la un loc economiile, vom putea cumpăra un magazin..."

Cît au visat ei la acest magazin! Un fel de complex unde se vor putea găsi atît tutun, cît și articole de băcănie și de mercerie... Dacă va putea lucra aici încă un an, treaba era ca și făcută. Sumele economisite de el și de Manuella vor fi suficiente pentru o primă rată. Restul va fi plătit prin credit și vor veni în mod normal beneficiile... Dar mai înainte, va trebui să ceară un concediu ca să se ducă să se căsătorească cu Manuella, înainte de a se naște copilul lor. În mai puțin de 5 luni! Din nenorocire, zvonurile din tabără aduse de unii și alții anunțau o apropiată închidere a șantierului pentru a se putea lua măsuri de siguranță. Munca era periculoasă. În trei luni, Julio văzuse murind șase negri.

Alții spuneau că șefii lui Wassenaar's nu vor închide. Din contră, vor continua prospectarea și vor oferi o primă de risc angajaților.

Julio tocmai ajunsese la baraca lui, a 11-a, cînd răsună sunetul de sirenă. O voce se auzi la difuzor:

– Adunare imediată în fața clădirii direcției... Repet...

– Ce vor? întrebă Jao, un compatriot.

– Vino, vom afla, spuse Julio.

Cîteva sute de oameni, negri și albi, se adunară în fața clădirii din beton unde li se făceau plățile. Pe terasa primului etaj, apăru chiar directorul însuși, Eric Mortaeldt. Își lipi gura de un megafon:

– Am trei noutăți să vă anunț. Două bune și una rea! Cea rea mai întîi. Închidem!

În tăcerea încremenită care urmă, ecoul vocii sale, deformată într-un mod curios de amplificator, răsună încă în două sau trei reprize: „Închidem... Închidem... Închidem..."

Pentru ei toți acest simplu cuvînt însemna o schimbare totală de viață, revenirea în țară pentru europeni, întoarcerea în ghetto pentru negri. Șomaj pentru toți.

– Cele bune acum! Se închide ca să se construiască o tabără mai frumoasă, un șantier mai sigur... La cererea mea și

în interesul vostru, conducătorii companiei ne-au alocat 4 milioane de dolari!

Mortaeldt așteptă în tăcere, o tăcere menită să-i facă pe acești păduchioși să simtă cît de zdrobitoare era această cifră. Dar pentru păduchioși ea nu avea nici un sens. Patru milioane de dolari, micul Isus sau planeta Marte...

– Această sumă, urmă directorul exploatării, va fi în întregime consacrată siguranței voastre...

– Ce siguranță, dacă trebuie să plecăm? strigă un anonim pe care gărzile încercară în zadar să-l repereze.

– Tocmai, continuă Mortaeldt, care se făIea cu istețimea lui și nu ezita să-i răspundă unui subaltern. De îndată ce lucrările vor fi terminate, vom redeschide șantierul. Veți fi din nou angajați!

– Dacă plecăm din tabără, n-o să mai fim reprimiți!

De data asta gărzile îl reperară pe cel care tulbura ordinea, o lepădătură de francez sau italian. Tăbărîră pe el ca să-i mîngîie coastele cu bastoanele.

– Stop! le ordonă Mortaeldt.

Gărzile se opriră frustrate.

– Înțelegeți bine, încercă să-i lămurească Mortaeldt, că nimeni din Companie nu acționează astfel cu bucurie. Actualmente toți pierdem. Marii responsabili pentru că-și mănîncă banii fără să aibă certitudinea că și-i vor recupera, și voi înșivă pentru că sînteți în pericol să rămîneți fără slujbă. Sîntem acum în 27 aprilie 1977. Încetați lucrul pe 30 seara. Șantierul își va redeschide porțile la 10 ianuarie 1978. Fiecare dintre voi va primi la plecare salariul pe două luni cu titlu de despăgubire. Cei care ne vor indica în scris intenția de a-și relua lucrul la redeschidere vor primi, imediat la întoarcere, jumătate din salariul lor pentru cele 8 luni care vor trece fără să lucreze.

Mortaeldt își drese glasul, conștient că respectase în mod scrupulos dorința lui Homer Kloppe. Telexul primit azi dimineață era fără echivoc. Mortaeldt era mișcat că un bancher putea avea atîta grijă față de salariații lui. El în locul lui...

Sfîrși printr-un vibrant „Noroc la toți! Acum, la lucru!" și dispăru în clădirea care beneficia de aer condiționat.

Julio și Jao se priviră.

– La dracu! spuse Jao. Ce-o să faci?

Julio dădu din umeri în semn că nu te poți pune cu fatalitatea. Înainte de toate trebuia s-o prevină pe Manuella de întoarcerea lui la Zürich. Scoase din nou scrisoarea din buzu-

nar și verifică pasajul: ...„stăpîna mea îți va găsi o muncă liniștită..." Da, era scris negru pe alb. Julio o cunoștea pe Renata și știa că Manuella o adora. Numai că fata bancherului se măritase în ajun și va avea altceva mai bun de făcut decît să se ocupe de el.

Gînditor, Julio se întoarse în baracă. Scoase dintr-un sertar un stilou, hîrtie și, aplecat peste masa de lemn alb, începu să scrie.

Discret, doctorul Mellon îi luă pulsul lui Gabelotti.

– Merge?

– Nu... mormăi Don Ettore cu o voce posomorîtă.

Cînd, din întîmplare, privirea i se îndrepta spre un hublou, era obligat să închidă repede ochii pentru a alunga ameteala care îl cuprindea. Trebuia să se concentreze asupra ziarului din care nu putea citi măcar un rînd. Chiar așa, cum ar fi putut să uite cuvintele îngrozitoare ale comandantului de bord? „Zburăm acum la o altitudine de 35.000 de picioare..." La plecarea din New York, Richard Mellon îl îndopase cu tranchilizante, care îi dădeau dureri de cap, fără să-i înlăture deloc frica. Pentru a nu se face de rîs în fața oamenilor lui, dar mai ales pentru a recupera el însuși cele două miliarde de dolari, Gabelotti s-a văzut constrîns să accepte botezul zborului la 54 de ani. Crispat în fotoliul de clasa I, ale cărui rezemătoare le strîngea cu sălbăticie, se gîndea la toate catastrofele aeriene din ultimii ani. DC 10 de la Paris, 200 de morți... Și, cu o lună mai înainte, la Santa Cruz de Tenerife, oroarea ororilor: 562 de morți într-o coliziune la sol între două Jumbo-Jets 747, deci același tip de avion ca acesta în care el însuși luase loc!

– Richard!

– Don Ettore?

– Nu merge prea bine. Mai dă-mi din blestematele tale de pilule.

– Ați depășit deja doza.

– Puțin îmi pasă!

– Cum doriți...

Medicul sună stewardesa pentru a aduce apă. Înainte de a-și consacra talentele unei clientele bogate particulare, doctorul Mellón își petrecuse trei ani într-o clinică psihiatrică, înțesată de obsedați și schizofrenici. Știa, de asemenea, cine era Gabelotti. Și se întreba dacă setea lui inepuizabilă de putere nu era cumva compensarea unei incapacități sexuale. Pen-

tru a fi sigur, ar fi trebuit să-i vorbească lui Don, să-i pună întrebări; dar mai degrabă s-ar fi putut adresa unui menhir. La urma urmelor, Gabelotti i-a oferit 12.000 de dolari ca să-l însoțească în timpul voiajului. La acest preț, clienții săi din New York puteau foarte bine să-l aștepte 3 zile!

– Vă simțiți bine, Don Ettore?

Grija lui Carmine Crimello îl exaspera pe Gabelotti. Ea îl făcea să simtă mai bine în ce măsură era vulnerabil și nenorocit.

– Cară-te, bombăni el fără să-l privească și fără să-și descleștezе dinții.

Consilierul nu așteptă să i se spună de două ori același lucru. Urcă scara în spirală și se duse să bea un pahar la barul plasat chiar sub plafonul aparatului. Problema lui nu erau avioanele, ci mașinile. De îndată ce altcineva era la volan, intra în panică. Dar adevărata lui teamă secretă era de a muri de glonț.

– Mai bine luați două, Don Ettore, spuse doctorul Mellon. Nu credeți c-ar fi bine să dormiți?

– Nu vreau să dorm! Voi visa că sînt într-un avion și asta mă va trezi!

– Bună glumă, spuse Mellon, pufnind în rîs. Nu vă neliniștiți... Vom fi la Zürich în 3 ore.

– Voi crăpa înainte de a ajunge...

Pentru a doua oară Don Ettore se asigură că sacul de hîrtie era în buzunarul fotoliului ce conținea hărțile și pliantele publicitare. Să mori, mai treacă mearga, dar să vomiți în public!

Chimène s-a ocupat de toate. A apelat la relațiile soțului ei și a reușit ca trupul neînsuflețit al fiicei lor să nu fie dus la morgă, cum ceruseră primii polițiști sosiți la locul dramei, ci la locuința lor din Bellerive Strasse.

Un telefon o smulsese dintr-un grup de prieteni ce comentau fabulosul zbor solitar al lui Kurt Heinz. Ca și ceilalți, ea se prefăcea că ia parte la rîsul lor. Mai rîdea încă atunci cînd o voce anonimă o anunțase că Renata fusese victima unui grav accident rutier. Cu fața lividă, se dusese să-l anunțe pe Homer de nenorocirea care îi lovise. Fără să înștiințeze pe cineva, ei își părăsiră discret invitații și se repeziră nebuni de neliniște la locul indicat. Homer avu un prim șoc văzînd o mașină Beauty Ghost necunoscută. Avu un al doilea zărind corpul Renatei, pe care polițiștii n-o deplasaseră. Fata lui, cu

ceafa ruptă, avea toracele strivit de bara de oțel cromat ce forma partea de sus a parbrizului.

Ceva mai tîrziu, s-a desfășurat o scenă oribilă. Deși era aproape ora 4 dimineața, majoritatea invitaților, cu totul beți, se aflau în salonul unde li se servise supeul. Unii cîntau tare cîntece de lume, alții se interpelau veseli de la un capăt la celălalt al camerei. Alții dansau între mesele care, împodobite cu zeci de sticle goale, făceau pereche cu cele agățate de plafon. Brusc, un freamăt agită capetele însetaților: între canaturile larg deschise ale intrării principale, ce dădea spre delirantul decor oniric, apăruseră mai mulți oameni în negru, purtînd targa pe care zăcea corpul Renatei acoperit de un cearșaf. Înlemniți, negîndindu-se măcar să se îndepărteze, musafirii urmăreau cu consternare slalomul încet al cortegiului funebru printre resturile serbării. Cu fața inundată de lacrimi, Chimène deschidea cortegiul. Homer Kloppe îl încheia cu un aer absent, cu buzele aspre și strînse.

Era necesar să traversezi salonul ca să ajungi în camera care fusese pînă acum a Renatei. Abia dispăruse targa, că invitații, în mare grabă și într-o tăcere deplină, au părăsit încăperea în vîrful picioarelor. Sînt nenorociri pe care nu le poți împărtăși.

La ora 8 dimineața, toaleta. Renatei era terminată. Chimène îl sculase în plină noapte pe directorul unei antreprize de pompe funebre, care-i trimisese patru dintre cei mai buni specialiști. Acum, Renata se odihnea în patul ei de fată, cu fața calmă, tot atît de frumoasă moartă ca și în viață. Mama ei ceruse să fie îmbrăcată în rochia roz-somon, aceea pe care ar fi trebuit s-o poarte la ceremonie. La fiecare colț al patului, cîte o lumînare aprinsă. Mînă în mînă, îngenuncheați, Homer și Chimène plîngeau fără zgomot, doborîți de durere. Manuella li se alăturase pentru un moment, dar, învinsă de hohotele de plîns, părăsise camera, incapabilă să suporte tăcerea și imobilitatea ființei pe care o adorase.

La ora 8 și 10, Kurt Heinz întredeschise ușa și intră. Socrii lui nici nu-l priviră. Îngenunche lîngă ei și începu să se roage.

Cînd revenise de la aeroport, vînăt de furie pentru că trebuia să plătească oalele sparte ale propriei sale căsătorii, taxiul fusese oprit de un baraj de poliție. În afara șoselei, o decapotabilă gri matalizat era răsturnată cu roțile în aer. Kurt detesta spectacolele macabre.

– Mergi mai departe, îi ceru șoferului, întorcînd ochii.

Era înghețat pînă la oase și nu știa ce atitudine să adopte. Totul depindea de cea a Renatei. Dacă ea se va scuza dîndu-i explicații detaliate asupra insuportabilei ei atitudini, va relua poate dialogul. Din cauza ei, căsătoria lor fusese ratată. Sute de invitați l-au luat drept un imbecil. În același timp, părinții lui au fost ridiculizați.

– O secundă, spuse șoferul! Oh, la dracu!... Este oribil! O fată așa de frumoasă!

Instinctiv, Kurt privi cu inima răvășită și recunoscu imediat taiorul bleu al Renatei. Sări din taxi, nemaifiindu-i brusc frig, lipsit de orice senzație, în afara acelui bizar gust de rugină care îi umplu gura. Cinci minute mai tîrziu, cei doi Kloppe soseau și ei. Hainele lor de seară ofereau un contrast crud cu scena abominabilă, luminată a giorno de farurile mașinilor de poliție.

– Este mașina accidentatei? îl întrebă pe Homer cel care conducea operațiunea.

Bancherul dădu din cap cu amărăciune: oricine ar fi proprietarul lui P9, el se simțea direct responsabil de accident. De ce, Dumnezeule, își condusese la moarte propria fiică cu această misterioasă mașină a morții pe care nu avusese curajul s-o neutralizeze la timp?

– Numele victimei este Renata Kloppe? întrebă polițistul.

– Nu Kloppe, spuse Kurt. Heinz. Renata Heinz.

Homer îi întorsese spatele. Kurt se dusese apoi acasă să-și schimbe îmbrăcămintea caraghioasă: haină din catifea neagră și jabou plisat. Făcuse un duș fierbinte și căzuse într-un fotoliu, încercînd să înțeleagă de ce era văduv după 15 minute de la căsătorie.

După ce termină rugăciunea, observă figura socrului lui. Homer Kloppe ținea în mînă mîna soției lui. Cîteodată, privirea i se îndrepta spre pat unde era întinsă Renata. Kurt remarcă rochia roz-somon și fu zdruncinat. Bancherul aparținea unei alte planete decît a lui. Totuși, în acest moment, Kloppe nu-i mai apărea ca un străin, ci ca un frate de care îl lega o durere comună. Vru să-l facă s-o simtă. Cu voce înceată, murmură:

– Ce-am făcut Domnului ca să ne dea o asemenea pedeapsă?

Fără să-și desfacă buzele, Homer Kloppe șopti:

– Lasă-ne să ne reculegem în pace.

– Renata era soția mea! spuse Kurt buimăcit.

– Nu soția dumitale, îi replică ferm Kloppe. Fata mea. Nu mai aveți ce să faceți aici. Ieșiți.

Gura lui Kurt se umplu din nou de acel gust straniu de rugină.

Moshe Yudelman lăsă să treacă furtuna. Prin fereastră se vedeau păsările zburînd din ramură în ramură, în praful aurit de razele soarelui. Era așa de mult de cînd nu mai văzuse copaci... Italo Volpone era cu pieptul gol, impresionantă forță animalică, rotindu-se, frecîndu-se viguros pe spate cu un prosop. Fiecare din mișcări îi scotea în relief musculatura puternică.

– Cine ți-a spus să vii? repeta el pentru a zecea oară. Cine? Poți să-mi răspunzi?

– Nimeni, spuse Moshe.

– Ai făcut prostie după prostie! Ai lăsat să-mi răpească nevasta și ai întins mîna răpitorului ei! Crezi, oare, că eu îl aștept pe Gabelotti cu flori?

Yudelman își întoarse brusc fața de la peisajul campestru pe care-l contempla. Se plictisise deodată să se mai lase bruftuluit.

– Încetează o dată să acuzi pe alții! Ești aici de patru zile și ce rezultat ai obținut? Ai numărul de cont? Nu! Și ca să omori doi polițiști nu era nevoie să vii la Zürich! Oamenii tăi puteau rămîne tot atît de bine la New York!

Italo se așeză în fața lui: era foarte palid de furie.

– Dacă ții la pielea ta, nu-mi mai vorbi niciodată pe tonul ăsta! Niciodată!

Moshe ridică din umeri.

– Puțin îmi pasă de pielea mea! Mă gîndesc la a ta! Comisiunea are ochii pe tine! Dacă-și bagă nasul în afacerile noastre, ne ducem cu toții!

– Ai fi vrut să-l las să-l omoare pe Genco fără să reacționez? Ai fi vrut să încasez afronturile lui Gabelotti, mulțumindu-i?

– Există un timp pentru reglarea afacerilor, un timp pentru încheierea socotelilor! Îl iubeam pe Genco la fel ca tine. Crezi că din întîmplare am lucrat noi 17 ani împreună zi de zi? Știi tu de ce a ajuns un Don? Pentru că a știut totdeauna care este momentul propice pentru a da loviturile!

Furia lui Italo se potoli brusc. Moshe avea dreptate și tocmai asta îl enerva. Consilierul era singurul om căruia îi admitea accesele de sinceritate.

– Tu nu ești un *punk*, Italo, ci noul *capo* al familiei noastre. Și un *capo* se servește mai mult de materia lui cenușie decît de pistol!

– Întrucît ești așa de șmecher, bombăni Volpone, o să vedem cum ai să te descurci!

– Important este să supraviețuiești. Abia am sosit. Nu știu nimic în afară de faptul că, în cel mai bun caz, banii noștri sînt blocați. Ce i-ai făcut, de fapt, bancherului?

– Fleacuri... L-am implicat într-un scandal cu o prostituată care s-a dus goală într-o biserică unde el ținea o conferință...

– Și apoi?

– I-am smuls toți dinții.

– Rezultatul?

– Zero. M-a trimis la plimbare.

– Metodă ineficientă... spuse Moshe, sumbru. Dacă îi smulgeai testiculele, tot nu mărturisea nimic. Crezi că ataci un singur om? Greșeală! Ai de-a face cu toată Elveția și acești blestemați de bancheri n-au cedat în fața nimănui!

– Atunci ce e de făcut? se răsti Volpone.

Yudelman suspină cu un aer interogativ și se întoarse la geam, unde se adînci într-o intensă contemplare a peluzelor.

– Trebuie să așteptăm sosirea lui Don Ettore, spuse el.

Italo se uită la el cu indignare.

– Cum? Aștepți ca această scroafă să-ți dea idei?

– Nu, aștept ca această scroafă să se implice. Pînă acum, numai noi ne-am agitat și numai noi singuri. În caz de eșec, noi sîntem cei vinovați. Gabelotti va trebui să demonstreze Comisiunii că el ne-a lăsat șansa noastră și că noi am pierdut-o. Lăsîndu-l să acționeze, restabilim echilibrul. Dacă reușește, cine ne împiedică să profităm?

– Ce poate face el mai mult decît mine?

– Nimic. Mai mult ca sigur că nimic. Dar, pentru moment, nu asta este problema. Partida se joacă în patru, Italo... Volpone, Gabelotti, bancherul și polițiștii... Tu ai pierdut prima manșă, Bebe... să-l lăsăm pe Gabelotti să acționeze în cea de-a doua.

– Și eu, în timpul ăsta... să mi se lungească urechile așteptînd și să stau cu mîinile în sîn?

– Tu nu insiști și-l lași să se împotmolească. Vom vedea dacă reușește...

– Și dacă nu reușește?

– Atunci, Italo, îți dau cuvîntul meu: voi fi primul care te va sfătui să recurgi la măsuri extreme.

După ce a plîns multă vreme, Manuella decise că nu mai putea rămîne în casa asta. Durerea ei era prea mare ca să poată

îndura absența Renatei. Nu se mai putea imagina între aceste ziduri, care au răsunat zi de zi de rîsetele tinerei sale stăpîne. Era cu două luni mai mică decît Renata. Și resimțea moartea ei ca pe o nedreptate care ar fi lovit-o pe ea însăși. Probabil că Homer și Chimène Kloppe o vor ruga să-și continue serviciul. Le va răspunde că nu poate.

Totuși, va aștepta ca înmormîntarea să aibă loc pentru a le anunța plecarea... Instinctiv, își duse mîna la pîntece, acolo unde se forma încet viața în gestație a copilului care se va naște. Se simți singură, pierdută, dornică să-l revadă cît mai curînd pe Julio. Moartea Renatei le dădea peste cap proiectele. Manuella ar fi dorit să plece imediat din Zürich și să se întoarcă la Albufeira ca să se mărite: de ce să mai aștepte? Atîta pagubă pentru magazinul dorit, îl vor avea mai tîrziu, acum se vor aranja altfel.

Prezența morții în casă o făcu să simtă în ce măsură viața ei, purtătoarea unei alte vieți, îi era prețioasă. Era simplu. Va trimite o telegramă. Pentru text, un singur cuvînt: „Întoarce-te".

Știa că Julio va lăsa totul și va veni înapoi la ea.

Dis-de-dimineață, Lando trebui să îndure aprecierile sarcastice ale lui Volpone. Aparent, sosirea lui Moshe Yudelman la Zürich nu adusese nici o schimbare. Italo avea fața agitată din zilele lui proaste, ochii răutăcioși, obrajii albăstrii din cauza bărbii.

– Și tu ai lăsat-o să se mărite! N-ai fost nici măcar în stare s-o reții!

– Am făcut tot ce-am putut...

– Nu prea i-ai făcut cine știe ce, rînji Volpone cu dispreț. Și eu care te credeam un campion!

Lando era parcă beat de oboseală. După ce o condusese pe Renata, chemase un taxi și se întorsese în apartamentul lui. Patul răvășit i-a adus aminte de sforțarea lui amoroasă care n-a servit la nimic. Renata nu va reveni la el. Prea obosit ca să doarmă, nu atipise decît pe la 6 dimineața. Deșteptătorul îl făcuse să sară din pat la 7. Patruzeci de minute mai tîrziu se prezenta la raport la Volpone.

Italo, în mare conferință cu Yudelman, a vorbit cu el doar trei minute, timp suficient să-l facă albie de porci pentru acest nou eșec. Adînc mîhnit de atîta nedreptate, Lando îl întîlni pe Bellinzona în bucătărie. Avu dintr-o dată senzația de foame. Cu grija unui maniac, își făcu un sandvici cu salam, în timp

ce Pietro scormonea în frigider în căutarea unei sticle de bere. Lando se instală la o masă mare în stil rustic și mușcă din sandvici. Mai mult decît noaptea lui ratată de ocnaș îl îngrijorau evenimentele din ajun. Sfînta Fecioară a vrut ca el să scape de supliciul pe care cei doi uriași i-l rezervaseră nefericitului lui camarad. Se întrebă dacă un bărbat care a fost sodomizat contra voinței lui poate să mai privească în ochi pe cineva.

Bellinzona, care tocmai îi evita privirea, păstra o tăcere încăpățînată de la îngrozitoarea umilință pe care o suferise, răspunzînd doar prin mormăieli, cu capul plecat, rarelor întrebări anodine pe care Orlando i le pusese.

„Te va omorî!" îi spusese lui Lando fratele lui Ines. Acest nenorocit sperase că astfel o să-l înfricoșeze?

– Ei, Pietro, îți fac un sandvici?

Nici un răspuns. Alertat de această tăcere bruscă, Lando se întoarse să vadă ce făcea Bellinzona în spatele lui. Părul i se făcu măciucă: în picioare, la un metru în spatele lui, imobil, Pietro îi privea gînditor ceafa cu un cuțit de bucătărie lung și ascuțit în mîna dreaptă. Timp de 5 secunde interminabile, privirile li se înfruntară. Lando nu reușea să mestece ca să înghită bucata de sandvici pe care o avea în gură.

– Ce ai de mă privești așa? reuși să întrebe în cele din urmă.

Fără un cuvînt, Bellinzona își întoarse ochii și începu să-și taie o felie de pîine.

Cînd atinse pămîntul cel bun și solid, Ettore Gabelotti se comportă aproape ca toți naufragiații: nu a lipsit mult să îngenuncheze și să sărute solul. În ciuda tuturor tranchilizantelor administrate de medicul lui personal, doctorul Richard Mellon, își păstrase o groaznică luciditate pînă la aterizare, privind panicat, cu fața șiroind de sudoare, cum se apropia pista, sigur că avionul o să se sfărîme. Mergea prea repede pentru a se putea opri înainte de a se izbi de hangarele care se profilau în depărtare. Sub pretext că-și șterge nasul, desfășură o batistă de mătase pe care o strînse între dinți ca s-o muște.

– Ei bine, n-a fost cine știe ce, spuse Mellon.

Gabelotti îi aruncă o privire dușmănoasă, își desfăcu grăbit centura și se precipită spre ieșire înainte chiar de a fi pusă scara! Carmine Crimello îl ajunse, dar avu prudența să nu facă nici un comentariu. La vederea tenului palid al lui Don Ettore, ghici suferințele pe care acesta le îndurase.

Îndată ce trecură de controlul pașapoartelor, îl zăriră pe Badaletto care îi aștepta.

– Bună ziua, Don Ettore. Dacă vreți să mă urmați... Ceilalți sînt acolo...

După instrucțiunile primite, Carlo luase cursa New York–Milano în compania lui Thomas Merta și Angelo Barba. Frankie Sabatini și Simeone Ferro aterizaseră în Franța, la Lyon. Și unii și alții ajunseseră la Zürich cu trenul.

În Elveția, Luciano Zullino se ocupase de detaliile expediției. Zullino era responsabilul rețelei de prostituate a familiei Gabelotti din partea de sud a Europei. Lanțul lui de bordeluri clandestine și de hanuri se întindea de la vest la est, plecînd din Bordeaux pentru a se întinde pînă în Austria, trecînd prin Lyon, Grenoble, Zürich, München, Viena și se propaga în spre sud către Barcelona, Madrid, Lisabona, Roma, Milano și Napoli. Acolo unde miniștrii Pieței comune eșuaseră din cauza unor derizorii probleme legate de creșterea legumelor, Zullino se mîndrea că menținuse „Europa curului". Nu destul de ferm, după gustul lui Don Ettore, care avea tendința să subaprecieze munca altuia, considerînd că orice randament este totdeauna ameliorabil.

De aceea, cînd Angelo Barba îi ceruse să aranjeze sejurul lui Don la Zürich, Luciano Zullino prinsese ocazia din zbor pentru a se evidenția.

– Mă ocup de toate, se angajase el fără nici o ezitare.

Nu-l întîlnise niciodată pe Gabelotti, dar îl recunoscu imediat cînd îl văzu apărînd înconjurat de *capiregime* și de consilierii săi. Își îndoi cu repeziciune genunchii, luă mîna lui Don Ettore și o duse la buze:

– *Baccio i mani... !* (Vă sărut mîna!)

Gabelotti s-ar fi lipsit de un asemenea gest de respect într-un loc public. Totuși, nimeni nu remarcase gestul lui Zullino. Își retrase mîna și murmură formula consacrată:

– *Alzati, non sei rifardu...* (Scoală-te, nu ești un străin).

Două Mercedesuri negre, cu geamuri fumurii, așteptau grupul în fața aeroportului. Șoferii, tot în negru, deschiseră precipitat portierele.

– Te urci, doctore? îl întrebă Don Ettore pe Mellon?

– Mulțumesc, dar voi lua un taxi. Aveți, desigur, treburi. Știți unde să mă găsiți?

– Știu. Îți voi da de veste cu cîteva ore înainte de plecare, biletul dumneavoastră de avion va fi reținut.

– La dispoziția dumneavoastră.

Mellon se înclină, se întoarse și se pierdu în mulțime. Ettore urcă în prima mașină, însoțit de Luciano Zullino și Angelo Barba. Badaletto, Crimello, Merta, Sabatini și Ferro se înghesuiră în cea de a doua.

Cînd plănuise această deplasare, Don Ettore dorise, la început, ca oamenii lui să nu ajungă în Elveția în grup. După ce se gîndise mai bine, considerase că aceste precauții erau inutile: de ce să se ascundă? Era un om de afaceri respectabil ce se deplasa cu stătul lui major. În schimb, regruparea la aeroportul din Zürich servea planurilor lui. Dorea să se știe unde mergea și ce avea să facă.

– V-am rezervat cîteva apartamente la hotelul Commodore, Don Ettore.

– Bine. Florile?

– În portbagajul mașinii.

Luciano Zullino deschise gura ca și cînd ar fi vrut să spună ceva, dar se abținu.

– În cît timp vom fi acolo? întrebă Gabelotti.

– În vreo 15 minute, răspunse Zullino.

Don se ghemui pe pielea moale a scaunului și privi peisajul.

– Dacă sejurul dumneavoastră trebuie să se prelungească, adăugă Zullino, după un moment, pot să vă închiriez o reședință.

– Mulțumesc, spuse Gabelotti, nu va fi necesar.

Restul drumului fu parcurs în tăcere. Zullino deduse că Don Ettore era un *uomo di panza*, un om care vorbește puțin.

Cele două Mercedesuri se opriră unul în spatele celuilalt.

– Am ajuns, spuse Zullino.

O sută de metri mai departe, o mașină Volskwagen crem se oprea la rîndul ei. În ea se afla Folco Mori. Moshe Yudelman, căruia Don Ettore îi comunicase numărul zborului, îl însărcinase să-l urmărească pe Gabelotti și să-i dea de știre. Îl văzu pe Don ieșind din limuzină, înconjurat imediat de 7 oameni, între care îi recunoscu pe Carmine Crimello și Angelo Barba, cei doi consilieri ai lui Gabelotti – mai bine ca oricine Folco știa ce devenise cel de-al treilea, Mortimer O'Broin. Îl recunoscuse și pe redutabilul Thomas Merta, *sotto-capo*, cel ce rezolva, prin „soldați" interpuși, cele mai delicate afaceri ale familiei. Ceilalți erau Carlo Badaletto, Frankie Sabatini și Simeone Ferro, cei trei *capiregime*; așadar, caimacul... O idee îi trecu fulgerător prin cap: erau de ajuns 3 sau 4 grenade și clanul rival ar fi distrus!

Cînd îl văzu pe unul dintre șoferi scoțînd din portbagaj o jerbă de flori, înțelese de ce venise Gabelotti la morga din Zürich. Grupul, după ce discutară puțin, dispăru în clădire. Nu rămaseră decît cei doi șoferi la volanul Mercedesurilor.

Funcționarii de la morgă nu ezitară nici o secundă. De la o fereastră asistaseră la sosirea impozantului cortegiu. Impresionați de luxul vehiculelor și de aerul de autoritate liniștită a lui Don Ettore, care părea să domnească asupra celor ce-l înconjurau, se puseră imediat la dispoziția lui.

– Colaboratorul nostru o să vă conducă. Totodată, în ceea ce privește florile... Îmi permit să vă spun că ele nu au nici o rațiune de a fi în instituția noastră...

Luciano Zullino știuse înainte de a comanda jerba: o morgă nu este un cimitir. Dar, om discret, preferase să se abțină să facă vreo remarcă în mașină. Conduși de funcționar, pătrunseră toți în camera frigorifică. Trei din zidurile ei erau formate din sertare suprapuse. Funcționarul trase ușor unul din ele: apăru piciorul.

Obișnuit cu durerea umană, se retrase în colțul cel mai îndepărtat al camerei pentru a le permite vizitatorilor să se reculeagă în fața acelor resturi macabre. Frunzărind registrul pe care trebuia să-l dea la semnat, se întrebă dacă întregul lui corp, după ce el va muri, se va bucura tot de atîtea manifestări de dragoste ca acest picior. Sincer, ajunse la concluzia că nu, și simți un sentiment de frustrare.

Gabelotti făcu un semn imperios lui Carlo Badaletto. Înainte de a deveni unul din „locotenenții" lui, Badaletto fusese mai mulți ani în serviciul lui Genco. Dacă cineva putea identifica această carne albăstruie, acesta era numai el. Se aplecă ușor deasupra cutiei, cu o expresie de dezgust pe față. Apoi, cu regret, își arătă neputința cu o mimică rapidă.

Don Ettore îi impusese această încercare. Carlo nu vrusese să-l nemulțumească. Dar cum de își închipuise oare Don Ettore că Genco Volpone i-ar fi arătat vreodată picioarele, lui, lui Badaletto, care debutase în familie ca simplu *punk*? Și, mai ales, pentru ce motiv ar fi făcut-o?

După un timp rezonabil, Don Ettore se scuturâ. Fără să ezite, semnă în registrul pe care i-l întindea funcționarul.

– Nefericita noastră rudă a fost un om foarte apreciat. Cred că un mare număr de prieteni au venit să-i aducă omagiul lor...

– Cîțiva, spuse salariatul, fără să clipească.

Gabelotti dădu din cap și se îndreptă spre culoar, escortat de toată echipa sa: nu aflase mai mult acum, la Zürich, decît știa la New York. În afara afirmațiilor lui Italo, nimic nu-i dovedea că acest picior i-ar fi aparținut lui Genco. Nici, cu atît mai mult, că Genco era într-adevăr mort. Poate că în timp ce el făcea pe bufonul în Elveția, familia Volpone dispăruse deja cu banii lui!

Era pe stradă, cînd unul din slujbași îl ajunse.

– Domnule!... V-ați uitat florile...

Don Ettore mulțumi cu un semn din cap politicos. Spuse șoferului:

– Pune-le din nou în portbagaj.

Apoi urcă în Mercedes și adăugă printre dinți:

– Dacă Volpone a încercat să mă înșele, mă voi duce eu însumi să i le pun pe mormînt.

19

Era teribil de greu de spus, căci era vorba de viața lor, a tuturor. Dar Melwin Bost nu mai putea da înapoi. Ochii celor ce conduceau destinele firmei erau îndreptați asupra lui, neliniștiți, scormonitori. Își drese glasul, învîrti în mînă cu ostentație telexul pe care-l primise și spuse:

– Veste rea. Vă voi citi ceea ce mi-a trimis președintele.

Își puse ochelarii și despături foaia de hîrtie al cărui text îl cunoștea de acum pe dinafară.

– Adresată lui Melwin Bost, Director General, Continental Motor Cars etc. .

„PREVENIȚI DE URGENȚĂ, PRIN TOATE MIJLOACELE DE CARE DISPUNEȚI, PROPRIETARII MAȘINILOR BEAUTY GHOST P9 – VICIU DE FABRICAȚIE A BAREI DE DIRECȚIE – PERICOL – PIESA DEFECTUOASĂ VA FI SCHIMBATĂ PE CHELTUIALA COMPANIEI." Semnat: HOMER KLOPPE.

Într-o tăcere siderală, Bost puse jos telexul ca și cînd ar fi cîntărit o tonă. Se auzi o singură voce:

– Dar asta înseamnă sinucidere! Ne aruncăm singuri în aer! Există mai mult de 400.000 de P9 în circulație! Fiecare verificare ne va costa cel puțin 300 de dolari, piesa și mîna de lucru. Făceți socoteala!

– Ne-ați spus, totuși, strigă directorul serviciilor de cercetări, că președintele era gata să-și asume un risc calculat. Știm toți cei de aici ce-au răspuns ordinatoarele!

– Ne provocăm noi înșine falimentul! lansă administratorul general. Nici o firmă n-ar putea supraviețui cu o asemenea scurgere de capital. Este un sabordaj!

Melwin Bost plecă capul sub atac. Ar fi vrut să evite să le spună ceea ce auzise la telefon zece minute mai devreme, din gura lui Garnheim, brațul drept al lui Kloppe, de la Trade Zürich Bank. Dar, oricum, nu avea dreptul să le lase nici cea mai mică iluzie. Ridică brațul pentru a cere tăcere.

– Domnilor! Domnilor!... Cînd l-am întîlnit pe președinte în Elveția, acum 6 zile, nu era dispus să aibă pe conștiință nici o viață omenească. Pentru a-l convinge, pentru a ne apăra, i-am propus tîrgul următor: dacă nu vom avea nici un accident în următoarele 3 luni, le vom lăsa în circulație...

– Ei bine? Avem acum un alt accident?

– Cînd președintele ne-a trimis acest telex, dôar pe cel de la Londra. Ceea ce ne arată că, în orice caz, el se decisese. Aș fi putut să-l înduplec încă o dată, să-l rog să-și mai amîne hotărîrea... Din nenorocire, acest lucru este de-acum încolo imposibil. Am aflat cu cîteva minute în urmă că o nenorocire ireversibilă a căzut pe capul nostru. Pentru a noua oară bara de direcție a unei P9 s-a rupt.

– Unde?

– Chiar la Zürich.

– Accidentul a fost grav?

– Mortal. Conducătoarea mașinii noastre era chiar fiica lui Homer Kloppe.

– Sînt toți aici!

– Toți?

– Gabelotti s-a deplasat cu întregul său stat major...

– Pe cine ai văzut?

– Carmine Crimello și Angelo Barba, cei doi consilieri... Thomas Merta, *sotto-capo*, și cei 3 *capiregime*, Carlo Badaletto, Simeone Ferro și Frankie Sabatini. În plus, un tip pe care nu-l cunosc. Îi aștepta la aeroport cu cei doi oameni care conduc mașinile. Ghiciți unde sînt acum!

– Nu-mi plac ghicitorile!

– La morgă. Cu o jerbă de flori.

– Mulțumesc. Întoarce-te la postul tău.

Iată ce discutaseră Moshe Yudelman și Folco Mori cu cîteva clipe mai înainte. Moshe a reacționat imediat, sunîndu-l pe Vittorio Pizzu la New York.

– Vittorio?... Ia-i cu tine pe Aldo, Vicente, Josef și veniți imediat. Primul zbor va fi cel mai bun. Grăbește-te! Știi unde mă găsești?

închis. Cu Vittorio Pizzu, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore și Josef Dotto la Zirich, echilibrul va fi restabilit între familia Volpone și familia Gabelotti. Rămînea de aflat de ce Don Ettore își luase cu el statul major. Ascultîndu-l pe Folco, Moshe a înțeles imediat că oprirea la morgă, cu flori, și reculegerea de rigoare în fața rămășițelor lui Genco nu fusese decît un aparent gaj de pace dat lui Italo de către Don Ettore. Dedusese, de asemenea, că dacă Gabelotti îi propunea pacea unui om pe care-l considera aproape un nimic, acționa așa pentru că nu era în măsură să ducă un război. Moshe putea, deci, să fie liniștit asupra unui punct: nici Gabelotti nu avea acces la cont. De ce? Răspunsul era acum evident: Mortimer O'Broin își trădase șeful la Nassau, dîndu-i un număr fals. De-acum încolo un singur om putea să descurce situația: bancherul. Din nenorocire, după tratamentul pe care i-l aplicase Italo, era cu totul improbabil ca Kloppe să le aducă combinația pe tavă.

Acum, Moshe trebuia să-l facă pe bănuitorul Volpone să aprobe deciziile pe care le luase în numele lui fără să-l consulte.

– Italo, am aflat o chestie neplăcută. Mori m-a informat. Gabelotti este la Zürich, dar nu este singur. Are vreo zece oameni cu el...

– Ce aștepți să-i telefonezi lui Vittorio și să-i spui să vină cu Aldo, Vicente, Josef?

– Crezi că este necesar?

– Vrei să fim cinci contra zece?

– Foarte bine, îl chem.

– Cine este cu Gabelotti?

– Crimello, Barba, Merta, Badaletto, Sabatini, Ferro. În plus, doi sau trei necunoscuți care îi așteptau. Dar să nu te înșeli, Italo! Gabelotti vrea să colaboreze cu tine. Prima lui grijă a fost să meargă la morgă pentru a-i aduce un omagiu lui Genco.

– El l-a ucis!

– Nu el, O'Broin! Acum, lasă-mă să acționez și să-ți pregătesc terenul...

Îi mai rămînea lui Moshe să se achite de o sarcină delicată: să regleze detaliile întîlnirii la nivel înalt. Nici unul din cei doi șefi de familie nu se putea deplasa la celălalt fără a se pune o ireversibilă problemă de prestigiu. Întrevederea trebuia să aibă loc pe teren neutru, de preferință în tête-à-tête, fără martori. Cu finețe, Yudelman estima că Volpone și Ga-

belotti aveau mai multe șanse să ajungă la un acord dacă nici unul din ei nu trebuia să joace un anumit rol în fața oamenilor săi. În caz că Italo făcea o greșeală, Moshe putea oricînd să intervină mai tîrziu ca s-o corijeze.

– Ce nu merge, Pietro ?

Bellinzona se așezase la volan ca să-l conducă la Commodore, unde descinseseră cei din familia Gabelotti. Nu deschisese gura în tot timpul drumului.

– Te necăjește ceva ?

– Nu, nu... nimic...

Era foarte atent ca să evite capcanele inerente ale traficului aglomerat. Moshe îl cunoștea pe Pietro de multă vreme : solid, de temut, devotat, credincios pînă la moarte. Italo îi povestise de curînd că Lando și el fuseseră bătuți de niște negri de aproape 3 metri înălțime, ratîndu-și astfel misiunea pe lîngă Ines, prietena lui Kloppe. Ceea ce-l demoralizase pe Bellinzona, a cărui conștiință profesională era legendară printre cei din Sindicat. Moshe îl observă în liniște pe colos. Pe gîtul lui impresionant de taur, capul greu, parcă de granit, arbora o expresie chinuită și dureroasă. Yudelman era cu atît mai surprins cu cît, în mod obișnuit, Pietro Bellinzona nu gîndea. Bea, mînca și sforăia ca un animal, lipsit totalmente de neliniști metafizice. În momentul în care șefii lui îi dădeau un ordin, era mulțumit.

Mașina vră în jurul rondului de flori și se opri în fața peronului hotelului.

– Așteaptă-mă aici, îi ceru Moshe.

Sus, pe scări, îl zări pe Angelo Barba. Ierarhia funcționa și la nivelul ambasadorilor și miniștrilor plenipotențiari. În timp ce Yudelman urca patru trepte, Barba cobora alte patru, astfel că se întîlniră exact în mijlocul scării, fiecare făcînd același număr de pași către celălalt.

– Vă așteptam, spuse Barba.

– Sînt aici, spuse Yudelman, înclinînd capul.

Amîndoi intrară în holul hotelului, după ce Barba, politicos, îl lăsase pe Moshe să treacă primul prin ușa turnantă.

Acum, lui Lando îi era teamă. Iar lipsa de somn nu explica totul. Imaginea lui Bellinzona mîngîind un cuțit în spatele lui îi provoca o imensă frică retrospectivă. O mulțime de detalii mici, cărora nu le dăduse atenție pe moment, îi reveniră în minte. De la întîmplarea nefericită cu frații lui Ines, Pietro nu

i-a mai adresat nici un cuvînt. Chiar după incidentul cu cuțitul, Bellinzona a păstrat tăcerea, întorcîndu-i fățiș spatele pentru a nu-i răspunde la întrebările asupra curiosului lui comportament. Lando fusese ușurat cînd l-a văzut plecînd cu Moshe Yudelman, care îi strînsese mîna cu un aer distrat, preocupat.

Abia ieșise pe poartă mașina lor că-l și văzu sosind pe Folco Mori. Lando vru să profite pentru a scăpa de ambianța de așteptare amenințătoare ce domnea în vilă. Nu avea decît o dorință: să se ducă la el, să facă o baie fierbinte, să se îmbrace cu un halat și să se destindă o oră, două.

– Folco, mă duc să-mi recuperez mașina și să mă schimb. Dacă șeful mă cheamă, sînt la mine acasă.

– O.K., spuse Mori.

– Folco...

– Da ?

– Pe Bellinzona îl cunoști de mult ?

Folco îi aruncă o privire ascuțită.

– De ce ?

– Nimic important, răspunse Lando.

Ceru un taxi la telefon.

– Bellerive Strasse ! îi dădu adresa șoferului.

În afara rîndului de chei pe care i-l lăsase Renatei, el mai avea unul pe care se asigură că-l avea în buzunar. Cînd ajunse în fața domiciliului lui Kloppe, constată că mașina lui nu mai era pe locul unde o lăsase.

– Fă înconjurul blocului, îi ceru taximetristului.

Șoferul îi execută ordinul și reveni la punctul de plecare : Beauty Ghost P9 dispăruse.

– Mergi mai departe ! spuse Lando, dîndu-i adresa lui de acasă. Nu ținea să întîrzie prin cartier. Renata se deplasase oare cu mașina lui ? O furase cineva ? Dar, în Elveția, se știe, nu există găinari care să-și permită să facă așa ceva. Contrariat, abrutizat de oboseală, Lando plăti taxiul și pătrunse în imobil.

– Domnul Orlando Baretto ?

Unul din tipi, sprijinit pînă atunci de stîlpul de marmură din hol, se desprinse, surîzîndu-i cu un aer binevoitor. Vîrî o legitimație de poliție sub nasul lui Lando și repetă cu amabilitate :

– Sînteți precis domnul Baretto ?

– Da, spuse Lando, încruntînd sprîncenele.

– Vă rugăm să ne urmați la noi, la sediu.

– Pentru ce ?

La rîndul lui, al doilea polițist se desprinse de stîlp, fără ca imobilul să se năruie.

– Este vorba de mașina dumneavoastră.

Deși obosit peste măsură; Lando făcu dovada prezenței sale de spirit.

– Tocmai mi s-a furat. Mă pregăteam să fac plîngere.

– Fiți liniștit, domnule Baretto. Am găsit-o.

– Ah !... unde este ?

– Pe drumul spre aeroport. Veniți ?

Tonul era curtenitor, dar cei doi bărbați îl încadrau. Din tonul și privirea lor Lando știu că invitația era de fapt un ordin.

– Voiam să mă schimb, spuse el. N-aș putea...

– Nu veți sta decît un minut. Simplă formalitate. Veniți, vă rog, locotenentul Blesh vă așteaptă.

După o lungă discuție pregătitoare, Yudelman și Barba conveniseră ca cei doi Padrone să se întîlnească în parcul hotelului Dolder. O conversație lîngă o piscină, între un teren de golf și două terenuri de tenis, li se păruse preferabilă unui salon particular de care nu ești niciodată sigur că nu este înțesat de microfoane. După părerea lor, natura prezenta mai mari garanții de discreție. Întîlnirea a fost fixată la ora 12 precis. Fiecare din capi nu va avea dreptul decît la două gărzi de corp, care vor rămîne de-o parte și de alta, la o distanță de 50 de metri de Italo Volpone și de Ettore Gabelotti. Astfel, vor fi asigurate atît siguranța, cît și secretul discuției.

După care cei doi consilieri s-au despărțit pentru a-i transmite fiecărui Don în parte cele convenite.

La ora 12 fără cinci, un Mercedes 600 negru îl depuse pe Ettore Gabelotti în fața peronului hotelului Dolder. Cu nonșalanța unui gură-cască, făcu cîțiva pași în direcția piscinei. Nu se putea intra încă în apă, dar soarele care strălucea îi îndemnase pe mai mulți clienți să se întindă leneși pe niște șezlonguri. Unii citeau, doamnele în vîrstă tricotau. Altele se mulțumeau să-și expună fața la primele mîngîieri ale primăverii. Aerul vibra de ciripitul păsărilor. Vîntul, încărcat cu miresme dulcege, făcea să tremure ușor crengile arborilor cu mugurii gata să plesnească. Don Ettore se îndreptă spre o alee de pietriș mărginită de tufe de rozmarin în floare. Aleea coti între doi sycomori și Gabelotti, flancat de Thomas Merta, îl

zări pe Simeone Ferro rămas parcă în contemplație în fața unei fîntîni. Costumul lui negru i se păru aproape necuviincios lui Ettore în acest decor deja estival. Constată, însă, că și el era în negru, ca și Thomas de altminteri.

O altă pată neagră la 100 de metri mai încolo îi atrase atenția. Recunoscu silueta greoaie și puternică a lui Pietro Bellinzona, citind cu atenție un ziar, în care nu se uita decît la poze. Ochiul lui ager înregistră, de asemenea, absența lui Bebe Volpone.

La 30 de secunde după sosirea Mercedesului, apăru și Fiatul lui Italo. Folco Mori, care conducea, se dădu jos pentru a-i deschide portiera. Italo și Mori urmară același drum ca și Gabelotti și Thomas Merta. Pietrișul scîrțîia sub pașii lor. Amîndoi erau îmbrăcați de asemenea în costume negre. Italo văzu în josul peluzelor înflorite silueta imobilă a lui Pietro. Fiecare din capi trimiseseră unul din oamenii lor în recunoaștere în grădină, nepăstrînd pe lîngă ei decît pe cel mai talentat dintre „soldați" pentru lupta corp la corp. În afara unui Herstal care îi îngreuna buzunarul drept, Folco își luase două pumnale de lansat. Unul, cel care tăiase carotida lui Patrick Mahonney, era agățat ca de obicei într-o teacă fixată între omoplați, cu vîrful în sus. Celălalt, agățat printr-un sistem de curele de-a lungul pulpei stîngi, stătea cu vîrful în jos.

În clipa cînd Volpone își făcu apariția, Thomas Merta, la un semn al lui Gabelotti, se îndepărtă discret. Folco Mori făcu la fel.

După cum l-a sfătuit Moshe, Italo avansă spre Gabelotti. La puteri egale, nu era interzis ca cel mai tînăr să facă primul pas către cel mai în vîrstă, așa cum cerea tradiția.

Cînd fu la un metru de Ettore, Bebe Volpone se opri, cu figura neutră și atentă, cu mîinile atîrnînd de-a lungul corpului. Spuse:

– Ați cerut să mă vedeți, Don Ettore. Iată-mă.

Un surîs se desenă pe fața lui Gabelotti, binevoitor, patern.

– Îți mulțumesc c-ai răspuns la apelul meu.

Italo fu agasat de tutuirea protectoare. Dar, deja, Don Ettore deschidea brațele și-l strîngea la pieptul lui pentru un *abraso* frățesc.

– Permite-mi să-ți mărturisesc din nou mîhnirea ce mi-a provocat-o moartea fratelui tău, *mi figliu*.

Ettore se depărtă puțin, fără a lăsa umerii lui Volpone. Continua să-și țină mîna pe umărul lui și-l fixă drept în ochi,

devorîndu-l cu o privire călduroasă, ca și cînd își regăsea un vechi și drag prieten pierdut de mulți ani.

– Don Genco era prietenul meu. Aveam pentru el cel mai mare respect și cea mai deplină admirație.

Îi luă brațul, familiar, și-l trase după sine. Cu toată ușoara și involuntara crispare a mușchilor, Italo se resemnă să meargă lîngă el. Afișînd un aer indiferent, Mori, Merta, Bellinzona și Ferro nu-i scăpau din ochi.

– Mi s-a vorbit mult de tine, Italo, și sînt mulțumit că am ocazia să te cunosc mai bine. L-am cunoscut pe fratele tău cînd debuta. De la el am aflat multe despre tine, lucruri care, poate, te vor mira...

– De exemplu ? întrebă Volpone cu răceală.

Gabelotti avu un rîs care răsuna ca o cascadă dulce.

– Lovitura de la băcănia lui moș Bisciotto... Ah ! vezi... Aveai, probabil, 14 ani...

– 13.

– Ce-ți spuneam ! Așa ceva nu se uită, nu ? Viața ți-a rezervat o mare șansă, Italo, și un mare nenoroc : te-ai născut în umbra unui om mare. Căci, nu te înșeli, Don Genco a fost un om mare, *un uomo di respetto* (un om de mare respect !). Hazardul afacerilor noastre ne-a opus cîteodată, dar totdeauna loial. N-ar trebui să-ți spun, căci aceste lucruri cer pudoare, dar înainte chiar de a mă duce la hotel ca să mă schimb, m-am dus la morgă ca să-i aduc un ultim omagiu.

Răscolit de această amintire, Gabelotti tăcu. La braț, parcurseră 20 de metri în tăcere. Din cînd în cînd, Don Ettore întindea mîna ca să mîngîie o ramură înflorită. Ajunseră în fața unei bănci.

– Vrei să ne așezăm ? Va fi mai comod să discutăm. După cîte vezi, am cîteva kilograme și cîțiva ani în plus față de tine. Mersul mă obosește.

Gabelotti căzu pe bancă cu un suspin de satisfacție. Italo se instală la rîndul lui. Nimic nu se petrecea cum își imaginase. Își concentrase energia ca să muște o fiară agresivă. În loc de asta, într-o grădină plină de copii și de însoțitoarele lor, asculta vorbele nesărate și alintătoare ale unui bărbat obez și cu respirația greoaie. Dacă merg tot așa, poveștile cu crizele de reumatism și cu digestiile dificile nu vor întîrzia să se facă auzite. Dar Moshe îl implorase să nu se enerveze, să lase lucrurile să-și urmeze cursul...

– Nu ești prea vorbăreț, spuse Don Ettore, și poate că ai fost șocat că ți-am spus *tu* ! Să știi, totuși, că este vorba din

partea mea de un semn de încredere și de prietenie. Dacă tu ai aceeași stimă pentru mine pe care am avut-o eu pentru fratele tău, te rog foarte mult să faci la fel. Și-ți cer, de asemenea, să crezi în sinceritatea cuvintelor mele. Știu că tu nu ai deplină încredere! Nu! nu!... Nu-mi spune că nu e așa, căci nu te voi crede! Înainte de a se aprecia, oamenii au nevoie să se cunoască. Sîntem asociați cu parte întreagă în afacerea care ne privește. În puțin timp vei fi, poate, *capo* al familiei...

– Sînt.

Încă o dată rîsul în cascadă, indulgent și patern.

– Ah! Italo! Italo!... Genco te-a descris bine!... Impulsiv, dar cu inimă bună... Să știi că, dacă vrei să fii Don, așa ceva nu se dă, ci se merită...

– Așa ceva se ia, spuse Italo fără să ridice glasul.

– Ai dreptate, așa ceva se poate și lua, și sînt sigur că acum clanul Volpone este în mîini bune. Să vorbim însă despre lucruri ceva mai serioase... Îți închipui de ce am venit la Zürich? Consilierul meu, Mortimer O'Broin, a dispărut. Nu pot lăsa astfel capitalul nostru comun să mucegăiască într-o bancă. Din politețe față de tine, n-am vrut să întreprind nimic fără să te anunț. Atunci, te întreb: vezi vreun inconvenient ca să retrag banii noștri de la Trade Zürich Bank pentru a-i transfera în circuitul prevăzut cu Don Genco?

Deși în expectativă, Volpone nu se putu abține să nu-i arunce o privire pătrunzătoare.

– Ai un aer surprins! se miră Gabelotti. Nu ești de acord?

– Ba da, întru totul. Ați vorbit cu bancherul?

Don Ettore îndreptă spre el un deget fals amenințător:

– Italo! Italo!... Mă jignești... Nu mă tutuiești!

– I-ai vorbit?

– Mă duc să obțin ceea ce ne aparține la începutul după-amiezii.

Volpone nu putu să se împiedice să formuleze întrebarea care îi ardea buzele. Știa, totuși, că era stupid s-o pună.

– Ai numărul de cont?

Gabelotti avu aerul mirat și îi adresă o privire plină de neîncredere.

– Dar, Italo, dacă nu-l am eu însumi, cine altul ar putea să-l aibă? Știu foarte bine că, pentru a face servicii tuturor, tu te-ai dus la bancher ca să repui în mișcare circuitul pe care fratele tău nu l-a putut termina. Înțeleg perfect sensul gestului

făcut la emoție... Desigur, ai fi putut să-mi vorbești. Ți-aș fi spus atunci ceea ce ai aflat după aceea: băncile elvețiene sînt mai bine închise ca Fort-Knox. Fără a mai socoti că m-aș fi putut supăra, aș fi putut interpreta greșit spontaneitatea demersului tău... Iată, ca să fiu sincer, m-aș fi gîndit chiar că tu te amesteci în ceea ce nu te privea sau, mai mult, că necazul tău te împingea la un act nebunesc... Pune-te în locul meu...

– Pune-te tu într-al meu, îl întrerupse cu duritate Volpone. Fratele meu este asasinat și, în același moment, ca din întîmplare, consilierul aflat sub ordinele tale dispare!

– De unde știi asta?

– Mi-ai spus-o tu însuți!

– Este exact. Ți-am spus-o. Dar cînd te-ai dus la bancă nu știai.

– Nu face pe șmecherul! mîrîi Volpone. Toți cei din Sindicat știu că consilierul tău de rahat a întins-o cu banii!

Ochii grei ai lui Gabelotti se transformară pe loc în două deschizături strălucitoare din care dispăruse amabilitatea. Instinctiv, ar fi trebuit să-i facă un semn lui Thomas Merta ca să deschidă focul. La această distanță, Thomas era capabil să găurească o carte de joc. Făcu un efort enorm ca să se controleze, suflă ca o focă și închise ochii, aducîndu-și aminte la timp că acel gunoi de O'Broin este cu adevărat un trădător. Dar nu dorea ca Volpone să afle așa ceva. Încă nu... Pentru plăcerea de a-l sili pe acest prostănac să-și retragă injuriile, nu avea dreptul să compromită succesul unei operațiuni așa de importante. Așteptă cu răbdare ca pulsul să-i revină la normal, se aplecă ca să smulgă o floare, o duse la nas, nici un miros. Sfărîmă tulpina și corola între degete.

– Ascultă-mă bine, Italo, căci nu spun niciodată de două ori aceleași lucruri. Dacă ții să rămîi multă vreme în locul lui Don Genco, nu mai vorbi aiurea. Din respect pentru memoria fratelui tău, nu este vorba acum decît de un sfat al unuia mai mare. Dacă mă asculți, cum cred că vei face, sînt gata să uit totul, să ignor litigiile care s-au ivit altădată între cele două familii ale noastre. Cred că-ți fac o ofertă rezonabilă pentru că, vezi tu, esențialul este să trăiești pînă la bătrînețe...

– Și Genco spunea așa ceva, mărturisi Volpone cu amărăciune și ură.

Gabelotti se ridică.

– Nu-mi uita vorbele. Mă voi duce la bancă numaidecît. Te voi anunța ce-am făcut după-amiază.

Se întoarse și se depărtă. Italo îi remarcă pasul vioi și ferm. Prima lor întrevedere se terminase.

Locotenentul Blesh trînti mînios telefonul: în cîteva ore îl va avea pe cap pe căpitanul Kirpatrick. În decursul unei lungi conversații în care fiecare încercase să-l descoase pe celălalt și-a dat seama că șeful comisariatului central de pe *Sixth Avenue* era tot atît de șmecher ca și șeful poliției cantonale din Zürich. Singurul avantaj pe care Blesh îl avea asupra lui Kirpatrick era că știa de la început că acesta îl lua drept un nătăfleț. În silă, lăsase să-i scape cîteva informații mărunte asupra derulării anchetei sale, suficient pentru ca Kirpatrick să se dea oarecum de gol. Numele pe care i le furnizase era evident că-l puseseră pe gînduri.

– Repetați, locotenente, repetați!...

– Îmi permit să vă semnalez faptul că acești oameni n-au venit împreună. Informațiile mi-au fost furnizate de diferite posturi de frontieră... Unii veneau din Franța, alții din Italia, numai Gabelotti și Crimello au debarcat direct de la New York.

– Ascultați, locotenente, o să vă explic despre ce este vorba la fața locului!

– Ce-ați spus?

– Da... Dacă nu vedeți vreun inconvenient în asta, cred că este cazul să vin la Zürich...

Blesh avea oroare ca cineva să-și bage nasul în treburile lui. Orice fel de imixtiune a unei polități străine în cantonul lui o resimțea ca pe o insuportabilă umilire. Păstrase o tăcere prelungită ca să-l facă pe Kirpatrick să simtă cît era de șocant planul lui.

– Voi fi acolo cu titlu particular, bineînțeles! Eu îi cunosc pe acești oameni... Dacă aveți nevoie de serviciile mele...

Și, cu tonul umil al celui care cere, adăugase:

– ... Ca între confrați... Mă voi mărgini să lămuresc aspectele tipic americane ale afacerii, acelea pe care dumneavoastră n-aveți de unde să le cunoașteți...

– Cine sînt acești oameni?

A fost rîndul lui Kirpatrick să aibă un moment de ezitare. În final, spuse parcă cu regret:

– Ettore Gabelotti este șeful unei importante familii din Sindicat!

– O să-l expulzez!

– Să nu faci așa ceva, locotenente! Aveți șansa să reușiți o operațiune fantastică!

– Noi?

– Dumneavoastră! Vă asigur că veți avea nevoie de concursul meu!

Pentru a nu-i da prea multe informații omologului său, Blesh se abținuse să-i dezvăluie un nou fapt despre care era sigur că se lega într-un fel sau altul de evenimentele extraordinare ce se petreceau de aproape o săptămînă la Zürich. Cu cîteva ore mai înainte, între ora 3 și 4 dimineața, Renata Kloppe, unica moștenitoare a unuia din cei mai bogați bancheri, își găsise moartea într-un accident de mașină pe șoseaua ce leagă orașul de aeroport. Tocmai după ce se căsătorise cu un tînăr idiot, pseudo-revoluționar, profesorul Kurt Heinz.

Or, mașina în care Renata Kloppe își găsise moartea îi aparținea unui italo-american, Orlando Baretto. Blesh ceruse să se facă imediat cercetări. Baretto, fost jucător profesionist de fotbal, beneficia de 5 ani de o autorizație de rezidență pe care trebuia s-o reînnoiască la fiecare 6 luni. Profesia declarată : „specialist în vînzări de grîne". Dar cei de la serviciul de evidență bănuiau că obținea alte venituri decît cele din comerțul cu cereale, așa cum indicau relațiile cu o anume Ines, model și prostituată clandestină de mare lux. Numai că Baretto n-a constituit niciodată obiectul vreunui scandal, nu tulbura viața publică și era titularul a două conturi în bancă bine alimentate. În aceste condiții, deoarece își cheltuia banii în Elveția, poliția n-avea nici un motiv să-l hărțuiască.

– Locotenente, îl anunță un inspector, băgîndu-și capul pe ușă, tipul pe care doreați să-l vedeți a sosit... Baretto.

– Să intre, spuse Blesh, compunîndu-și o figură rece și neutră, pentru care nu prea trebuia să se forțeze.

Pe drum, Lando își pregătise o anumită tactică. În nici un caz polițiștii nu trebuiau să poată stabili o legătură între Renata Kloppe și el însuși. Ar fi fost atunci suficient ca un șmecher să facă apropierea între Volpone și Kloppe pentru a descoperi misterul. Un asemenea ghinion ar fi plătit cu viața de orice membru al familiei.

– Intrați, domnule Baretto. Sînt locotenentul Blash. Vă mulțumesc c-ați venit.

– Inspectorii dumneavoastră mi-au spus că mi-ați găsit mașina ?

– Este adevărat.

– Tocmai mă pregăteam să depun o plîngere în legătură cu dispariția ei.

– Vi s-a furat, domnule Baretto ? Cînd ?

Îl găsea pe acest individ fudul cît se poate de respingător. De îndată ce pusese piciorul în biroul lui, simțise pentru el o antipatie viscerală.

– Probabil în noaptea asta, spuse Lando. Cînd am vrut s-o iau, azi dimineață, nu mai era unde o parcasem. Se pare c-ați găsit-o pe drumul spre aeroport ?

– Unde ați lăsat-o, domnule Baretto ?

– În fața casei !

– O aveți de mult timp ?

– De vreo 10 zile... Pot s-o recuperez ?

– Imposibil, pentru moment, domnule Baretto. Mașina dumneavoastră a fost accidentată.

– Accidentată ?

– O cunoașteți pe Renata Kloppe ?

– Pe cine ?

– Pe Renata Kloppe. Fata bancherului ?

Lando dădu negativ din cap.

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre ea.

– Nu se poate ! spuse Blesh cu bunăvoință. Fără a fi concetățean cu noi, dumneavoastră trăiți de prea mult timp la Zürich pentru a nu vă interesa micile noastre evenimente locale... Renata Kloppe este tînăra a cărei căsătorie a fost celebrată noaptea trecută, la ora 3. Toate ziarele au scris despre eveniment.

– Da, poate... Este posibil... Dar nu văd deloc legătura cu...

– Este una, domnule Baretto, Renata Kloppe a murit chiar la volanul mașinii dumneavoastră Beauty Ghost, acum cîteva ore. Puteți să-mi explicați cum de se găsea acolo ?

Sentimentul pericolului alungă imediat imensa oboseală pe care Lando o simțea din ajun.

– Dar, locotenente... răspunse el cu spaimă, de unde vreți să știu eu ?

– Cu cît ați plătit-o ?

– Pe cine ?

– Nu pe cine, ci ce... Mașina dumneavoastră ?

– Mașina mea ?...

Lando nu bănuia pînă unde își întinsese Blesh antenele. Ca mincinos înnăscut, știa că trebuie să țină din scurt adevărul, să nu lase să-i scape decît frînturi, să nu spună decît ceea ce este evident că celălalt știe.

– A costat... 18–19.000 dolari...

– Ați plătit-o în dolari ?

– În franci elvețieni.

– Ați achitat-o prin cec ?

– Ascultați, locotenente, nu înțeleg...

– Prin cec?

– Da, prin cec, dar n-am plătit-o eu...

Lando înțelesese că era prins strîns în capcană. Mai bine să se prefacă că destăinuie spontan ceea ce polițistul știa deja, fapte care ar putea aduce o ireversibilă cascadă de catastrofe.

– Mi-a fost oferită.

– Frumos cadou!

– Nu tocmai, locotenente. Este vorba de o datorie de joc. Am întîlnit un bărbat într-un bar, ne-am simpatizat, am început un pocher... Am cîștigat cam 20.000 dolari...

– Cum se numea omul?

– Nu mi-a spus.

– Nu sînteți curios?

– Pentru ce aș fi cînd cîștig? spuse Lando ridicînd din umeri fatalist.

– Se numește Volpone. Genco Volpone.

– Este posibil...

– Sau mai bine zis se numea...

Lando își simți mîinile umede, dar reuși să-și păstreze expresia de plictiseală politicoasă. Totuși, după numele pe care-l pronunțase și după timpul întrebuințat pentru a vorbi de Volpone, imperfectul, era imposibil de-acum ca Blesh să-i mai dea drumul.

Cu maxilarele strînse, Lando aștepta cuvintele care îl vor priva de libertate. Blesh își întoarse deodată privirea.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Baretto, spuse el cu bruschețe. Vă veți recupera mașina de îndată ce ancheta va fi terminată. Totodată, vă rog să nu părăsiți orașul. S-ar putea să am nevoie de alte precizări.

Uluit de această schimbare la față tocmai în momentul în care locotenentul îl avea atît de bine strîns în chingi, Lando salută și se îndreptă spre ușă, convins că Blesh se juca cu el, că-l va rechema, că-l va aresta. Nu se produse nimic din toate astea. Se trezi în stradă, liber. Rezistă dorinței de a fugi. Trebuia să-l prevină pe Volpone că totul era pierdut, să-i spună să părăsească imediat Elveția, fără bagaje, altfel își va petrece restul zilelor într-o celulă.

În acest timp, spumegînd de furie, în biroul lui de la etajul II, Blesh analiza din nou, în gînd, datele problemei. Sub pretext că era din Zürich, toți protagoniștii acestei afaceri dubioase, polițiști sau pușlamale, îl trataseră pînă acum ca pe un nătăfleață.

În cap de listă, căpitanul Kirpatrick, care va plăti primul oalele sparte pentru această eroare.

Chimène îl rugase pe soțul ei să părăsească camera mortuară. Incapabil să se manifeste în vreun fel, Kloppe nu mîncase nimic din ajun. Rămăsese aproximativ în aceeași poziție, cu privirea fixă, în genunchi, insensibil chiar la cîrceii care-i cuprinseseră picioarele de-a lungul orelor. Cîteodată, ridica ochii la Renata și o observa intens, pînă ce-și imagina c-o vede mișcînd imperceptibil în lumina tremurătoare a lumînărilor.

– Nu mai sta aici, Homer... Nu e bine...

Traversase ca o umbră apartamentul pe care echipa de lucrători trimiși de Oswald Hepbräuer își dădeau silința, cu precauții infinite, să-l repună în ordine. Mersese pe străzi, dîndu-și seama de inutilitatea afacerilor care-i ocupaseră pînă acum viața: la ce bun dacă Renata era moartă?

Își dădu seama că ajunsese la bancă, fără să se fi hotărît să vină aici. Marjorie era în anticameră, țeapănă, jenată. După aerul fricos și dureros pe care-l arbora, știu că era la curent cu drama. Jurnalele nu apăruseră încă, dar zvonul circulase în tot orașul.

– Domnule... începu ea.

Nu putu să continue. Homer o bătu pe braț trecînd prin fața ei, fără s-o privească. Se duse și se așeză ca un robot la biroul lui. Contemplă, fără să-l recunoască, cu mirare, cadrul totuși așa de familiar în care își consolidase puterea.

Deschise un sertar, luă flaconul lui de Waterman, îl deschise, îl duse la buze, dar renunță să bea. Îl puse alături de cutia cu „Punch Culebras" de la Davidoff. De ce să bea? De ce să fumeze. N-avea chef de nimic, ca și cînd ar fi fost el însuși mort. Se ridică greoi, se duse la fereastră și observă peisajul. Fără să-l vadă în realitate. Jos, pe stradă, oamenii mergeau, cu acea alură de sprinteneală pe care ți-o dă primăvara, cînd începe să se nască. Homer îi resimți dulceața ca pe o nedreptate. Nu era posibil să fie așa de frumos cînd murise o tînără de 23 de ani. Nu era posibil ca lumea să continue să se învîrtească fără ea, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

Se întoarse la birou, luă un dosar, îl frunzări fără să înțeleagă ce însemnau liniile care înnegreau hîrtia în paralele regulate lipsite de sens...

Marjorie intră pe furiș în cameră.

– Domnule, sînteți aici?

– Nu.

Era gata să iasă. Kloppe însă o rechemă.

– Cine e ?

– Un domn care vine special din Statele Unite. Insistă. Îl cheamă Ettore Gabelotti.

Numele lui Italo explodă în capul lui Kloppe. El se întrebase chiar, după accidentul Renatei, dacă Volpone... Dar nu, nu micul gangster îi ucisese fata, ci el însuși, pentru a nu pierde o avere care, de-acum încolo, nu-i mai servea la nimic. Gabelotti era partenerul lui Genco Volpone, omul pe care-l primise chiar în acest birou cu 8 zile în urmă, într-o altă viață...

– Să poftească.

Marjorie păru mirată, dar nu îndrăzni să-i comenteze decizia. Gabelotti intră în camera cu lemnărie de frasin de culoare deschisă. Era imens, gras, masiv, neplăcut.

– Domnul Kloppe ?

Cu o mișcare din bărbie, Kloppe îi indică să se așeze.

– Mulțumesc, spuse Gabelotti, ați auzit mai mult ca sigur de mine. Avem o relație comună : Phillip Diego, avocatul meu. El v-a vorbit de mine. Sînt foarte încurcat, vedeți dumneavoastră... Am în depozit în banca dumneavoastră o sumă considerabilă. Două miliarde de dolari, după cum știți.

Don Ettore aruncă o privire scurtă bancherului sperînd că va remarca un semn de încurajare. Nu citi nimic.

– Acest capital era în instanță de transfer cînd asociatul meu, pe care-l cunoașteți de asemenea, a murit... Prietenul meu, Genco Volpone. S-a întîmplat ca, printr-un concurs de circumstanțe extraordinare, reprezentantul meu, Mortimer O'Broin, pe care l-ați primit împreună cu Volpone, cînd au venit să vă remită fondurile...

Gabelotti se întrerupse o secundă, inspiră îndelung și continuă :

– Mortimer O'Broin s-a comportat față de mine într-un mod nedemn, necinstit. Nu mi-a dat adevăratul număr de cont, ci unul fals, cum am aflat telefonînd de la New York la banca dumneavoastră, pentru a face să se activeze transferul, după moartea regretabilă a asociatului meu. Da, domnule Kloppe, am fost trădat de un om în care-mi pusesem toată încrederea de cîțiva ani.

Homer nu făcea nici o mișcare, ca și cînd ar fi fost tăiat într-un bloc de granit. Nici privirea lui nu exprima nimic. Indispus, Gabelotti se agită pe scaun.

– Știu, de asemenea, domnule Kloppe, că fratele asociatului meu, Italo Volpone, a crezut că poate să vină să vă vorbească fără să mă prevină, fără consimțămîntul meu, atunci cînd nimic nu-l autoriza să efectueze un astfel de demers. Pentru că îi cunosc neîndemînarea, n-aș vrea ca dumneavoastră să faceți să cadă greutatea greșelii lui regretabile pe omul onorabil care sînt. Dacă am ținut personal să aleg banca dumneavoastră ca să tranzitez fondurile, este pentru că eu cunosc reputația loialității și integrității dumneavoastră totale. Este evident că, cu un om avînd mai puțin bun simț decît dumneavoastră, chiar aceste calități ar risca acum să se întoarcă împotriva mea. Căci eu nu posed numărul propriului meu cont, domnule Kloppe. După cum vedeți, eu joc cu cărțile pe față. Dar am în dumneavoastră o încredere absolută. Știți perfect că banii pe care îi dețineți îmi aparțin. De aceea, fac apel la înțelepciunea dumneavoastră și vă cer fără martori, de la om la om: virați banii la Panama Chemical, cum a fost prevăzut.

Timp de cîteva secunde, se lăsă o tăcere religioasă. Pentru prima oară de cînd stătea în fața lui, Homer Kloppe păru „să-l vadă" pe Ettore Gabelotti.

Îl privi îndelung cu ochii lui albaștri de miop, se sculă pentru a arăta că întrevederea se terminase și lăsă să cadă cu o voce calmă, impersonală:

– Îmi pare foarte rău. Dar nu știu despre ce vorbiți.

20

În loc să-i lase indiferenți, anunțarea închiderii imediate îi dopase parcă imediat pe bărbați. Ca și cînd ar fi vrut să-i smulgă pămîntului toate diamantele pe care acesta refuzase să-i lase pînă acum să le descopere. Necioplițí sau cultivați, cadre superioare sau simpli muncitori, toți aveau în comun această febră, care odinioară îi înflăcărase pe căutătorii de aur. Mina oferă aceleași emoții ca o masă de ruletă. În fiecare zi totul este nou: Speranța țese o lungă urzeală și susține slăbiciunile : ceea ce pămîntul îți refuză acum, îți va da, poate, mîine.

Julio Almeida nu scăpase nici el regulii jocului. Sosind la Chukuda, el nu se gîndise decît la salariul ridicat propus, fiindu-i indiferentă natura muncii lui. La capătul primelor 15 zile, era contaminat ca și ceilalți. Prerogativele de șef de șantier nu-l împiedicau să participe la vînarea diamantelor. Puțin îi păsa că îndată ce o aducea la lumină, comoara îi scăpa printre degete. Important era să smulgă pietrele prețioase din pămîntul acela clisos. Pasiunea de a scormoni era așa de puternică la toți bărbații încît mulți nici nu auzeau sirena ce indica sfîrșitul zilei de muncă.

Din ajun era și mai rău. Prevenindu-i că șantierul va fi închis timp de 8 luni, Eric Mortaeldt, involuntar, le inoculase minerilor furia de a găsi ultimele diamante. Pentru simpla frumusețe a faptului în sine, fiecare spera să găsească „marea piesă", piatra fabuloasă ce putea cîntări înaintea șlefuirii între 100 și 1000 de carate. Julio, care își folosise serile lungi devorînd tratate de gemologie, fusese fascinat de viața eternă a diamantelor, ca și cei trei monarhi din Orient care-și gravaseră numele în limba persană pe faimosul diamant „Șah", pentru ca piatra să perpetueze memoria lor pînă la sfîrșitul timpurilor :

Burhan Nizam II, regele Achmednagar-ului, Jehan Shah, Mare Mogul de Delhi, Fath Ali, Șahul Persiei.

În genunchi, în adîncul galeriei, el visa la aceste povești cu zîne... În fond, tipi ca el, anonimi, scoseseră la lumină, din ganga lor de pămînt, pietre care i-au făcut celebri pe cei care le posedaseră. Regentul cu cele 420 de carate ale lui, Diamantul Bleu, Koh-i-Noor, Marele Mogul, Orlov... De ce să nu aibă și el o asemenea șansă? Cu o lună în urmă, trecînd prin aceeași galerie, fusese frapat de un detaliu pe care acum voia să-l controleze. Trebuia să acționeze repede: peste cîteva ore mina va fi închisă și păzită de militari. Pretextînd o inspecție în fundul galeriei, își lăsase echipa departe în urmă. Locul îngust și strîmt în care ajunsese era proptit cu stîlpi de susținere. Inginerii îi puseseră să sape cît mai departe posibil. Dar, în fundul tunelurilor, în spații virgine, rămase neprospectate, se produseseră prăbușiri, muriseră oameni. Lungi porțiuni de galerie fuseseră închise de baricade rudimentare din scînduri încrucișate... Mai tîrziu, cînd va fi injectat beton în vinele roșii, alții, poate mai norocoși decît Julio, vor scormoni pereții cu lovituri de tîrnăcop. Și vor găsi... Poate...

Aruncă o privire instinctivă în spatele lui și trimise lumina lămpii spre negrul absolut. Ca să ajungă unde era, trecuse deja de două porți ce delimitau zona interzisă. Era singur, avînd ca tovarăș doar zgomotul unor picături de apă ce cădeau neobosit în aceeași băltoacă. Ajutîndu-se de vîrful ciocanului, scoase repede cuiele ce prindeau scîndurile baricadei. Cînd spațiul fu destul de mare ca să-i treacă corpul, se strecură. Lumină capătul culoarului situat la vreo 20 de metri: acolo începea peștera lui Ali Baba. Nici o mînă nu mîngîiase aceste stînci, nici o unealtă nu le zgîriase. După un strat infim de un centimetru de pămînt putea să se ascundă cel mai frumos diamant din lume. Cu respirația îngreunată, confruntat cu fructul interzis, cu inviolabilul, Julio cunoscu atunci acea plăcere indescriptibilă, perfectă, pe care o simțiseră probabil înaintea lui Cristofor Columb în timp ce se apropia de pămîntul Lumii Noi sau primul astronaut care a pus piciorul pe lună. Rămase mult timp nemișcat, cu inima bătîndu-i puternic, cu o menghină care-l strîngea în stomac mai violent decît toate durerile pe care le simțise vreodată. Încercă să compare cu ceva cunoscut această stare... Nu exista nimic. Chiar orgasmele nemaipomenite pe care le trăise cîteodată cu Manuella îi păreau acum

fade. Făcu cîțiva pași ezitanți, îndrăzni să pună mîna pe un perete cu aceeași delicatețe cu care ar fi atins sînul rotund al unei femei. Cu vîrful degetelor răzui încet pămîntul. Un firișor subțire de praf se scurse ușor pînă la picioarele lui. Cu precauție, își luă ciocanul de miner, alese din ochi locul care îi părea cel mai propice a ascunde ceea ce căuta. Fascicolul lămpii sale săpă reliefuri aspre pe asperitățile culoarului. Cu mici lovituri atacă un fragment din roca fărîmicioasă. Imediat se detașară țăndări, antrenînd după ele o scurgere de pămînt ! Pericol ! Culoarul era abia sprijinit cu cîteva bîrne puse în grabă în sensul vertical. Julio trebuia să acționeze cu cea mai mare prudență pentru a evita crăparea peretelui. Numai că el dorea să știe, să meargă mai departe, să sape, să sape... Își șterse cu dosul mîinii sudoarea care-i intra în ochi și reîncepu să lovească ușor cu capul ciocanului, singur pe lume, așa cum fusese în burta mamei lui.

O nouă avalanșă în miniatură se produse. Julio înțepeni. Dar era vorba de o ocazie unică, de o ultimă șansă. Mîine seară, pe 30 aprilie, Wassenaar's Consolidated își va închide porțile și nimeni, niciodată, nu va mai reuși poate să verifice ceea ce Julio presimțea acum. Lovi ușor din nou. Cînd reuși să înainteze aproape 30 de centimetri în adîncimea peretelui simți golul. Cu mîna lărgi gaura, pînă ce putu să-și introducă lampa. Știu atunci că nu s-a înșelat. Se găsea în dreptul începutului unei „conducte", un fel de coș format de o explozie de origine vulcanică... Condițiile geologice ideale pentru a descoperi filonul unui bogat zăcămînt.

Tremurînd de nerăbdare, Julio lăsă jos ciocanul și luă cazmaua. La prima lovitură serioasă pe care o dădu, scîndurile de susținere se rupseră ca niște bețe de chibrituri sub presiunea miilor de tone de stîncă aflate într-un echilibru instabil. Galeria se prăbuși, în toată lungimea ei, într-un bubuit surd. Deja îngropat, dar mai rezistînd cîteva secunde, Julio, cu gura plină de pămînt, își dădu duhul, pronunțînd cu ultima suflare silabele ce formau numele femeii al cărui copil nu-l va vedea niciodată ! Manuella.

Vameșul le aruncă o privire scurtă și le examină pașapoartele fără a le da o atenție deosebită.

Cei 4 bărbați erau îmbrăcați elegant, cu costume închise. În mînă țineau mapa cu documente, obligatorie, fără de care

nici un om de afaceri n-ar arăta ceea ce este... Dar nu totdeauna mare lucru.

– Treceți, domnilor...

Vittorio Pizzu, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore și Josef Dotto se pierdură imediat în mulțimea pe care cursa 747 New York–Zürich o împrăștie imediat pe pista de aterizare. Pizzu avea în buzunar adresa vilei unde îi aștepta Volpone și Moshe Yudelman. Îi spuse lui Bruttore:

– Știi cum se numește locul unde mergem? Strada Bancherilor! În Elveția, nu e de mirare!

– Mi-e foame, se plînse Bruttore.

– Unde ne recuperăm armele? întrebă Dotto.

– Nu te neliniști, mormăi Vittorio. Italo s-a gîndit la asta...

Luară un taxi. Pizzu, care nu vorbea deloc germana, ca de altfel nici unul dintre *capi-regime*, îi arătă șoferului o hîrtie pe care era scris:

„*SONNENBERG – AURORASTRASSE*".

– Da, confirmă șoferul, demarînd.

În acest timp, vameșul, care se schimbase cu un coleg, telefona la Biroul Central al poliției cantonale din Zürich.

– Locotenentul Blesh?

– Cine întreabă?

– Vama aeroportului. Sergentul Glucke.

– Nu-i aici, bătrîne, dar spune-mi mie, sînt la curent. O nouă sosire?

– Sînt patru.

– Așteaptă să iau un creion... Te ascult.

– Au debarcat de la New York. Vicente Bruttore...

– Cu doi t?

– Da. Aldo Amalfi... Josef Dotto... Vittorio Pizzu.

– Bine. I-ai prevenit pe oamenii noștri?

– S-a făcut. Le-au luat urma.

– Mulțumesc încă o dată.

– Salut!

– Salut!

Între locotenentul Blesh și căpitanul Kirpatrick aversiunea fu instantanee. În primul rînd, lui Blesh nu-i plăceau roșcații. Mai ales atunci cînd, temîndu-se probabil că nu vor reuși să se impună prin propria lor prezență, debarcau la el și cu întăriri.

– Adjunctul meu, Herbie Finnegan, îl prezentă Kirpatrick pe unul dintre însoțitorii săi. Blesh înclină capul.

– Domnul Scott Dempsey, continuă Kirpatrick.

Blesh îl privi cu severitate pe acest bărbat mic de statură care avea aerul că se amuză de toate. Era îmbrăcat cu o haină de tweed care stătea pe el ca pe un cuier. Cravata bleumarin îi era mototolită ca o cîrpă.

– Sînteți de la poliție ? întrebă Blesh, cu neîncredere.

– Nu tocmai !... răspunse în locul lui Kirpatrick, precipitat. Își drese glasul și adăugă :

– Prietenul meu Scott Dempsey lucrează la Securities and Exchange Commission.

Blesh își încruntă sprîncenele a reprobare. Dacă erau vreunii al căror nas nu dorea să-l vadă prin Zürich, atunci aceștia erau tocmai funcționarii de la SEC. În loc să le propună musafirilor lui să se așeze, cum avusese intenția s-o facă în primul moment, declară pe un ton glacial :

– Sînt surprins, căpitane. Am înțeles că vă veți deplasa singur și cu titlu pur personal.

Kirpatrick avu un rîs puternic, cordial, care nu corespundea deloc cu sentimentele lui.

Dacă Blesh deiesta roșcații, el, în schimb, ura tot ce aducea a elvețian. Aproape întotdeauna pistele pe care le urmărea se terminau la Lausanne, Geneva sau Zürich. Era convins că dacă, în urma unui conflict neașteptat sau a unei greșeli oarecare, într-un bombardament atomic, Elveția ar fi rasă de pe harta lumii, marile familii ale Sindicatului de pe Coasta de Vest sau de pe Coasta de Est ar pieri asfixiate. În ochii lui, orice elvețian, chiar dacă era polițist, era suspect de a găzdui o parte din comoara de război a Mafiei.

– Este exact așa cum v-am spus, locotenent Blesh !

– În acest caz, nu văd ce face la Zürich un agent polivalent al serviciilor financiare americane !

Scott Dempsey se strîmbă de rîs, ca și cum aceste cuvinte nu-l priveau pe el. Kirpatrick fu uimit de lipsa lui de jenă.

– Vizita lui este, de asemenea, amicală și particulară, pledă el.

– Regret că trebuie să v-o spun, căpitane, dar voi veghea ca ea să și rămînă astfel. Noi tolerăm cu greu pătrunderea pe teritoriul nostru național a unor funcționari străini, fie ei chiar dintr-o țară prietenă.

O țară prietenă ! Kirpatrick era gata să se sufoce ! Ce țară ? Dacă cineva ar putea transporta teritoriul elvețian într-o batistă, în buzunar, pînă în America, suprafața ei n-ar acoperi nici un sfert din cartierul chinezesc din New York !

Finnegan veni în ajutorul șefului lui, ca să-l ajute să evite o criză de apoplexie.

– Știm toate astea, locotenente, spuse el cu un surîs amabil. Nu vom acționa în nici un fel aici. Uitați că sîntem colegi și considerați-ne pur și simplu niște ajutoare, niște informatori benevoli.

Blesh îl privi cu atenție pe Scott Dempsey.

– Pot să știu, domnule, în ce scop ați făcut acest voiaj?

– Eu l-am rugat să vină! interveni Kirpatrick.

– De ce?

Dempsey pufni în rîs. Kirpatrick îl fulgeră din priviri.

– Vedeți, locotenente, afacerea asta depășește competențele mele...

– Mă uimiți! îi tăie vorba Blesh. Mi-ați spus în cursul unei convorbiri recente că este vorba de o afacere pur criminalistică.

– Desigur!

– Atunci?

Kirpatrick, mai obișnuit să pună întrebări decît să răspundă, își dădu seama că l-a cuprins o stare de evidentă nervozitate. Doar nu era să-i destăinuie acestui polițist de doi bani adevăratele motive ale anchetei sale! Ce putea înțelege un elvețian din problemele vitale pe care existența Sindicatului le punea Statelor Unite?

– Nu joci cinstit, căpitane! spuse Blesh cu răceală.

– Pardon?

– Adaug că nu apreciez manierele dumneavoastră.

Figura lui Kirpatrick deveni tot atît de roșie ca și ciuful lui. Se uită spre Finnegan și Dempsey ca să vadă dacă auziseră și ei același lucru. Dar Finnegan își aplecă ușor capul, iar Dempsey chicotea încetișor... Blesh făcu un gest ferm cu latul mîinii:

– De cînd v-am chemat ca să vă informez despre moartea inspectorului Mahonney, n-ați încetat să mă tratați ca pe un imbecil. Pretindeți că vreți să mă ajutați, este fals! Ați vrut să luați totul de la mine și să nu dați nimic în schimb! Nu este prea colegial!

Ultima săpunelă pe care o încasase Kirpatrick data de vreo 20 de ani, de pe vremea cînd încerca să treacă drept inspector. Nu mai avea obișnuința. Tăcu, năucit, neștiind ce atitudine să adopte... Din nefericire...

– Știu tot atît cît și voi despre ceea ce vă preocupă, poate mai mult chiar, continuă Blesh, pe un ton fără replică. Toate

micile voastre secrete îmi sînt cunoscute! Volpone, Yudelman, Pizzu, Bellinzona, Mori, Dotto, Bruttore, Amalfi sînt toți pe terenul meu. De asemenea clanul Gabelotti! Crimello, Barba, Badaletto, Merta, Sabatini, Ferro!

Blesh își arătă pumnul desfăcut și-l închise cu un gest sec :

– Toți sînt aici! Și Rico Gatto, îl cunoașteți? Nu! Și Orlando Baretto? Nu! Mai aveți multe de aflat, căpitane!

Kirpatrick se simți atins în plin. Finnegan întoarse capul, jenat. I se păru chiar că Scott Dempsey se oprise din rîs.

– Iată, deci, ce vă propun, chiar dacă doriți acest lucru sau nu. Sau schimbăm informațiile de care dispunem în mod cinstit, dar vă dau cuvîntul meu că atunci cînd voi constata că îmi ascundeți ceva voi rupe imediat pactul! Sau, dacă preferați să tăceți... În acest caz, domnilor, nu vă reține.

Kirpatrick își mușcă buzele. Nu mai era roșu acum, ci portocaliu. Îi consultă pe Dempsey și Finnegan din privire. Finnegan spuse :

– Eu cred că locotenentul are dreptate, căpitane.

– O secundă! îl întrerupse Blesh. Adaug că n-aveți nici o putere în Elveția! Nici putere polițienească, nici dreptul de a vă băga nasul în activitățile bancare ale Confederației!

– Ce ne mai rămîne? întrebă Kirpatrick, înghițindu-și cu greu saliva.

– Nimic! În schimbul anumitor informații, vă autorizez să asistați la ancheta mea. Sînteți liberi să utilizați concluziile cînd vă veți întoarece în Statele Unite.

– Dar dacă va trebui să procedați la arestări?

Blesh avu o mutră ironică.

– Uitați un detaliu, căpitane! Pînă la proba contrarie, nici un delict n-a fost comis pe teritoriul elvețian, nici unul! În aceste condiții, pe cine vreți să arestez? Și sub ce motiv?

Pentru a-și masca satisfacția pe care i-o provocase revanșa pe care o cîștigase, Blesh își compuse o față posomorîtă și începu să umble încoace și încolo prin birou. Se opri deodată în fața lui Kirpatrick.

– Atunci? Răspunsul este da?!

Kirpatrick își trecu o mînă ezitantă prin ciuful roșcat. Îi consultă din nou, din privire, pe Scott Dempsey și pe Finnegan, care îi făcură un semn de aprobare. Kirpatrick înălță din umeri.

– De acord, murmură el.

Locotenentul schiță un surîs și apăsă pe un buton. Un planton își făcu apariția.

– Pahare, gheață și scotch!

– Bine, locotenente.

Waldemar Blesh se întoarse către vizitatorii lui.

– Între noi fie zis, m-aș lipsi bucuros de prezența la Zürich a compatrioților voștri. Tot ce vreau este să mă debarasez de ei! Dacă sînt destul de nebuni ca să confunde Elveția cu Chicago, vi-i dau așa!

Din nou își strînse degetele cu fermitate. Apoi spuse:

– Acum, căpitane, vă ascult!...

Nu era nimeni în hol, nici în camerele de jos, pe care Lando le parcurse în viteză. Se angajă pe scară sărind cîte patru trepte. Uitînd de orice oboseală, se concentrase asupra unui singur gînd: să-l prevină pe Volpone că poliția elvețiană i-a reperat. Pe palierul primului etaj se ciocni de Folco Mori.

– Unde este Padrone?

– Nu poate fi deranjat.

– Trebuie să-i vorbesc, Folco!

– Pizzu a sosit cu *capiregime*. Italo și Yudelman le țin-un specch. Trebuie să aștepți.

– La dracu! La dracu! La dracu!... Mai ține mult?

– Nu știu.

Respectînd ierarhia, Lando nu îndrăzni să-i destăinuie lui Mori că terenul a devenit mișcător. Întîietatea veștii îi revenea obligatoriu lui Italo Volpone. Decepționat, coborî la parter și se duse la bucătărie să bea ceva întăritor. După întrevederea cu Blesh, avea mare nevoie.

Zări spatele lui Bellinzona. Pietro stătea la masă așezat pe un taburet, frunzărind un album cu benzi desenate. În fața lui, 3 sau 4 sticle de bere goale. Lando luă o sticlă de vodcă din care își turnă o porție serioasă, pe care o bău dintr-o înghițitură. Un pericol mai mare gonindu-l pe altul mai mic teama pe care o simțise în fața lui Blesh făcuse să dispară momentan sentimentul de pericol pe care i-l inspira Bellinzona.

– Pietro, crezi c-o să stea multă vreme acolo sus?

– Asta depinde, îi răspunse Pietro. Pe cine cauți?

– Volpone.

– Este mai mult de o oră de cînd au intrat.

Lando fu izbit de un lucru nou! Bellinzona binevoise să-i adreseze cuvîntul! Liniștit dintr-odată, înțelese că lipsa de somn îl făcuse să interpreteze greșit lucrurile. Îl văzuse pe Pietro cu un cuțit în mînă, amenințările uriașului negru îi reveniseră în minte, își imaginase o poveste idioată!

– Te simți mai bine? îl întrebă el pe Bellinzona cu căldură.

– Ce?

– Aveai un aer abătut, păreai prost dispus.

Dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi explicat că el, Lando, uitase deja la ce fusese martor involuntar și că niciodată nu va sufla un cuvînt cuiva despre nenorocirea al cărui obiect fusese:

– Da, merge... merge...

Pietro se ridică, se duse la răcitor, scoase o sticlă de bere și o decapsulă. Bău jumătate din sticlă și se îndreptă cu un aer gînditor spre ușă. Lando îl văzu cum încuie de două ori ușa cu nonșalanță: erau închiși în bucătărie.

– Ei, ce faci? întrebă Lando cu mirare. Bellinzona își băgă mîna cu cheia în buzunar. Cînd și-o scoase, avea un Walter PP pe care îl ațintì asupra lui Lando.

– Ești nebun? se sufocă Lando.

Pietro puse un deget pe buze ca să-i facă semn să tacă.

– Nu face zgomot, tipule! Nu-i deranja pe cei care lucrează...

– De ce mă ochești?

– Te voi omorî, Lando.

Lando avu senzația că este prins într-un bloc de gheață.

– Ce ți-am făcut?

Bellinzona se scărpină în cap, încurcat.

– Nimic, tocmai asta e că n-ai făcut nimic. Îți jur că n-am ce să-ți reproșez.

– Nu-ți mai sînt prieten? întrebă Lando, încercînd să-și controleze tonul vocii.

– Da, spuse Bellinzona. Dar sînt obligat să te omor.

– Pentru ceea ce s-a întîmplat ieri? se sperie Lando. Ești nebun? N-am văzut nimic! Nu mă uitam. Putea să mi se întîmple și mie!

– Mi s-a întîmplat mie, spuse Pietro, sumbru. Și atîta timp cît tu trăiești, eu nu voi mai putea trăi.

– Pietro! îl rugă Lando. Să nu faci asta! Să nu mă împuști. O să te audă! Italo te va omorî! Să trecem cu buretele, bătrîne, totul s-a uitat, pe cuvînt de onoare!

Bellinzona se crispă.

– Nu mă privi! Mi-e scîrbă de ochii tăi! Întoarce-te!

– Pietro!

– Întoarce-te!

– Pietro, nu face pe prostul!

Cu picioarele tremurînd, Lando se întoarse pe loc. Fără să-l audă apropiindu-se, primi răsuflarea lui Bellinzona în ureche.

– Iartă-mă, băiete... Nu am de ales.

– Pietro ! strigă Lando.

Vru să se întoarcă. Latul palmei lui Bellinzona îl atinse ca un bici în ceafă, la nivelul vertebrelor cervicale. Lando se prăbuși pe podeaua cu carouri negre și albe. Repede, Pietro se deplasă pînă la ușă și-și lipi urechea. Pentru mai multă siguranță, scoase capul pe hol, privi, ascultă : nimeni, nici un zgomot. Ceilalți erau încă la primul etaj.

Închise din nou ușa cu cheia și se duse să ia dintr-un congelator uriaș o bucată de gheață grea de vreo 15 kg. O puse în echilibru pe marginea congelatorului. Reveni lîngă Lando care zăcea inconștient, îi întoarse corpul cu vîrful piciorului astfel ca să stea lungit pe spate. Se duse să ia bucata de gheață, o învîrti în mînă și, servindu-se de ea ca de o măciucă, îl lovi pe Lando în mijlocul frunții. Cu un zgomot dezgustător, fragmente de gheață pătate de sînge se risipiră prin bucătărie. Bellinzona se asigură că fruntea lui Lando fusese spartă. Luă o mătură și strînse într-un făraș de plastic bucățelele de gheață răspîndite pe podea. Se duse să le arunce în chiuvetă. Cu gesturi precise, se ridică în vîrful picioarelor ca să deschidă ușile dulapului de perete plasat deasupra bufetului cu veselă. Înainte de sosirea lui Lando, avusese grijă să pună în dulap pîine tăiată în felii și învelită într-un ambalaj de plastic. În dreptul dulapului, răsturnă în tăcere un taburet. Luă cu ambele mîini bucata de gheață rămasă pe podea, o duse în chiuvetă și deschise robinetul cu apă caldă. Gheața începu să se topească. Bellinzona tîrî corpul lui Lando lîngă dulap, aproape de taburet. De data asta îl puse pe burtă, avînd grijă să-i frece fruntea, în locul rănii îngrozitoare, de dalele de gresie, care se murdăriră de sînge. Pietro îl lăsă pe Lando cu fața în mijlocul petei de sînge.

Îi mai rămînea un ultim detaliu de aranjat pentru ca înscenarea să fie perfectă. Luă un morman de farfurii din partea de jos a bufetului și le așeză pe un raft al dulapului, alături de pachetul cu pîine. Scoase, de asemenea, o farfurie cu brînzeturi din frigider și o puse pe o măsuță. Din bucata de gheață ce se topea sparse un fragment cam de 3 centimetri grosime și 5 centimetri lungime. Fragmentul avea vag forma unei securi preistorice. Pietro îl utiliză ca să mențină în echilibru la marginea raftului mormanul de farfurii. Peste două minute gheața se va topi, iar farfuriile vor cădea și se vor sparge pe podea.

În chiuvetă, arma crimei dispăruse complet sub efectul apei calde. Gheața dură și grea se transformase în apă și se scursese prin țeava de evacuare. Bellinzona aruncă o ultimă privire asupra operei lui; tabloul i se păru elocvent. Era clar că Lando își spărsese capul suindu-se pe un taburet ca să ia un pachet de pîine. O moarte tîmpită.

Pietro deschise ușa bucătăriei. Trei minute i-au fost suficiente ca să îndeplinească tot ce pusese la cale. Nu se auzea nici un zgomot. Cu pași de lup, se strecură în hol, unde mocheta groasă înăbuși zgomotul pașilor săi.

Casa scării îl ascundea de ochii lui Folco, care continua să stea de pază în fața ușii camerei lui Italo Volpone. Cînd Bellinzona se așeză într-un fotoliu din hol, în unghiul cel mai depărtat de bucătărie, și cînd desfăcu un ziar pe genunchi, îl strigă pe Mori.

– Ei, Folco!

Folco Mori se uită pe deasupra rampei scării.

– Da?

– Crezi că este adevărată această tîmpenie?

– Ce anume?

Pietro îi arătă ziarul.

– Ei spun că au reușit să facă să germineze semințe vechi de 2000 de ani!

– Semințe de ce?

Bellinzona, tolănit în fotoliu, era gata să-i răspundă, cînd un zgomot puternic se auzi din bucătărie. Imediat, Pietro fu în picioare.

– Ce este? întrebă Folco, scoțînd arma.

– Nu te mișca de acolo, mă duc eu să văd!

Cu pistolul Walter PP în mînă, Pietro traversă holul. Folco Mori îl auzi spunînd:

– Drace! Nu poate fi adevărat!

Coborî în grabă scările și-l găsi pe Bellinzona, stupefiat, pe pragul ușii de la bucătărie.

Orlando Baretto era lungit, cu fața la pămînt, cu figura într-o baltă de sînge presărată cu țăndări de la un morman de farfurii sparte în mii de bucățele în căderea lor. Folco înaintă și întoarse corpul lui Lando. Apoi își lipi urechea de pieptul lui, îl privi pe Pietro cu consternare și-i spuse:

– Ce chestie tîmpită. A murit.

Cînd cioclii fură pe punctul de a bate în cuie capacul sicriului, maestrul de ceremonii le făcu semn să se oprească și se apropie de Chimène.

– Doamnă, doriți s-o vedeți pentru ultima oară ?

Chimène izbucni în hohote de plîns și se aruncă în brațele lui Homer care o strînse cu putere, mîngîindu-i ușor ceafa. Pe deasupra umărului soției sale, el îi îndemnă să-și continue munca. Imediat, răsună zgomotul lugubru al ciocanelor. Cu ochii plini de lacrimi, scuturată de suspine, agățată de brațul soțului ei ca o epavă, Chimène își strînse pumnii și-i mușcă pînă la sînge. Homer o trase pe culoar către camera ei, străduindu-se s-o liniștească. Reuși s-o facă să se așeze pe marginea patului.

– Curaj...

Era în picioare în fața ei, cu lacrimi în ochi. Ea îi strînse cu disperare picioarele la înălțimea pulpelor.

– Spune-mi că nu-i adevărat ! Spune-mi-o...

– Curaj, repetă el ! Dumnezeu nu ne va părăsi.

– Ba ne-a părăsit ! gemu Chimène. Ne-a părăsit !...

El își scoase ochelarii aburiți și îi șterse cu degetele. Jos, în stradă, staționa o cohortă de mașini așteptînd ca dricul supraîncărcat de jerbe să se pună în mișcare.

– Vino, spuse Homer. Trebuie să mergem pînă la capătul durerii noastre. O ajută să se ridice. Se sprijini de el, cu fața ascunsă în umărul lui. În acel moment Homer rămase nemișcat : pe culoar treceau patru oameni în negru, purtătorii sicriului Renatei. Sprijinită de un perete, Manuella, îmbrăcată toată în negru, plîngea în hohote. Spontan, veni s-o susțină pe Chimène, care fu astfel încadrată între ea și soțul ei. Coborîră încet scările pline de florile pe care oamenii de la pompele funebre nu reușiseră să le așeze pe mașini.

Mulțimea jerbelor și buchetelor dovedea că Renata avusese parte acum de mai multe semne de simpatie chiar decît la căsătorie. Cînd ajunseră în strada plină de lume, clopotele de la Grossmünster s-au făcut auzite cu glasul lor trist și grav.

Cea mai bună prietenă a lui Chimène, Helena Marcoulis, i se aruncă în brațe într-o mișcare spontană. Homer dădu drumul brațului soției sale. Atunci îl zări pe locotenentul Blesh.

– Sînt mișcat, domnule... Vă prezint condoleanțele mele...

Kloppe dădu din cap și vru să treacă.

– Domnule Kloppe...

Homer îi aruncă o privire lipsită de expresie.

– Domnule Kloppe, urmă repede polițistul, cu vocea înceată și surdă... Știu că nu este momentul...

– Nu, spuse Kloppe.

– Totuși, trebuie să știți... Credeți-mă că nu mi-aș permite, dar urgența... Ați fost amenințat, domnule Kloppe ?

Cioclii așezau sicriul în dric. Homer distinse în mulțimea densă și sumbră silueta masivă a lui Utte Heinz. Lîngă ea, ca de obicei, soțul ei, Josef Heinz, care-și pusese ochelari negri. Instinctiv, îl căută din ochi pe Kurt, dar nu-l văzu.

– Ce amenințări ?

– Se petrec lucruri stranii la Zürich, care s-ar putea să aibă o anumită legătură cu moartea nefericitei dumneavoastre fiice... Anchetez... Ați fost amenințat ?

Homer Kloppe îl privi drept în ochi pe locotenentul Blesh și spuse cu o voce posacă :

– Nu înțeleg despre ce vorbiți.

Îl lăsă în drum și o ajunse din urmă pe Chimène pe care o ajută să urce în limuzina neagră.

La ora 4 după-amiază, cu același ceremonial de dimineață, Ettore Gabelotti și Italo Volpone se întîlniră în parcul Dolder Grand Hotel. În ciuda sfatului pe care i-l dăduseră Angelo Barba și Carmine Crimello, cei doi consilieri, Don Ettore, dată fiind urgența și precaritatea situației, se decisese să-i mărturisească lui Volpone trădarea lui O'Broin. Nu pentru că ținea să respecte adevărul, nici dintr-un acces de încredere, ci pentru că asta îi putea fi de folos. Și, mai ales, pentru că-l bănuia pe Bebe Volpone nu numai că era la curent, dar și că jucase un anumit rol în trecerea expertului său financiar într-o lume mai bună. După ce, probabil, îl torturaseră ca să-l facă să-i destăinuie numărul contului : ceea ce, desigur, nu reușise, căci altfel n-ar mai fi fost aici.

În ceea ce-l privește pe Italo, el aflase cu stupefacție că un maffioso putea să moară căzînd de pe un scăunel ! Provizoriu, corpul lui Orlando Baretto a fost dus în pivnița vilei așteptînd o înmormîntare mai discretă și mai convenabilă. Dacă accidentul n-ar fi avut doi martori, Folco Mori și Pietro Bellinzona, Bebe Volpone nu s-ar fi gîndit că așa ceva ar fi fost posibil. Se aflau lîngă cadavrul lui Lando cînd Yudelman ridicase receptorul telefonului care suna.

– Este Angelo Barba. Gabelotti îți propune o nouă întîlnire, la ora 4, în același loc, îți convine ?

Fără să mai aștepte răspunsul lui Italo, confirmase :

– Don Volpone este de acord.

Uitînd pentru moment corpul inert al lui Lando întins la picioarele lor, ceilalți demnitari ai familiei schimbară o privire furișă : prin acest „Don" pe care-l rostise cu atîta naturalețe,

Yudelman oficializa într-un fel, pentru membrii familiei sale proprii și pentru cei ai familiei rivale, titlul de *capo* suprem conferit lui Italo Bebe Volpone, impunîndu-l în același timp celor din Sindicat ca succesor legitim al fratelui său, Zu Genco Volpone. Nici un echivoc nu mai era de-acum posibil: regele a murit, trăiască regele! Italo n-a spus nimic, dar, în mod secret, s-a jurat să-i dea lui Yudelman încrederea pe care acesta o avea în el. Cu un asemenea creier în tabăra lui, aveau să mai fie destule zile frumoase pentru familie.

Era mai cald ca la prînz. De îndată ce fiecare dintre „Doni" îl zări pe celălalt, gărzile lor de corp, Thomas Merta și Folco Mori, se îndepărtară discret, în timp ce Simeone Ferro și Pietro Bellinzona rămaseseră cam la o distanță de circa 50 de metri.

De data 'asta, Gabelotti făcu primii pași.

– Italo, îți datorez scuze...

Tot ca de dimineață, îl apucă de braț și-l conduse către aceeași bancă unde se așezară.

– Aveai dreptate. O'Broin m-a trădat. M-am dus la bancher. Numărul pe care mi l-a dat O'Broin nu este cel bun.

Italo se destinse ușor.

– Încă nu-mi vine să cred, mărturisi Don Ettore, dînd din cap. Ceea ce mă îngrijorează, vezi tu, este că nu știm dacă gunoiul meu de consilier a putut sau nu să retragă banii noștri de la bancă.

Italo privi două mierle care-și disputau o bucată de pîine.

– Bancherul nu mi-a spus nimic. Înțelegi... Cum să aflăm dacă fondurile noastre sînt încă aici sau dacă O'Broin a fugit cu ele?

Îl privi pe Volpone cu un aer întrebător.

– Pariezi pe cea din dreapta sau pe cea din stînga? întrebă Volpone, arătînd mierlele.

– Este important ca tu și eu să aflăm adevărul. Să asaltăm banca n-are sens dacă Mortimer a plecat cu banii. Dacă am putea avea cea mai mică informație asupra acestui punct, am ști în ce direcție să orientăm acțiunea noastră comună... Tu, care ai venit la Zürich înaintea mea, nu știi nimic?

Volpone dădu din cap în sens negativ.

– Sînt foarte încurcat, Italo, și te întreb sincer: ai vreo idee? Ce propui?

– Să termin ceea ce am început, spuse Italo.

– Adică?

– Să-l hărțuiesc pe Kloppe.

– Aparent, asta n-a prea reușit pînă acum.

– Noi am fost prea gentili. (Gabelotti înregistră acel „noi" cu satisfacție.)

– Știi că viața lui ne este prețioasă și el o știe. Din moment ce este sigur că zilele nu-i sînt în pericol, poate continua să-și bată joc de noi multă vreme. Fără a socoti că poate preveni poliția. *Non siamo a casa nostra*, Italo. În cel mai bun caz, ne pot expulza rapid! spuse Don Ettore pocnindu-și degetele...

Bebe se gîndi un moment. Yudelman și el însuși apreciaseră că sînt doar două posibilități: sau Gabelotti are numărul, sau nu-l are. A doua posibilitate pare a fi cea bună. Își aduse aminte de recomandările lui Moshe și pronunță cu o voce calmă:

– Dacă ești de acord, o să-ți fac o propunere.

Ettore îl urmărea cu atenție. În nici un moment, deși el îi întinsese cîteva curse, Italo nu răspunsese la comentariile lui asupra lui O'Broin. Nici o secundă nu avusese aerul că ar crede că acesta reușise să sustragă banii de la bancă. Concluzia: îl aranjase pe Mortimer, fără să reușească să-l facă să-i destăinuie secretul.

– Te ascult, Italo, vorbește...

– Crezi că vom fi capabili să-i smulgem numărul lui Kloppe dacă-l reținem cîteva zile la dispoziția noastră?

– Desigur, Italo. Din nenorocire, acest proiect este irealizabil!

– Ah, da? De ce?

– Dacă Kloppe dispare, s-ar face atîta agitație în jurul acestui caz încît am avea toate polițiile pe urmele noastre! Se va semnala imediat absența lui și polițiștii se vor lua de noi.

Italo își permise pentru prima dată să surîdă.

– Nu cred, Ettore.

Scoase un plic din buzunar.

– Vrei să te uiți puțin?

Gabelotti, mascîndu-și curiozitatea, scoase o foaie de hîrtie împăturită din plic. În ea se afla o fotografie. Reprezenta o negresă admirabilă, deși imensă, îmbrăcată doar cu un slip de baie, fără sutien, cu sînii goi, ridicînd triumfătoare brațele într-un semn de victorie.

– Cine este? întrebă Don Ettore.

– Amanta lui Kloppe. O putoare căreia i se spune Ines. Face dragoste cu ea în pivnița blindată a propriei sale bănci. Privește cui îi este adresată scrisoarea.

Un scris ferm, tipic american, preciza: „DOAMNEI CHIMÈNE KLOPPE – 9, BELLERIVE STRASSE, ZÜRICH".

Gabelotti îl privi surprins pe Italo.

– Vrei să spui că amanta lui Kloppe i-a scris soției lui?

– După dictarea mea... Citește scrisoarea...

Gabelotti desfăcu hîrtia și o parcurse:

Doamnă,

Deoarece Homer n-are curajul să v-o spună, o fac eu pentru el. Ne luăm amîndoi 8 zile de vacanță și plecăm în Sardinia, dacă vă interesează detaliile. Îi datorați această recreație, după 30 de ani de căsătorie. O să vi-l restitui în stare bună, poate obosit, dar oricum în stare bună. Salutări indiferente.

Prințesa Kibonda

– Pariez pe cea stîngă, spuse Don Ettore.

– Ai pierdut. Privește...

Mierla care fusese pînă atunci în dreapta zbura cu coaja de pîine în cioc.

– Este cu adevărat prințesă? întrebă Gabelotti.

– Este o negroidă. Și eu sînt prinț în cartierul meu. Fii sigur că, dacă soția lui Kloppe primește asta, nu se va duce să se laude la poliție. Dimpotrivă, va face totul ca afacerea să nu se afle. Cărei femei îi place să fie luată drept proastă?

– Continuă, spuse Don Ettore.

– Îl ridicăm pe Kloppe.

– Cum?

– În acest timp, îmi chem oamenii din Italia. Spargem banca!

– Cred că nu-ți imaginezi că vei reuși să deschizi toate casele de bani.

– De ce să facem asta? Banii noștri nu sînt acolo, înăuntru. Kloppe îi rulează în folosul lui personal.

– Atunci?

– Vom provoca atîta dezordine la bancă și în viața lui particulară încît va fi desconsiderat la Zürich! Curățat! Va renunța. Scandalul îi va goli casele de bani, nu noi! Clienții o vor șterge de la el, preferînd o altă bancă, mai liniștită!

– Ce vrei drept gaj?

– Poftim?

– Am pierdut pariul cu mierlele, spuse Gabelotti, cu un surîs forțat.

– Cînd totul va fi încheiat, îmi vei oferi un ceas elvețian.
– Cînd îl ridicăm ?
– În seara asta.
– Și banca ?
– În noaptea asta... dacă ești de acord.
Don Ettore făcu o strîmbătură abia perceptibilă.
– Sînt de acord să acționăm repede, dar nu cred că trebuie să precipităm lucrurile...
– Un commando de 10 oameni o să debarce în noaptea asta la Zürich. Vor veni de la Milano.
– Cum o să treacă frontiera ?
– Am aranjat deja.
Gabelotti avu o expresie amuzată.
– Lupii tineri lucrează pentru lupii bătrîni, ai ?
– Nu, Ettore, toți lupii lucrează împreună !
Înfiorat de un asemenea sentiment neașteptat de putere, Italo îl fixă cu ochii lui de huilă strălucitoare.
– Ai încredere ?
Gabelotti îi apucă brațul cu amîndouă mîinile.
– Cu totul, Italo, cu totul... acum, vrei să-mi explici puțin detaliile ?
– Ți le voi explica...
– Pentru că, vezi tu, Italo, îmi place să fiu spectator, dar nu cînd e vorba de două miliarde de dolari !

Se părea că tot orașul își dăduse întîlnire la cimitir. Șerbele de flori veneau parcă de pretutindeni, mai multe chiar decît în casa îndoliată, acoperind mormintele vecine cu cel în care Renata își va dormi ultimul ei somn. La Homer Kloppe sentimentul religios era prea puternic pentru ca să se îndoiască o secundă de supraviețuirea sufletului fetei lui. Dumnezeu a chemat-o la el, într-un loc misterios, unde Chimène și Homer o vor întîlni într-o zi, cînd va suna ultima lor clipă. Homer știa, de asemenea, că Dumnezeu îi trimisese această încercare ca să-l pedepsească pentru slăbiciunile morale de care se făcuse vinovat, netratîndu-și întotdeauna afacerile cu rigoarea extremă pe care conștiința lui avea dreptul s-o pretindă în raport cu virtutea pe care o afișa în întreaga lui existență.

Dispărînd sub voalurile de doliu, Chimène, alături de el, strîngea mîinile care le strîngeau pe ale ei, în timp ce-i bîzîia în urechi litania confuză a condoleanțelor abia șoptite. Homer stătea la stînga soției lui. Dar n-a putut să-l împiedice pe Kurt

Heinz să vină să se aşeze la dreapta ei. Astfel că străinul care fusese ginerele lui abia timp de zece minute părea să primească o parte din compasiunea afectuoasă care ar fi trebuit să revină, de drept, numai tatălui şi mamei tinerei decedate.

De îndată ce sicriul a fost coborît în pămînt, Kurt se strecurase lîngă Chimène, ca şi cînd aparţinea familiei. Mulţimea era necrezut de densă. Cei care doreau să se apropie de Kloppe trebuiau să aştepte aproape o jumătate de oră, bătînd pasul pe loc printre morminte, dansînd de pe un picior pe altul, înainte de a se alătura celor care aşteptau pentru a ieşi din cimitir. În faţa cimitirului, maşinile se aşezaseră într-o cumplită dezordine, împiedicîndu-şi una alteia accesul la drumul spre Zürich. Primii ajunşi la maşini trebuiau să aştepte la volan, fără a putea, bineînţeles, să claxoneze sau să-i insulte pe cei care le barau trecerea şi care, ei înşişi, erau blocaţi de alte vehicule abandonate în faţa cimitirului de către conducătorii lor. După o oră, Chimène, Homer şi Kurt încă mai îndurau strîngerile de mînă ale unui şir ce părea fără sfîrşit şi al cărui capăt se pierdea în spatele unor tufe de merişor şi chiparoşi. Chimène se aplecă spre Homer şi îi şopti cu o voce slabă, prin voaluri:

– Nu mă simt prea bine...

Homer îi luă braţul.

– Să plecăm...

– Nu, nu, spuse Chimène. Totul se roteşte cu mine...

– Nu se simte bine? întrebă Helena Marcoulis. Se aşezase chiar în spatele prietenei ei, ca şi cînd ar fi presimţit că aceasta va avea nevoie de ajutorul ei.

– Să mergem, spuse Homer.

– Nu, protestă Chimène. Noi nu putem să ne sustragem ultimului omagiu adus Renatei.

– Helena, poţi s-o însoţeşti pe soţia mea?

– Da!

Luînd-o pe Chimène de talie, o susţinu şi îi făcu un semn pe furiş Manuellei care aştepta la cîţiva paşi, dar care nu pierduse nimic din cele întîmplate.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Kurt.

Homer profită de faptul că August şi Ingrid Strohl îl îmbrăţişau şi se prefăcu că nu l-a auzit.

Cele cîteva secunde cît durase incidentul fuseseră suficiente ca să mărească îmbulzeala pe alee. În timp ce Helena şi Manuella o conduceau pe Chimène, Homer şi Kurt încercau să facă faţă cadenţei alerte a mîinilor strînse. La fiecare frază

de condoleanțe, Kloppe înclina automat capul, cu gîndul aiurea, privind, fără să le vadă, figurile întristate care se întindeau spre el.

La capătul a aproape două ore, șirul dispăruse, dar numeroase grupuri staționau încă printre cavourile de familie, ca și cînd locul acela nu ar fi trebuit să se golească niciodată de cei care-l invadaseră.

– Mașina mea este la intrare, spuse Kurt. Vreți să vă conduc ?

Kloppe se mulțumi să-și întoarcă privirea. Un șofer în livrea veni să-i spună la ureche :

– Domnule Kloppe, am fost trimis să vă caut...

– Te urmez, spuse bancherul.

Șoferul răzbi prin mulțime și se îndreptă spre ieșire. Homer îl urmă, bucuros să scape de prezența jenantă a lui Kurt, a cărui insistență și lipsă de tact le aprecia ca fiind de neiertat. Șoferul se strecură cu abilitate printre o mulțime de mașini. Deschise respectuos portiera unui Mercedes 600 negru cu geamurile fumurii. Kloppe se urcă. Șoferul închise portiera.

În interiorul Mercedes-ului se aflau deja patru bărbați. Doi dintre ei îi erau necunoscuți lui Homer. Pe ceilalți doi ar fi dat orice să nu-i întîlnească în această împrejurare : Italo Volpone și Ettore Gabelotti.

– Credeți-mă, spuse Gabelotti, cu o adîncă mîhnire, participăm din toată inima la doliul care v-a lovit.

– Vă prezint condoleanțele mele, adăugă Volpone.

Bancherul, cu buzele strînse, încercă să deschidă portiera : era încuiată. Mercedesul se deplasă cu încetineală, se desprinse din mulțimea de mașini care-l înconjura, vră în direcția Zürich și luă viteză. Știindu-se prins în capcană, Homer se abținu să ofere gangsterilor bucuria de a-l vedea manifestîndu-se în vreun fel. Nu binevoi să se sprijine de fotoliile de piele moale, nu făcu nici o mișcare, cu bustul țeapăn, cu mîinile așezate pe genunchi, privind drept în fața lui cu indiferență, nedeschizînd gura, nepunînd nici o întrebare. Nu simțea frică, nimic, decît un pic de mînie și o imensă plictiseală în fața deșertăciunii acțiunilor omenești în general și a stupidei inutilități a acestei răpiri în special.

– Sînt, într-adevăr, încurcat, domnule Kloppe, spuse Gabelotti. Dar de data aceasta mi-e teamă că va trebui să ne ascultați cu mai multă atenție.

21

Ottavio Giacomassi era un bătrîn din vechea gardă. În vîrstă de 65 de ani, făcuse, odinioară, parte dintre oamenii lui Lucky Luciano. Cînd Luciano a fost condamnat, în 1936, la 30 de ani de închisoare de către Thomas Dewey, guvernatorul statului New York – „unul din cei mai josnici criminali aduși vreodată în fața justiției", spusese Dewey despre Luciano – Ottavio, încă ucenic în ale „meseriei" la cei de 24 de ani ai lui, s-a simțit orfan. A doua zi după încarcerarea patronului său, îi fu dat să înțeleagă de la un *caporegime* că nimic nu se schimbase pentru el, nici în cîștigurile, nici în activitățile lui. Din celula sa, Luciano continua să-și dirijeze imperiul. Trei ani mai tîrziu, războiul pîrjolea Europa: lui Giacomassi nu-i păsa deloc. Paris, Berlin, Londra nu erau pentru el decît nume pe o hartă. Orientarea carierei lui va fi totuși schimbată în ziua cînd Statele Unite se vor decide să intre în conflict. Trebuie pregătit terenul pentru trupele americane care aveau să debarce. Italia era încătușată de fascism. În modul cel mai natural din lume, serviciile speciale ale Casei Albe și-au trimis emisarii să-l consulte pe Luciano în închisoare.

„Cel mai josnic criminal" se vedea deodată ridicat la rolul de consilier militar al Președinției, cu puteri depășind de departe pe cele ale generalilor cu cinci stele. I se cerea să-și pună în slujba națiunii cunoștințele, relațiile, oamenii și infrastructura organizației sale. În schimbul cărora obținea promisiunea unei eliberări anticipate, promisiune care avea să fie ținută la 2 februarie 1946, cînd pedeapsa lui era comutată la 9 ani și șase luni, durata exactă a detenției efectuate pînă în acel moment.

Ottavio Giacomassi avusese onoarea să fie ales de Lucky în persoană să facă parte din grupul de italo-americani însărcinați să pregătească sosirea aliaților în Sicilia. Cînd Luciano, expulzat din Statele Unite, debarcase la Palermo, Giacomassi era unul dintre cei care-l așteptau. Avea să se numere și printre cei ce-l vor ajuta să-și reorganizeze rețeaua. Zece ani mai tîrziu, Lucky, despre care se credea că este un membru influent al ocultei și atotputernicei „Commissione", îl detașa pe Ottavio pe lîngă un tînăr lup ambițios și sigur, Zu Genco Volpone, pe care-l îndrăgise. Din acea zi, Giacomassi ocupa pentru familia Volpone funcția înaltă de corespondent șef în Italia de Nord. Cînd Bebe Volpone, fratele mai mic al lui Genco, l-a pus la curent cu evenimentele recente, Ottavio a simțit multă tristețe: după Lucky, Genco era al doilea om respectat pe care-l vedea dispărînd. Și, aparent, Italo, care dorea să obțină succesiunea fratelui mai mare la conducerea familiei, nu avea intenția să doarmă: pentru primul său act de *capo*, îl rugase pe Ottavio să-i furnizeze – chiar pentru seara aceea ! – un commando de *punks* a cărei misiune va fi să facă praf și pulbere o bancă din Zürich, Trade Zürich Bank !

În biroul său din Milano, unde primise apelul lui Italo, Giacomassi nu fusese luat pe neașteptate. Experiența lui de organizator al multor acțiuni ilegale îi dădea posibilitatea unei recrutări imediate. În afară de asta, îndrăzneala lui Bebe îl cucerise. Știa cum să-și introducă oamenii în Elveția, fără a-i tranzita printr-un punct de trecere a frontierei. Un lucru, totuși, îl necăjea: Italo nu-i precizase cum socotea el că se vor întoarce la Milano după expediție. Ah ! tinerețe, tinerețe !... Din fericire, papa Ottavio veghea la toate.

Manuellă ar fi dat orice pentru ca să nu fie nevoită să spună tocmai în acest moment ceea ce avea de destăinuit Chimènei Kloppe. Din momentul întoarcerii acasă, Chimène se retrăsese în camera ei. Fără ca măcar să se dezbrace, înfășurată în voalurile ei de doliu, se întinsese pe pat, vegheată cu afecțiune de Helena Marcoulis. Manuella pregătise ceaiul. Helena a băut o ceașcă, dar Chimène a refuzat-o pe a ei.

– Bea, Chimène, bea !... Îți va face bine...

Chimène dădea din cap cu disperare, fusese prada unei noi crize de plîns. Sufocată de lacrimi, reușise totuși să articuleze :

– Nu trebuie să te superi, Helena... Vreau să rămîn singură... Singură !

Prietena ei se retrăsese după ce-i recomandase Manuellei s-o prevină dacă se producea cel mai mic incident. Manuella promisese. Acum stătea în fața patului, neștiind cum să-i spună stăpînei ei ce avea de spus.

– Vreți să vă ajut să vă dezbrăcați ?

– Nu, nu... Homer va veni dintr-un moment în altul.

– Doamnă, sînt doborîtă de tot ce se întîmplă...

– Știu, Manuella, știu. Ea te iubea foarte mult.

– Și eu, doamnă, o iubeam mult.

– Știu.

– Vroiam să vă spun, doamnă... Este greu... Mai ales acum, n-am inimă... trebuie să știți, dar eu nu mai pot...

– Ce nu mai poți ? întrebă Chimène, smiorcăindu-se.

– Vreau să plec, doamnă... Mă întorc în Portugalia...

Chimène se uită la ea cu neîncredere și fu scuturată de hohote de plîns tăcute. Foarte jenată, cu lacrimile în ochi, Manuella se mișca de pe un picior pe altul.

– Înțelegeți-mă, doamnă. În această casă mă voi gîndi tot timpul la ea...

Își mușcă buzele, începu să plîngă și bolborosi :

– Este imposibil... N-aș putea....

Din nou, Chimène se înăbuși, mormăind cu o voce abia auzită :

– Oh ! Manuella... Manuella !...

Îi luă mîinile și le strînse cu violență ca și cînd mica bonă portugheză ar fi fost ultimul ei colac de salvare.

– Manuella !... Manuella !... Nici eu nu mai pot !... Nu știu cum voi putea să continui să trăiesc... Dumnezeu este nedrept !... Ai dreptate să ne părăsești. Această casă va mirosi a mort pentru totdeauna. Te înțeleg, Manuella... Te înțeleg !...

– Doamnă...

– Te voi ajuta !... În amintirea ei, oriunde voi fi, vei fi întotdeauna binevenită în casa mea... Și copilul tău... copilul tău...

Lacrimile îi inundară fața și nu mai putu pronunța nici o vorbă în plus. Manuella, plîngînd, îi strecură în mînă scrisoarea sosită cu puțin timp în urmă și ieși din cameră.

Rămasă singură, Chimène se calmă puțin cîte puțin. Își șterse fața cu cearșaful, murdărindu-l cu fond de ten și rimel. Se așeză pe pat, cu privirea fixă, luptîndu-se cu hohotele de plîns pe care le simțea urcîndu-i-se în gît. Mașinal, desfăcu plicul. O fotografie căzu pe cuvertură. O luă, își frecă ochii cu vîrful degetelor și o recunoscu imediat pe uriașa negresă

ale cărei fotografii le mai găsise deja în buzunarul pardesiului soțului ei. Cu inima strînsă, parcurse scrisoarea, recitind de mai multe ori cele două fraze care îi sfredeleau parcă stomacul... *„Îi datorați această recreație, după 30 de ani de căsătorie. O să vi-l restitui în stare bună, poate obosit, dar oricum în stare bună..."*

Idei nebunești i se învălmășiră în cap. Se uită din nou la fotografie, oprindu-și privirea asupra sînilor goi ai uriașei ce-și ridica brațele în chip de victorie. Fu sigură că Homer era în pericol: îl cunoștea prea bine ca să nu creadă nici măcar o secundă că ar fi capabil s-o părăsească. Nici în circumstanțe obișnuite, dar cu atît mai puțin acum, în oribila încercare pe care le-o trimisese Dumnezeu luîndu-le-o pe unica lor fiică. Însuflețită din nou, îl sună pe Kurt. Era acasă și-i spuse că Homer părăsise cimitirul cu aproximativ o oră mai devreme. Ea îi mulțumi și formă numărul de la bancă. Marjorie nu-și văzuse șeful din ajun. Chimène se interesă la informații și formă apoi numărul biroului central al poliției cantonale. Cînd obținu legătura, avu deodată senzația că era ridicolă: închise. Își acordă un răgaz de două ore înainte să acționeze. Dacă în acest răstimp Homer nu se întoarce acasă, îl va preveni pe locotenentul Woldemar Blesh.

Avionul staționa la capătul unei piste secundare, în acea zonă a aeroportului din Milano care era rezervată de către autorități avioanelor taxi și celor două aero-cluburi. Traficul comercial normal se făcea mai mult în partea de vest, acolo unde se înălțau clădirile vămii și autogara pentru pasageri, dominînd marile piste bine întreținute pentru zborurile intercontinentale. Pe părțile laterale ale aparatului era vizibilă inscripția „Avion școală", pictată cu litere mari, roșii. Era vorba de un MD315 scos la reformă de armata franceză și vîndut cu preț redus. După ce au încărcat o ladă, cei 10 oameni urcaseră pe rînd în avion, aruncînd o privire neîncrezătoare către petele de rugină ce încadrau marginea exterioară a ușii. În interiorul aparatului, nimic pe care să se poată așeza. Centurile de siguranță erau fixate direct de pereții laterali ai avionului. Unul din oameni, care-l cunoștea pe pilot, îi întrebă cu voce înceată, ca să nu-i sperie pe ceilalți:

– Spune, Morobbia, ești sigur că ăsta zboară?

Amedeo Morobbia dădu din umeri, făcînd în același timp o strîmbătură care n-avea nimic liniștitor:

– Asta depinde de zile, de vînt, de Madona... Du-te să te legi, decolăm !

Îi întoarse spatele curiosului și se duse în cockpit, unde îl aștepta Giancarlo Ferrero, radio-mecanicul de bord.

– Plecăm ?

– Plecăm.

Amedeo făcu contactul. Cele două motoare ezitară, scuipară, sughițară și, în sfîrșit, începură să toarcă normal, făcînd să vibreze într-o manieră îngrozitoare aparatul care nu mai era nici sonorizat, nici presurizat.

N-avea însă nici o importanță. Conform instrucțiunilor primite de la Ottavio Giacomassi, Morobbia trebuia practic să zboare la firul ierbii și după ochiometru, de îndată ce treceau frontiera elvețiană. Știa pe dinafară unde avea să aterizeze, un fel de platou pentru pășunatul vacilor aflat în triunghiul format de Zugs, Nafels și Schwyz. Va ateriza pe o pășune presărată cu movilițe și găuri, lungă de 500 de metri, mai mult decît îi trebuia pentru că Morobbia se făcea forte să-și oprească MD-ul pe mai puțin de 300 de metri după ce roțile au atins solul. Cînd Amedeo avusese ideea de a achiziționa avionul școală, Ottavio îi furnizase fondurile. Evident, nu acei cîțiva rari elevi îi permiteau să-și cîștige existența, ci misiunile discrete cu care îl însărcina din timp în timp Ottavio Giacomassi. Pachete de luat sau de lăsat între Elveția și Italia, mereu în același triunghi – Zugs, Nafels și Schwyz – sau, cîteodată, bărbați prea concentrați asupra mapelor strînse la piept pentru a-i mai adresa vreun cuvînt.

– Avionul școală MD315 cere permisiunea să decoleze de pe pista 9, spuse Amedeo.

– MD315, aveți pista liberă, răspunse turnul de control. Puteți să decolați !

– Am înțeles... Decolez...

Morobbia dădu gaz. Masa de fierăraie zdrăngăni îngrozitor pe-o distanță de 300 de metri și abia se smulse forței gravitației, ridicîndu-se cu greu deasupra hangarelor de revizie.

În linie dreaptă, între Milano și locul unde vor ateriza erau cam 150 de kilometri. Cînd era încărcat, MD-ul atingea cu greutate 250 km pe oră. Calculînd cu larghețe, Amedeo deduse că vor avea nevoie de cel puțin trei sferturi de oră pentru ca să ajungă la destinație. Se îndreptă spre nord-vest, atinse brațul mecanicului și îi urlă în plină figură pentru a acoperi zgomotul motoarelor :

– Giancarlo ! Ai verificat dacă avem destul ulei ?...

Costum gri-fer, cămașă albă, cravată neagră, nici frumos, nici urît, talie mijlocie, alură potrivită, ten mat, Cesare Piombino era modelul omului mijlociu, cel pe care-l întîlnești de zece ori pe stradă fără să-l vezi, pentru că nimic în el nu-ți reține atenția !

Intră la Trade Zürich Bank cu trei sferturi de oră înaintea închiderii, îl întrebă politicos pe portar unde se găsea serviciul pentru seifurile personale, mulțumi și luă ascensorul care-l lăsă la etajul al treilea. Cu servieta lui neagră sub braț, merse pe culoar, ajunse într-o sală unde trăncăneau trei secretare în taioruri bleumarin, așezate în fața unui șir de palmieri plantați în ghivece.

– Domnul Rungghe, vă rog...

– Domnul Rungghe nu este aici în această după-amiază. Aveați întîlnire ?

– Da.

– Vreți să fiți primit de persoana care îl înlocuiește ?

– Nu, este ceva personal. Cînd îl pot găsi pe domnul Rungghe ?

– Mîine dimineață.

– Mulțumesc, voi reveni.

Avea un aspect atît de banal încît nici una din secretare nu s-a gîndit să-i ceară numele. Ca majoritatea șefilor de serviciu, Rungghe asista la înmormîntarea Renatei Kloppe, fiica marelui patron. Cînd Cesare Piombino dispăru la capătul culoarului, fetele îl uitaseră deja, gata să jure cu sinceritate că nu-l văzuseră niciodată.

Cesare Piombino avea un magazin de mobile vechi în cartierul Aussersihl, Zürliden Strasse. Afacerile lui erau cam slăbuțe, căci nu-l prea interesau mobilele vechi. El era la Zürich unul dintre cei cinci corespondenți ai lui Ottavio Giacomassi, reprezentantul Sindicatului pentru Italia de Nord, cît și pentru Elveția. Lucrase pe timpuri cu Ottavio, în perioada războiului, a atentatelor și a maquis-ului. Se specializase în aruncarea în aer a trenurilor și otrăvirea apei pe care o folosea armata de ocupație.

Misiunea pe care i-o încredințase acum Giacomassi era aproape tot atît de delicată precum cele pe care le îndeplinise cu 30 de ani în urmă. Era vorba, mai întîi, să se ascundă în clădirea băncii înainte de închiderea acesteia. Apoi, dacă zeii țineau cu el și reușea să-și ducă la capăt misiunea, trebuia să iasă viu de acolo. Atunci va primi cei 10.000 de dolari pe care i-i promisese Ottavio. Pentru moment, trebuia să găsească de

urgență un loc unde să se instaleze pînă la închidere. Cesare Piombino împinse prudent o ușă aflată în dreptul ascensorului. Dădea pe o scară de serviciu. Strînse cu putere servieta de piele neagră plină cu dinamită și cordon Bickford și începu să urce treptele.

Traversă încăperea, trase perdeaua care masca dușul și începu să-și scoată îmbrăcămintea neagră, în timp ce regla temperatura apei. Cînd fu goală, intră sub duș, deschise larg robinetele și primi ca pe o ofrandă, în față, ploaia deasă care o spăla de lacrimi, de oboseala zilei, de amărăciunea ei, de nesiguranțele ei. Era disperată că trebuia să-și părăsească stăpîna. Familia Kloppe îi arătase o mare afecțiune, cu un asemenea tact încît uitase de condiția ei de servitoare. I se părea, din contră, că făcea parte din familie. Dar acum era nevoită să pună punct la toate. Julio nu va întîrzia să revină în Europa. De îndată ce vor ajunge la Albufeira, se vor căsători...

Manuella ieși de sub duș, călcă cu picioarele ude hainele de doliu aruncate grămadă pe podea, își șterse corpul cu un prosop. Deschise una din ușile dulapului greu, vechi, care umplea aproape un sfert din cameră. În interiorul dulapului, montată pe tăblița ușii, o oglindă înaltă îi permitea să se privească în întregime. Se contemplă mai întîi din față, mîngîindu-și încetișor pîntecul și sînii pe care sarcina îi făcea să se umfle din zi în zi. Luă de pe raftul de deasupra lavaboului o oglindă mică. De data asta se așeză în profil în fața dulapului cu oglindă. Prin jocul celor două oglinzi se văzu din profil, observînd cu curiozitate acest corp care era al ei, dar care îi părea străin, acest pîntec cu linia dulce și rotunjită, acești sîni mai grei decît de obicei, a căror nouă greutate făcea să li se aplece sfîrcul. La un moment dat, oglinda pe care o ținea în mînă îi oferi o imagine inversată a camerei. Deasupra patului imaculat, văzu un mic dreptunghi bleu. Surprinsă, desfăcu telegrama pe care majordomul o adusese probabil în timp ce ea asista la înmormîntarea Renatei.

O citi o dată, cu sprîncenele încruntate, neînțelegînd deloc ce vroia să spună. Se așeză pe pat, cu capul vîjîind și o parcurse a doua oară. Atunci, simți cum fierea îi umple gura și-i fu imposibil să-și regăsească suflul timp de cîteva secunde. Textul care-i era adresat conținea mai multe cuvinte care i se înfipseră în inimă ca tot atîtea gloanțe:

„CU REGRET VĂ ANUNȚ DECESUL ACCIDENTAL AL LUI JULIO ALMEIDA. AȘTEPTĂM INSTRUCȚIUNI

PENTRU UN EVENTUAL TRANSFER AL CORPULUI." Semnătura: ERIC MORTAELDT - DIRECTOR WASSERNAAR'S CONSOLIDATED FIRM - CHUKUDU - BOTSWANA."

Primul gînd coerent care i se contură în mintę Manuellei fu acela că micuțul ei nu va mai avea niciodată tată.

Era o mică stație-service, cum există alte mii asemănătoare, pierdută în fundul unei străzi liniștite, Eschwiesen Strasse. Trei pompe, două pentru benzină, una pentru motorină folosită de mașinile cu motoare Diesel. La dreapta pompelor, o rampă de beton ducea într-un parking subteran în care puteau fi garate vreo 30 de mașini. Acolo ar fi vrut Orlando Baretto să-i ducă pe Mortimer O'Broin și Zaza Finney, cînd îi recuperase din fața băncii lui Kloppe.

Gerantul stației, de origine siciliană ca și el, îndeplinea anumite servicii pentru Sindicat fără să facă de fapt parte din el. Dar Enzo Priano nu punea niciodată întrebări, nici nu comenta în vreun fel cînd i se remitea un plic ce conținea, în franci buni elvețieni, răsplata pentru munca lui. Cel mai adesea adăpostea persoane care nu-i lăsau niciodată cartea de vizită. În fundul parkingului se înălța o grămadă enormă de pneuri uzate. Deplasîndu-le, se vedea o ușă metalică întotdeauna închisă. Ea dădea într-o odăiță de beton de 3 pe 4 metri, avînd un pat de fier, o gaură în sol numită pompos „W.C. turcesc", un lavabo cu apă rece și un bec electric ce atîrna din plafon la capătul unui fir. Două taburete și o masă de lemn cu picioarele strîmbe, pe care erau așezate cîteva cărți și vreo 10 reviste, completau mobilierul. Aerisirea era asigurată printr-o gură de aer ce lega odăița cu intrarea parkingului. Nu erau nici ferestre, nici vreo altă deschidere.

Cu vreo 10 minute mai înainte, un Mercedes 600 negru, cu geamuri fumurii, coborîse panta. Enzo Priano dăduse la o parte cîteva pneuri și deschisese ușa metalică a încăperii pe care o botezase „camera pentru prieteni". Intrară trei oameni, dintre care unul, cel mai mic, avea o legătură neagră pe ochi. Al doilea era un uriaș corpolent, al treilea un voinic cu tenul palid, cu fața aspră. Lui îi remisese Enzo cheia odăiței. Întorcîndu-se la pompele lui, constată că Mercedesul dispăruse din parking.

Cînd Volpone îi scoase legătura, Kloppe clipi din ochi și privi cu dispreț încăperea unde-l aduseseră.

– Ochelarii mei? întrebă el.

Ettore Gabelotti i-i întinse. Punîndu-i, văzu detaliile pe care miopia i le ascunsese, zidurile goale, podeaua de beton, patul de fier, lavaboul.

– Puteți să vă așezați, spuse Gabelotti.

Homer rămase în picioare. Știa că se află la Zürich, în fundul unui parking, așa cum își putuse da seama după mirosul de ulei și benzină care îi pătrunseseră în nări, în momentul cînd l-au dat jos din limuzină. Dar nu știa în ce cartier. Cînd șoferul în livrea îi spusese, în cimitir, „Am fost trimis să vă caut", crezuse că fusese trimis de Helena Marcoulis și-l urmase fără nici un fel de neîncredere.

– Domnule Kloppe, spuse Gabelotti cu un glas mieros, nu depinde decît de dumneavoastră ca să ieșiți cît mai repede din acest loc dezgustător. Vreau să spun să ieșiți viu. Încăpățînarea dumneavoastră, necinstită în fond, justifică metodele pe care sîntem nevoiți să le întrebuințăm. Dispuneți de două miliarde de dolari care nu vă aparțin, pentru bunul motiv că noi sîntem proprietarii lor legitimi. Pentru ultima oară, vreți sau nu să faceți transferul așa cum v-a indicat Genco Volpone?

Kloppe se așeză pe marginea patului. Totul îi era de-acum indiferent. Tortura nu-l înfricoșa, ideea morții nu avea nici o putere asupra lui. Acum, după ce Renata fusese înmormîntată, valorile care constituiseră sarea vieții lui îi păreau derizorii. Afară de una: principiile de discreție profesională absolută, care făcuseră forța și grandoarea țării lui. Salariații băncii nu vorbiseră cînd naziștii încercaseră să obțină numărul conturilor evreiești blocate în momentul declanșării ostilităților. Și el va ști să tacă, oricare ar fi consecințele pentru persoana și pentru bunurile lui. Se uită încet la Ettore Gabelotti și la Italo Volpone. Umbra unui surîs disprețuitor îi flutură pe buzele subțiri.

– Cred că-și bate joc de noi, spuse Italo cu o voce neutră.

După întîlnirea cu Don Ettore în parcul Dolder Grand Hotel, Bebe Volpone trimisese un mesager în Bellerive Strasse pentru a-i înmîna lui Chimène Kloppe scrisoarea pe care el i-o dictase lui Ines. Numai după întoarcerea acestuia, aflase de moartea Renatei. Fuseseră obligați să schimbe toate planurile pe care le elaborase cu Gabelotti. Se precipitaseră la cimitir și improvizaseră.

– V-am pus o întrebare! spuse Gabelotti cu brutalitate.

Homer Kloppe dădu din cap, cu calm:

– Nu știu despre ce vorbiți.

Bebe Volpone se întoarse rapid, îl apucă pe bancher de revere și îi strigă în față:

– Ascultă-mă bine, *stronzo* (idiotule)! Există cel puțin un lucru pe care-l vei ști! Ceea ce ți se va întîmpla ție, băncii și soției tale!

De îndată ce simți că Kirpatrick își ținea gura lui cea mare, Blesh deveni mai puțin agresiv. Timp de o oră, obținuse de la colegii lui străini un mare număr de informații, răspunzînd în ceea ce-l privește cu destulă bunăvoință întrebărilor care i se puneau. Puțin cîte puțin, bucățile de puzzle se asamblau.

Blesh încheiase discuția pentru a se duce la Kloppe. Dempsey, Kirpatrick și Finnegan plecaseră la hotel. La Sordi, își depuseseră bagajele și se aranjaseră puțin. Din nou se aflau cu toții reuniți în biroul lui Blesh. Subiectul: dispariția lui Patrick Mahonney.

– Am o ipoteză, spuse Blesh. Dar, într-adevăr, nu se bazează pe mare lucru...

– Spune-o, îl încurajă Kirpatrick.

– Dacă, așa cum credeți, inspectorul dumneavoastră a fost lichidat, s-ar putea să știu cînd și cum... Acum 3 zile, a avut loc o luptă în subsolurile hotelului Commodore.

– Între cine și cine?

– Nu știu. Nimeni n-a văzut și nici n-a auzit nimic. Salariații au fost alertați de un nor de aburi care ieșea din sala mașinilor. Conductele de apă caldă fuseseră sparte de gloanțe... Oamenii mei au găsit urme de sînge și mai multe tuburi de proiectile. M-am dus chiar eu la fața locului. Sînt aproape sigur că corpul unui bărbat a fost tîrît pe podea și aruncat apoi în mijlocul flăcărilor.

– N-ați verificat? se miră Kirpatrick.

Blesh îi aruncă o privire agasată.

– Nu, căpitane. E imposibil. Instalația centrală care alimentează cele 600 de camere ale hotelului este un cilindru subteran de 200 de metri cubi în care păcura arde cu flăcări imense, incinerînd în același timp toate gunoaiele. Orice ai băga în acest impresionant cuptor dispare în mai puțin de 10 minute, fără să lase nici o urmă. Or, ca să răcești cazanul, ar fi nevoie de 3 zile. Infernul, căpitane, infernul.

– Ce vă face să credeți că poate fi vorba de Mahonney?...

– Doi oameni au dispărut din Zürich în aceste ultime zile. Inspectorul Mahonney și un oarecare Rico Gatto, un *punk* de pe Coasta de Vest.

– De unde știți că acest Gatto a dispărut?

– A intrat în Elveția, dar n-a mai ieșit. În plus, nu și-a plătit nici el nota la hotel, spuse Blesh, cu răceală. După mine, este posibil ca victima de la Commodore să fie Rico Gatto sau Patrick Mahonney. N-am nici un mijloc să aflu cine a dispărut acolo pînă ce unul din cele două corpuri nu va fi găsit și identificat.

– Și dacă nu va fi găsit nici unul? întrebă Finnegan.

Blesh își îndepărtă mîinile în semn de neputință.

– Asta e cu totul altceva, căpitane. Deși povestea asta nu ne privește pe noi, să știți că, dacă s-a făcut o tranzacție de capitaluri, aceasta s-a produs între oamenii pe care-i supravegheați și Trade Zürich Bank. Fata proprietarului băncii, Renata Kloppe, și-a găsit moartea acum două zile într-un accident rutier, după un sfert de oră de la căsătorie. O înmormîntează acum. Știți a cui este mașina în care și-a găsit moartea? A unui oarecare Orlando Baretto, de origine siciliană. Și știți cine a plătit mașina lui Baretto?

Păstră un moment de tăcere, încîntat să-i vadă fierbînd, cuminți ca niște elevi atenți.

– Genco Volpone, îi informă în cele din urmă.

– Unde este Baretto? scrîșni Kirpatrick.

– În oraș, răspunse Blesh cu nonșalanță...

– Cum? Nu l-ați închis?

– Dacă ar trebui să-i închidem pe toți care vin să declare furtul unei mașini...

– Locotenente, interveni Finnegan, aveți acum posibilitatea să faceți niște arestări fantastice, o ocazie care nu se va mai repeta niciodată! De ce să nu-i arestați sub un pretext oarecare?

Blesh se uită la el cu o expresie mirată.

– Ce pretext? Ordinea publică a fost tulburată? A existat cea mai mică plîngere?

Finnegan și Kirpatrick schimbară o privire exasperată.

– Pot să-mi permit o întrebare, spuse Dempsey, rîzînd. Kloppe v-a spus dacă a primit sau nu amenințări?

Woldemar Blesh își subție buzele.

– Domnule Dempsey, la noi banca este un stat în stat. Consorțiile financiare sînt perfect autonome. Ei își angajează gărzile, anchetatorii, experții, își organizează ei înșiși propria lor poliție. Credeți că un mare bancher poate acționa ca un copil și să amestece afacerile lui bănești cu serviciile poliției oficiale?

– Kloppe nu știe cu cine are de-a face! rînji Kirpatrick. Sindicatul este destul de puternic ca să pună întreaga Elveție în genunchi!

Blesh îl măsură cu o infinită milă.

– Nimeni nu a reușit niciodată, căpitane. Știți de ce? Deoarece în țara noastră nici un cetățean nu este coruptibil!

Afirmația avea un subînțeles: în America, toți sînteți niște corupți. Văzîndu-l pe Kirpatrick cum se înroșește, nu-i lăsă timp să-i răspundă.

– Căpitane, credeți că Volpone sau Gabelotti sînt atît de nebuni să atace o bancă în plin centrul orașului?

– De ce nu? răspunse Kirpatrick cu artag. Dacă ei cred că au dreptul s-o facă...

Scott Dempsey aprecie finețea replicii și rîse.

– Ar fi prea frumos, mormăi locotenentul Blesh.

– Dacă înțeleg bine, continuă Kirpatrick, așteptați ca aceste secături să vă treacă orașul prin foc și sabie ca să interveniți.

Blesh i-o tăie sec.

– Știu ce am de făcut!

– Ah, locotenente, suspină visător Scott Dempsey. Cînd mă gîndesc c-am putea decapita Sindicatul! Nici n-ar trebui să mișcați un deget... Ar fi suficient, de exemplu, să am un cifru mititel... Suma capitalurilor ieșite fraudulos din Statele Unite. Un cuvînt al bancherului dumneavoastră, unul singur, și i-am prinde pe toți!

Văzînd expresia amenințătoare a lui Blesh, Dempsey știu că depășise cu mult limitele admise. Prudent, își întoarse privirea și contemplă plafonul.

– Ascultați, locotenente, pledă Kirpatrick, departe de mine ideea de a vă da sfaturi... Dar, oricum, date fiind circumstanțele, veți putea instala măcar microfoane.

Cu tot tonul lui umil și inocent, Blesh îl fulgeră cu privirea.

– Să lăsăm Watergate-ul la Washington, căpitane! Sînteți la Zürich! Asemenea procedee ne repugnă!

Kirpatrick strînse pumnii și-și înăbuși cu greu turbarea care-l cuprinsese. Acest funcționar pretențios și arogant va lăsa să-i scape pe sub nas capii celor mai puternice familii ale Sindicatului! Sub efectul concentrării mușchilor faciali, obrazul lui căpătă o superbă culoare vineție.

Blesh îl observă. Vru să atenueze asprimea replicii și să-l asigure pe Kirpatrick de bunele lui intenții. Veni în fața lui:

– Nu aveți nici un motiv să vă neliniștiți, căpitane! Am făcut ceea ce trebuie făcut: doi din oamenii mei apără banca!

Locul unde se afla platoul cu iarbă era ascuns într-o mică depresiune apărată de pantele dure ale unor coline acoperite cu păduri de brazi. Oricine altul în locul lui Amedeo Morobbia ar fi strivit aparatul la aterizare. Era ca și cum ar fi trebuit să se așeze pe fundul unei cești. Dar Morobbia era obișnuit. Trecuseră deja 3 ani de cînd funcționa combinația cu aeroclubul. Era suficient ca membrii Sindicatului sau protejații lor să aibă o legitimație de club în regulă pentru a putea să treacă fără piedică porțile cu grile ale aeroportului din Milano. Ei erau atunci socotiți „elevi piloți" și puteau să se deplaseze în voie pe partea de teren rezervată cluburilor și avioanelor-taxi.

În trei ani, Amedeo parcursese de mai mult de 100 de ori distanța dintre Milano și Elveția, în ambele sensuri. Zboruri de zi de preferință. Trecînd razant peste creasta munților, urmărind conturul lor, ceea ce-l făcea să escaladeze vîrfurile sau să coboare în văi, el evita să fie reperat de către radaruri. Cu tot aspectul lui prăpădit, MD315 nu-l trădase niciodată pînă acum, răspunzînd fără să facă nazuri la cea mai mică solicitare a comenzilor, permițîndu-i chiar luxul să aterizeze pe distanțe mai mici față de cei 300 de metri obișnuiți.

De regulă, pasagerii săreau din aparat și alergau pînă la un drum forestier unde îi aștepta o mașină. Morobbia, cu conștiința împăcată, își relua atunci drumul de întoarcere și, la capătul lui, îi dădea socoteala lui Ottavio Giacomassi printr-un simplu telefon.

– M-am întors. Totul a decurs bine.

Acum, o ușoară schimbare de program : trebuie să-și așeze avionul lui de școală în plin cîmp, să-l facă să ruleze pînă la marginea primilor arbori ce mărginesc pășunea, să-l ascundă cît va putea mai bine și să aștepte.

– Cît timp ?

– Nu știu, îi răspunsese Ottavio.

– Dacă nu mă întorc, risc să se neliniștească cei de la Milano !

– Poți să fii în pană și să fii obligat să aterizezi undeva.

– Așa e, dar atunci va trebui să-i previn.

– O.K. O voi face eu. Dacă pînă la începutul zilei următoare nu va veni nimeni, întoarce-te.

– De acord.

Trecuseră de Glarus, care rămăsese în urmă. Reperă colina pe care o căuta, o trecu razant și se îndreptă spre fundul cești, redresînd aparatul paralel cu linia pantei care se pierdea în platou, după ce forma un unghi obtuz la piciorul colinei.

Roțile avură un prim contact brutal cu pășunea plină de hîrtoape. Voleurile de frînare se ridicară pe aripile MD-ului în timp ce curentul produs de elice trasa un fel de șanț în ierburile pășunii. Aparatul continuă să ruleze pînă la începutul pantei opuse celei pe care coborîse. Tăie contactul.

Giancarlo Ferrero sărise deja pentru a-i ajuta pe cei zece pasageri să se elibereze din centurile de siguranță.

– Grăbiți-vă, băieți ! Mișcați-vă !... Sînteți așteptați în spatele povîrnișului !

Săriră din avion. Toți erau tineri, îmbrăcați corect, cu haină și cravată. Majoritatea aveau o servietă de om de afaceri și un impermeabil aruncat neglijent pe braț. Din felul în care escaladau panta în pas alert se vedea că era vorba de atleți bine antrenați. Curînd dispărură, înghițiți de frunzișul verde. Mașinile staționau ceva mai departe. Pe drumuri diferite, ele îi vor duce la Zürich, unde nu vor avea altceva de făcut decît să-și omoare vremea pînă vor intra în acțiune.

– Ce facem acum ? întrebă Ferrero.

– Așteptăm, bombăni Morobbia.

– Multă vreme ?

– Asta, dragul meu, aș vrea s-o știu și eu... răspunse Morabbia.

Se așeză mai comod pe locul lui, cu un aer visător, și-și aprinse o țigară.

– Prietenul meu Italo Volpone și cu mine, întru totul de acord, am luat cîteva decizii. V-am reunit aici pentru a vi le împărtăși.

Ettore Gabelotti își plimbă privirea paternă și binevoitoare pe fețele atente ale auditorilor. Conferința avea loc în biblioteca vilei închiriată de Volpone. Dar membrii celor două familii nu se amestecaseră totuși între ei. Reprezentanții fiecărui clan se grupaseră de-o parte și de alta a marii mese dreptunghiulare acoperite cu piele neagră. De-o parte Volpone, încadrat de Moshe Yudelman, consilierul lui, și de Vittorio Pizzu, *sotto-capo*, flancat de cei trei *capiregime*, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore, Joseph Dotto. În fața lor, consilierii Carmine Crimello și Angelo Barba, respectiv la dreapta și la stînga lui Don Ettore, Thomas Merta, *sotto-capo*, Carlo Badaletto și Frankie Sabatini, *capiregime*.

La capătul mesei, Luciano Zullino, corespondentul pentru Europa de Sud al lui Ettore Gabelotti. În spatele ușii închise, făcînd de gardă, Simeone Ferro.

Gabelotti luă o expresie de om necăjit.

– Nici Bebe Volpone, nici eu însumi nu sîntem pentru violență. Dar veți înțelege ușor că de această dată, prin interesele noastre personale, prestigiul Sindicatului întreg este în cauză. Ce s-ar întîmpla dacă un bancher oarecare ar putea sfida nepedepsit organizația ? De aceea, asociatul meu și cu mine sîntem de părere să nu trecem peste acest afront.

Întinse mîna către Volpone.

– Italo, explică-le prietenilor noștri ce așteptăm de la ei...

Don Ettore se reașeză și-și șterse fruntea. Italo se ridică. Cu nici două săptămîni în urmă, trăise la Nassau o situație asemănătoare. În fața celor mai importanți membri ai celor două familii, el citise cele trei litere ce alcătuiau telegrama fratelui său : „OUT". Atunci nu-și putuse imagina c-ar putea fi altceva decît locțiitorul momentan al lui Don Genco, fratele mai mic al fratelui său, jucătorul pe care nimeni nu-l lua în serios. Dar moartea lui Genco și brutalele răspunderi care au urmat au produs în conștiința lui un declic eliberator, lăsînd să se vadă posibilități atît de ascunse în el încît nici nu le putuse bănui existența pînă atunci. Puterea este un fruct frumos, cu un gust nou, a cărui savoare îi va fi de acum încolo indispensabilă. Nici Gabelotti, nici altcineva nu va putea să-l împiedice să se hrănească cu acest fruct. Îi privi rapid, unul cîte unul, pe oamenii așezați în jurul mesei.

– Avem un scop dublu, spuse el. Recuperare și represalii. Este imposibil să-l suprimăm pe bancher fără să riscăm să rupem firul care ne leagă de banii noștri. În schimb, printr-o succesiune de presiuni, îl putem face să se dea bătut. Homer Kloppe este în mîinile noastre, dar am rămas prea mult la Zürich. Trebuie să acționăm repede, să lovim, să luăm și să dispărem ! În noaptea asta îi vom distruge banca. Trebuie să-l facem să înțeleagă că sîntem gata să mergem pînă la capăt, dacă nu ne dă ceea ce este al nostru ! În Elveția, acest gen de furt legal s-a reglat întotdeauna prin avocați interpuși. Nu însă cu noi ! Nimeni nu-și poate permite să fure Sindicatul !.

– Ar fi mai bine să ne spui cum trebuie să acționăm ? i-o tăie Carlo Badaletto cu dezinvoltură.

Din ziua cînd incisivii superiori i se înfipseseră în craniul lui Italo, Badaletto nu rata nici o ocazie ca să-l trateze cu o insolență disprețuitoare. Mîinile lui Volpone se crispară ușor sub masă. Plecă ușor capul și spuse fără să ridice vocea :

– Gura ! Eu vorbesc.

Din tonul lui, Moshe Yudelman înțelese că pacea fragilă pe care o instaurase cu atîta greutate va lua capăt înainte

chiar de a da roade. Don Ettore simți și el schimbarea climatului. Nu-și putea permite să lase pe cineva să anuleze eforturile făcute pînă acum și să-i strice pactul de neagresiune provizoriu cu Volpone. Cu ochii strălucitori de mînie, îl bruftului pe *capiregime* cu răutate:

– Taci din gură sau eu voi fi acela care te va da afară!

Carlo își dădu seama că ceva se schimbase în ordinea raporturilor dintre cele două clanuri. În mod normal, Don Ettore ar fi încurajat mai degrabă replicile lui sarcastice adresate lui Volpone. Jenat, întoarse ochii, neștiind unde să se uite, și-i fixă pe mîinile lui într-o tăcere de moarte. Italo, înțepenit, inspiră lung ca și cînd nici un incident nu ar fi întrerupt firul discursului său. Moshe îl felicită în gînd.

– Am chemat 10 „torpile" din Italia. Îi veți lua pe acești oameni sub ordinele voastre și veți arunca banca în aer.

Thomas Merta ridică politicos degetul ca să ceară cuvîntul.

– Am văzut banca, spuse el. Este o clădire masivă de piatră de 5 etaje. Nici dacă i-am trînti pe acoperiș o bombă de 2 tone n-am putea-o deteriora decît superficial.

– Nu însă dacă o faci așa cum îți spun eu, i-o întoarse Volpone. Tot succesul acțiunii ține de rapiditatea execuției. Dacă puteți acționa în 4 minute, banca va fi distrusă și am cîștigat! Don Ettore și cu mine am ținut ca toți *capiregime* ai familiilor noastre să participe la acțiune. Vittorio și Thomas vor dirija operațiunea. Aldo, Vicente, Joseph, Badaletto, Frankie și Simeone vor încadra „torpilele". Pe scurt, veți fi 18 oameni care vor pătrunde în bancă. Trei pe etaj, trei în holul central. Aruncați totul în aer și dați foc! Veți avea grenade incendiare și aruncătoare de flăcări din dotarea armatei americane.

– Padrone, obiectă Pizzu, nu vom putea forța ușile camerei blindate cu grenade!

– Puțin îmi pasă de camera blindată! spuse Gabelotti cu amabilitate. Nu uita că operăm descoperit, într-un tărăboi groaznic. Scopul nostru este să provocăm maximum de stricăciuni înainte de a ne retrage. În mai puțin de 4 minute trebuie ca toate dosarele să ardă. Ceea ce vrem nu sînt banii, ci scandalul, dezordinea.

Thomas Merta i se adresă lui Italo Volpone.

– Ați spus că vom fi 18 care vom pătrunde în bancă. Prin ce mijloc vom putea intra?

– Prin ușă, foarte simplu...

– Aveți cheile ?

Italo schiță un surîs dur.

– La miezul nopții precis, ușa mare centrală va zbura în bucăți. Unul din colaboratorii mei a rămas închis în bancă cu o cantitate suficientă de dinamită asupra lui.

– Care sînt ordinele în ceea ce privește polițiștii ? se interesă Vicente Bruttore.

– N-o să-i vezi, i-o tăie Volpone. Între momentul cînd se vor declanșa semnalele de alarmă și cel în care vor sosi, se vor scurge 8 minute. Veți fi departe !

– Departe, unde asta ? întrebă Frankie Sabatini. După un asemenea foc de artificii, cum să ieși din țară în 4 minute ?

– Nu-ți face griji... ! Mîine dimineață vei bea un espresso în Italia.

Retragerea combatanților fusese marea problemă a lui Italo. Cum majoritatea oamenilor care acționau erau ai lui, Don Ettore se abținuse pînă-n prezent să-i pună vreo întrebare privind retragerea. Puțin îi păsa că pierderile familiei Volpone vor fi mai mari. Din contră, slăbirea clanului acestuia nu putea decît să servească proiectelor lui ulterioare. Din păcate, Italo nu-și mai asumase riscul să scoată singur castanele din foc. Cu cîteva minute mai înainte, Volpone precizase : „Don Ettore și cu mine am ținut ca toți *capiregime* ai familiilor noastre să participe la acțiune." Or, Ettore nu decisese nimic. Nu arătase nici o mirare auzind fraza, dar creierul lui vigilent acționase rapid ca să depisteze un sens probabil ascuns. Că Volpone, în zelul lui de neofit, a vrut să organizeze operația pe spezele lui, fie. Dar că voia să-i includă și pe „locotenenții" lui în acest commando kamikaze, nu ! În orice caz, nu fără garanții. Ca și cum el însuși ar fi cunoscut răspunsul, îi spuse lui Italo cu o voce mieroasă :

– Explică-le băieților cum vor fi evacuați. Îi simt neliniștiți...

Volpone nu aștepta decît această întrebare pentru a cîștiga în public un nou avantaj. Îi surîse drăgălaș lui Gabelotti.

– M-am gîndit, Don Ettore, m-am gîndit la asta...

Știa foarte bine că, exprimîndu-se la persoana întîi, îi retrăgea dintr-o dată lui Gabelotti meritul de a fi participat la elaborarea soluției. De fapt, ea îi fusese furnizată de Ottavio Giacomassi, care a aranjat totul de la Milano. Dar cine-l obliga să spună așa ceva ?

– Cînd veți părăsi ruinele băncii, vă vor aștepta 6 mașini. Ele se vor dispersa imediat în direcții diferite, pe un parcurs prevăzut pentru a nu se încrucișa cu mașinile poliției.

– Cine va conduce mașinile ? întrebă Carmine Crimello.

– Prieteni. Ei cunosc orașul ca pe buzunarul lor. Prin străzi diferite, veți ajunge toți în același punct, undeva în împrejurimile orașului.

– Un sfert de oră după explozie, toate drumurile vor fi barate, spuse Thomas Merta. Ce facem ? Rămînem ascunși în această țară de vaci ?

Italo îl privi cu un ochi reprobator.

– Parcă v-am spus că veți lua micul dejun mîine dimineață în Italia ?

– Cum trecem frontiera ?

– În lapte, spuse liniștit Volpone.

Îi lăsă o secundă să plutească în incertitudine înainte de a binevoi să le explice :

– Fratele meu Genco avea anumite interese într-o întreprindere de lactate cu sediul la Zürich. În fiecare seară, mii de bidoane sînt colectate în regiune și transportate la firma noastră. De trei ori pe săptămînă, cele 14 camioane-cisternă ale întreprinderii se plimbă pînă la Milano, pentru ca drăguții de bebeluși italieni să bea un lapte bun, proaspăt, elvețian. Fiecare cisternă conține 50.000 de litri. Deci, Thomas, dacă detești vacile atît de mult...

Cîteva rîsete destinseră atmosfera. Volpone îi opri cu un gest.

– De șase ani, vameșii văd trecînd camioanele. În 8 din ele, fratele meu a amenajat ascunzători. Trei sau patru oameni pot sta cu ușurință în fiecare dintre ele. Veți ajunge la Milano în mai puțin de 5 ore. Veți fi așteptați. Ați priceput ?

Angelo Barba puse o întrebare care îi ardea buzele.

– Și noi ? Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă ?

– De ce ar lua o întorsătură proastă ? se miră Italo. Poți să spui ce raport există între tine, un comerciant onest american în trecere prin Zürich, și anarhiștii care ard o bancă din pură plăcere, fără să ia nici o centimă ?

– Să presupunem, totuși, insistă Barba, încăpățînat. Cum vom ieși din Elveția ?

Volpone avu o expresie de reproș indulgent.

– Cum poți crede că nu m-am gîndit, Angelo ?

22

Folco Mori îmbrățișă dintr-o privire încăperea.

– Aranjamentul ăsta ar trebui să fie bun, spuse el. Tu ce crezi ?

Pietro Bellinzona făcu o strîmbătură.

– Nu știu.

– Ce ? Lipsește ceva ?

Folco se uită la cadavrul lui Orlando Baretto. Cît timp rămăsese în pivnița vilei, corpul lui Lando se întepenise complet. După ce Volpone le dăduse ordinul să-l ducă la el acasă, ei încercaseră în zadar să-l facă să intre în portbagajul mașinii. Dar Baretto mort s-a dovedit mai puțin maleabil decît era în timpul vieții. Le-a fost imposibil să-i îndoaie corpul. Timpul presa. Își asumaseră riscul să-l culce între cele două rînduri de scaune ale mașinii, acoperit cu un pled ecosez.

Folco conducea mașina cu maxilarele strînse, respectînd cu scrupulozitate semnalele, cedînd trecerea altor vehicule, atent să nu facă nimic care să atragă atenția. Lîngă el, Pietro părea inert, fără nervi. Moartea lui Lando îl ușurase la început, la fel ca și certitudinea că nu va fi niciodată acuzat că l-a omorît. Rămînea acum să trăiască în *tête-à-tête* cu el însuși, să evite să se gîndească la umilirea pe care o suferise. Nu era atît de prost încît să nu-și fi dat seama că fusese întotdeauna tratat în clanul Volpone drept idiotul familiei. I-ar fi plăcut să-și revendice asasinatul pentru a le putea arăta cu mîndrie cum punerea lui în scenă îi înșelase pe toți. Din păcate, era nevoit să tacă...

În apartamentul lui Lando au înscenat un spectacol asemănător celui de la vilă. Cînd poliția sau vecinii alertați de

miros vor descoperi cadavrul, vor fi nevoiți să accepte teza accidentului. Podeaua camerei de zi era din marmură, piciorul unui scaun a fost rupt, un vraf de șervete curate zăcea pe jos în dezordine, ca și cînd ar fi căzut de sus, din dulapul cu lenjerie, de unde Folco, cocoțat pe un taburet de bucătărie, le scosese.

– În orice caz, spuse Folco, puțin ne pasă! Cînd îl vor găsi, vom fi departe!

– Îl iubeam, spuse Pietro, sincer.

– Și eu, răspunse Folco. N-a avut noroc.

– Nu, spuse Bellinzona. N-a avut noroc.

Aruncară o ultimă privire asupra cadavrului întepenit al camaradului ce zăcea cu fața în jos și ieșiră discret din apartament. Italo Volpone le ceruse să se întoarcă la vilă cît mai repede posibil.

Hans Bregenz se săturase să umble de colo-colo pe Stampfenbachstrasse. De două ore, de cînd era aici, reținuse fără să vrea conținutul tuturor vitrinelor de pe o rază de 50 de metri în jurul intrării principale a lui Trade Zürich Bank. Vîntul ușor începea să-i înțepe pielea. Își ridică gulerul de la fulgarin și privi ceasul: ora 22. Traversă strada, intră într-un pasaj și sui cele cîteva trepte care-l duseră într-o galerie cu vînzare deschisă non-stop la mezanin.

– Paul, m-am săturat! La ce oră ne schimbă?

– După miezul nopții, spuse Romanshorn.

– Aș bea ceva...

– Nimic nou?

– Ce vrei să fie nou? Blesh nici nu ne-a spus măcar de ce facem de gardă în fața acestei blestemate de bănci. Au paznici pentru asta, nu? Ce porcărie!

Romanshorn dădu din umeri. Planurile locotenentului Blesh erau tot atît de impenetrabile ca și cele ale lui Dumnezeu. Disciplină... Disciplină... El nu le spunea oamenilor săi decît strictul necesar, neconsiderînd util să le explice rațiunea misiunilor pe care le încredința.

– Semnalați-mi tot ce vi se va părea suspect sau insolit în perimetrul din jurul băncii.

„Și, la treabă!" adăugase în gînd Bregenz. Luă talkie-walkie din mîinile lui Romanshorn.

– Du-te să faci trotuarul, fetiță... Eu voi fuma o țigară aici...

– De acord, spuse Romanshorn.

Traversă galeria care pornea din dreptul intrării băncii, astfel că le oferea un post de observație tot atît de eficace pe cît de discret. Începu să meargă pe strada în pantă, pe care din timp în timp circulau mașini.

Aproape că nu mai erau deloc trecători. La Zürich, lumea se scoală și se culcă foarte devreme. Romanshorn se întreba care este sensul misiunii lor. Băncile sînt sacre. După cunoștința lui, nimeni n-a îndrăznit vreodată să comită aici cea mai mică efracțiune. Îți vine să crezi că rațiunile sociale pe care le subliniază literele discrete de aur de pe frontonul fațadelor sînt suficiente să le protejeze de iconoclaștii de toate felurile. Trebuia să-și omoare timpul încă două ore înainte de a le veni înlocuitorii. La capătul galeriei, unde se retrăsese, Bregenz mînui butoanele talkie-walkie-ului. Obținu imediat legătura cu comisariatul central. Recunoscu vocea sergentului Dorner care era de gardă în tura de noapte.

– Nimic nou? întrebă Dorner.

– Ba da, tăticu, spuse Bregenz. Ard gazu de pomană și mă plictisesc de moarte.

Homer Kloppe puse mîinile în formă de căuș și-și astîmpără setea la robinetul lavaboului. Nu mîncase nimic de dimineață. Înaintea înmormîntării Renatei, băuse o cafea fără zahăr. Nu-i era foame. Volpone și Gabelotti nu folosiseră nici un act de violență asupra persoanei lui. Se mulțumiseră să-l amenințe și să-i descrie în detaliu soarta care-l aștepta, dacă nu tranzita fondurile al căror depozitar era. Ar fi dorit să poată să se debaraseze de ele, dacă n-ar fi avut un simț atît de strict al eticii profesionale. Dar era de neconceput c-ar fi putut să-i dea cuiva ceea ce altcineva i-a încredințat. Sensul misiunii lui consta tocmai în secretul absolut. Avusese timp, în orele de singurătate, să reconsidere această problemă de-atîtea ori analizată. Reexaminarea datelor problemei n-a adus nimic nou, doar convingerea absolută că el nu-și făcea decît datoria, protejînd, prin tăcerea lui, cum ar fi făcut mai înainte tatăl sau bunicul lui, valorile pe care le păzea. Obstinația lui îl costase deja dinții. Volpone i-a jurat că se va lega de soția lui, de banca lui, de persoana lui.

Cînd Volpone îi strigase în față, ar fi dorit să-l poată ajuta, să-i spună că el era efectiv în posesia acestor bani, dar că nu putea să-i dea decît dacă erau respectate pe deplin condițiile legale ale restituirii. Gabelotti se arătase mai blînd, mai perfid, alternînd amenințările, promisiunile, regretele...

– Sînt jenat, domnule Kloppe, că sînt nevoit să acționez astfel împotriva dumneavoastră. Cred că vă dați seama că nici nu ne lăsați să alegem. Ne veți obliga să vă ruinăm și să vă distrugem.

Distrus era deja. Moartea Renatei, realitatea morții ei, se insinua încet în el. Ruinat – presupunînd că acest lucru ar fi posibil – nu-i păsa dacă va ajunge. Singurul lucru care-l interesa era ca de aici înainte să reziste, să nu cedeze.

Se întoarse să se așeze pe patul de fier, cu spatele țeapăn, cu mîinile pe genunchi, într-o atitudine care-i era familiară. Auzi ceva mișcînd în spatele ușii metalice a închisorii lui. Recunoscu zgomotul ușor pe care-l făceau dînd la o parte pneurile. O cheie se întoarse în broască. Ettore Gabelotti intră primul, urmat de Italo Volpone care închise ușa și bagă cheia în buzunar. Homer nu făcu nici o mișcare. Gabelotti atacă.

– Ne-am permis, domnule Kloppe, să vă facem o ultimă vizită înainte ca evenimente ireversibile și neplăcute să se producă. Foarte sincer, vă voi spune ceea ce se va petrece, pentru a vă ajuta să luați o decizie.

Volpone, foarte palid, se așezase pe un taburet, cu ochii fixați într-un punct de pe zidul tencuit cu var. Corpul lui era imobil, dar piciorul drept tresărea lovind podeaua într-o cadență rapidă.

– Este ora 23, domnule Kloppe. Într-o oră, Trade Zürich Bank va sări în aer. Un comando este în oraș. Va incendia totul. Nu va rămîne nimic din clădire, nimic! Presupunînd că acest incident nu va fi suficient pentru a vă face să vă răzgîndiți, mîine dimineață vă vom răpi soția. Nu cred că este cazul să vă dezvălui ce va avea de suferit înainte de a-și găsi odihna morții. Dar, cînd veți afla, domnule Kloppe, o să vă blestemați c-ați provocat o asemenea oroare. După ce o vom răpi, o vom tortura; apoi, vă vom arde casa. După aceea, vă vom da pe mîna unor brute, care, vă jur, vor ști să vă facă să vorbiți. Sînteți un om rezonabil, domnule Kloppe, un creștin. Știți că noi nu glumim. De aceea vă implor, gîndiți-vă repede... Este încă timp! Dați-ne ceea ce ne aparține, noi vă dăm cuvîntul că vă vom da drumul imediat. Știți destule despre noi acum pentru a vă da seama cu cine aveți de-a face. Mergem întotdeauna pînă la capăt. Vă felicit pentru curajul de care ați dat dovadă pînă acum. Dar există o limită în toate. Încăpățînarea dumneavoastră devine criminală. Nu mai sînteți singur în cauză, este vorba și de viața soției dumneavoastră.

Gabelotti își întrerupse discursul. Pe podeaua din beton, piciorul lui Volpone își continua sarabanda, din ce în ce mai nervos. Don Ettore schiță cu greu un surîs încurajator.

– Avem un punct comun, domnule Kloppe. Ați auzit vorbindu-se de „omertà"? Este legea tăcerii. Noi o respectăm tot atît de aprig ca dumneavoastră. Cu o mică diferență, motivele noastre sînt nobile, pentru că ele privesc onoarea noastră. În cazul dumneavoastră nu este vorba de onoare, domnule Kloppe, ci de bani. Și, în plus, de niște bani care ne aparțin, după cum știți. Atunci, vă întreb, la ce bun toate astea? Vreți sau nu să dați ordinul de deblocare?

Piciorul lui Volpone încetă brusc să mai bată măsura. O tăcere totală se lăsă în odăița mizerabilă, tulburată doar de greaua respirație de asmatic a lui Gabelotti. Atunci, Homer Kloppe întoarse încet capul către Don Ettore și se uită la el cu atenție. Acest om întrebuințase toate seducțiile unui discurs, făcînd apel la sentimente omenești, la inteligență, la rațiune. Dar, în spatele acestui paravan de cuvinte, se afla scopul urmărit, fondurile pe care vroia să le recupereze. Dar nimic nu proba că el ar fi proprietarul lor, așa cum pretindea. Dubioasă i se părea mai ales figura lui. Sub masca înțelegerii binevoitoare, Homer ghicea cruzimea, o aviditate implacabilă, o absență totală a milei, ceva înghețat, care-i evoca privirea piezișă a unui animal de pradă.

Pentru a obține puterea pe care o avea astăzi, acest om omorîse, umilise, torturase.

Timp de cîteva secunde cît privirile lor rămaseră țintuite una într-alta, Gabelotti speră aproape inconștient că a cîștigat, că bancherul va vorbi. Avu impresia chiar că i se întredeschiseseră buzele. Dar nu va afla niciodată cuvintele pe care era gata să le rostească.

Italo sări de pe taburet și se repezi la Kloppe.

– O să vorbești, hoț nemernic! O să vorbești!

Kloppe nu schiță nici un gest ca să se apere. Căzu pe pat sub greutatea lui Volpone, care îl strîngea de gît. Un moment, speră că va muri. Dar Gabelotti îl luă pe Italo de talie, îl ridică și-l îndepărtă cu toată forța de care dispunea.

– Italo, Italo!...

– Gura! spumegă Volpone.

Se smulse cu rapiditatea unei fiare și-și îndreptă arma către Gabelotti. Figura acestuia luă o expresie mîhnită, dar nu se uită la Volpone, care-l amenința, ci la Homer.

– Credeți-mă că regret profund atitudinea dumneavoastră, domnule Kloppe. Există cel mult un lucru pe care nu l-ați

furat : doliul și nenorocirile care se vor abate asupra dumneavoastră.

Se întoarse spre Italo, îl luă familiar de braț ca și cînd n-ar fi remarcat Mauserul pe care-l ținea în mînă.

– Vino, Italo, vino... *Andiamo...*

Volpone se lăsă dus, își puse la loc arma, luă cheia din buzunar și o băgă în broască.

Cînd ușa se închise cu un zgomot metalic în urma lor, Don Ettore încercă să-și amintească dacă vreun singur om care-l amenințase în cursul vieții lui avusese șansa să supraviețuiască insultei ireparabile pe care i-o adusese. Nu. Niciunul.

– Hans... Tu nu crezi că-i bizar ?

– Ce ? întrebă Bregenz.

– Este a treia mașină care se oprește pe stradă.

– Și ce-i cu asta ?

– Nimeni nu s-a dat jos din mașină.

– Ca și cînd nu mai poți fuma o țigară liniștit, îl ironiză Bregenz.

– Privește, spuse Romanshorn. Alta !

Bregenz văzu un Opel parcînd cu toate farurile stinse, la aproape 30 de metri de intrarea de la Trade Zürich Bank.

– Cu asta sînt patru, murmură Romanshorn.

Avea figura încordată. La intervale de 20 de secunde, alte două vehicule se opriră puțin mai jos. Bregenz, intrigat, încruntă sprîncenele.

– Ce ți se pare neliniștitor în toate astea ?

– Știi ce ne-a cerut Blesh ? spuse Romanshorn, fără să-și ia ochii de pe Stampfenbachstrasse. „Semnalați-mi tot ce vi se va părea insolit"... O mașină, bine, dar șase, în același timp, pe aceeași stradă ! Dă-mi chestia aia...

Smulse talkie-walkie din mîinile lui Bregenz.

– Dorner ?... Romanshorn ! Unde este Blesh ?

– Ce este ?

– Șase mașini s-au oprit pe rînd în Stampfenbachstrasse. Nimeni nu s-a dat jos...

– Îl contactez, spuse Dorner.

Romanshorn închise.

– Ce facem ? întrebă Bregenz.

Ceasul lui arăta ora 23 și 56.

– Nimic, așteptăm...

Forța obișnuinței... Bregenz verifică prezența Coltului său în buzunarul impermeabilului. Pînă atunci nu avusese nevoie să se servească de el decît la poligon, în zilele de antrenament. Prin vitrina galeriei privi cu atenție mașinile parcate de-a lungul trotuarului. I se părea destul de îngrijorător faptul că nimeni nu cobora din ele...

Istoria este plină de evenimente infime care ar putea să-i schimbe cursul. Puțin lipsise ca Blesh să nu primească apelul sergentului Dorner. Se odihnea în apartamentul lui de celibatar, unde totul era orînduit în așa fel încît să asigure plăcerea ochiului și a urechii. Îmbrăcat într-un halat purpuriu, cu un pahar cu coniac în mînă, stătea întins pe o canapea din piele mov, marcînd cu degetele o misterioasă melodie pe care o auzea doar el. Pe urechi, căștile conectate la combina stereo, ultimul strigăt, care îl costase – cu plata în rate – salariul lui pe trei luni. Pentru Blesh, care-și ascundea vocația de estet în spatele sufletului de polițist, cea mai mare relaxare, după zile trăite în promiscuitatea vulgară a unor indivizi aproape analfabeți, era să-l asculte pe zeul lui, Wolfgang Amadeus Mozart.

Cu tot extazul pe care i-l provoca *Cosi fan tutte*, opera preferată, nu putu să nu audă, deși atenția îi era concentrată spre uluitorul avînt al alămurilor, odioasa sonerie a telefonului. Se hotărîse să nu răspundă. Dar soneria continua, neobosită, stricînd efectul muzicii. Woldemar Blesh puse jos paharul și se uită cu o privire exasperată la pendula de bronz din secolul 18, cea mai importantă piesă dintre obiectele prețioase cu care reușise să se înconjoare: ora 23, 56 minute și 37 secunde. Ridică receptorul, coborînd din sferele înalte unde îl făcea să plutească geniul lui Wolfgang Amadeus.

– Da!

– Sergent Dorner la aparat, domnule locotenent!

– Ce dorești?

– Bregenz și Romanshorn m-au sunat. Șase mașini au parcat în apropiere de Trade Zürich Bank. Nimeni n-a coborît din ele.

– Și? se răsti Blesh, încă sub efectul voluptuos și delicat al muzicii.

– Nimic, locotenente... Scuzați-mă... Mi-ați cerut...

– Dumnezeule, exclamă Blesh. Trimite imediat două camioane complet echipate. Să blocheze Stampfenbachstrasse la

cele două extremități ! Repede ! Voi fi și eu cît pot de repede acolo !

Fără să mai pună receptorul în furcă, sări în sala de baie, se debarasă de halat, îmbrăcă un pulover pe gît, un pantalon, pantofi, fără a-și mai pune un slip sau șosete. Își luă în grabă pistolul Police Python 357 Magnum, îl băgă în buzunarul impermeabilului și se lansă ca un obuz pe scara pe care o coborî sărind cîte patru trepte.

Ultima întîlnire înaintea atacului avusese loc la Zwiss Milk and Butter. Era situată în partea de nord-est a orașului, dincolo de Schwamendingen, pe un teren puțin depărtat de drumul ce duce la Basserdorf. Un zid înalt de 3 metri închidea în întregime ansamblul clădirilor și al magazinelor. Un imens portal din lemn permitea accesul în curtea centrală unde staționau cele 14 camioane-cisternă ale întreprinderii. În fundul curții, trecîndu-se pe sub un fel de arc, se ajungea la magaziile unde se depozitau untul și brînza. Cu toată curățenia riguroasă, de îndată ce treceai de arc simțeai mirosul pătrunzător al laptelui în fermentație. Puțin mai la stînga, pe aproximativ 1000 de metri pătrați, se întindea o hală uriașă în care se aflau bazinele de fermentație, asemănătoare cu niște piscine. Văzînd aceste milioane de litri de lapte, Vittorio Pizzu fusese impresionat. Un sistem de pompe făcea ca laptele proaspăt să ajungă direct în camioanele-cisternă atunci cînd acestea trebuiau să fie umplute. Vittorio nu-și amintea să fi înghițit vreo picătură de lapte, în viața lui, oricît de departe în urmă s-ar fi dus cu gîndul. Totuși, tatăl lui îi povestise într-o zi, rîzînd, că atunci cînd era în scutece, maică-sa, ca să scape de plînsetele lui, îi turna cîteva picături de whisky în biberon. Ceea ce îl făcuse să înțeleagă că băuse și el lapte, ca toată lumea, dar că nu reținuse decît mirosul și gustul de whisky...

Intrase într-un birou de la primul etaj, împreună cu cei trei *capiregime*, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore și Joseph Dotto. Se aflau deja acolo Italo Volpone, Ettore Gabelotti, Moshe Yudelman, al cărui aer sumbru îl frapase, precum și cei doi consilieri ai lui Don Ettore – Carmine Crimello și Angelo Barba. În fundul camerei, omologul său, Thomas Merta, *sotto capo* al lui Don Ettore, înconjurat de cei trei *capiregime* – Carlo Badaletto, Frankie Sabatini, Simeone Ferro. Nu reușea să se obișnuiască cu prezența permanentă a membrilor familiei Gabelotti. Această vecinătate a clanului advers, devenit acum

așa-zis aliat, îi părea necuviincioasă! Prea mulți ani de război și prea mulți morți separau familiile Volpone și Gabelotti pentru ca Pizzu să-și poată imagina că o pace prelungită ar putea fi posibilă între ei.

Trecînd prin curte, le făcuse cu ochiul lui Pietro Bellinzona și Folco Mori. Mori, glumind, și-a astupat nasul, arătînd în direcția halelor.

– Cei 10 oameni din Italia au sosit, începuse Volpone fără nici un alt preambul. Nu-i mai lăsați din mînă! Îi luați în primire și le explicați ce aștept de la ei. La 11 și un sfert veți pleca de aici la bancă. Veți folosi șase mașini. Șoferii cunosc perfect itinerarul. De îndată ce veți face praf banca, veți fi aduși din nou aici. Veți urca imediat în ascunzătoarele din cisterne. Veți fi la Milano înaintea zorilor. Nu ne vom revedea decît la New York.

Don Ettore făcuse un gest care, dacă ar fi fost prelat, ar fi însemnat o binecuvîntare. Pizzu l-a văzut arborînd surîsul lui ipocrit și l-a auzit spunînd:

– *Merda a tutti!*

Vittorio își privi ceasul. Mai era un minut pînă la miezul nopții. Mașina în care se afla ajunsese în Stampfenbachstrasse cu patru minute în urmă. Va ieși din mașină peste 30 de secunde, dînd astfel semnalul convenit pentru ca toți oamenii să se regrupeze de-o parte și de alta a ușii centrale a băncii, la adăpost de explozie. Dacă acest Piombino era un om serios, focul de artificii va avea loc exact peste treizeci și opt de secunde.

Vittorio deschise portiera și puse piciorul pe trotuar. În același moment, toți cei din commando țîșniră din celelalte mașini înșirate pe stradă. În tăcere, se îndreptară spre același punct: banca.

La 12 fără 10, Cesare Piombino ieși din dulapul cu mături, unde își găsise adăpost. Lenevise mai mult de 7 ore, luptînd cu cîrceii care îi cuprinseseră picioarele. Pe cadranul luminos al ceasului, urmărise cu nerăbdare mersul timpului, înregistrînd toate zgomotele înăbușite ale băncii aflată în activitatea febrilă dinaintea închiderii. Apoi, rumoarea dispăruse. Rezistase tentației de a ieși din dulap ca să-și dezmorțească corpul anchilozat. Nu putea să riște. Cînd s-a angajat pe scara de serviciu, căutase în zadar la etajele superioare un loc unde să se ascundă. Nu găsise nici unul. Fiecare secundă care trecea putea să-l pună față în față cu un salariat curios. Coborînd, reușise să descopere abia la parter singurul loc posibil ca să-i

asigure un adăpost. Sub casa scării era amenajat un fel de dulap plin cu obiecte și produse de curățenie, închis cu o ușă a cărei cheie era în broască. Piombino se furișase cu mare greutate, avînd loc abia să stea pe vine. Avusese buna idee să închidă ușa cu cheia prin interior. Două ore mai tîrziu, atunci cînd rontăia cîteva bucăți de zahăr luate din servietă, un zgomot de pași îl făcuse să tresară și să-și rețină respirația. Pași grei răsunau în banca goală, pustie. Pașii s-au oprit în fața ușii. Cineva a încercat s-o deschidă. Apoi, pașii s-au îndepărtat, în același ritm cadențat și liniștit. Leoarcă de transpirație, Cesare Piombino și-a făcut semnul crucii, mulțumindu-i Madonei că l-a protejat... După acest moment de panică, așteptase să treacă timpul, morfolind din cînd în cînd cîte o bucată de ciocolată, pe care căldura aproape că o topise, luînd cîte o înghițitură de apă din sticla de plastic pe care avusese grijă să o aibă la el pentru o atît de lungă așteptare...

Se angajă în holul central cu neîncredere, cu ochii la pîndă în semiobscuritate. N-avea de unde să știe ce fel de sistem de securitate proteja banca. O sirenă de alarmă se putea auzi în orice moment. Ajunse lîngă enorma ușă de fier forjat care despărțea holul băncii de treptele de la intrarea din Stampfenbachstrasse.

Se așeză pe jos, își deschise calm servieta și scoase toate materialele de care avea nevoie. Îi rămîneau 4 minute pînă în momentul exploziei... Scoase dinamita, o mîngîie cu duioșie și derulă cordonul Bickford. Propria lui viață depindea de priceperea cu care va aprecia lungimea fitilului. Trebuia să ardă în 55 de secunde, timpul necesar să se adăpostească în spatele coloanelor de marmură care susțin plafonul holului. De îndată ce ușa va zbura în țandări, va alerga în stradă încercînd să ajungă la mașina parcată la doi pași, în Haldeneggstrasse.

Luă foarfeca și tăie fitilul. Puse apoi în servietă ustensilele de care nu mai avea nevoie. Aprinse vechea lui brichetă cu benzină și dădu foc capătului fitilului. Cînd văzu că acesta începe să se consume, fugi pînă la coloana de marmură cea mai apropiată și se lungi cu capul pe servietă, astupîndu-și urechile cu mîinile. Începu să numere în gînd. Cînd ajunse la 28, o lumină fantastică invadă holul, urmată de o deflagrație care clătină clădirea. Un suflu arzător ajunse într-o undă puternică pînă la el, în timp ce țăndările de lemn, de pietre și de oțel zburau în holul pustiu al băncii.

Cesare Piombino se ridică și-și luă elan ca să sară cît se poate de repede în stradă. Acolo unde fusese ușa masivă, nu mai era decît o spărtură imensă.

Miracolul se produse pe neașteptate, sub ochii neîncrezători ai lui Romanshorn și ai lui Bregenz. Stampfenbachstrasse, cu totul pustie un moment mai devreme, se populase în mai puțin de trei secunde cu o trupă numeroasă și tăcută, ce avansa în mici grupuri către Trade Zürich Bank.

– Drace! spuse Bregenz cu o voce spartă, 17 indivizi!...

– Nu, 18, îi șopti Romanshorn.

– Paul... Ce facem?

– Ne-ar zdrobi... Să ne așteptăm colegii...

Amîndoi țineau în mînă pistolul regulamentar al poliției cantonale, Colt Cobra 38 Special. Lui Bregenz nu-i mai era brusc frig. Din contră, trecîndu-și mașinal degetele între gulerul cămășii și gît, constată cu surpriză că transpira.

– Privește! spuse Romanshorn.

În fața lor, oamenii se opriseră la o distanță de aproape 15 metri de-o parte și de alta a ușii băncii. Bregenz îi văzu ascunzîndu-se în spatele colonadelor care susțineau porticul, cu spatele la ele. Înțelegea din ce în ce mai puțin ceea ce se petrecea. Tocmai voia să-i pună o întrebare lui Romanshorn, cînd îl orbi o imensă flacără roșie și se simți aruncat pe podea o dată cu o tornadă de cioburi de sticlă provenind din geamul pe care pînă atunci îl avusese în față. Asurzit de explozie, aiurit de cădere, nu auzi ce-i striga Romanshorn. Vedea doar brațul acestuia destinzîndu-se și scuipînd parcă sporadic o scurtă scînteie roșie. Se așeză cu greu în patru labe, căută pe pipăite Coltul ce-i scăpase din mînă, îl găsi doi metri mai departe de locul unde el însuși căzuse și se tîrî către camaradul lui.

Dintr-un reflex ancestral, Romanshorn aplecase capul cînd îl orbise strălucitoarea jerbă de foc. Simțise suflul în momentul în care geamul galeriei, spart în mii de bucăți, se împrăștiase deasupra lui într-o ploaie de țăndări ucigașe. Adăpostit de zidul care încadra geamul, aruncă o privire în Stampfenbachstrasse, o secundă numai după detunătură. Ușa centrală a băncii nu mai exista. În locul ei, o gaură înnegrită de care erau agățate resturi de fier forjat țintuite în zid. Văzu cu stupefacție un om ce sărea ca o minge ieșind din bancă, cu o servietă în mînă, în timp ce oamenii care se lipiseră de coloane se grăbeau în sens opus.

Cel care ieșea nu le dădu nici o atenție celor care se îngrămădeau spre intrare. Nici aceștia nu arătau în vreun fel că l-ar fi observat pe omul mărunt care fugea ca un nebun. Socotind că era mai bine să acționeze decît să înțelcagă și

convins că explicațiile vor veni întotdeauna la vremea lor, Romanshorn trase în grămadă, în cadență rapidă. Un om căzu în stradă, fiind susținut imediat de unul dintre camarazii săi. Cei care nu intraseră încă în gaura căscată șovăiră puțin. O lumină roșie încinse parcă interiorul băncii, în timp ce răsunau detonările furioase ale grenadelor.

– Trage, strigă Romanshorn către Bregenz, care ajunsese lîngă el, în spatele parapetului improvizat.

O cascadă de gloanțe se strivi aproape de fața lor, pe fațada care îi proteja. Fuseseră reperați. În același moment se auziră sirenele camioanelor polițici.

Sfărîmăturile produse de explozie nu căzuseră încă toate cînd Vittorio și Thomas, cei doi *sotto-capi* ai familiilor rivale, se și lansau în fruntea oamenilor lor, în interiorul băncii. Prin numeroșii *punks* pe care-i aveau în subordine, ei se ciocniseră ani de zile. Acum, nici unul nu voia să-i dea întîietate celuilalt. Vittorio scoase inelul de la două grenade pe care le aruncă în fundul holului, în spatele ghișeelor. Merta șterse parcă cu aruncătorul de flăcări șirul de dosare aflat la stînga lui. În urma lor, „soldații" tăbărîseră în direcții diferite urmîndu-i pe *capiregime* din clanurile Gabelotti și Volpone. Vicente Bruttore, Joseph Dotto, Carlo Badaletto, Frankie Sabatini și Simeone Ferro trebuiau să distrugă cîte un etaj, fiecare fiind însoțit de doi oameni. Tocmai voiau să se îndrepte către scări, cînd strigătul lui Aldo Amalfi îi opri.

– Polițiștii! Opriți-vă cu toții!

– Sus! ordonă Merta.

– Ești nebun! protestă Amalfi. Sînt ascunși chiar în față și trag asupra noastră. Un om a fost atins! Două camioane barează strada!

Prezența lui Vittorio îl făcu pe Thomas Merta să se încăpățîneze.

– Toți sus! Ardeți tot!

– Vittorio, răcni Aldo. Fă ceva să-l oprești pe nerodul ăsta!

Thomas Merta își îndreptă instantaneu aruncătorul de flăcări spre Aldo Amalfi.

– Repetă ce-ai spus!

– Nu mișca! tună Pizzu, îndreptînd spre Merta țeava pistolului Smith and Wesson Parabellum 39.

Timp de o secundă se înfruntară din priviri, la limita acelei stări misterioase cînd cea mai mică mișcare poate declanșa măcelul.

Se auziră de afară rafale de împușcături.

– Să ne retragem, răcni unul din oamneii lui Ottavio Giacomassi. Nu mai ai loc de polițiști pe aici! Repede!

Vocea lui Vicente Bruttore acoperi deodată toate celelalte zgomote.

– Terminați cu tîmpeniile! Dumnezeii mă-sii! Am ratat atacul! Să fugim!

Într-o secundă, se regăsiră toți în stradă, adăpostindu-se în spatele coloanelor. Vittorio Pizzu evaluă situația dintr-o privire: era cît se poate de proastă. Polițiștii de la primul etaj al clădirii din față îi țineau sub tirul automatelor. Vittorio desfăcu o grenadă și o aruncă cu precizie în cadrul ferestrei care fusese pulverizată. În susul și josul străzii, două camioane de polițiști, cu sirenele urlînd și cu farurile aprinse, se așezaseră de-a curmezișul drumului. Ocupanții lor, ascunși în spatele caroseriilor, trăgeau asupra șoferilor din mașinile care aduseseră comando-ul.

– La mașini! urlă Pizzu.

Oamenii alergară în zigzag, îndoiți de mijloc, acoperiți de Thomas Merta, care dădu drumul la două jerbe purpurii din aruncătorul de flăcări spre camioanele care blocau cele două extremități ale străzii.

– Unde vrei să te duci, nerodule! zbieră el la Pizzu. Nu vezi că este blocat?

Vittorio aruncă o nouă grenadă în direcția celui mai apropiat camion. În lumina coloanei de foc pe care o ridică explozia, văzu doi agenți în uniformă ridicînd mîinile spre față și căzînd la pămînt, în timp ce rezervorul de benzină al camionului lua foc.

– Nu te ocupa de asta! Fugi!

Nu aveau nici măcar o șansă la mie să reușească. Dar, chiar dacă n-ar fi avut decît una la un milion, Pizzu ar fi încercat-o. Alergă spre Fordul care-l adusese. Șoferul se desprinsese deja de trotuar, cînd Vittorio trînti cu putere portiera.

– Intră în camion, îi strigă el tipului de la volan.

Fordul luă viteză. Pizzu aruncă o privire în spatele lui: celelalte mașini îi urmau. Ca să ajungă unde? 30 de metri mai jos, în sensul pantei, camionul bara Stampfenbachstrasse în toată lărgimea ei. Chiar urcîndu-se pe trotuar, Fordul nu avea nici o șansă să ocolească vehiculul greoi.

– Sîntem pierduți, spuse Amalfi, care se urcase în mașină o dată cu Vittorio.

Pizzu, fără să-i răspundă, desfăcu piedica unei grenade. În aceeași clipă se simți proiectat cu violență în Amalfi. Pneurile mașinii scrîșneau. Vehiculul o luase brusc la dreapta și cădea parcă în gol, scuturat de zdruncinături infernale.

– Grenada ta ! urlă Amalfi. Arunc-o !

Ținîndu-se de unde putea, Pizzu o păstrase în mînă desfăcută. O aruncă cu disperare prin geamul lăsat. Explodă cu un zgomot infernal chiar înainte de a fi atins pămîntul.

Cînd cobori pe Stampfenbachstrasse, o alee strîmtă se deschide între două blocuri. Duce la o scară care coboară 20 de metri spre cheiul Limmat-ului. Pizzu înțelese că șoferul lui cobora treptele cu Fordul. Cînd mașina a atins cheiul, vră la stînga maltratîndu-și cauciucurile, apoi la dreapta pentru a traversa cu toată viteza podul de peste rîu. Pizzu constată cu satisfacție că celelalte 5 mașini ale comandoului erau încă în urma lor, după ce urmaseră același drum !

– Vom fi la adăpost în 5 minute, îi spuse șoferul, cu calm.

Dintr-o singură privire, locotenentul Blesh aprecia importanța dezastrului. Un camion al poliției ardea de-a curmezișul străzii, agenți în uniformă îl stropeau cu extinctoarele, în timp ce alți trei polițiști erau aplecați peste două forme alungite pe pămînt. Frînă brusc în fața camionului în flăcări și sări din Opelul lui.

– Hei, tu !

Unul dintre polițiști se întoarse spre el.

– Sînt locotenentul Blesh ! Povestește-mi repede ce s-a întîmplat !

– Avem doi oameni grav răniți, locotenente ! Grenade !

– Mai tîrziu ! spuse nerăbdător Blesh. Unde sînt leprele !

– Priviți ! spuse agentul arătîndu-i începutul scării pe unde dispărea ultima mașină a comandoului.

– Urcă !

– Dar, domnule locotenent...

– Urcă !

Îl împinse spre Opel și se instală la volan. Agentul se urcă lîngă el. Blesh rulă cîțiva metri în marșarier, demară din nou și se sui pe trotuar strecurîndu-se prin spațiul rămas între partea din spate a camionului și imobil.

– Cum te numești ? îl întrebă pe agent, în timp ce se angaja într-o goană nebună pe treptele scării.

– Schindler... domnule locotenent... bolborosi polițistul pe care manevra îl speria.

– Ia radioul! Apel către toate mașinile de poliție!... Apel către postul de comandă.

Docil, Schindler repetă ordinele primite în microfonul pe care-l desprinsese din tabloul de bord.

– Apel către toate mașinile de poliție... Apel către P.C....

– Aici Blesh! spuse Blesh.

– Aici P.C., răspunse o voce fornăită.

– Ține-mi blestematul ăsta de microfon în dreptul gurii! îi ceru Blesh.

Schindler apropie microfonul.

– Atentat contra Trade Zürich Bank, spuse Blesh. Rămîneți în contact permanent cu mine și dirijați echipajele de întărire pe itinerarul pe care vi-l indic!

– Am înțeles, locotenente...

– Cîte mașini au putut fugi? întrebă Blesh pe Schindler.

– Cîteva... nu prea multe... Nu știu, locotenente.

– Cretinule! Cîți oameni?

– Zece?... Douăzeci?...

– Cretinule!

– Ce-ați spus, domnule! fornăi vocea.

– Nu vorbesc cu tine! urlă Blesh. Rămîi acolo! Văd una... Schindler, Dumnezeule! Microfonul! Sînt pe Museumstrasse... Trec prin fața Hauptbahnhof...

– Au aruncătoare de flăcări! spuse Schindler.

– O iau pe Limmatstrasse, spuse Blesh. Mașina urmărită, un BMW negru... sau bleu închis...

– Echipajele au fost prevenite, domnule locotenent!

– 3?... 20? 100? Ei, Schindler, ce dracu! Trezește-te! Cîte mașini?

– Cinci sau șase, locotenente.

– Perfect! BMW-ul ne va conduce unde se duc și celelalte.

Stinse farurile și încetini pentru a nu fi reperat de cei din BMW.

– Ești înarmat, Schindler?

– Da.

– Da, domnule locotenent! se răsti la el Blesh. Muniții?

– 12 gloanțe, domnule locotenent.

BMW-ul ajunse la Limmat Platz și vira la dreapta.

– Schindler! Microfonul! Vehiculul urmărit ia direcția Kornhausstrasse. Grenade ai?

– Da, domnule locotenent... și un aruncător de flăcări...

– Gunoaie! Gunoaie! Microfonul. Mă angajez pe Schaffhausen Strasse.

– Recepționat, locotenente... Patru mașini sînt pe urmele dumneavoastră cu 24 de oameni la bord.

– Ce armament au?

– Puști de asalt Mauser, mitraliere Sten...

– Virez în Kirschwiesen...

– Am înțeles, locotenente... Le comunic...

– Povestește-mi, Schindler!

– Cînd am sosit, ardea în bancă. Tipii au ieșit și au îndreptat spre noi aruncătoarele de flăcări...

– Și voi, în timpul ăsta, vă jucați cu bile?

– L-am atins pe unul, locotenente.

– Ajung în Winterthurer Strasse... Direcția nord-est... Schwamendingen...

Cinci minute mai tîrziu, BMW-ul mergea pe drumul spre Basserdorf. La un moment dat, viră la stînga și Blesh îl pierdu din vedere. Cînd ajunse la rîndul lui în același loc, Blesh constată că se afla la capătul unui drum privat ce ducea la un grup de clădiri împrejmuite cu ziduri înalte. BMW-ul păru că se topește, absorbit de zid. Blesh frînă, o luă pe iarbă la dreapta și se adăposti sub frunzișul unor copaci.

– I-am prins, Schindler! Ce întreprindere este, oare, aici?

– Zwiss Milk and Butter, locotenente... Produce și brînză. Cumnata mea a lucrat aici.

– Microfonul!... Ordin către toate mașinile de poliție: să încercuiască Zwiss Milk and Butter... drumul Basserdorf, la stînga, cum ieși din Zürich!

– Recepționat, locotenente. Mașinile sînt pe urma dumneavoastră... Retransmit imediat ordinul.

– Mișcați-vă, pentru numele Domnului! N-o să pornesc singur asediul.

Aruncă microfonul și sări afară din mașină.

– Schindler, vino cu mine!

Schindler își scoase din toc arma și fugi prin iarba umedă, în spatele locotenentului. Ajunseră la zid. Se auzea zgomotul unor mașini grele care se puneau în mișcare. Blesh fugi pînă la poarta masivă din lemn. Era închisă.

– Ajută-mă!

Schindler făcu un fel de scară din brațele lui, pentru Blesh, care-și ridică cu precauție capul deasupra portalului. Ceea ce văzu, îl înmărmuri...

Lui Vittorio Pizzu și lui Thomas Merta le revenise întreaga responsabilitate a operațiunii. Nereușita era evidentă. Cei doi *sotto-capi* o știau. La ora socotelilor se va stabili dacă vreunul dintre ei comisese o greșeală. Pentru moment, trebuiau să dispară cu toții urgent. Ca să-i încurce pe eventualii urmăritori, cele șase mașini veniseră pe drumuri diferite. După spusele ocupanților lor, nici una nu fusese reperată. Vittorio și Thomas alergară în biroul de la primul etaj ca să-i prevină pe Volpone și Gabelotti de eșecul lor. În timp ce forma numărul de telefon, Pizzu mormăi:

– De fapt, ei nu doreau decît un scandal, așa că au fost, oricum, serviți!

– S-o crezi tu! se revoltă Merta. De abia a fost atinsă banca! Trebuia să radem totul pînă la plafon! Abia dacă am reușit să distrugem ceva în holul de la intrare! Dacă m-ai fi ascultat, totul ar fi ars!

– Dacă te-aș fi ascultat, ori am fi murit, ori am fi fost arestați!

Cu înțelepciunea lui, Moshe Yudelman îi sfătuise pe cei doi Doni să nu pună piciorul în acea noapte în vilă sau la hotel, atîta timp cît nu vor cunoaște rezultatele și consecințele atacului.

– Lucrurile pot lua o întorsătură urîtă, Italo... Nu se știe niciodată. Să nu subestimăm poliția elvețiană!.

Între timp, Moshe îl contactase pe Ottavio la Milano ca să-i ceară să le pregătească retragerea, dacă se întîmpla ceva neobișnuit. Pămîntul elvețian putea deveni brusc fierbinte. Atunci ar trebui să se dea la fund și să părăsească țara în cel mai scurt timp. Ottavio le sugerase imediat ce ar trebui să facă, se gîndise la așa ceva înaintea lui Moshe.

Tot după sfatul lui Yudelman, cei doi Doni, consilierii și gărzile lor de corp își găsiseră refugiu în apartamentul unei oarecare Ines, despre care Vittorio nu auzise niciodată vorbindu-se. La această Ines se găseau deci Bebe Volpone, Ettore Gabelotti, Moshe Yudelman, Carmine Crimello, Angelo Barba, precum și Folco Mori și Pietro Bellinzona, care vegheau asupra securității lor.

Cineva ridică receptorul.

– Pizzu la telefon! se prezentă Vittorio.

– Vi-l dau pe Don Volpone, îi răspunse Angelo Barba.

Vittorio remarcă titlul de „Don" pe care-l folosise consilierul unei familii rivale. Sceptrul lui Genco trecuse în mîinile lui Italo și Vittorio fu mîndru, în sinea lui, că tînărul său *capo* a fost așa de repede recunoscut.

– Vittorio ?

– Merge rău, Padrone, polițiștii ne așteptau ! Ne-am luptat cu ei...

– Unde ești ?

– La casa părintească.

– Și obiectivul nostru ?

– Ei... în parte ! Întreg orașul va fi trecut probabil prin ciur începînd de acum ! Fugi, Padrone, se îngroașă gluma !

– *Madonaccia* ! se sufocă de mînie Thomas Merta. Polițiștii sînt afară.

Zgomotul unui tir intermitent ajunse la urechile lui Vittorio.

– *Porco Dio !... Andate Via Padrone ! Subito !* Polițiștii sînt aici !

– Vittorio... urlă Volpone.

Dar Pizzu închisese și fugise la fereastră. Motoarele camioanelor-cisternă bubuiau într-un vacarm îngrozitor. „Soldații" ieșiseră din ascunzătorile unde se vîrîseră. De-acum încolo orice ieșire în forță cu camioanele devenise imposibilă : o jumătate de duzină de mașini de poliție îi așteptau în spatele zidului incintei. Pe deasupra crestei zidului înconjurător Vittorio le zări luminile rotitoare.

– Poliția ! strigă o voce amplificată de un megafon. Ieșiți toți cu mîinile sus... Sînteți înconjurați !

Pizzu deschise fereastra, dezamorsă o grenadă, își luă elan și o aruncă cu toate puterile de partea cealaltă a zidului. Explozia acoperi zgomotul armelor automate. În curte, oamenii lui Giacomasi, cărora le dădeau ajutor „locotenenții" lui Volpone și ai lui Gabelotti, mitraliau zidul înconjurător deasupra căruia apărea din cînd în cînd capul unui polițist protejat de o cască.

Pizzu văzu una din mașinile blindate ale poliției manevrînd în fața intrării principale. Merse înapoi cam o sută de metri : polițiștii voiau mai mult ca sigur s-o utilizeze ca berbec pentru a sparge portalul.

Pe urmele lui Thomas Merta, Vittorio coborî în fugă scara. În punctul în care ajunsese confruntarea, nu se mai putea pune problema să se predea. Cea mai mică dintre condamnări, în cel mai bun caz, ar fi fost închisoarea pe viață.

– Pe aici, strigă Aldo Amalfi.

Gesturile îi erau ușor acoperite de fumul grenadelor lacrimogene care cuprindea încet curtea, mirosul laptelui amestecîndu-se cu cel al corditei. Portalul se făcu țăndări sub impactul mașinii poliției, care se ciocni imediat de unul din

camioanele-cisternă puse de-a curmezișul intrării. Mașina se transformă într-o torță, după ce sparse cisterna, din care se revărsă un val de lapte care acoperi în parte corpurile oamenilor răniți ce zăceau în noroiul din curte.

Instinctiv, cei din familiile Volpone și Gabelotti se regrupară în zona din spate, acolo unde se aflau bazinele cu lapte și magaziile de unt și de brînză. Gîfîind, Pizzu, Bruttore, Merta, Ferro, Badaletto și Sabatini îl înconjurară pe Aldo Amalfi care îi strigase ceva unui individ din hală.

– Repede! El știe pe unde putem să trecem! Urmați-l!

Toți se strînseră în imensa hală unde se aflau bazinele ce conțineau mii de hectolitri de lapte. La fiecare 10 sau 15 metri unii dintre ei se opreau trăgînd rafale pentru a încetini înaintarea polițiștilor aflați pe urmele lor. Aldo Amalfi și Simeone Ferro, ultimii care se retrăgeau, se treziră dintr-odată izolați de grosul trupei din cauza unui trăgător care sta la pîndă în exterior, pe un acoperiș.

– *Via! Via!* urlă Amalfi lui Pizzu, care ezita să treacă prin ușa metalică pe unde tovarășii lui, conduși de individ, dispăruseră în grabă.

Pizzu scoase piedica celei din urmă grenade și o aruncă în spatele bazinului cu lapte în fermentație unde mai mulți atacatori se adăposteau de tirul lui Simeone și Aldo. Grenada zgudui zidurile halei. Trei oameni în uniformă, răniți de schije, se rostogoliră în bazin. Vittorio acționă o manetă despre rosturile căreia aflase în cursul zilei. În bazin se produse o mișcare intensă. Luînd repede viteză, paletele enorme începură să se rotească antrenînd în mișcările lor de coșmar corpurile polițiștilor răniți, amestecați ca niște muște în monstruosul putinei.

Cu brutalitate, Vicente îl înhață pe Vittorio Pizzu care nu se îndura să-și abandoneze „locotenentul". Îl împinse în culoarul în pantă forțîndu-l să meargă înainte, între pereții de beton.

După aproape 50 de metri, terenul devenea aproape orizontal. Văzură prima mașină.

Individul din hală era la volan. Thomas stătea lîngă el și le făcea semne disperate strigîndu-le ceva ce nu înțeleseseră. În spate, Carlo Badaletto și Frankie Sabatini. Într-o altă mașină cu motorul mugind, Joseph Dotto, cu ochii ieșindu-i din cap. Vittorio și Vicente se grăbiră spre el.

Cele două mașini demarară cu viteză. După aproape 300 de metri ajunseră în fața unui perete metalic ce închidea drumul.

Individul frînă brusc, sări din mașină și apăsă pe un comutator fixat în zid. Peretele pivotă de jos în sus, permițîndu-le să treacă.

– Stingeți farurile! le strigă celor din mașini.

Se așeză din nou la volan și traversă un hangar pustiu, ale cărui grinzi de oțel susțineau un acoperiș din sticlă ce lăsa să pătrundă lumina difuză a nopții.

Coborî din nou și deschise cu precauție ușa hangarului. Amortizat din cauza distanței, le parveni zgomotul luptelor care se duceau cu turbare în hală, între supraviețuitorii trupei lui Ottavio și forțele polițienești cantonale. Luminile unui incendiu urcau într-o jerbă impresionantă către cerul întunecat.

Individul se numea Enzo Cerignola, era sicilian și fusese prieten cu Genco Volpone. În urma insistențelor lui, Genco consimțise, cu cinci ani în urmă, să construiască acest tunel subteran, care le adusese pînă acum enorme servicii. În spatele fațadei onorabile a lui Zwiss Milk and Butter, se făcuseră discret profitabilele tranzacții ilicite ale Sindicatului. Enzo Cerignola era singurul care avea cheia ce permitea accesul la drumul de beton. Se aplecă spre Joseph Dotto:

– Mă urmezi. Nu umbla la faruri decît dacă eu le aprind pe ale mele! Dacă Dumnezeu o dorește, ajungem în munte. Ottavio va ști cum să ne ajute să trecem frontiera.

Se sui în mașină și demară. Mergînd cu farurile stinse, cele două vehicule se topiră rapid în noapte.

– Fugi! îi strigă Simeone Ferro lui Aldo Amalfi. Te acopăr!

Aldo alergă cu toată viteza, îndoit, în zigzag, cu sărituri de iepure. În acel moment, polițistul de pe acoperiș trimise spre el o rafală de pistol automat. Aldo Amalfi se rostogoli, se învîrti în jurul lui și se trezi pe vine în fața ușii prin care dispăruseră Vittorio, Merta și ceilalți. Cu disperare, observă că suprafața netedă metalică era lipsită de mîner. Mașinal, se întoarse spre polițistul care trăsese de sus asupra lui. Omul nu mai avea față. Un fel de bulgăre informe și sîngerînd îi ținea locul. Glonțul lui Simeone făcuse să-i explodeze capul. În mod curios, continua să se sprijine de-o bucată de geam rămasă intactă, în mod miraculos mînjită de un fel de terci purpuriu. Aldo îl căută cu privirea pe Simeone. Era lungit pe spate, cu brațele în cruce și picioarele depărtate. La zece centimetri de pieptul lui, Herstalul care-i scăpase din mîini cînd

îl ajunsese moartea. Atunci, Amalfi înțelese că era singur împotriva tuturor și că și el va muri.

Se tîrî în spatele bordurii ce înconjura bazinul cu lapte. Protecția pe care putea să i-o ofere aceasta cu cei 20 de centimetri grosime părea derizorie. Gloanțele îi șuierau pe la urechi. Unele loviră bordura, altele ricoșară pe suprafața laptelui cu un miorlăit ascuțit și se zdrobiră cu un pocnet surd de zidul din fund, în care se afla ușa interzisă pentru el. Polițiștii înaintaseră cu vreo 15 metri echivalînd cu lungimea unui bazin. Aldo remarcă printre ei un ins blond, care nu era în uniformă. Trase spre el. Omul se aruncă la pămînt și se tîrî în direcția lui, protejat de bordura penultimului bazin.

– Ridică-te și ieși cu mîinile ridicate! Sînt locotenentul Blesh! Nu ți se va face nici un rău!

Aldo lansă trei gloanțe în direcția lui. Ele nu făcură altceva decît să smulgă cîteva fragmente de beton din bordură. Se întrebă în ce murdărie stătea lungit. Burta și pieptul îi erau complet ude. Își vîrî mîna sub el, fără să-l piardă din ochi pe Blesh. Cînd și-o privi era năclăită de sînge. Înțelese că era vorba de propriul lui sînge, că era grav rănit. Nu îndrăzni să-și pipăie cu degetul locul unde-l atinsese glonțul. Pentru că îi era frică de această rană dezgustătoare, se ridică brusc, cu iuțeala unui resort, și-și goli cu furie toată încărcătura pistolului în direcția bărbatului în civil. Fu prins în plin de o ploaie de gloanțe care îl tăiară aproape în două. Căzu cu capul în bazin, ridicînd o jerbă de lapte proaspăt.

– Opriți-vă! urlă Blesh la oamenii lui.

Se apropie de bazin. Pe cînd era copil, i se repetase de multe ori vechiul verset care vorbește despre acel faimos amestec de crini și trandafiri. Laptele și sîngele aveau aceeași culoare cu crinul și trandafirul. Totuși, locotenentul Blesh nu văzuse în viața lui ceva mai dezgustător.

Cînd ajunse în vîrful taluzului acoperit cu iarbă, Don Ettore fu cuprins de amețeală. Întunericul era total. Se știa doar cocoțat pe o înălțime, dar nu vedea nimic, nici în față, nici în spate. Ca să urce panta, se sprijinise de brațul lui Angelo Barba. În spatele lui, Folco Mori, un „soldat" al lui Bebe Volpone, cu un aspect viclean și glacial. Un moment îi trecu prin cap ideea că Volpone îl adusese aici ca să-l omoare. Își strecură mîna în buzunar și-și strînse cu putere Lügerul, cu indexul pe trăgaci. Se auzi vocea lui Italo.

– Moshe, ce mai aștepți?

Lumina unei lămpi electrice străpunse noaptea. Imediat, o lumină țîșni la 100 sau 200 de metri spre dreapta: era răspunsul la semnalul lor.

– *Andiamo*, spuse Volpone.

În urma sa, Don Ettore, Moshe Yudelman, Folco Mori, Pietro Bellinzona, Carmine Crimello și Angelo Barba își reluară mersul în noapte. Din timp în timp, Moshe îndrepta lumina spre pămînt pentru a evita inegalitățile terenului și hîrtoapele... După apelul lui Vittorio, Volpone și Gabelotti au avut o scurtă convorbire. Foarte rece. În cursul ultimelor zile, la intervale scurte, speranța îi apropiase. Eșecul eforturilor lor comune îi separa din nou, definitiv.

– Pot să te iau cu mine, îi spuse Volpone. Dacă plecăm imediat.

Gabelotti ezitase. Moshe Yudelman îi susținuse pe cei doi consilieri ai lui Don Ettore, Barba și Crimello, și reușiră cu toții să-l convingă că o retragere provizorie era soluția cea mai cuminte. Dar această fugă în noapte nu-l tenta deloc. În cele din urmă, se îngrămădiră cu toții în Mercedesul 600 pe care Mori îl conducea după indicațiile unui „soldat" care cunoștea itinerarul. „Soldatul", trimis de Ottavio, venise să-i ia pe șefi din apartamentul lui Ines, ale cărui dimensiuni modeste contribuise la înrăutățirea raporturilor dintre ei. Înainte de a pleca, Volpone îi telefonase lui Enzo Priano, garantul stației-service, unde Homer era ținut ostatec.

– Enzo! Nu-i da încă drumul! Aștepți ordinele mele!

Volpone, înnegurat din cauza eșecului lor, nu deschisese gura în timp ce Mercedesul se îndrepta spre Zugs, către platoul unde-i aștepta Amedeo Morobbia, pilotul avionului MD315, și Giancarlo Ferrero, radio-mecanicul lui.

O voce înăbușită se auzi din întuneric:

– Moshe?

– Aici, răspunse Yudelman.

– Cîți sînteți? întrebă Morobbia.

– Șapte.

– O.K. Suiți!

Cu o mișcare scurtă a lămpii sale electrice, Morobbia le arătă scara pe care puteau urca în avion. Don Ettore se înfurie văzînd petele de rugină care împodobeau această rablă pe care zărise, într-o secundă, inscripția „avion-școală".

Volpone, Yudelman, Barba și Mori se urcară imediat în MD. Crimello presimți drama pe care o trăia Gabelotti și încercă să-l împingă cu discreție.

– Unde este pista ? întrebă Don Ettore, cu o voce albă.

– Urcați, Padrone, urcați, îl încuraja respectuos Carmine.

Pietro Bellinzona, nemișcat la piciorul scării, aștepta ca acesta să se decidă.

– Am uitat să-l previn pe doctorul Mellon ! Trebuie să mă întorc...

– Don Ettore, insistă Crimello.

Apăru și Giancarlo Ferrero.

– Vă rog, grăbiți-vă !

Discret, Carmine îl bătu pe umăr pe Pietro. Bellinzona înțelese. Îl împinse pe Don Ettore înainte, ajutat de consilier. Ferrero, care ghicise și el ce se întîmplă, apucă mîna lui Gabelotti și-l trase în avion.

– Aici... Pe aici...

Îl conduse de-a lungul peretelui avionului și-l forță să se așeze.

– Desigur, sînteți obișnuit cu clasa I a avioanelor 747, spuse el rîzînd. Se mai schimbă lucrurile.

Prinse centura de siguranță în jurul șalelor lui Gabelotti.

– Nu vă neliniștiți... Chestia asta zboară ! În mai puțin de o oră, veți fi la Milano. Celălalt aparat vă așteaptă, un Boeing. A fost închiriat pentru dumneavoastră. Vă puteți urca în el îndată ce vom ajunge.

Ferrero se întoarse la ușa pe care o închise și manevră butoanele de siguranță.

– Amedeo ! *Andiamo* !

Fură asurziți de vacarmul motorului. Gabelotti se ghemui speriat, făcînd apel la toate resursele de care putea dispune ca să nu-și manifeste teama viscerală. Își înfipse cu furie unghiile în carnea pulpelor. Avionul rula încet, tremurînd din toate încheieturile, și se întoarse ca să se așeze cu fața în vînt. Nimeni nu pronunță nici un cuvînt în timp ce aparatul accelera, străbătînd o beznă totală. Apoi, roțile părăsiră pămîntul și avionul se înălță cu prudență, zburînd cu greutate în direcția sud-sud-vest.

23

Pentru prima dată de cînd îi crescuse barba, Woldemar Blesh nu era încă ras la ora 8 dimineața. De fapt, nici nu se culcase. După asaltul dat la Zwiss Milk and Butter a trebuit să se ocupe de răniți. Au fost imediat evacuați la spitalul cantonal. Morții au fost duși la morgă. Pierderile erau grele de ambele părți. Doi inspectori de viitor, Hans Bregenz și Paul Romanshorn, fuseseră pulverizați în Stampfenbachstrasse în urma exploziei unei grenade. Doi agenți în uniformă aveau arsuri grave. Trei fuseseră răniți în hală, iar alți trei muriseră. Printre ei și agentul Schindler, care avusese curajul să se cațere pe acoperiș pentru a împiedica, de sus, retragerea celor care fugeau. Capul îi fusese zdrobit de un glonte dum-dum tras cu un Herstal.

În ceea ce-i privește pe asediatori, nouă dintre ei fuseseră omorîți... În buzunarele lor nu s-a găsit nici un act de identitate. Alți trei au fost prinși, fiind incapabili să se miște din cauza unor răni deschise. Unul avea șoldul zdrobit – cei din ambulanță l-au băgat imediat la transfuzie – iar în pieptul altuia ajunseseră două gloanțe. Medicii spitalului îi refuzaseră lui Blesh dreptul de a-i interoga atîta timp cît starea sănătății lor era critică. Dacă erau la fel de vorbăreți ca cel de al treilea, care nu fusese totuși rănit prea grav, interogarea lor avea să fie tot atît de zadarnică precum barajele așezate în Stampfenbachstrasse pentru a-i opri și pe care ei reușiseră să le ocolească. Ca și ceilalți, nu avea acte de identitate. Cu tot glonțul care-l lovise în pulpă, Blesh le ceruse internilor să i-l predea după ce i se făcuse un pansament sumar. Nici vorba bună, nici amenințările și strigătele locotenentului nu reușiseră să-l facă să scoată vreun cuvînt. Nimic... Ca și cînd sosea dintr-o planetă străină.

Refuzase tot, țigările, paharul de bere și sandviciul ce îi fuseseră oferite. La 7 dimineața, cînd Blesh se gîndea să plece, văzuse intrînd în birou trioul care i se păruse dintr-odată insuportabil: căpitanul Kirpatrick, locotenentul Finnegan și Scott Dempsey, omul de la Securities and Exchange Commission. Scos din fire, Blesh îi dăduse pe ușă afară, după un schimb de cuvinte violente și nepoliticoase. Înainte chiar ca Blesh să fi înțeles ceva din evenimentele care transformaseră tot orașul într-o adevărată măcelărie, Kirpatrick își permisese să-i dea lecții:

– V-am prevenit, locotenente!

Blesh a trebuit să ceară ajutorul celor doi agenți musculoși și placizi care erau de planton pentru a-l scoate din biroul său, urîndu-i drum bun spre Statele Unite.

Bineînțeles că tot orașul era la curent cu măcelul. Cetățenii lui onorabili se treziseră după miezul nopții într-o muzică și o iluminare neobișnuite provocate de exploziile grenadelor, staccato-ul armelor automate, lumina aruncătoarelor de flăcări și focurile incendiilor. Nici o șansă pentru Blesh: trebuia ca proverbiala neutralitate elvețiană să fie ruptă sub domnia lui.

După toate astea, la ora 8, plictisit de tăcerea prelungită a prizonierului, a cărui paloare devenea neliniștitoare, Blesh, beat parcă de ciudă și de oboseală, își îmbrăcase cu greu trenciul ca să se întoarcă acasă. Constatase atunci că picioarele îi erau goale în pantofi.

Cererea i-a parvenit tocmai în acel moment: Chimène Kloppe dorea să-l vadă de urgență. Înjurînd, dar nebun de curiozitate, se duse direct în Bellerivestrasse.

– Soțul meu a fost răpit, locotenente, sînt sigură de asta.

Îi arătă scrisoarea lui Ines.

– Am primit-o ieri. Am așteptat, am așteptat, înainte de a vă preveni. Speram ca Homer să se întoarcă.

– Sînteți la curent, doamnă, cu ce s-a petrecut noaptea trecută?

– Ce anume, locotenente?

– N-ați auzit nimic?

– Nu!

– Împușcăturile?

– Despre ce vorbiți?

– Un comando a atacat Trade Zürich Bank.

Reacția Chimènei îl scoase din sărite.

– I-au spart banca!

Pe tonul cu care ar fi spus: „I-au stricat păpușa!"

– Trebuie să mă ajutați, doamnă. Cine sînt „ei"?

– Dar dumneavoastră trebuie să-mi spuneți asta, locotenente! De unde să știu eu?

– Soțul dumneavoastră vi s-a părut necăjit în ultimul timp, îngrijorat?

Își mușcă limba în timp ce Chimène îi arunca o privire de reproș și lacrimile îi umpleau ochii: gafasè! Uitase pentru moment că își înmormîntaseră fata în ajun.

– Nu mi-o luați în nume de rău, doamnă Kloppe, sînt la capătul nervilor, frînt de oboseală...

– Și eu, locotenente!...

– Poate mă puteți pune pe niște urme. Scrisoarea pe care am citit-o este vizibil un mijloc de dezinformare menit să vă împiedice să mă anunțați...

– Ce vreți să știți?

– Soțul dumneavoastră vă ține la curent cu afacerile lui? Cu problemele băncii, vreau să spun?

După expresia șocată și neîncrezătoare a Chimènei, înțelese că rostise a doua necuviință.

– N-ați primit nici o cerere de răscumpărare?

– Cerere de răscumpărare? Dar de ce?

– Nimic, doamnă, nimic... Mă întrebam numai... Era o posibilitate... Pot să vă rog să mă anunțați dacă se va întîmpla ceva neobișnuit? Nu vă neliniștiți! Încep vînătoarea, alertez toate brigăzile, scormonesc orașul și vă țin la curent...

Salută în semn de rămas bun. Ea îi spuse:

– Locotenente!

– Doamnă?

– Soțul meu este un om bun, foarte bun... Dar de ce se îndîrjesc împotriva lui? De ce vor să-i facă rău?

– Regret că trebuie să vă anunț așa ceva, dar Comisiunea mi-a cerut explicații, spuse Gabelotti.

Tăcu, cu figura încăpățînată, glacială. Nimeni nu scoase o vorbă. Don Ettore lăsă să treacă cîteva secunde încărcate de amenințări. Fără să privească pe nimeni în particular, reluă:

– Nici una din familiile Sindicatului nu trebuie să fie expusă riscurilor din cauza greșelilor comise de anumiți membri ai unei alte familii.

Cu maxilarele strînse, privirea dură, Italo Volpone se agită ușor pe scaun, dar reuși să se abțină. Moshe îl pusese să jure

că nu va răspunde la nici o provocare, că-și va păstra sîngele rece. Din nenorocire, își cunoștea limitele și considera că nu este cazul să suporte mult timp insinuările dulcege ale lui Gabelotti. În timpul drumului de întoarcere spre New York, nu-și adresaseră nici un cuvînt, blocați și unul și celălalt într-o tăcere ostilă. Abia întors acasă, Italo se aruncă în brațele Angelei și o duse pe sus în camera ei, a cărei ușă o închise cu cheia, fără să-i pese de prezența în salon a lui Yudelman, Folco Mori și Pietro Bellinzona care-l escortaseră. După o oră, Moshe bătuse în ușă.

– Bebe, este important...

– Rahat!

– Angela, spune-i să iasă! Este vorba de soarta lui!

– Italo..., murmură Angela la urechea lui.

Nu avusese timpul s-o dezbrace, o înlănțuise sălbatic, făcînd-o să se învîrtă într-un elan animalic, rostogolindu-se peste ea în pat, pe covoare, ridicînd-o, țintuind-o brutal de perete, în timp ce ea se agăța de umerii lui musculoși, gemînd, ca o epavă fericită. N-o lăsase decît după ce urlase el însuși de plăcere pentru a treia oară consecutiv. Angela zăcea pe covor, respirînd greu, cu brațele în cruce, epuizată. Cu capul pe pieptul ei, Italo îi săruta sînii, încetișor.

Moshe se auzi încă o dată...

– Italo!

– O să mă lași să fac un duș, da!

– Repede, Italo! Te rog!

Își pusese mîinile pe corpul nevestei, o ridicase și o dusese pînă la sala de baie, lipită de el, pulpele Angelei înconjurîndu-i șoldurile, iar capul ei cuibărindu-se în gîtul lui. Deschisese la maximum robinetul. Și acolo, inundați de ploaia dulce și călduță care curgea peste corpurile lor, o făcuse din nou să se simtă în al nouălea cer...

– Don Ettore ne așteaptă, Italo!

– Dacă vrea să mă vadă, n-are decît să se deranjeze!

Moshe nu reușise să-l convingă să revină asupra acestei decizii. Îl sunase imediat pe Angelo Barba, încercînd să stabilească un loc de întîlnire pe teren neutru. Aleseseră de comun acord un bar din *Sixth Avenue*, „The Bowl", gol la această oră, al cărui proprietar era oricînd la dispoziția celor din Sindicat.

Cei doi Doni au ajuns în același timp. Gabelotti era întovărășit de cei doi consilieri, Carmine Crimello și Angelo Barba, și de două gărzi de corp, Giuliano Matarella și Nitto Crisafulli.

Matarella, Crisafulli, Folco Mori și Pietro Bellinzona au rămas de pază la intrarea barului, în timp ce Gabelotti, Volpone, Crimello, Barba și Yudelman se instalau în penumbră, în jurul unei mese aflate lîngă pista de dans. Moshe era neliniștit. De la fuga lor precipitată din Zürich, nu avea vești de la Vittorio Pizzu și de la cei trei *capiregime*, Aldo Amalfi, Vicente Bruttore, Joseph Dotto. Luarea cu asalt a locului lor de întîlnire de către poliția cantonală a provocat, mai mult ca sigur, o agitație supărătoare care nu va întîrzia să atingă New York-ul. Comisiunea detesta tot ce putea tulbura ordinea stabilită. Sindicatul avea obiceiul să regleze discret afacerile interne, făcînd cît mai puțină vîlvă cu putință. Or, ceea ce se petrecuse la Zürich putea duce la o declarație de război de la un stat la altul.

– Comisiunea, spuse Gabelotti, mi-a făcut cunoscut că nu admite ca inițiative personale să pună în pericol grav securitatea ansamblului familiilor.

Văzînd că Italo era pe punctul de a deschide gura, Moshe spuse repede.

– Ce le-ați răspuns celor din Comisiune, Don Ettore?

Gabelotti, care pînă atunci se prefăcuse că nu se adresează nimănui în mod special, își îndreptă privirea grea și reprobatoare spre consilier.

– Adevărul... Moshe... Adevărul. Le-am povestit că am fost constrîns să mă duc în Elveția ca să repar niște gafe pe care nu eu le făcusem.

– Pot să te întreb cine le-a făcut? se interesă Volpone, cu o voce rece și neutră.

Neluînd în seamă intervenția lui, Gabelotti continuă să-l privească pe Yudelman.

– Comisiunea mi-a reproșat superficialitatea, Moshe. Și a trebuit să recunosc că sînt vinovat.

– De ce anume, Don Ettore? se informă politicos Moshe, a cărui inimă bătea din ce în ce mai repede.

Gabelotti îi răspunse cu blîndețe:

– C-am lăsat să acționeze un irresponsabil.

Volpone sări în sus:

– *Stronzo!* Irresponsabil ești tu!

Gabelotti păru să descopere prezența lui Italo.

– Unele cuvinte n-ar trebui să fie niciodată rostite, dacă vrei să trăiești pînă la bătrînețe.

Italo, prea plin de ura ce mocnea în el, spuse pe același ton:

– Cel mai bătrîn este cel care moare mai întîi ! Încearcă să nu uiți adevărul ăsta !

Nimic nu mai era de-acum încolo posibil : lucrurile merseseră prea departe. Înțepeniți pe scaunele lor, Carmine Crimello și Angelo Barba își reținură respirația.

– Domnilor, domnilor, strigă Yudelman. Vă implor ! Să uităm diferendele personale ! Miza este prea importantă ! Avem două miliarde de dolari de recuperat !

Ettore Gabelotti se ridică cu fața strîmbată de mînie, lividă. Întinse un deget acuzator spre Volpone.

– Tu nu însemni nimic ! Ai făcut prostie după prostie ! Ai uzurpat puterile lui Don Genco ! Nu te mai amesteca în această afacere ! Cînd o voi rezolva, cei din familia ta își vor primi partea lor ! Ai înțeles ?

Volpone se ridică, cu corpul întins înainte, nebun de furie :

– Îndrăznești să mă amenințI ! După tot ce i-ai făcut fratelui meu !

– Nu i-am făcut nimic fratelui tău ! strigă Gabelotti, lovind cu pumnul în masă. Neam de ticălos ce ești ! Tu ai dispus omorîrea lui O'Broin !

– Nu ! N-am dispus. Eu sînt cel care l-a omorît cu mîna mea pe gunoiul tău de consilier de nimic !

– *Cornuto !* zbieră Don Ettore. Dacă era în viață, am fi avut numărul ! Vei plăti pentru asta !

– Domnilor ! Domnilor ! se sufocă Moshe. Dacă rămîneți uniți, nimic nu este încă pierdut. Homer Kloppe este în mîinile noastre !

Yudelman se întrerupse brusc, fața i se descompuse și se bîlbîi ca lovit de trăsnet :

– Dumnezeii mă-sii !

Nimeni nu-l auzise vreodată înjurînd. Dar altceva, și mai evident, îi puse pe ceilalți în alertă, tonul lui. Toate privirile se îndreptară spre el. Atunci, cu o voce care nu mai era parcă a lui, rosti cu un glas ferm :

– Știu cum o să aflăm numărul !

La New York era un timp mizerabil. Căpitanul Kirpatrick își îmbrăcă impermeabilul și-i spuse lui Scott Dempsey, cu un aer scîrbit :

– Asta a fost !...

Marele hol al aeroportului Kennedy forfotea de lume. Aterizaseră în urmă cu un sfert de oră. Călătoria nu fusese

veselă. Kirpatrick, Finnegan și Dempsey reveneau de la Zürich cu buzele umflate. Mai rău: fuseseră umiliți de un polițist arțăgos ale cărui prejudecăți și lipsă de cooperare îi înmărmuriseră.

– Cînd mă gîndesc că-i avea pe toți în mînă, spuse Kirpatrick, visător.

Nu încetase să-și rumege ranchiuna. Lui Dempsey i se făcu milă de el.

– O să verific din nou toate conturile exploatărilor de cazinouri de pe Coasta de Vest. O să reușim în cele din urmă să-i prindem!

– Sincer, Scott, crezi în chestia asta?

– Gîndește-te la ce s-a întîmplat cu Al Capone. Și el credea că este invulnerabil...

– Aș vrea să-i am în mînă, înțelegi? Știu că asta nu-i va învia pe Cavanaugh sau pe Mahonney, dar asta mi-ar face atîta bine, Scott... Vrei să-ți spun ce gîndesc eu despre Elveția?

– Dă-i drumul, bătrîne, dă-i drumul!

Finnegan sosi în goană.

– Căpitane, am găsit un taxi!

– Te las acasă? îl întrebă Kirpatrick pe Dempsey.

– Nu, mulțumesc. Nevastă-mea trebuie să treacă să mă ia.

– Să ne grăbim, căpitane, insistă Finnegan. Taxiurile sînt luate cu asalt! O să mi-l sufle careva.

– Vin, vin!... Scott, treci mîine pe la mine?

– Nu știu... În orice caz, îți telefonez...

Își făcură un mic semn prietenesc cu mîna. Participantele la un congres de femei ecologiste, purtînd lozinci, îi despărțiră. În timp ce Dempsey își consulta ceasul, Kirpatrick și Finnegan se grăbiră spre ieșire.

Axel Green bău pe nerăsuflate ceea ce îi rămăsese în paharul cu whisky, strîmbîndu-se. Gheața se topise dînd băuturii gustul vag dezgustător al ceaiului. Aranjă cîteva hîrtii pe birou și-și privi ceasul. Acesta îi arăta că ziua de lucru se încheiase. Își strînse nodul de la cravată, îmbrăcă haina ușoară și aruncă o privire pe fereastră.

Bay Street fremăta de mulțimea obișnuită a plimbăreților cu pălării de pai, curgînd într-un val neîntrerupt și împestrițat prin fața vitrinelor. Cu doi ani în urmă, Green se întorsese la Londra pentru a rezolva o afacere de familie. După 3 zile se

plictisise de acest oraș, de ploaia lui fină și rece, de cerul lui gri. Deși englez neaoș, nu mai putea suporta Anglia. Venise la Nassau, acum 17 ani, pentru un stagiu de 3 luni la Bahamian Credit Bank. Era și astăzi tot aici.

În ciuda numelui său cu o anumită culoare locală, Bahamian era o bancă britanică, a cărei casă-mamă, solid implantată la Londra, își întindea tentaculele, de fapt numeroasele sucursale, în principalele țări cu vocație de paradis fiscal. Pentru anumite operații discrete, de interes național, guvernul laburist – care nu se lăuda cu asta – recursese el însuși la serviciile sale.

Axel Green, care debutase odinioară ca simplu comisionar, dirija acum „Foreign Branch", serviciul conturilor străine. Răspunderile lui erau imense într-o bancă pe unde tranzitau capitaluri enorme a căror origine nu era întotdeauna prea clară, dar care aveau ceva în comun: toate, sigur, erau străine.

Paradise Island era la doi pași, o monstruoasă capcană, construită de mafia pentru uzul gogomanilor cu bani, plină de cazinouri, de jocuri mecanice, de cluburi particulare, de palace-uri. Banii veneau de asemenea și din Europa, pentru ca să se întoarcă, după scurte stagii de „curățare" în nenumăratele bănci din Nassau. Toată lumea era mulțumită. Green găsise aici ceva în plus: o anumită formă de fericire, de detașare pe care n-o aveau colegii lui europeni, hărțuiți de fisc, într-o continuă situație nesigură între conturile lor personale și controalele nenumărate care îi sufocau. La Nassau, se căsătorise cu o americancă și aceasta îi dăruise trei copii, dintre care cel mai mare, John-John, era în ultima clasă a colegiului. Ieșind de la birou, nu avea decît cîțiva pași de făcut pentru a ajunge la plajă și, în plus, aici este întotdeauna soare, iar marea veșnic călduță.

Ieși în stradă și se amestecă în mulțimea turiștilor, întrebîndu-se dacă este cazul să mai treacă pe acasă înainte de a se duce să înoate.

– Domnul Axel Green?

– Da.

– Vreți să urcați? îi spuse un tip înalt, arătîndu-i o mașină Vauxhall verde.

– Poftim?

Un alt bărbat îi deschise portiera din spate și-l împinse în interior, înainte chiar ca el să înțeleagă ce se petrecea. Totul fusese așa de rapid încît n-avusese nici măcar timpul să se mire, să protesteze sau să-i fie frică. Cel de al treilea bărbat, care era așezat la volan, demară rapid. Lui Green, care citea

pînă la ultima pagină ziarele, îi fu frică la un moment dat de o răpire „à l'italienne". În acest caz era pierdut. Cu toate serviciile pe care le făcuse băncii, pontifii din Londra n-ar da un penny pentru eliberarea lui. Funcțiile sale, deși pline de răspundere, nu-l făceau să fie o rotiță indispensabilă pentru casa-mamă, nu era acționar.

– Tocmai mă duceam să fac o baie, spuse el aproape la întîmplare.

– Vă veți duce mai tîrziu. Nu mergem prea departe.

– Ah, da ? Unde ?

– La Beach Hotel. Anumite persoane doresc să vă întîlnească.

– Să mă întîlnească ? De ce ?

– Vă vor spune chiar ele, domnule Green.

Nici un alt cuvînt nu mai fu pronunțat pînă la Beach Hotel. Cînd mașina se opri, tipul cel înalt preciză :

– Sîntem doi care vă însoțim, domnule Green.

Scoase discret pistolul din toc și adăugă, fără nici o urmă de umor :

– Ar fi trebuit să spun chiar trei. Mă gîndesc, însă, c-ar fi mai bine pentru dumneavoastră să nu ne faceți necazuri. Cred că m-ați înțeles.

– N-o să vă fac necazuri, spuse Green.

– Perfect, domnule Green, să mergem.

Încadrat de cei doi oameni, traversă holul hotelului unde fu salutat de mai multe persoane care-l cunoșteau. I se părea de necrezut că poate fi sechestrat sub ochii a sute de martori fără ca nimeni să-și dea seama de asta. Luară ascensorul pînă la ultimul etaj. Acolo totul era lux, calm, liniște desăvîrșită.

Cel mai scund dintre cei doi bărbați sună la ușa ultimului apartament, 1029. Un bărbat veni să le deschidă.

– Pe aici, domnule Green, domnii vă așteaptă.

Green intră într-un salon imens, tot numai geamuri. Vederea era superbă de ți se tăia răsuflarea. Dar se părea că asta nu-i interesa pe cei cinci necunoscuți care se aflau în fața lui. Cel care deschisese ușa o închise în urma lui. Cei cinci bărbați se ridicară. Unul dintre ei se apropie :

– Credeți-mă că sînt mîhnit de modul puțin cam tranșant în care ați fost condus aici. Dar urgența situației... Permiteți-mi mai întîi să mă prezint... Moshe Yudelman.

Un mecanism se declanșă în mintea lui Axel Green : știa cine era Yudelman.

– Și iată-l pe domnul Ettore Gabelotti.

Un om gras, cu fața buhăită, îl salută cu o mișcare din bărbie.

– Domnul Italo Volpone, continuă Yudelman. Domnii Angelo Barba și Carmine Crimello, consilierii financiari ai domnului Gabelotti.

Green fu aproape ametit de această serie de prezentări. În general, conducătorii Sindicatului nu operau niciodată cu fața descoperită.

– Vreți să beți ceva, domnule Green ?

– Pe legea mea, cu plăcere, spuse Green.

– Sec sau cu apă ? întrebă Barba, turnînd scotch într-un pahar.

– Cu un cub de gheață, vă rog, spuse Green.

– Așezați-vă, domnule Green, așezați-vă.

Green se așeză. În afară de Yudelman și de Barba, nici unul nu deschisese gura.

– În sănătatea dumneavoastră, domnule Green, spuse Yudelman, ridicînd paharul. Și a afacerii pe care o vom încheia !

– Vom încheia o afacere ? se miră Green.

– Exact, spuse Yudelman. O foarte bună afacere pentru dumneavoastră. O să fiți bogat, domnule Green.

– Sînt încîntat, mărturisi Green.

– Aveți și de ce, confirmă Yudelman cu gravitate. 200.000 de dolari reprezintă o sumă serioasă.

Green bău o înghițitură de whisky.

– Ce trebuie să fac ca să cîștig acești 200.000 de dolari, domnule Yudelman ?

– Nu mare lucru. Să ne comunicați o informație pe care o aveam și pe care, din nenorocire, am rătăcit-o. Este vorba de un număr de cont pe care l-ați transferat în Elveția, la cererea unui client, domnul Genco Volpone, și de cele 2 miliarde de dolari, domnule Green, pe care le-ați transmis, la 22 aprilie, la Zürich, la Trade Zürich Bank, al cărui director, domnul Homer Kloppe, v-a confirmat primirea lor. Puteți să ne furnizați numărul acestui cont, domnule Green ?

– Este o cerere foarte stînjenitoare pentru mine, domnule Yudelman.

– Știți cine sîntem ? întrebă Moshe cu amabilitate.

– Da, spuse Green.

Yudelman își îndepărtă brațele de trup într-un gest ce sugera fatalitatea.

– Mi-e teamă că nu aveți de ales, domnule Green. Totuși, pentru a calma scrupulele dumneavoastră legitime, vă voi spune ceea ce știți deja, pentru că dumneavoastră sînteți cel care a efectuat transferul la ordinul nostru. Acești bani ne aparțin, nu există nici un dubiu! Cele două persoane care dețineau cheia, domnul Genco Volpone, fratele domnului Volpone, aici prezent, și Mortimer O'Broin, împuternicitul domnului Gabelotti, și-au găsit moartea în circumstanțe tragice, înainte de a ne putea comunica numărul sub care au fost transferați banii. Comunicîndu-ni-l nu faceți nimic necinstit. Din contră, nu veți îndeplini decît un act de dreptate și ne veți face un serviciu pe care nu-l vom uita.

Axel Green își drese glasul.

– Dar dacă, să presupunem, vă refuz?

– După confidențele pe care vi le-am făcut, acest lucru mi se pare mai mult decît dificil, spuse Yudelman.

Green dădu din cap.

– Da... spuse el... da.

– Vreți să acceptați cele 200.000 de dolari pe care vi le oferim în semn de prietenie și recunoștință?

Green își trecu o mînă peste față și se cufundă pentru cîteva secunde în contemplarea cerului limpede, traversat de săgețile pescărușilor... Știa că tot ce-i spusese Yudelman era adevărat. Cînd avizul pentru viramentul celor 2 miliarde de dolari îi parvenise, Genco Volpone – care trecea în ochii unora drept șeful suprem al Sindicatului, *capo dei capi* – își alesese singur numărul sub care trebuia să fie transferată suma la Trade Zürich Bank. Green, care avea o memorie fabuloasă a cifrelor, îl avea mereu în minte. El convertise instantaneu cifrele indicate de Genco Volpone – 828384 – în elementele unei serii aritmetice fără mistere: 82, 83, 84. Un joc de copii.

Încercă să-și imagineze cum s-ar comporta în locul lui unul din acei oameni pe care el îi respecta și îi admira, eroii. Un erou ar refuza, poate, să vorbească. Dar un erou ar fi în scurt timp mort. Iar Axel Green dorea să trăiască. Trăia de prea mult timp la Nassau ca să ignore că un refuz din partea sa în fața Sindicatului ar echivala cu o condamnare la moarte, fără apel, pentru el și ai lui.

– Știam că studiile lui John-John vă costă mult, reluă Yudelman cu o expresie serioasă. Nu uitați că mai aveți alți doi copii mai mici, Paul și Cristina, din care soția dumneavoastră vrea să facă o dansatoare desăvîrșită. Nimic nu este mai frumos ca o familie, domnule Green, dar o educație corectă costă mult.

– Considerabil, confirmă Green.

– Prietenii mei și cu mine sîntem de părere că imensele dumneavoastră merite nu sînt retribuite la justa lor valoare la Bahamian. Ne pare rău, domnule Green. Pentru acest motiv am hotărît să vă acordăm o sumă tot atît de importantă ca și serviciul pe care ni-l faceți: 200.000 de dolari. Credeți-mă că nu ne-am fi arătat atît de generoși cu cineva mai puțin respectabil și simpatic ca dumneavoastră.

– Apreciez toate astea, spuse Green.

– În aceste condițiuni, îmi permit să vă pun din nou întrebarea: care este numărul contului?

– 828384, spuse Green cu un suspin adînc. Sau, dacă preferați: 82–83–84.

– Mulțumesc, domnule Green, sînteți un om plin de înțelepciune. Veți primi cei 200.000 de dolari la domiciliul dumneavoastră, mîine seară.

Mici detalii îl afectau și mai mult în imensa lui suferință și-l hărțuiau atunci cînd ar fi dorit să se poată reculege în liniște.

De la răpirea lui, la ieșirea din cimitir, Homer Kloppe nu-și schimbase lenjeria, subțiorile lipsite de deodorant începuseră să degajeze un miros pătrunzător. Nici o periuță de dinți, deși dinții nu mai erau ai lui. Cămașa i se lipea parcă de piele, cu toată toaleta sumară pe care reușea să și-o facă cu apa rece de la robinet.

Moartea Renatei îl separase de viață. Cele 48 de ore petrecute la lumina artificială a închisorii sale, luîndu-i și noțiunea timpului, îl separaseră de lume. Chimène îl anunțase, probabil, pe locotenentul Blesh de dispariția lui. Poliția începuse mai mult ca sigur cercetările ca să-l găsească.

O cheie se învîrti în broască. Se așeză repede pe pat, trecîndu-și mașinal degetele pe asprimea bărbii: Dumnezeu a vrut ca el să moară murdar! Știa perfect că propria lui moarte va fi răspunsul călăilor lui la ultimul său refuz.

Necunoscutul care intră în cameră aruncă o legătură neagră pe pat.

– Puneți-o pe ochi.

Kloppe refuză cu o mișcare din cap. Dacă tot trebuia să moară, mai bine să primească moartea în față.

– Ce mai aștepți? Grăbește-te, ți se dă drumul!

Cum nu se mișcase încă, omul veni în spatele lui și legă bucata de pînză acoperindu-i fața.

– Te previn că, începînd de acum, dacă ți-o ridici, îți vîr un glonț în tigvă! Kloppe auzi zgomotul caracteristic al armării pistolului.

– Hai, în picioare!

Mirosul de benzină îi umplu nările, amestecîndu-se cu un val de aer proaspăt. Își umflă plămînii. Omul îl ajută să urce ceva ce semăna cu o treaptă. Zgomotul unei uși metalice închise cu mare zgomot îl făcu să înțeleagă că fusese urcat într-o camionetă. Motorul fornăi regulat. Mai întîi auzi zgomotele orașului, apoi vuietul altor mașini întîlnite pe drum, iar, în cele din urmă, tăcerea cîmpului. Frîna pusă brusc îl proiectă înainte. Cel care sta alături de el îl împiedică să cadă.

– Coboară... Camaradul meu o să plece. Eu rămîn cu tine. Numără cu voce tare pînă la 200. Apoi, faci ce-ți place. Acum poți să începi să numeri!

– Unu, doi, trei, patru, cinci...

– Mai tare!

– ... șase, șapte, opt...

– E bine, continuă!

Zgomotul vehiculului se îndepărtă...

– ...treizeci și doi, treizeci și trei, treizeci și patru...

Kloppe tăcu. Nu se petrecu nimic deosebit. Desfăcu cîrpa ce-i acoperea fața. La est, soarele se ridica și i se păru că acum îl vede pentru prima oară. Respiră cu voluptate și, ca să-și dea seama unde se află, înaintă pe un drum forestier mărginit de iarbă nouă și fragedă, care cobora panta lină care ducea la șoseaua de unde venea vuietul camioanelor circulînd cu mare viteză. Fără să reușească să-l identifice cu exactitate, locul unde se găsea îi părea vag familiar. Ieși la șosea și începu să facă semne mașinilor care treceau. Nici una nu se opri. După cît durase călătoria, trebuie să fie la vreo 15 kilometri de Zürich. Șoferii se comportau într-un fel bizar, făcîndu-se că nu-l observă, ba, din contră, accelerînd chiar cînd treceau prin dreptul lui. Prima bornă pe care o întîlni îi confirmă că mergea în direcția bună: Zürich, 11 kilometri. Pentru a douăzecea oară ridică mîna. La volanul unui Mercedes, într-o sclipire, îl observă pe un bărbat care-și întorcea privirea. Un bărbat elegant îmbrăcat, puțin cam gras... un om care îi semăna ca și cînd i-ar fi fost frate. Și care trecea mai departe cu indiferență.

Așa cum ar fi făcut și el însuși în circumstanțe asemănătoare, altădată... Se jură că de-acum încolo va opri ca să ia în mașină autostopiști. Un zgomot de frîne îl făcu să întoarcă capul.

– Hei, tataie, îți faci plimbarea de dimineață ?

Erau trei tineri : doi băieți și o fată, într-un jeep obosit, acoperit de tot felul de inscripții de genul : „Nu rîde, poate că fata ta este înăuntru !“ Aveau în jur de 20 de ani. Ea semăna cu Renata.

– Puteți să mă duceți pînă la Zürich ?

– Urcă ! Cu cît sîntem mai mulți nebuni, cu atît ne amuzăm mai bine !

Cînd ajunse în Bellerive Strasse, o găsi pe Chimène în salon. Ceașca cu ceai îi scăpă din mînă și se aruncă în brațele lui plîngînd :

– Homer !... Homer !... mi-a fost așa de frică ! Nu ți s-a întîmplat nimic rău, nu-i așa ?

El îi mîngîie ușor părul, cu privirea absentă.

– Nu, nu... Totul e bine. Am nevoie doar de o baie...

– Dumnezeu fie lăudat !... Dumnezeu fie lăudat !

Era îmbrăcată cu un halat peste cămașa de noapte. Mirosea bine. Apropiindu-și fața de umărul lui, îi spuse cu jenă :

– Homer, trebuie să știi... Ți-au dat foc la bancă...

Descoperirea numărului contului pe care-l aflaseră de la Axel Green nu i-a destins nici pe Gabelotti, nici pe Volpone. Din ajun, nu-și mai adresaseră nici un cuvînt decît prin intermediul consilierilor. Insultele și amenințările schimbate doar cu cîteva ore mai înainte la New York săpaseră între ei o prăpastie pe care mai devreme sau mai tîrziu numai moartea unuia sau altuia avea s-o facă să dispară. După plecarea lui Green, Moshe făcu o tentativă disperată să-i împace.

– Domnilor, domnilor ! Sîntem aproape de țintă ! Nimic nu ne mai poate împiedica să intrăm în posesia banilor noștri !

Don Ettore apucă receptorul telefonului. Ostentativ, branșă aparatul la un amplificator, astfel ca fiecare dintre ei să poată auzi ce va spune. Formă numărul avocatului său din Elveția, Philip Diego. Cînd avocatul răspunse „Da“, toată lumea îl auzi, ca și cînd s-ar fi aflat în cameră.

– Am numărul care vă interesează, spuse Gabelotti. Vreți să vi-l notați ?

– Desigur. După plecarea dumneavoastră s-au petrecut lucruri regretabile la Zürich. Unul din cei mai eficienți bancheri, domnul Homer Kloppe, a dispărut.

– Îmi pare rău, spuse Gabelotti.

Crimello, Barba și Yudelman aveau ochii ațintiți asupra lui. Numai Italo Volpone se prefăcea că privește minunata panoramă, ca și cînd nu l-ar mai fi interesat problema banilor.

– Nu înțeleg ce se petrece, continuă Philip Diego. Banca lui Homer Kloppe a fost atacată. Toată poliția este în alertă. Sînt morți.

– Nu-mi dau seama de ce credeți că m-ar putea interesa toate aceste evenimente locale! își pierdu răbdarea Don Ettore. Vreți să vă notați numărul și să dați dispozițiile necesare pentru transfer?

– Tipul ăsta nu se va duce singur la bancă! îi aruncă Volpone lui Yudelman. Reprezentantul nostru îl va însoți. Anunță-l imediat pe Karl Deutsch!

Gabelotti încruntă sprîncenele auzind fraza care-i era adresată în mod indirect lui.

– Mi-e teamă că n-am reușit să mă fac înțeles, urmă Philip Diego. Toate operațiunile sînt suspendate... Vă repet că bancherul a dispărut.

Volpone și Don Ettore erau în măsură să știe unde era Homer Kloppe sechestrat, în odăița de beton de la stația-service, în parkingul de sub strada Eschwiesen. Păzit de Enzo Priano. Poliția putea să-l caute mult și bine în tot orașul.

– Am înțeles perfect, se răsti Gabelotti la Philip Diego. Sînt convins că bancherul o să apară dintr-un moment în altul. În acest caz ce s-ar mai putea opune tranzacției noastre?

– Nimic, fără îndoială, nimic. Dacă aveți numărul și numele codului...

Gabelotti își roti ochii încețoșați de furie către Angelo Barba și Carmine Crimello. Moshe Yudelman și Italo Volpone înțepeniseră.

– Ce anume? răcni Don Etore.

– Fondurile au fost în mod obligatoriu înregistrate sub un nume simbolic, un nume de cod. Îl știți?

– Am numărul! Este suficient! îi scuipă parcă în față vorbele Gabelotti.

– Mi-e teamă că nu... răspunse Diego, cu o ușoară ezitare. Să presupunem că bancherul reapare, dar micul diferend pe care l-am avut cu el mă face să cred că nu-mi va ușura misiunea. Se va ține de litera strictă a legii.

– Ce tot spui? se înfurie Gabelotti.

Era prea de tot! Ajunseseră la țintă și în momentul în care erau gata să o atingă, ea se îndepărta din nou!

Moshe îi făcu un semn lui Don Ettore.

– Spuneți-i avocatului că-l veți suna peste puțină vreme din nou, murmură el.

– Nu vă mișcați de acolo, vă rechem în curînd, urlă Gabelotti.

Închise. Nimeni nu îndrăzni să privească pe nimeni.

Angelo Barba rupse tăcerea care ascundea o tensiune surdă.

– Moshe, vedeți vreun inconvenient ca să discutăm separat situația timp de un sfert de oră?

– Voiam să vă propunem și noi așa ceva, răspunse Yudelman.

Barba, Crimello și Gabelotti părăsiră salonul și se izolară într-una din numeroasele camere ale apartamentului. Moshe și Italo Volpone făcură și ei același lucru, ducîndu-se în altă cameră. Cînd fură singuri, Yudelman clătină capul cu un aer adînc mîhnit.

– S-a sfîrșit, Italo. Numai Genco și O'Broin cunoșteau numele codului. Nici unul, nici celălalt nu mai sînt în viață ca să ni-l încredințeze. Îți mărturisesc că nu știu ce să mai fac...

Volpone dădu cu furie cu pumnul în masă.

– Mizerabilul de O'Broin! N-am izbutit să-l fac să crape destul de încet! Avea capul sub ferăstrău... În loc să vorbească, tîmpitul ăsta o chema pe maică-sa! Mamma!... Mamma!

Moshe fu traversat parcă de o descătușare electrică.

– Repetă! Repetă! Ce-ai spus?

Italo se uită la el cu mirare.

– Moshe, ce ai?

– Ce spunea O'Broin sub ferăstrău?

– Mamma, spuse Volpone. Și ce-i cu asta? Nenorocitul crăpa de frică. Știa ce-i voi face. Știa! În loc să-mi răspundă, el se jelea, o chema în ajutor pe putoarea de maică-sa.

Buzele lui Yudelman începură să tremure. Vorbele se auziră cu greu, rostite parcă în șoaptă:

– O'Broin era irlandez, Italo, irlandez! Îți dai seama ce înseamnă asta?

Volpone îl privi ca pe un nebun.

– Ce tot spui acolo?

– O'Broin ți-a răspuns, Italo. Un om care știe că va muri imediat, vorbește în limba lui maternă! Un irlandez n-o cheamă pe maică-sa în italiană, ci în engleză! „Mamma" este numele codului!

Stampfenbachstrasse. Trei polițiști în uniformă se plimbau de colo pînă colo în fața lui Trade Zürich Bank. Homer simți parcă o lovitură în stomac văzînd holul central devastat de explozii și incendiu. Coloanele de marmură sfîrtecate erau o dovadă elocventă a violenței luptei. Muncitorii se învîrteau printre dărîmături. Calm, portarul stătea la postul lui, în picioare, în spatele unei mese.

– Victor, murmură Kloppe.

Ușierul îl salută cu respect:

– Domnule Kloppe...

Cu toată durerea lui, inima lui Kloppe se umflă de mîndrie. El aparținea unei rase solide, încăpățînate, muncitoare. Toate catastrofele puteau să se abată asupra întregii țări, dar, în pofida și contra tuturor, banca continua să existe!

De la primul etaj în sus, totul era intact. Pe culoare aceeași mișcare febrilă ca de obicei.

Marjorie, prevenită de sosirea lui, îl aștepta în anticamera biroului. I se adresă ca și cum nimic, absolut nimic nu se întîmplase de cînd se văzuseră ultima dată. Eficace, impersonală, rece.

– Am primit numeroase apeluri pentru dumneavoastră, domnule... Le-am notat. Doriți să le vedeți?

– Mai tîrziu, spuse Kloppe.

– Pot să vă dau legăturile?

– Cele care ți se vor părea importante.

Tocmai scotea sticla de Waterman din sertar, cînd Marjorie îl anunță prin interfon:

– Domnul Schmeelbling este la telefon. Doriți să vorbiți cu el?

– Fă-mi legătura.

Homer vărsă două picături de whisky. Auzi vocea lui Schmeelbling.

– Homer! Mii de draci! Mi-am făcut atîta sînge rău din cauza ta! Ce s-a întîmplat?

– Ancheta este în curs.

– Unde o să ajungem? Dar unde o să ajungem? Nu se mai respectă nimic!

– Ei da, suspină Kloppe, da... da...

Lui Schmeelbling, „bancherul bancherilor", îi încredințase cele două miliarde de dolari primite de la Genco Volpone și Mortimer O'Broin. Mai exact, cu 8 zile în urmă. Cifrele dansară în capul lui. Între dobînda pe care trebuia s-o verse zilnic

și aceea pe care i-o dădea Schmeelbling, era o diferență de 109.588 dolari, care, înmulțită cu 8, însemna 876704 dolari. Chiar refăcînd fațada băncii, tot va rămîne cu un frumos beneficiu. Dar, de fapt, nici nu va trebui să plătească el reparațiile. Asigurările erau făcute doar pentru așa ceva.

– Spune-mi, Homer... În legătură cu ce mi-ai încredințat, îți aduci aminte?

– Da...

– Ce fac?

– Continui, Eugène, continui pînă la noi ordine...

– Ei bine, este perfect, dragul meu, asta doream să aud... Să nu uiți să-i prezinți omagiile mele soției tale.

– Nu voi uita, Eugène. Pe curînd...

– Pe curînd!...

Marjorie se strecură în biroul lui și închise cu atenție ușa în urma ei.

– Este aici polițistul acela, domnule, locotenentul Blesh. A mai venit de cîteva ori pînă acum.

– Spune-i să intre.

Homer își puse sticla de Waterman în sertar și se ridică pentru a-l întîmpina pe Blesh.

– Ah, domnule Kloppe, sînt atît de fericit să vă revăd sănătos.

– Mulțumesc, locotenente, mulțumesc...

– Soția dumneavoastră m-a anunțat că v-ați întors. Am oprit imediat cercetările.

– Crede-mă că sînt dezolat că ți-am dat atîta bătaie de cap... Nu mi-o pot ierta. Ar fi trebuit să previn o asemenea situație.

Figura lui Blesh se întunecă imperceptibil.

– Nu înțeleg, domnule Kloppe...

– Vezi, locotenente, eram așa de bolnav... Am plecat fără să anunț pe cineva. Doream să meditez...

– Pot să vă întreb unde anume, domnule Kloppe?

Bancherul îl privi pe vizitatorul său cu o nuanță de mirare.

– Nu cred că această chestiune prezintă vreun interes pentru dumneata, locotenente.

– Vă înșelați, domnule. Doi din oamenii mei au murit. Alți patru sînt grav răniți. Am fost angajat într-un adevărat război timp de două ore. Pentru ca să vă protejăm averea și persoana dumneavoastră.

– Pentru așa ceva întreține o poliție cetățenii din Confederație, locotenente! Păreți surprins că a trebuit să vă faceți datoria?

– Nu, domnule... Răspunsul pe care mi l-ați dat mă surprinde. Soția dumneavoastră mi-a spus c-ați fost răpit.

Kloppe vorbi pe un ton sobru.

– După încercările prin care am trecut, nu este de mirare ca soția mea să fie suspicioasă. Era de datoria dumneavoastră să verificați spusele ei înainte de a vă începe cercetările.

Blesh își mască cu greu surprinderea.

– Îi cunoașteți cumva pe Italo Volpone și Ettore Gabelotti?

Figura lui Kloppe se întunecă și mai mult.

– Nu, locotenente.

– Nici măcar numele lor nu vă sînt cunoscute?

– Este pentru prima dată cînd le aud.

– Fiica dumneavoastră și-a găsit moartea într-o Beauty Ghost P9 aparținînd unui oarecare Orlando Baretto. Baretto era o cunoștință a fiicei dumneavoastră?

– Renata nu mai este aici pentru a-ți satisface curiozitatea, locotenente. Permite-mi să-ți spun că te-am primit aici ca prieten. Mărturisesc că nu mă așteptam nici la un asemenea ton, nici la un asemenea interogatoriu.

– Eu anchetez, domnule Kloppe. Trebuie să cunosc adevărul.

– Și eu, locotenente. Te rog să mă scuzi. Am multe de făcut.

Blesh își stăpîni furia pe care o simțea crescînd în el. Kloppe avea relații puternice. El însuși era o putere. Reprezenta o instituție de prestigiu în Zürich și se plasa foarte sus; protejat de averea, de funcțiile lui sacerdotale de bancher. Dacă avea chef să tacă, nimeni nu putea să-l constrîngă să iasă din tăcerea lui. Din contră, colegii lui l-ar aproba. Pentru moment, Blesh se hotărî să plece.

– Vă rog să mă scuzați dacă vi s-a părut c-am fost oarecum agresiv.

– Iau notă, locotenente. Vei înțelege că-mi este greu să accept să fiu tratat ca un vinovat, atît timp cît eu sînt victima.

Se ridică, arătîndu-i astfel că întrevederea se terminase. Blesh îl imită.

– Orice informație, oricît de mică, îmi este foarte utilă, domnule Kloppe. După părerea dumneavoastră, cine v-a atacat Banca?

Kloppe îl privi îndelung.

– Aș vrea și eu s-o știu, locotenente. Dar, dacă aș fi polițist, cred că mi-aș îndrepta investigațiile spre cercul anumitor elemente turbulente pe care serviciile voastre le lasă să se înmulțească la Zürich.

– De cine vorbiți ?

– De cei de stînga, locotenente.

Kloppe făcu trei pași spre ușă, o deschise și o menținu în această poziție.

– Nu ezita să revii să mă vezi dacă ancheta înaintează. Rămîn la dispoziția dumitale oricînd va fi nevoie.

Blesh salută și ieși. În anticameră recunoscu figurile a doi avocați care se numărau printre cei mai reputați din oraș, Philip Diego și Karl Deutsch.

– N-au fixată o oră de întîlnire, dar insistă să intre la dumneavoastră, îl informă Marjorie pe Kloppe. Vreți să-i primiți ?

– Să intre, îi răspunse Kloppe.

Philip Diego atacă primul.

– Am aflat ! Este scandalos !

– Inimaginabil, întări Deutsch.

Kloppe, rigid, imobil, îi privi cu atenție, cu mîinile bine așezate pe birou !

– Sînt foarte ocupat, spuse el, cu o voce glacială. Vreți să mă informați asupra scopului vizitei dumneavoastră ?

– Iată, spuse Philip Diego. Confratele meu, Karl Deutsch, și eu însumi reprezentăm interesele unui client care posedă un cont în instituția dumneavoastră. Acest client ne-a dat mandatul pentru ca fondurile să-i fie transferate chiar acum la Chemical Inter Trust din Panama.

– Sub ce nume a fost înregistrat contul clientului dumneavoastră ?

– Mamma.

– Numărul de cont ?

– 828384.

– Suma depozitată ?

– 2 miliarde de dolari americani.

Kloppe deschise interfonul :

– Marjorie, cere-i lui Garnheim să-ți aducă dosarul „Mamma".

Timp de 5 minute cei trei oameni nu făcură nici o mișcare, nu pronunțară nici un cuvînt. Tăcere absolută.

Marjorie puse dosarul pe biroul lui Kloppe. Homer îl deschise, îl frunzări și scoase un document pe care i-l întinse lui Diego.

– Semnați jos și la dreapta, vă rog.

Philip Diego semnă.

– Și dumneavoastră, îi ceru Kloppe lui Deutsch.

Karl Deutsch semnă la rîndul lui. Imediat, Kloppe se ridică. Philip Diego se hazardă să-i întindă mîna. Kloppe păru să nu-i observe gestul. Spuse cu răceală :

– Tot ceea ce trebuie va fi făcut pînă diseară.

Cînd avocații plecară, se apropie de fereastră și-și lipi gînditor fruntea de geam. Primăvara izbucnea în toată plenitudinea ei, poate cea mai frumoasă primăvară care însufleți vreodată orașul. Homer Kloppe îi întoarse spatele, se așeză greoi pe scaunul din fața biroului și-și luă sticla de Waterman.

Epilog

Între Lausanne și Morges, calea ferată trece prin munte pe o lungime de 2 kilometri. În partea de vest, ieșirea din tunel se deschide spre un peisaj sălbatic, cu brazi imenși, ce escaladează pereții unei văi rîpoase, în fundul căreia curge un torent de apă rece ca gheața.

Pe marginea acestui torent se oprise pentru un picnic familia Hummler. Tatăl, Franz Hummler, luase drept pretext timpul frumos și ziua lui liberă de sîmbătă pentru a pleca într-o scurtă excursie cu soția și cei doi copii ai lor: Jean François, de 11 ani, și Michel, care avea cu puțin peste 9 ani.

– Mamă, spuse Michel, ne putem duce să ne jucăm?

– Unde? întrebă Hans.

– Vrem să urcăm pe munte.

– N-ai terminat prăjitura.

– Nu mai vreau.

Brigitt înveli cu grijă resturile mesei într-un sac de plastic. În momentul plecării, va pune sacul în portbagajul mașinii pentru a-l duce înapoi la Morges, unde-l va arunca la gunoi. Cînd vor pleca, nici o firimitură, nici cea mai mică hîrtiuță nu va rămîne pe iarbă. Dacă nu s-ar simți ridicolă, ar împinge obsesia ei pentru curățenie pînă la a netezi iarba pe care au stat.

– Să nu vă depărtați prea mult... Jean François, ai grijă de fratele tău!

Michel ridică umerii în semn de dispreț.

– Sînt tot atît de mare ca el!

– Să nu vă murdăriți, adăugă mama lor.

Copiii se îndepărtară scoțînd strigăte de indieni.

– Franz, îmi deschizi portbagajul ?

Franz se apropie de mașina Volvo nouă, grena strălucitoare, îngenunche, își muie degetul în gură și începu să frece cu gingășie o minusculă pată de noroi de pe caroserie.

– Îmi deschizi ? repetă Brigitt, abia ținîndu-se să nu rîdă.

– De ce rîzi ?

– Ești ca un copil !

– E frumoasă, nu ?

– Superbă...

– Și, dacă ne-am plimba puțin, în loc să rămînem aici ?

– Franz, e atît de plăcut aici... Vei avea atîtea ocazii s-o încerci la un drum mai lung.

Puse sacul în portbagaj și vru să-l închidă. El o opri cu un gest aproape reflex.

– Stai, nu-l închide ! nu trebuie să-l izbești ! numai să-l apeși, încet... așa...

– Hai, vino ! pufni Brigitt... Să încercăm să-i ajungem pe monștrii ăia mici !

Îl luă de mînă și-l trase după ea. Goliseră o sticlă cu vin de Alsacia, pe care o puseseră să se răcească în torent. Aerul era dulce, foarte curat, translucid. Urcară panta, făcîndu-și drum printre brazi, alunecînd cîteodată pe covorul de ace așternut la poalele lor.

– Îi vezi ? întrebă Brigitt.

Franz parcurse cu ochii panta abruptă care se întrerupea de-a lungul liniei sinuoase a căii ferate. Foarte aproape de linie, ceva mai jos față de aceasta, zări cele două pete, roșie și bleu, ale hainelor copiilor. Erau imobili, minusculi, abia zărindu-se printre brazi.

– Jean-François, Michel, îi strigă Franz.

Puștii le făcură semne să vină la ei. Pe deasupra bradului sub care se opriseră, și numai deasupra lui, se roteau mai mulți corbi. Pe crengile din vîrful bradului se mai vedea încă zăpada pe care soarele, deja puternic pentru acest anotimp, nu reușise s-o topească.

– Vino, spuse Franz.

Își reluară ascensiunea. Cînd ajunseră la distanța de unde puteau auzi glasurile copiilor, Jean-François și Michel le strigară :

– Tată ! Mamă ! Veniți să vedeți ! Păsările !

– Parcă vă spusesem să nu vă depărtați ! le reproșă Brigitt cu severitate.

– Tată, Jean-François spunse că sînt corbi.

– Nu-i așa, tată? spuse cel mai mare.

– Da, corbi.

Gîfîind, Franz ridică privirea. Corbii păreau că-și dispută ceva, într-o fîlfîire de aripi care făcea să cadă bucăți de zăpadă întărită.

– Ce fac, tată?

– Mănîncă, răspunse mașinal Franz.

– Ce mănîncă, tată? Mănîncă crengile bradului?

Franz se deplasă cu cîțiva metri într-o parte. Era exact sub calea ferată, la ieșirea din tunelul la nivelul căruia ajungea vîrful bradului. Privi cu mai multă atenție. Sprijinindu-se de două crengi, corpul unui bărbat zăcea cu fața îndreptată spre cer. Doi corbi îi scormoneau cu ciocul fața, în dreptul orbitelor. Alții zburau deasupra corpului, încercînd să le ia locul.

– Coborîți la mașină, articulă Franz cu vocea unuia care are gura plină cu cîlți.

– Ce-ai văzut, tată? întrebă Jean-François, mai curios din fire.

– Nu ți-am spus să pleci? se enervă tatăl.

Îi făcu un semn autoritar soției lui.

– Brigitt, du-i de aici!

Din tonul lui ea înțelese că Franz surprinsese un lucru îngrozitor. Nu dorea să știe ce anume. Își luă copiii de mînă.

– Haideți, facem o întrecere?

Franz îi văzu coborînd în fugă printre arbori.

Bărbatul, sau mai bine-zis ceea ce mai rămăsese din el, era îmbrăcat foarte elegant, într-un costum închis. Ceasul cu brățară reflecta razele soarelui într-o multitudine de raze de aur fine. Chiar de la 5 sau 6 metri se putea remarca faptul că pantoful de la piciorul stîng era confecționat dintr-o piele fină și, probabil, foarte scumpă. Cadavrului îi lipsea piciorul drept. La înălțimea coapsei, acolo unde ea fusese secționată, carnea era acoperită de o crustă de sînge negru coagulat.

Franz tremură și începu să coboare și el, în fugă, spre torent.

Cuprins

PROLOG 5

Prima parte
ZÜRICH-EXPRESS 9

Partea a doua
IMPASUL 161

Partea a treia
OUT 327

EPILOG 442

Tiparul executat sub comanda nr. 30.353
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Operațiunea OUT

Pierre Rey

Biblioteca UNIVERSALIA

De-o parte băncile elvețiene. În ascunzișul camerelor blindate, sub anonimatul conturilor cifrate, ele conțin un sfert din bogățiile lumii. Protejate de faimosul "secret bancar", aceste fabuloase bogății fac din Elveția casa de bani a planetei. De cealaltă parte Mafia. Cosa Nostra posedă sau controlează, prin intermediul societăților-ecran, cel puțin 65% din capitalul tuturor întreprinderilor europene și americane reunite. Cifra de afaceri pentru 1974, anul în care este plasată acțiunea romanului: 20 000 miliarde de franci vechi. Banii nu au miros, este binecunoscut acest lucru. Doar cînd războiul total izbucnește între aceste două super-puteri oculte, în ziua în care băncile elvețiene înfruntă Mafia, în acea zi banii capătă mirosul sîngelui. Căci, dacă nimic nu le poate rezista lui Italo Bebe Volpone și lui Ettore Gabelotti, șefii atotputernici ai familiilor Sindicatului de peste Ocean, nimic pe lume nu-l poate face să cedeze pe Homer Kloppe, bancherul din Zurich. Scenele palpitante, cu urmăriri și răzbunări atroce, cît și cele de dragoste pasională reușesc să captiveze cititorul pînă la ultima pagină a acestei cărți pe care regreți că ai încheiat-o.

EDITURA ARTEMIS

ISBN 975-566-043-1

Lei 1650